

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Alice
Hart'un*

HOLLY RINGLAND

*Kayıp
Gıceklere*

Bazen çiçekler, kelimelerin ifade edemediklerini söyler...

Ailesinin başına gelen korkunç olaydan sonra dokuz yaşındaki Alice Hart'ın deniz kenarındaki çocukluk evini terk etmesi gerekmişti. Çiçek yetiştiriciliği yapan babaannesi June, Alice'i kollarının altına alıp onu yetiştirmeye ve kıza çiçeklerin dilini öğretmeye başlamıştı. Çiçeklerin dilini kullanarak, gerçekte söylemesi ve anlatması zor şeyleri ifade etmenin bir yolunu gösteriyordu.

June'un ve çiftliği işleten kadınların gözetimi altında Alice, yeni hayatına alışmaya çalışıyordu ancak ailesinin geçmişi hakkında bilmediği şeylerin ağırlığı altında ezilmeye başlamıştı. Seneler içinde Alice tekrar ihanete uğrayıp büyük bir kayıp yaşayınca kederinden uzaklaşmak için çiftlikten kaçmaya karar verdi. Kendini nefes kesen çiçeklerle dolu bir çölün ortasında bulduğunda, aynı zamanda karizmatik ama tehlikeli biriyle de tanışacak ve anlatabileceği en önemli hikâyenin, kendi hikâyesi olduğunu öğrenecekti.

"En güzel masallar, insanların yüreklerinin en karanlık köşelerinden doğar ve bu roman da öyle."

-MYFANWY JONES

"İhanetin, sevginin ve hikâye anlatıcılığının gücü üzerine yazılmış, çiçekler ve kıyıl çöllerle dolu bir roman."

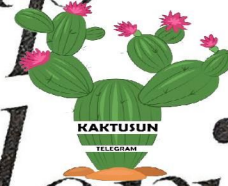
-KATE FORSYTH

"Sevgi ve kontrol arasındaki ince çizgiyi inceleyen derin bir edebi eser."

-JENN ASHWORTH

*Alice
Hart'un
Kayıp
Çiçekleri*

Alice Hart'ın Kayıp Çiçekleri
Özgün Adı | *The Lost Flowers of Alice Hart*
Holly Ringland

Yabancı Yayınları | 259

Yayıma Hazırlayan | Su Akaydın
Kapak ve Grafik Uygulama | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Şubat 2019, İstanbul
ISBN: 978-605-2177-59-4

Türkçe Çeviri © Çiçek Eriş, 2019
© Yabancı Yayınları, 2019
© Holly Ringland, 2018

Sertifika No: 11407

Bu eser Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 40200

HOLLY RINGLAND

Alice
Hart'ın
Kayıp
Çiçekleri

Çeviren
Çiçek Eriş

Bu kitap hikâyelerinin değerinden ve
gücünden şüphe duyan kadınlara,

bana çiçek getirebilmek uğruna
her şeyini veren anneme...

ve de Sam için,
o olmasa ömür boyu kurduğum hayal
yazıya dökülmeyecekti.

İçindekiler

1. Karaalev orkidesi	11
2. Pazen çiçeği	22
3. Yapışkan ölmezotu	33
4. Mavi iğneyastığı	46
5. Boyalı tüyçiçeği	53
6. Çizgili nanecçalısı	67
7. Sarıcan	76
8. Vanilyazambağı	85
9. Moryasemin	99
10. Dikentopu	111
11. Derezambağı	124
12. Bailey akasyası	138
13. Bakırkupa	147
14. Dere okaliptüsü	165
15. Mavihanım orkidesi	174

16. Acı bezelye	189
17. Süslü banksiya	202
18. Turuncu ölmezotu	212
19. Sedefli tuzçalısı	223
20. Ballı grevilya	235
21. Çöl gelinciği	245
22. Kumul çalısı	258
23. Çöl mersini	267
24. Geniş yapraklı parakilya	281
25. Çölhuşu	295
26. Çinçalısı feneri	312
27. Mercan ağacı	326
28. Yeşil kuşçiceği	343
29. Fırçakuyruk	354
30. Ateştopu ağacı	360

Damladı olağanüstü bir gözyaşı
Kapıdaki çarkıfelekten.
O geliyor, kumrum, yârim;
O geliyor, ömrüm, yazgım;
Bağırıyor kızıl gül, “Yakında, yakında o;”
Ağlıyor beyaz gül, “Gecikti, gecikti o;”
Dinliyor hezaren, “Duydum, duydum;”
Ve fısıldıyor zambak, “Bekliyorum.”

Alfred Lord Tennyson

Karaalev orkidesi

Anlamı: Sahip olma arzusu

Pyrorchis nigricans | Batı Avustralya

Çiçek açabilmesi için ateşle temas etmesi gerekir.

Uzun süre uyumuş soğanlarından da filiz verebilir.

Soluk renkli yapraklarında koyu kırmızı damarlar vardır.

Çiçek açtıktan sonra yanmış gibi kararır.

Dokuz yaşındaki Alice Hart, yolun başındaki ahşap kaplama evin pencere önünde masasına oturmuş, babasını nasıl ateşe verebileceğini hayal ediyordu.

Babasının okaliptüs ağacından yaptığı masada, kütüphane-den alınmış bir kitap açıktı. Dünyanın dört bir köşesinde çıkmış yangınlara dair efsanelerle dolu bir kitap. Pasifik'ten tuz kokan kuzeydoğu rüzgârı esse de Alice duman, toprak ve yanık tüy kokusu alıyordu. Fısıldayarak okudu:

Alevler Anka kuşunu sarmalar, onu yakıp kül eder ve Anka kuşu küllerinden yeniden, yeni baştan, yepyeni doğar; aslında aynıdır fakat bir o kadar da farklı.

Alice, küllerinden doğan Anka kuşu resminde parmağını gezdiriyordu. Tüyleri gümüşü beyaz ışıldıyordu; kanatlarını iki yana açmış, haykırmadan önce başını geriye atmıştı. Alice sanki altını, kırmızı turuncu alevler tenini alazlayabilirmiş gibi elini çekiverdi. Pencereden aniden giren esinti, yosun kokusunu beraberinde getirmişti; annesinin bahçesindeki ziller kuvvetlenen rüzgârın habercisiydi.

Masasının üstünden uzanarak pencereyi itip aralık bıraktı. Kitabı kenara koyarken resmi inceledi ve saatler önce kızarttığı ekmeklerin durduğu tabağa uzandı. Tereyağlı ekmeklerden birini ısırıp soğuk dilimi ağır ağır çiğnedi. Babası alevlerin içinde tutuşup kavrulsa nasıl olurdu? Tüm canavarları yanıp kül olsa, geriye kalan iyiliği küllerinden doğsa, alevler onu yenileyip kimi zaman olduğu adama yeniden, yeni baştan dönüştürse... hikâye yazabilsin diye ona elleriyle bir masa yapan adama.

Alice gözlerini kapadı, açık pencereden duyduğu kıyıya vuran dalga seslerinin, kükrercesine yanan bir yangın olduğunu hayal etti bir an. Babasını içine itse, alevler kitaptaki Anka kuşu gibi onu da sarmalar mıydı? Bir de bakmış, babası kötü bir rüyadan uyanmışçasına başını sallayarak dışarı çıkmış, ona kollarını açmış, *Merhaba tavşanım benim*, diyor. Kim bilir belki dudaklarında bir ısıklık, elleri ceplerinde, gözlerinin içi gülüyor. Belki Alice babasının mavi gözlerinin öfkeden karardığını ya da beti benzinin kireç kesildiğini, dudaklarının kenarlarında solgun suratı kadar beyaz, köpüklü salyalar biriktiğini görmezdi bir daha. Rüzgârın hangi yönden estiğini anlamaya, kütüphaneden kitap seçmeye veya masasında yazı yazmaya odaklanabilirdi sadece. Babası alevlerden tekrar doğduğunda, annesinin gebe bedenini yumuşacık sarardı hep; Alice'e dokunan elleri hep nazik ve korumacı olurdu. Her şeyden önemlisi, doğduğunda bebeği özenle tutar ve Alice, gözüne bir damla uyku girmeden, ailesini nasıl koruyacağını düşünmezdi.

Kitabı kapadı. Tok gümbürtü ahşap masayı titretip yatak odası duvarlarında yankılandı. Masasının önündeki iki büyük pencere, annesinin mide bulantılarına yenik düşene kadar bakıp büyüttüğü çeşit çeşit eğreltiotlarına ve süs bitkilerine açılıyordu. Daha o sabah annesi kangurupençesi tohumlarını saksılara ekerken eğreltiotlarının arasında iki büklüm öğürmeye başlamıştı. Masasında kitap okuyan Alice, annesinin öğürtülerini duyduğu gibi pencereden apar topar atlayıp eğreltiotlarının arasına yuvarlanmıştı. Ne yapması gerektiğini bilemediğinden annesinin elini sıkı sıkı tutmuştu.

Annesi öksürerek, “İyiym ben,” demiş ve Alice’in elini sıkıp bırakmıştı. “Sabah bulantısı tatlım, merak etme.” Biraz hava almak için başını geriye atınca kumral saçlarının arasından yeni bir çürük görünmüştü; kulağının arkasındaki hassas derideki yarayı, şafak vakti denizi kadar mor bir iz çevreliyordu. Alice gözlerini nasıl kaçıracağını bilememişti.

“Tatlım,” demişti annesi, ayağa kalkarken hayıflanırcasına. “Mutfakta önüme bakmıyordum, ayağım takıldı, düştüm. Bebek yüzünden başım dönüyor bazen.” Bir elini karnına koyup ötekiyle elbisesinden toprakları silkelemişti. Alice annesinin ağırlığıyla ezilen taze eğreltiotlarına bakıyordu.

Annesiyle babası bir süre sonra evden çıkmıştı. Alice, babasının kamyonetinin ardından yükselen toz bulutu mavi sabaha karşına dek kapıda durmuştu. Bebeği muayene ettirmek için kasabaya gidiyorlardı yine; kamyonette iki koltuk vardı. *Uslu dur tatlım*, demişti annesi yalvarırcasına, yanağına minik bir öpücük kondururken. Yasemin ve korku kokuyordu.

Alice bir dilim ekmek daha alıp dişlerinin arasında tutarken çantasına elini attı. Annesine ortaokul sınavına hazırlanacağına söz vermişti fakat uzaktan eğitim veren okulun gönderdiği sınav hazırlık testi masada öylece duruyordu. Çantasından bir kitap çıkarıp ismini okuyunca ağzı açık kaldı. Sınav aklından çıkıverdi.

Yaklaşan fırtınanın loşluğunda *Yeni Başlayanlar İçin Yangın* kitabının kabartmalı kapağı âdeta canlı bir varlık gibi ıslık ıslıdı. Metalik bir alev gibi parlıyordu. Alice’in midesinde tehlikeli ve heyecan dolu bir his peydahlandı. Avuç içleri soğuk soğuk terlemişti. Parmağını tam kitabın köşesine götürecekti ki arkasından Toby’nin tasmaındaki künye, sanki Alice’in gergin sinirleri tarafından büyüyle yoktan var edilmiş gibi şingirdayıverdi. Toby, Alice’in bacağını dürtünce teninde ıslak bir iz bıraktı. Kafasını dağıttığı için rahatlayan Alice, Toby zarıfçe otururken gülümsedi. Kızarmış ekmeğini ona uzattı, Toby de dişleriyle ucundan yakalayıp bir adım geri attıktan sonra dilimi kurt gibi mideye indirdi. Alice’in ayaklarına salyası damladı.

“Tobes iğrençsin,” dedi Alice, kafasını okşarken. Başparmağını kaldırıp sağa sola salladı. Toby aynı şekilde karşılık vererek kuyruğunu yere sürttü. Patisini kaldırıp Alice’in bacağına koydu. Alice’in babasının hediye ettiği Toby, en yakın arkadaşıydı. Yavruyken masanın altından babasının bacağına biraz fazla kemirince çamaşır makinesine doğru tekmelenmişti. Babası veterinerlere gitmelerine izin vermediği için Toby o günden beri sağırdı. Alice köpeğin duyamadığını fark edince Toby’yle kullanabilecekleri, el işaretlerine dayanan ortak bir gizli dil yaratmaya koyulmuştu. Ona aferin diyebilmek için başparmağını salladı tekrar. Toby, suratını baştan aşağı yalayınca Alice kahkaha attı ve tiksiniirmiş gibi yanağını sildi. Toby birkaç kez etrafında döndü ve pat diye ayağının dibine çöktü. Artık ufak değildi, çoban köpeğinden çok gri gözlü bir kurda benziyordu. Alice çıplak ayak parmaklarını uzun kürküne sokup kıvırdı. Onun varlığıyla cesaret bulup *Yeni Başlayanlar İçin Yangın*’ın kapağını açtı ve ilk sayfadan kendini kaptırdı.

Eskiden, Almanya ve Danimarka gibi uzak diyarlarda insanlar eskiyi yakıp kül ederek yeniyi davet etmek, bir sonraki döngünün; bir mevsimin, bir ölümün, bir yaşamın veya bir aşkın başlangıcını selamlamak için ateşten faydalanırdı. Hatta bazıları bir şeyin bitişini ve yeni bir başlangıcı temsilen çalı çırpıdan hazırladıkları devasa figürleri ateşe verir, mucizelere göz kırpardı.

Alice arkasına yaslandı. Gözleri yapış yapış olmuş yanıyordu. Ellerini sayfalara, alev almış hasır adam fotoğrafına bastırdı. Kendi yakacağı ateş ne gibi mucizelere davet çıkarırdı acaba? Öncelikle, evlerinde bir daha asla bir şeylerin kırılma sesi duyulmazdı. Korkunun ekşi kokusu havayı doldurmazdı. Alice, yanlış küreği kullandı diye cezalandırılmadan sebze bahçesiyle ilgilebilirdi. Bisiklete binmeyi öğrenebilirdi, hem de dengesini tutturamadığı için babasının hiddet dolu yumruğu, kafa derisinden saçlarını sökmeden. Okuması gereken tek işaretler gökyüzünde olurdu; babasının suratından geçen, canavar mı yoksa okaliptüs

ağacını yazı masasına dönüştüren adam mı olduğunu anlatan gölgeler ve bulutlar olmazdı.

Masa, Alice'i denize atıp kıyıya tek başına yüzmeye terk ettiği günün ertesinde ortaya çıkmıştı. O gece babası, ahşap kulübesine girip kaybolmuş, iki gün boyunca dışarı çıkmamıştı. Çıktığında boyu boyundan uzun, dikdörtgen bir masanın ağırlığı altında âdeta eziliyordu. Alice'in annesine yeni bir eğreltiotu serası kurmak için sakladığı soluk renkli okalıptüs kalaslarından yapmıştı. Masayı pencere pervazının altındaki duvara sabitlerken Alice yatak odasının köşesinde ne yapacağını bilemeden durmuştu. Oda ahşap ve verniğin mest eden kokularıyla dolmuştu. Babası masanın pirinç menteşeli kapağını açmış; kâğıtlar, kalemler ve kitaplarla doldurulmaya hazır dar bölmeyi göstermişti. Hatta kapağı açık tutsun diye okalıptüs dalından bir ayak yapmıştı; böylece Alice içini karıştırırken iki elini kullanabilecekti.

"Kasabaya indiğimde istediğin her tür kalemle boyayı da alacağım, tavşanım benim."

Alice kollarını boynuna dolamıştı. Babası sabun, ter ve terebentin kokuyordu.

"Benim minik kuşum." Kirli sakalı yanağına sürüyordu. Alice'in diline cila gibi kelimeler dolanmıştı: *Hâlâ içeride bir yerde olduğunu biliyordum. Gitme. Lütfen rüzgârlar başka yönden esmesin. Ancak, "Teşekkür ederim,"* olmuştu tek söyleyebildiği.

Gözleri, açık kitaba takıldı tekrar.

Tutuşma ve yanmanın gerçekleşebilmesi için sürtünme, yakıt ve oksijen gerekir.

Başını kaldırıp bahçeye baktı. Görünmez kuvvetiyle rüzgâr, eğreltiotu saksılarının kancalarını itip çekiyordu. Pencerenin altındaki ince aralıkta uğulduyordu. Alice derin nefesler alıp ciğerlerini doldurdu, yavaş yavaş boşalttı. *Tutuşma ve yanmanın gerçekleşebilmesi için sürtünme, yakıt ve oksijen gerekir.* Annesinin bahçesinin yeşil kalbine bakarken ne yapması gerektiğini biliyordu.

Doğudan gelen fırtına, gökyüzüne karanlık perdeler çekmeye başlarken Alice arka kapının önünde rüzgârlığını giyyordu. Yanında dolanıp duran Toby'nin gür tüylerine parmaklarını daldırdı. Toby inildeyip burnunu karnuna soktu. Kulakları yattı. Dışarıda rüzgâr, annesinin beyaz güllerini yaprak yaprak koparıp kuyruklu yıldızlar gibi bahçeye dağıtıyordu. İleride, arazilerinin en ucunda, babasının kilitli kulübesi karanlık kütleyle dimdikti. Alice ceketinin ceplerini yoklayıp anahtarı buldu. Bir saniye durup cesaret topladıktan sonra arka kapıyı açtı, Toby'yle evden koşarak rüzgârın kollarına atıldı.

Kulübeye girmesi yasak olabilirdi ancak babasının ahşap barakasında neler olduğunu hayal etmesine engel yoktu. Genelde babası, yaptığı korkunç şeylerden sonra kulübesinde kalırdı. Fakat çıktığında hep daha iyiydi. Sanki duvarlarının arasında büyümlü bir ayna veya asa varmış gibi, Alice kulübenin bir tür dönüşüm büyümlü yapabildiğine karar vermişti. Bir keresinde, daha küçükken, kulübede ne olduğunu sormaya cesaret edebilmişti. Babası cevap vermemişti fakat Alice, masayı yaptıktan sonra anlamıştı. Kütüphaneden aldığı kitaplarda simyayla ilgili bilgiler okumuştı; samandan altın eğiren *Değirmencinin Kızı* masalını da biliyordu. Babası, kulübesinde samandan altın iplik eğiriyordu.

Koşarken bacakları ve ciğeri yanıyordu. Toby gökyüzüne havlarken şimşek çakınca, kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtırdı. Kulübe kapısına varınca Alice cebinden anahtarı çıkarıp asma kilide soktu. Anahtar dönmedi. Rüzgâr Alice'in yüzünü ısıyor, itip devirmeye çalışıyordu. Onu ayakta tutan tek şey, yanındaki Toby'nin sıcak bedeniydi. Tekrar denedi. Anahtarı itip kanırtırcasına çevirmekten avucu acıyordu. Kilit dönmedi. Alice'in panikten gözleri bulandı. Anahtarı bırakıp gözlerini sildi, yüzüne düşen saçları çekti. Tekrar denedi. Bu sefer anahtar öyle rahat döndü ki kilit yağlanmıştı sanki. Asma kilidi koparırcasına çekti, kulpa asıldı ve ardında Toby'yle paldır küldür içeri daldı.

Rüzgâr kapıyı arkalarından güm diye çarpıp kapadı.

Penceresiz kulübe zifir zindandı. Toby hırladı. Alice onu rahatlatmak için karanlıkta elini uzattı. Damarlarında akan kanın sesi ve fırtınanın hiddetli uğultusu sağır ediciydi. Kulübenin yanındaki ateş ağacının tohumları, çatıda teneke terlikler tepiniyormuş gibi patır patır tepelerine yağıyordu.

Havada gazyağının kekremsi kokusu vardı. Alice tezgâhtaki lambaya eli değene dek etrafı yokladı. Şeklini biliyordu; evde annesinin böyle bir lambası vardı. Yanında bir kutu kibrit buldu. Zihninde öfkeli bir ses haykırıyordu. *Burada ne işin var! Burada ne işin var senin!* İrkildi fakat yine de kibrit kutusunu açtı. Kibrit ucunu el yordamıyla buldu, kutunun pürüzlü kenarına sürttü ve çabucak parlayıp sönen bir ateş etrafı aydınlatırken kükürt kokusu aldı. Kibriti gaz lambasının fitiline tutup cam bölmesini alt kısma döndürerek taktı. Işık babasının atölye tezgâhına yayıldı. Önünde küçük bir çekmece aralık duruyordu. Titreyen eliyle çekmeceyi açtı. İçinde bir fotoğraf ve tam göremediği bir şey daha vardı. Fotoğrafı eline aldı. Kenarları sararıp solmuştu fakat resim belli oluyordu: Sarmaşıkların sardığı muazzam, görkemli bir ev. Çekmecedeki diğer nesneyi görmek için tekrar uzandı. Parmaklarına yumuşak bir şey değdi. Işığa doğru çektiği, soluk bir kurdeleyle bağlı bir tutam siyah saç.

Kulübenin kapısını sert bir esinti tangırdattı. Alice saç ve fotoğrafı bıraktığı gibi arkasına döndü. Kimse yoktu. Rüzgârdı sadece. Kalbi yeni yeni yavaşlamaya başlamıştı ki Toby saldıracak gibi eğilip hırladı. Tır tır titreyen Alice babasının kulübesini daha iyi aydınlatabilmek için lambayı havaya kaldırdı. Ağzı açık kaldı; bacakları pelteye dönmüştü.

Minyatürden gerçek boyutlusuna dek onlarca ahşap heykel çevrelemişti her yanını. Hep aynı iki figür vardı; biri, farklı pozlar verilmiş yaşlıca bir kadındı: okalıptüs yaprağı kokluyor; saksılı bitkileri inceliyor; bir kolu gözünün üstünde uzanıyor, ötekiyle yukarıyı işaret ediyor; Alice'in bilmediği çiçeklerle dolu eteğini tutuyordu. Ötekiler bir kızın heykelleriydi: Kitap okuyan, ma-

sada yazı yazan, karahindiba tohumlarını üfleyen bir kız. Alice babasının oymalarında kendisini görünce başı döndü.

Kadın ve kızın çeşit çeşit hâli kulübeyi dolduruyor, tezgâhın etrafını sarıyordu. Alice yavaş ve derin nefesler alıp kalp atışlarını dinledi. *Buradayım*, diyordu. *Buradayım*. Ateş bir şeyi başka şeye dönüştüren bir büyüye, kelimeler de pekâlâ öyleydi. Alice sözcüklerin –hele ki tekrarlandıklarında– sahip olabileceği tılsımı anlayabilecek kadar çok şey okumuştı. Bir söz yeterince tekrarlandı mı gerçekleşirdi. Alice kalbinde atan büyüye kulak verdi.

Buradayım.

Buradayım.

Buradayım.

Ahşap figürleri inceleyerek yavaş yavaş döndü. Bir keresinde, krallığında nice düşman edinip kendisini kil ve taştan bir savaşçı ordusuyla çevrelemek zorunda kalan kötü bir krala dair bir hikâye okumuştı. Ancak ne kil deriydi ne de taş kandı, yürekti. Sonunda kralın, köylülerden korusun diye yaptırdığı ordu o uyurken ona karşı kullanılmıştı. Okuduğu kelimeleri hatırlarken sırtı ürperdi. *Tutuşma ve yanmanın gerçekleşebilmesi için sürtünme, yakıt ve oksijen gerekir.*

“Hadi, Tobes,” dedi aceleyle; önce bir, sonra bir başka ahşap figüre elini atarken. Heykellerden birini taklit ederek tişörtünü, bulabildiği en küçük heykelcikleri taşımak için sepet gibi kullandı. Toby huysuzlanıyordu. Alice’in kalbi güm güm atıyordu. Kulübede o kadar çok heykel vardı ki babası en ufaklarından birkaçının kaybolduğunu anlamazdı herhalde. Ateş yakma deneyimleri için harika bir yakıt olacaktı.

Alice o günü, hayatını geri dönülmez şekilde değiştiren gün olarak hatırlayacaktı her daim, ancak anlaması yirmi yılını alacaktı: Hayat ileriye dönük yaşanır ancak geriye dönük algılanır. Tam ortasında dururken manzarayı görmek mümkün değildir.

Alice'in babası kamyoneti garaj yoluna çekerken sessizce direksiyonu sıkıyordu. Karısı tek eliyle, suratındaki kırmızı şişliği tutuyordu. Ötekiyle karnını kavramış, yolcu kapısına dayanıyordu. Karısının, doktorun koluna nasıl dokunduğunu kendi gözleriyle görmüştü. Doktorun ifadesini görmüştü. Ayan beyan görmüştü. Sağ gözü seyirdi. Muayeneden sonra ayağa kalkarken karısının başı dönmüştü; kendisi, doktor randevusunu kaçırmak istemediğinden kahvaltı için bir yerde durmamıştı. Kadın toparlanmaya çalışmıştı. Doktor yardım etmişti.

Alice'in babası elini sıkıp gevşetti. Parmak boğumları hâlâ acıyordu. Kendi içine büzüşmüş, aralarında bir uçurum açan karısına baktı göz ucuyla. Ona uzanmak, davranışlarına biraz daha çekidüzen vermesi, onu kıskırtmaması gerektiğini açıklamak istiyordu. Çiçeklerin diliyle konuşsa anlardı belki. Çatallı güneşgülü, *ihmal edilirse ölürüm*. Avustralya sıracaotu, *şifa ve teselli*. Gelin çalısı, *istikrar*. Fakat karısına yıllardır çiçek vermekten kaçınıyordu; Thornfield'dan ayrıldıklarından beri.

Kadın bugün ona yardımcı olmamıştı. Evden çıkmadan kahvaltı hazırlayacak vakit bulması gerekirdi; o zaman başı dönmez, o da doktora yapışırçasına tutunduğuna şahit olmazdı. Kasabaya her gittiklerinde, doktorlarla hemşirelerin ellerini kollarını karısının orasına burasına sokması yüzünden ne kadar zorlandığını, karısı gayet iyi biliyordu. Ne bu hamileliğinde ne Alice'e gebeyken hiçbir doktor randevusu sorunsuz geçmişti. Karısının istisnasız her seferinde onu desteklemekten âciz olması kendi kabahati miydi?

"Geldik," dedi motoru kapayıp el frenini çekerken. Karısı elini yüzünden çekip kapı koluna uzandı. Bir kez açmaya çalıştı, açamayınca bekledi. Adamın sinirleri tepesine çıktı. Karısı ağzını açmayacak mıydı? Merkezi kilidi açınca kadının ona minnettar, hatta pişmanlık dolu bir gülümsemeyle dönüp bakmasını bekledi. Fakat o, kümeden kaçan bir tavuk kadar hızla iniverdi. Karısının ismini haykırarak dışarı çıktığı anda fırtına sesini kesiverdi. Kamçılarıcasına esen şiddetli rüzgâra karşı yüzünü bu-

ruşturup derdini anlatmaya kararlı adımlarla karısının peşinden gitti. Eve yaklaşırken gözüne bir şey takıldı.

Kulübe kapısı açıktı. Kilit, kapı mandalından sarkıyordu. Bir an eşikte kızının kırmızı rüzgârlığını gördü.

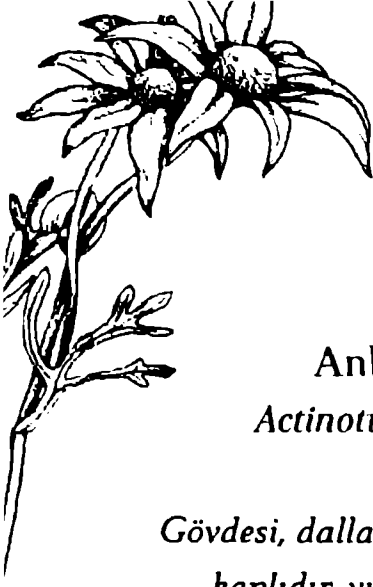
Artık tişörtüne daha fazla heykelcik sığmaz olunca Alice kulübeden aceleyle kasvetli havaya çıktı. Gök gürültüsü gökyüzünü çatırdattı. Ses o kadar yüksekti ki Alice heykelcikleri düşürüp kulübe kapısına yaslandı. Toby, ensesindeki tüyler diken diken olmuş bir şekilde korkudan sindi. Alice onu rahatlatmak için elini uzatıp ayağa kalktığı anda rüzgâr olanca kuvvetiyle üstüne çarpıp onu sendeletti. Heykelcikleri unutan Alice, Toby'ye bir el işareti yaptı ve eve koştu. Neredeyse arka kapıya varmışlardı ki yere inen bir oka benzeyen yıldırım, kara bulutları gümüşü parçalara ayırdı. Alice donakaldı. Çakan beyaz ışıktaki onu görmüştü. Babası, kolları iki yanında, ellerini yumruk yapmış, kapı eşiğinde duruyordu. Gözlerindeki karanlığı görmek için daha fazla ışığa ya da yakınında olmasına gerek yoktu.

Alice yönünü değiştirip evin duvarı boyunca koşmaya başladı. Babasının onu görüp görmediğini bilmiyordu. Annesinin eğreliotu bahçesindeki yeşil yaprakların arasında koşarken aklına korkunç bir düşünce takıldı: Babasının kulübesindeki gaz lambası. Ahşap kulübesindeki. Alice söndürmeyi unutmuştu.

Pencere pervazına tutunup yukarı, masasına çıktı, dönüp Toby'yi de yanına çekti. Tünedikleri yerde nefes nefese durdular. Toby yüzünü yaladı, Alice aklı başka yerde, onu okşadı. Duman kokusu mu alıyordu? Damarlarına dehşet hissi yayılıyordu. Masadan atlayıp kitaplarını topladığı gibi çantasına tıktı, onu da dolabın en dibine itti. Rüzgârlığını üstünden çıkarıp dolaba attıktan sonra penceresini kapadı. *Kulübene birisi girmiş olmalı, baba. Ben evde sizin dönmenizi bekliyordum.*

Babasının odaya girdiğini duymadı. Ondan kaçabilecek ka-

dar hızlı değildi. Son gördüğü Toby'nin, gözlerinde korkuyla dişlerini gösterdiğiydi. Duman, toprak ve yanık tüy kokusu vardı. Suratından yayılan ıstırap dolu yanma hissi, Alice'i karanlığa çekiyordu.

2

Pazen çiçeği

Anlamı: **Kaybolan bulunur**
Actinotus helianthi | Yeni Güney Galler

Gövdesi, dalları ve yaprakları soluk gri ve ince tüylerle kaplıdır, yumuşak bir dokusu vardır. Papatyaya benzeyen güzel çiçekleri ilkbaharda açar, yangınlardan sonra daha fazla tomurcuk verebilir.

3

Alice'in öğrendiği ilk hikâye, karanlığın kenarında başlıyordu: doğduğu anda attığı ilk çığlıklarla annesinin kalbinin yeniden atmasını sağlamıştı.

Dünyaya geldiği gece doğudan tropik bir fırtına gelmiş, nehir taşıp Hartların evi ile kasabayı birbirine bağlayan yolu sel basmıştı. Yolda kalmış, suyu gelmiş ve sanki ateşten bir çemberle ortadan ikiye bölünüyormuş gibi hisseden Agnes Hart, kocasının kamyonetinin arka koltuğunda bedeninden kızını ve hayatını itip çıkarıvermişti. Fırtına şekerkamışı tarlalarının üstünde gümbürderken paniğe kapılan Clem Hart yeni doğan bebeğini delirmiş-çesine sarıp sarmalarken eşinin solgunluğunu fark etmemişti. Suratının kâğıt gibi beyaz, dudaklarının mosmor kesildiğini görünce bu sefer çıldırmış gibi onun üstüne kapaklanmış, bebeklerini unutmuştu. Agnes'i nafile yere sarsıp durmuştu. Ancak Agnes, kızı ağlamaya başlayınca aniden kendine gelmişti. Kasabaya giden dar yolun iki yanında, yağmurdan sıırılsıklam çalılar kar gibi beyaz çiçekler açmıştı. Alice'in ilk nefesleri şimşek ve yağmurdan sonra açan beyaz fırtınagülllerinin* kokusuyla doluydu.

* Aynı aileden, benzer bir çiçekli bitki Türkçede "beyaz zıpçık" olarak bilinir. -çn

Beni lanetten kurtaracak gerçek aşkı sen getirdin, tatlım, derdi annesi, hikâyesinin sonunda. Sen benim peri masalımsın.

Alice iki yaşındayken Agnes onu kitaplarla tanıştırmıştı; okudukça sayfadaki her kelimeyi parmağıyla gösterirdi. Kumsala indiklerinde tekrar ederdi: *bir mürekkepbalığı, iki tüy, üç parça tahta, dört kabuk ve beş çakıltası*. Evlerinde Agnes'in elyazısıyla kâğıtlar olurdu: *KİTAP. SANDALYE. PENCERE. KAPI. MASA. BARDAK. BANYO. YATAK*. Alice beş yaşında evde eğitim görmeye başladığında kendi başına okuyabiliyordu. Kitaplara şıp diye âşık olmuştu ama annesinin hikâyelerini daha çok seviyordu. Yalnız kaldıklarında Agnes ikisine dair hikâyeler anlatırdı. Fakat asla babasının duyabileceği zamanlarda değil.

Deniz kenarına yürüyüp kumlara uzanarak gökyüzüne bakmak ritüelleriydi. Annesinin yumuşacık sesinin önderliğinde, Avrupa'nın kış soğuşunda tren yolculuklarına çıkmış, dorukları görünmeyecek kadar yüksek, beyaz gökyüzünü beyaz topraktan ayırmanın mümkün olmadığı kadar çok karla kaplı dağlık bölgelerden geçmişlerdi. Kadife paltolarıyla gittikleri dövmeli kralın taş sokaklı şehrinde rıhtımdaki binalar kutu kutu boya kadar renkliydi ve bronz bir denizkızı sonsuza dek aşkı bekleyerek oturuyordu. Alice sık sık gözlerini kapar, annesinin hikâyelerindeki her ipliğin onları bir koza gibi sardığını ve kozadan çıkınca kanatlanıp uçtuklarını hayal ederdi.

Altı yaşındayken bir gece annesi onu yatağa yatırmış, üstüne eğilip kulağına fısıldamıştı. *Artık vakti geldi, tatlım*. Alice örtüyü üstüne çekerken gülümsüyordu. *Artık bahçede bana yardım edebilecek yaşa geldin*. Alice heyecandan yerinde duramamıştı; annesi bahçede tek başına çalışır, onu hep bir kitapla baş başa bırakırdı. *Yarın başlarız*, demişti Agnes ışığı kapamadan önce. Alice geceleyin uyanıp durmuş, karanlık pencereden dışarı bakmıştı. Nihayet gökyüzünde ilk ışık çizgisi belirlediğinde örtüleri üstünden atmıştı.

Annesi, hazırlayıp tepsiye koyduğu peynirli sandviç ve bir demlik ballı çayı evin yanındaki bahçeye taşımıştı. Hava serindi, erkenci güneş insanın içini ısıtıyordu. Annesi tepsiyi yosun tut-

muş bir kütüğe koyup tatlı çayı iki fincana döktü. Sessizce yiyip içtiler. Alice'in nabızı şakaklarında atıyordu güm güm. Agnes kırmış ekmeğinin son parçasını da yiyip çayını bitirdikten sonra eğreltiotlarıyla çiçeklerin arasına çömelip sanki uyuyan çocukları uyandırıyormuş gibi mırıldanmaya başlamıştı. Alice ne yapacağını bilemiyordu. Bahçıvanlık böyle bir şey miydi? Annesini taklit ederek bitkilerin arasına oturup seyretti.

Annesinin yüzündeki endişe çizgileri yavaş yavaş yok oldu. Çatık kaşları çözüldü. Ellerini huzursuzca ovuşturmuyordu. Gözleri aydınlık ve berraktı. Alice'in tanımadığı birine dönüşmüştü. Huzurluydu. Sakindi. Bu manzara karşısında Alice, gelgitte kayalıklardan sular çekildiğinde oluşan havuzcuklarda bulunduğu, fakat bir türlü avucuna almayı beceremediği o yeşil rengin umuduna kapılmıştı.

Annesiyle bahçede vakit geçirdikçe, yeni bir tomurcuğu inceleyen Agnes'in bileğinin açısından, çenesini kaldırdığında gözlerine dolan ışıktan, taze eğreltiotu yapraklarını topraktan dil dökercesine çıkarırken parmaklarına bulaşan çamurlardan annesinin aslında bitkilerin arasında çiçek açtığını daha da iyi anlıyordu. Özellikle onlarla konuşurken. Gözleri buğulanıyor, gizli bir lisan mırıldanıyor, çiçekleri saplarından kesip ceplerine doldurduğu sırada kâh bir kelime kâh bir cümle söyleyiveriyordu.

Hazin hatıra, diyordu sarmaşık gibi dalından tarla sarmaşığını koparıırken. *Sevgi, karşılıksız*. Limonmersinini kesince havayı ekşimsi bir koku dolduruyordu. *Anıların hazzı*. Kangurupençesi çiçeklerini ceplerine dolduruyordu.

Alice'in boğazını sorular tahriş ediyordu. Annesinin kelimeleri neden sadece başka yerler ve başka dünyalara dair hikâyeler anlatırken akıyordu? Ya tam önlerinde duran kendi dünyaları? Gözleri çok ama çok uzaklara daldığında annesi nerelere gidiyordu? Alice onunla neden gidemiyordu?

Yedinci doğum gününde cevaplanmamış soruların ağırlığını taşıyordu omuzlarında. Sorular göğsünü dolduruyordu. Neden annesi bitkilerle esrarlı şekillerde konuşuyordu? Babası nasıl iki farklı

insan olabiliyordu? Kendisinin ilk haykırıları, annesini hangi lanetten kurtarmıştı? Zihnine ağırlık yapsalar da, soruları içine sıkışıp kalmış; sanki tohum yutmuş da boğazına takılmıştı âdeta. Bahçede geçen iyi günlerde, ışık tam da olması gerektiği gibi düşerken fırsatlar çıkıyordu karşısına, ancak Alice hiçbir şey sormuyordu. Sessizlik içinde ceplerini çiçeklerle dolduran annesini takip ediyordu.

Agnes onun sessizliğini fark ettiyse bile bozacak bir söz söylemiyordu. Bahçede geçirilen vaktin sessiz bir vakit olduğu ortadaydı. Annesi bir seferinde dalgın dalgın, *Kütüphane gibi*, demişti eğreliotlarının arasından süzülürcesine geçerken. Alice hiç kütüphaneye –hayal dahi edemeyeceği kadar çok kitabı bir arada göreceği veya çevrilen sayfaların hışırtısını duyabileceği bir yere gitmemiş olsa da annesinin hikâyeleri sayesinde gitmiş gibi hissediyordu. Agnes’in anlattıklarından kütüphaneyi, hikâyelerin çiçekler gibi yetiştiği sessiz bir kitap bahçesi gibi hayal ediyordu.

Alice kendi arazilerinin ötesine hiç geçmemişti. Hayatı o sınırlara tabiydi: Annesinin bahçesinden şeker kamışı tarlalarının başladığı yere, oradan da denizin sokulduğu koya kadar. O çizgilerin ötesine geçmeye teşebbüs etmesi bile yasaktı, hele ki garaj yollarını kasabaya giden yoldan ayıran çizginin. Alice’in annesi ne zaman onu okula göndermeyi önerse, *Oralar bir kıza uygun yerler değil*, derdi babası, yumruğunu yemek masasına indirip tabağı çanağı yerinden oynatarak. *Burada güvende*, diye hırlardı, konuşmaya nokta koyduğunu belli edercesine. Babasının en iyi yapabildiği şeydi bu: Her şeye bir nokta koymak.

Günlerini ister bahçede, ister denizde geçirsinler her seferinde öyle bir zaman gelirdi ki bir fırtına kuşunun çılgılığı veya güneşin önünden geçen bir bulutla Alice’in annesi sanki güpegündüz rüya görmüş gibi silkelenir, kendine gelip canlanır, eve koşmak için arkasını döner ve Alice’e, *Mutfığa ilk ulaşan kurabiye yemeye hak kazanır*, diye seslenirdi. İkinci çayı acı tatlı bir saatti; babasının eve dönüşü yakındı. Gelişinden on dakika önce annesi, yüzünde fazla gergin bir gülümseme, sesi tiz mi tiz, parmakları düğüm düğüm kapının önüne geçiverirdi.

Bazı günler kendi bedeninden büsbütün kaybolurdu. Ne bir hikâye ne deniz kenarında yürüyüş. Ne çiçeklerle sohbet. Perdeleri ağartan ışığa karşı sıkı sıkıya kapalı, sanki ruhu bambaşka bir yere göçüp gitmiş gibi yitik, yatağından çıkmazdı.

Böyle zamanlarda Alice evdeki havanın vücuduna bindirdiği ağırlığı, sanki evde kimse yokmuş gibi çöken korkunç sessizliği, annesinin yatağa büzüşmüş hâlini aklından çıkarmaya çalışıyordu. Nefes alamaz oluyordu. On kere okuduğu kitapları tekrar okuyor, çoktan bitirdiği çalışma kâğıtlarını yeni baştan inceliyordu. Martılarla birlikte bağırarak için deniz kenarına kaçıyor, kıyıda dalgaları kovalıyordu. Şekerkamışından duvar boyunca koşuyor, saçlarını savuruyor, sıcak rüzgârda salınan yeşil bitki sapları gibi salınıyordu. Ama ne denerse denesin hiçbir şey iyi gelmiyordu. Papatyalar ve tüylerle dilek tutup kuş olmayı, denizi gökyüzüne tutturan ufuktaki altın dikişe doğru uçabilmeyi diliyordu. Annesiz karanlık günler birbirine ekleniyordu. Alice dünyasının sınırlarında dolarıyordu. Kendisinin de kaybolabileceğini öğrenmesi ise artık an meselesiydi.

Bir sabah babasının kamyonetinin homurtusu uzaklarda yok olup giderken Alice yatakta uzanmış demliğin tıslamasını, iyi bir günün müjdecisi o fevkalade sesi bekliyordu. Çıt çıkmayınca külçe gibi ayaklarla, çarşafı üstünden attı. Parmak uçlarında anne babasının yatak odası kapısına gidip bakınca, üstündeki battaniye kadar cansız, büzüşmüş yatan annesini gördü. İçine sıcak bir öfke yayıldı. Ayaklarını vura vura mutfığa gitti, yalapaşap bir peynirli sandviç hazırladı, kavanoza su doldurup hepsini çantasına tıktıktan sonra koşarak evden çıktı. Anayoldan gitmeyecekti çünkü görülme riski çok yüksekti fakat şekerkamışlarının arasına saklanarak giderse öteki uçta bir yerden, karanlık ve sessiz evinden daha iyi bir yerden çıkardı elbet.

Kalbinin sesi kulaklarında öyle bir atıyordu ki yukarıda çığ-

lıklar atan papağanları duyamıyordu, yine de kendini koşmaya zorladı; babasının kulübesinin, annesinin gül bahçesinin yanından geçip arazinin ta ucuna kadar geldi. Arazilerinin şekerka-mışlarıyla kesiştiği sınıra gelince durdu. Uzun yeşil sapların arasında bir toprak patika göz görebildiğine uzanıyordu.

En nihayetinde Alice kendisine hep yapmaması söylenen bir şeyi ne kadar kolay yapabildiğini görünce şaşırdı. Sadece adım atması gerekmişti. Tek bir tane. Sonra bir tane daha.

O kadar uzun süre, o kadar çok yürüdü ki şekerka-mışlarının arasından çıktığında kendini başka bir ülkede bulacağını düşünmeye başlamıştı. Belki Avrupa'dan çıkar ve karlı bir dünyada yol alan, annesinin trenlerinden birine binerdi. Ama tarlanın sonuna vardığında yaptığı keşif ondan bile iyiydi: Kasabanın tam ortasındaki dört yol ağzındaydı.

Güneşe karşı ellerini gözlerine siper etti. Onlarca renk ve hareket, gürültü patırtı... Kavşakta bir o yöne bir bu yöne gelip giden arabalar, traktörler; çalınan kornalar; kararmış kollarını araçlarının pencerelerden sarkıtan, tanıdıkları birinin yanından geçerken yorgun ellerini kaldıran çiftçiler. Alice kocaman camekânına taze ekmek ve çeşit çeşit kek dizili bir dükkân gördü. Bir kitabında gördüğü resmi hatırlayınca bunun pastane olduğunu anladı. Kapısında boncuklu bir perde vardı. Önündeki çizgili tentenin altında sağa sola itilmiş sandalye ve masalar, her ekose masa örtüsünün üstündeki vazoda rengârenk çiçekler duruyordu. Keşke annesi de yanında olsaydı da görseydi.

Pastanenin iki yanında camekânlar çiftçi eşlerine şehirli hayatından bir esinti sunuyordu: dar belli uzun etekli yepyeni ev elbiseleri, geniş siperli hasır şapkalar, püsküllü çantalar, kısa ökçeli pabuçlar. Alice sandaletlerinin içinde parmaklarını oynattı. Annesinin o camekândaki mankenlerin elbiselerinden giydiğini hiç görmemişti. Kasabaya giderken giydiği tek bir kıyafeti vardı:

uzun kollu bordo bir polyester elbise ve taba rengi topuksuz deri ayakkabı. Başka zamanlarda kendi diktiği pamuklu bol elbiseler giyer ve Alice gibi genelde çıplak ayak dolaşırdı.

Alice'in gözleri, önündeki kavşağa takıldı; genç bir kadın ile bir kız trafik ışıklarında durmuş, karşıya geçmek için bekliyordu. Kadın kızın elini tutmuş, pembe sırt çantasını taşıyordu. Kızın siyah ayakkabıları ıslıl ıslıl, beyaz çoraplarının bilekleri dantelliydi. Saçları iki yandan örülmüş, aynı renk kurdeleyle tutturulmuştu. Alice gözlerini alamıyordu. Yeşil yanınca karşıya geçtiler ve boncuklu perdeyi aralayıp pastaneye girdiler. Biraz sonra kremalı milkshake'ler ve koca birer dilim pastayla çıktılar. Onların yerinde olsa Alice'in de oturacağı, göz kamaştıracak kadar mutlu bir sarı gerberanın olduğu masaya geçip bardaklarını kafaya diktiler ve süt bıyıklarıyla birbirlerine gülümsediler.

Güneş Alice'i kavuruyordu. Kızgın ışık, gözlerini alıyordu. Tam da cayıp koşa koşa eve dönecekken yolun karşısındaki taş binada bir kelime dikkatini çekti.

KÜTÜPHANE.

Nefesi kesilen Alice trafik ışığına koştu. Tıpkı o kız gibi düğmeye tekrar tekrar bastı, en sonunda yeşil yandı ve yol açıldı. Koşarak karşıya geçip kütüphanenin ağır kapılarını itti.

Antrede nefes nefese iki büklüm oldu. Serin hava terli ve sıcak tenine yapıştı. Kulaklarında atan kalbi yavaşladı. Saçlarını güneşte yanmış alnundan çekerken mutlu sarı gerbera, kadın ve kız aklından çıkıp gitti. Elbisesini düzeltmek için elini attığında elbise giymediğini fark etti; hâlâ gecelikleydi. Evden çıkmadan önce üstünü değiştirmek aklına gelmemişti. Ne yapacağını, nereye gideceğini bilemeyince olduğu yerde dikilip kızarana kadar bileklerini çimdikledi; tenindeki acı, içte erişemediği keskin duyguları yumuşatıyordu. Gözlerine renkli ışık huzmeleri düşene kadar da durmadı.

Antreden parmak uçlarında geçip yukarıya ve dört bir yana genişleyen kütüphanenin ana salonuna adım attı. Yukarıdaki vitraylı pencerelerden içeri dolan ışığa bakakaldı: kırmızı baş-

lıklı bir kız ormanda yürüyordu; atlı arabada bir kız cam pabucunun tekini ardında bırakmış gidiyordu; küçük bir denizkızı denizden hülyalı gözlerle kıyıdaki bir erkeğe bakıyordu. Alice müthiş bir heyecana kapıldı.

“Sana yardımcı olabilir miyim?”

Alice sorunun geldiği yöne baktı. Kabarık saçlı, güleç suratlı genç bir kadın sekizgen bir masada oturuyordu. Alice parmak uçlarında yanına gitti.

“Öyle yürümene gerek yok,” dedi kadın gülerek. Güldüğünde nefesi boğazına kaçıyordu. “O kadar sessiz olmam gerekse ertesi güne kalmaz işten atılırım. Ben Sally. Seni burada daha önce görmedim galiba.” Gözleri Alice’e, denizde güneşli bir günü hatırlatıyordu. “Gördüm mü hiç?” diye sordu kadın.

Alice başını iki yana salladı.

“Ah ne güzel. Yeni bir arkadaş gelmiş!” Sally ellerini kavuşturdu. Tırnakları denizkabuğu pembesiydi. Bir an sessizlik oldu.

“Peki, senin adın ne?” diye sordu Sally. Alice ona başını eğerek göz ucuyla baktı. “Utanma sakın. Kütüphaneler samimi yerlerdir. Burası herkese açık.”

“Ben Alice,” diye geveledi Alice.

“Alice.”

“Alice Hart.”

Sally’nin suratında tuhaf bir ifade belirip kayboldu. Kadın hafifçe öksürdü.

“Alice Hart,” dedi neşeyle. “İsmin çok güzelmiş! Hoş geldin. Sana etrafı gezdireyim.” Gözleri Alice’in geceliğine takıldı, sonra tekrar yüzüne döndü. “Annen baban buralarda mı bugün?”

Alice başını iki yana salladı.

“Anladım. Kaç yaşındasın bakalım Alice?”

Alice’in yanakları yanıyordu. Sonunda bir elinin beş parmağını, ötekinin başparmağıyla işaretparmağını gösterdi.

“Deme! Kütüphane kartı çıkarttırmak için de en az yedi yaşında olmak gerekiyor zaten.”

Alice hızla başını kaldırdı.

“Bak sen. Yüzünden güneş ışıkları saçılıyor.” Sally göz kırptı. Alice sıcak yanaklarına dokundu. Güneş ışıklarına.

“Bir form getireyim de beraber dolduralım, olur mu?” Sally uzanıp Alice’in kolunu okşadı. “Merak ettiğin bir şey varsa sor.”

Alice biraz düşündükten sonra başını yukarı aşağı salladı.

“Var. Bana kitapların yetiştği bahçeyi gösterebilir misiniz?” Rahatlayarak gülümsedi; sesi, tohumunu çatlatıp yolunu bulmuştu.

Sally bir an yüzüne baktıktan sonra kısık sesle kahkahalar attı. “Alice! Çok komiksin. Senle çok iyi anlaşacağız bence.”

Aklı karışan Alice gülümsemekle yetindi.

Sonraki yarım saat boyunca Sally, Alice’e kütüphaneyi gezdirdi, kitapların bahçede değil, raflarda yaşadığını anlattı. Raflar dolusu hikâye Alice’e sesleniyordu. Onlarca kitap... Sally bir süre sonra Alice’i rafların önündeki büyük masanın başındaki yastıklı sandalyeye oturttu.

“Dilediğin gez, istediğin her kitaba bak. Bir şey lazım olursa ben hemen şuradayım.” Masasını işaret etti. Kucağına çoktan bir kitap koymuş Alice başını salladı.

Ahizeyi kaldırırken Sally’nin elleri titriyordu. Karakolu ararken başını uzatıp peşinden gelmediğinden emin olmak için Alice’e baktı ama Alice hâlâ sandalyede oturuyor, geceliğinin kirli eteğinin altından tabanları yıpranmış sandaletleri görünüyordu. Sally, kütüphane formunu evirip çevirirken kâğıt parmağını kesince nefesini tuttu. Kanayan parmağını emerken gözleri doldu. Alice, Clem Hart’ın kızıydı. Sally o ismi aklından çıkarmaya çalışarak ahizeyi kulağına daha da sıkı dayadı. *Aç hadi. Aç hadi. Aç hadi.* Nihayet kocası telefonu açtı.

“John? Benim. Hayır, hayır, değilim. Dur, dinle. Clem Hart’ın kızı burada. Bir şey olmuş bence. Geceliğiyle gelmiş John.” Kendine hâkim olmakta zorlanıyordu. “Geceliği kirli.” Yutkundu. “O küçücük kolları mosmor.”

Sally, kocasının sakinleştirici sesini dinleyerek başını sallıyor, gözlerini siliyordu.

“Evet, evden ta buraya tek başına yürüyerek gelmiş herhalde, yol ne kadar, dört kilometre var mıdır?” Cebinden mendilini çıkarırken burnunu çekti. “Tamam. Evet. Evet, burada tutarım.”

Sally telefonu kaparken ahize terli avucundan kayd.

Alice etrafına kitaplardan inşa ettiği yarım daire duvara bir kitap daha ekliyordu.

“Alice?”

“Bunların hepsini eve götürmek istiyorum Sally,” dedi Alice tüm içtenliğiyle kitapları göstererek.

Sally kuledeki kitapları tek tek raflarına kaldırmasına yardım edip kütüphane kitaplarının nasıl ödünç alındığını iki kere açıkladı. Alice sınırlı seçeneği olmasına hayret etmişti. Sally saatine baktı. Üst kat pencerelerinden düşen parlak ışık yumuşayarak yerini solgun gölgelere bırakmıştı.

“Seçmene yardım edeyim mi?”

Alice minnettarlıkla başını salladı. Yangınla ilgili kitaplar okumak istiyordu fakat söyleyebilecek kadar cesur değildi.

Sally onun göz seviyesine inip birkaç soru sordu: Gitmeyi en sevdiğin yer? Deniz. Kütüphanede en beğendiğin kitabın konusu? Deniz kızları. Sonra Sally bilgiç bir ifadeyle işaretparmağını kalın kapaklı ince bir kitabın sırtındaki bronz harflere değdirip kitabı raftan çekti.

“Bence bunu seveceksin. Fok kadınlarla ilgili.”

“Fok kadın,” diye tekrarladı Alice.

“Oku bak,” dedi Sally. “Denizde yaşayan ve deri değiştirerek bambaşka insanlara dönüşebilen kadınlarla alakalı.” Alice’in tüm tüyleri diken diken oldu. Kitabı göğsüne bastırdı.

“Okumak karnımı acıktırır benim,” dedi Sally bir anda. “Aç mısın Alice? Kurabiye ve reçelim var, biraz da yanına çay, ne dersin?”

Kurabiye lafını duyar duymaz Alice annesini düşündü. Aniden eve dönme isteğiyle yanıp tutuştu fakat Sally kalmasını bekliyor gibiydi.

“Tuvalete gidebilir miyim?”

“Tabii,” dedi Sally. “Kadınlar tuvaleti koridorun sonunda, sağda. Seninle geleyim mi?”

“Hayır, teşekkürler.” Alice tatlı tatlı gülümsedi.

“Dönünce buraya gel. Kurabiye yiyelim, olur mu?”

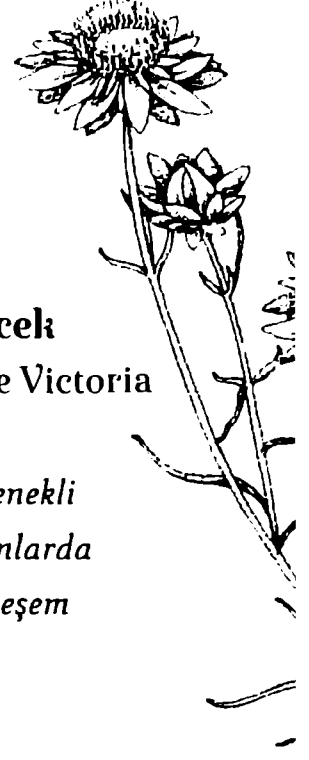
Alice koridorda hopluya zıplaya yürüdü. Tuvaletin kapısını itip içeri girdi. Bir an bekledikten sonra Sally’nin masasına bakmak için başını aradan çıkardı. Koridorun daha da ilerisinden çatal bıçak şıngırtıları geliyordu. Alice apar topar çıkış kapısına gitti.

Şekerkamışlarının arasından eve koşarken geceliğinin cebindeki kütüphane kartı, annesinin çiçekleri gibi tenine değiyordu. Fok kadınlarla ilgili kitap sırt çantasında sıçrayıp duruyor, midesine güneş ışıkları doluyordu. Kütüphaneden aldığı kitabı annesinin ne kadar da seveceğini düşünmeye öyle bir dalmıştı ki eve döndüğünde babasının işten gelmiş olacağını fark etmemişti.

Yapışkan Ölmezotu

Anlamı: Sevgim seni terk etmeyecek
Xerochrysum viscosum | Yeni Güney Galler ve Victoria

*Kâğıdımsı çiçekleri limon sarısı, altın ve benekli
 turuncudan parlak bronz a kadar değişik tonlarda
 olabilir. Kolayca kesilip kurutulur ve muhteşem
 renklerini kaybetmeden saklanabilir.*

Kütüphaneyi keşfinden bir ay sonra Alice odasında oynarken annesinin seslendiğini duydu. "Biraz yabancı ot ayıklamamız lazım tatlım."

Sakin bir ikindi vaktiydi. Bahçe turuncu kelebek doluydu. Annesi hasır şapkasının altından bakıp gülümsedi. Babası eve geldiğinde takındığı gülümsemenin aynısıydı; *her şey yolunda, her şey yolunda, her şey yolunda*. Alice de gülümsedi fakat annesinin irkildiğini, bir yabancı ota uzanırken kaburgalarını tuttuğunu fark etmişti.

Kütüphaneden beri hiçbir şey olması gerektiği gibi değildi. Babası kemerini kullandıktan sonra Alice günlerce poposunun üstüne oturamamıştı. Babası kütüphane kartını çit diye ortadan kırır vermiş, kitaba da el koymuştu fakat Alice kitabı bir oturuşta okumuştur zaten. Fok kadınlar ve sihirli derilerine dair hikâyeler, ağızda eriyen şekerler gibi kanına karışmıştı. Yaraları iyileşmiş ve babası onu sadece bir kere cezalandırmıştı; ancak annesi, babasının hiddetine maruz kalmaya devam ediyordu. Alice birkaç gece annesiyle babasının odasındaki patırtılarla uyanmıştı. Çirkin sesler onu felç ediyordu. Öyle gecelerde ellerini kulaklarına bastırarak yatıyor; rüyalarına kaçabilmeyi, özellikle de annesiy-

le derilerini değiştirdikten sonra denize atladıklarını hayal ediyordu. Okyanus dalgalarıyla yükselip alçalırken sadece bir kere arkalarına baktıktan sonra derinlere dalıyorlardı. Kıyıda kalan derileri, kurutulmuş çiçeklere dönüşüyor; yosunlarla denizkabuklarının arasına dağılıyordu.

“Alice, tut.” Annesi ona bir avuç dolusu yabancı ot verirken yine irkildi. Alice, annesinin, çiçekleriyle gizli lisanında konuşup ceplerini tomurcuklarla doldurarak yaşayabilmesi için bahçedeki tüm yabancı otları tek tek sonsuza dek yolup yok etmek istiyor, hıncından teni alev alev yanıyordu.

“Ya bu, anne? Bu da yabancı ot mu?” Annesi cevap vermedi. Kelebek kadar tedirgin, yola bakıp duruyor, haberci toz bulutlarını gözlüyordu.

Sonunda göründüler.

Babası sürücü koltuğundan çalımli bir şekilde atladığı sırada kovboy şapkasını içi yukarı gelecek şekilde arkasında tutuyordu. Alice’in annesi topraklı dizleri, yumruğunda sıkıldığı bir demet karahindibayla onu karşılamak için ayağa kalktı. Onu öpmek için uzanırken karahindibaların kökleri titriyordu. Alice bakışlarını kaçırdı. Babasının iyi hâli, güneşli gökyüzünden dökülen sağanak yağmuru andırıyordu; insan gözlerine katiyen inanamıyordu. Alice’le göz göze gelince gülümsedi.

“Sen kaçtığınan beri zor zamanlar geçirdik tavşanım,” dedi babası, ters şapkasını arkasında tutarak eğilirken. “Ama bence buradan uzaklaşmak konusunda dersini aldın.”

Alice’in midesi kasıldı.

“Ben de biraz düşündüm,” dedi yumuşacık bir sesle, “ve kütüphane kartını geri almaya karar verdim.” Alice ona tedirginlikle baktı. “Kütüphaneye gitmeye ve senin için kitap getirmeye razıyım, sen de bizim kurallarımızı uygulamaya razıysan tabii. Sözünde durmanı hatırlatsın diye evde sana arkadaşlık edecek bir şey istersin dedim.” Babası konuşurken Alice’e bakmıyor; onun yerine, annesinin yüzünü inceliyordu. Annesi hareketsiz, gözlerini kırpmadan duruyor, gülümsemekten yüzü geriliyor-

du. Babası Alice'e dönüp şapkasını uzattı. Alice şapkayı alıp kucagina doğru indirdi.

Şapkanın içinde siyah beyaz bir tüy yumağı vardı. Nefesi ke-sildi. Yavru köpeğin daha yeni açılmış gözleri, kış denizi kadar donuk maviydi. Ayağa kalkarak tiz sesiyle havlayıp Alice'in bur-nunun ucunu kemirdi. Alice mutluluktan çığlık attı; bu onun ilk arkadaşıydı. Yavru köpek yüzünü yaladı.

"İsmi ne olsun, tatlım?" diye sordu babası, ayağa kalkmak için topuklarından destek alırken. Alice onun suratını okuyamı-yordu.

"Tobias," dedi. "Ama ona Toby diyeceğim."

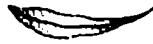
Babası rahat bir kahkaha attı. "Toby olsun o zaman."

"Tutmak ister misin anne?" diye sordu Alice. Annesi başıyla onaylayıp Toby'ye uzandı.

"Ah çok ufak," dedi sesindeki şaşkınlığı saklayamadan. "Ne-reden buldun bunu Clem? Sütten kesilecek kadar büyük oldu-ğundan emin misin?"

Babasının gözleri parladı. Suratı karardı. "Herhalde eminim," dedi dişlerini sıkıp Toby'yi ensesinden yakalayarak. İnleyen yav-ru köpeği Alice'e fırlattı.

Sonrasında Alice, annesinin eğretilerinin arasına sinmiş, yavru köpeği kalbine bastırırken evden gelen sesleri duymama-ya çalışıyordu. Toby gözyaşlarının aktığı çenesini yalıyor, rüzgâr şeker kamışlarının tatlı kokusunu denize süpürüyordu.

Babasının gelgitli hâlleri mevsimler gibi geçiciydi. Toby'nin ku-lakzarını patlattıktan sonra, Alice köpeğe işaret dili öğreterek vakit geçirmeye başlamıştı. Sekiz yaşına basmış, evde eğitimin ilkokul üç seviyesine geçmiş, kütüphaneden alınan bir çuval ki-tabı teslim tarihlerinden iki hafta önce okuyup bitirmişti. Annesi bahçede gittikçe daha fazla vakit geçiriyor, çiçeklerin arasında kendi kendine konuşuyordu.

Kış sonunda bir gün denizde öyle ani bir fırtına koptu ki Alice masallardaki gibi evi yıkacağını düşünmeye başladı. Toby'yle ön basamakta oturmuş seyrederken Clem garajdan rüzgâr sörfü tahtasını bahçeye sürükledi.

“Karayelden yetmiş kilometre hızla esiyor, tavşanım,” dedi takımları kamyonetin arkasına alelacele yüklerken. “Böylesi az bulunur.” Ağ bağlamış yelkeni eliyle sildi. Alice başıyla onaylarken Toby'nin kafasını okşuyordu. Nadir olduğu belliydi; babasının rüzgâr sörfü yapmak için hazırlandığını ancak üç beş kez görmüştü. Onunla gitmesine asla izin vermemişti. Babası kontağı çevirdi.

“Hadi gel, tavşanım. Bugünkü yolculukta bana şans lazım. Çabuk ol,” diye seslendi babası, sürücü penceresinden sarkarken. Gözlerindeki vahşi bakışlar Alice'i huzursuz etse de davet edilmenin şaşkınlık dolu neşesiyle ayağa fırladı. Mayosunu giymek için yatak odasına koştu, Toby arkasında, annesinin yanından yıldırım hızıyla geçerken, *Görüşürüz*, diye seslendi. Babası motoru kükrete kükrete arabayı körfeze doğru sürdü.

Sahilde koşumları üstüne geçirip tahtayı suya kadar sürükledi. Alice yanında dikiliyordu. Babası seslendiğinde tahta kuyruğunun kumda ta denize kadar açtığı derin yarığı takip etti. Babası tahtayı dalgalara doğru itip yelkeni rüzgâra karşı dik tutmaya çalıştı. Sarf ettiği çabadan kolundaki damarlar şişiyordu. Alice beline kadar tuzlu suda duruyor, ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Babası tahtaya atlamaya hazırlandı, ardından ona döndü; kaşları kalkık, gülüşü pervasızdı. Alice'in kalbi kulaklarında atıyordu. Babası başıyla tahtayı işaret etti. Toby kıyıda bir ileri bir geri koşuyor, hiç durmadan havlıyordu. Alice onunla konuşmak için kolunu kaldırıp avuç içini gösterdi: Sakin ol. Babası daha önce onu hiç çağırılmamıştı. Alice bu daveti reddetmeye nasıl cüret edebilirdi.

Denizde koşarken annesinin sesi kulaklarına ilişti. Dönünce kumulların tepesinde ona seslendiğini, deli gibi kollarını sallayıp Alice'in turuncu can yeleğini salladığını gördü. Ölçülü ses tonu tizleşmiş, panik dolmuştu. Toby sahilden koşa koşa yanına gitti. Suda duran babası, Alice'in annesinin endişesini, suratının önündeki bir sineği kovalar gibi geçiştirdi.

"Can yeleğine ihtiyacın yok. Sekiz yaşındasın, daha ne. Ben sekiz yaşındayken bu işlerin kralıydım." Ona başıyla işaret verdi. "Atla tavşanım."

Alice'in yüzü ışıdı. Babasının ilgisi hipnotize ediyordu.

Koltuk altından sımsıkı kavradığı Alice'i güçlü elleriyle tahtaya kaldırıp önüne geçirince Alice rüzgâra karşı eğildi. Babası yüzüstü yattı ve kulaç atarak suda ilerledi. Sıgılıkta gümüşü balıklar sağa sola kaçıyordu. Rüzgâr sertti, deniz tuzu Alice'in gözlerini yakıyordu. Kıyıya doğru dönünce, aralarındaki muazzam deniz yüzünden karınca gibi kalmış annesini gördü.

Turkuaz derinliklerde babası karın üstü yattığı yerden ayağa fırladı ve ayaklarını kayışlara geçirdi. Alice'in sıkı sıkı tuttuğu yelken avucunu sıyrınıyordu. Dengede durmak için bacaklarından destek alan babası yelken dikilene kadar çekti. Sert baldırları bir kasılıp bir gevşiyordu.

"Ayaklarımın arasına otur," diye talimat verdi. Alice tahtada minicik adımlarla ona doğru yürüdü. "Tutun," dedi babası. Alice kollarını onun bacaklarına sardı.

Bir anlığına her şey dingindi; dünya durmuştu, her yer göz alabildiğine turkuazdı. Sonra rüzgâr uğuldayarak yelkene doldu ve tuzlu su Alice'in suratına püskürdü. Deniz pırıl pırıldı. Koydaki dalgaların arasında bir o yana bir bu yana süzöldüler. Alice başını geriye atıp gözlerini kapadı; güneş tenini ısıtıyor, püsküren sular yüzünü gıdıklıyor, rüzgârın parmakları uzun saçlarına dalıyordu.

"Alice, bak," dedi babası. Bir yunus sürüsü onlarla yarışıyordu. Alice müthiş bir sevinçle çığlık attı, aklına fok kadınlarla ilgili kitap gelmişti. "Ayağa kalk, daha iyi görürsün," dedi babası.

Alice onun bacaklarına tutunarak yalpalaya yalpalaya kalkarken yunusların güzelliği karşısında büyülenmişti. Suyu yararcasına, huzurla, özgürce yüzüyorlardı. Çekinerek babasını bıraktı ve dengesini bulmaya çalıştı. Kollarını iki yana açıp belini sağa sola oynattı, ellerini ileri geri sallayarak yunusları taklit etti. Babası rüzgâra karşı neşeyle haykırdı. Yüzündeki hakiki mutluluğu gören Alice'in âdeta başı dönmüştü.

Koydan uçarcasına çıkıp kasabadaki iskeleye doğru ilerleyen bir turist teknesine yaklaştılar. Bir fotoğraf makinesinin flaşı patladı. Babası el salladı.

"Yine hula yap, hadi," dedi babası Alice'e. "Bizi seyrediyorlar Alice. Hadi. Çabuk."

Alice *hula* ne demek bilmiyordu; yunus dansından mı bahsediyordu? Israrcı ses tonu da kafasını karıştırmıştı. Bir sörf tahtasının önüne, bir babasına baktı. O anlık tereddüt büyük bir hataydı; babasının yüzünden geçen gölgeyi görmüştü. Kaybettiği vakti telafi edebilmek için titreyen bacaklarla güçbela, alelacele tahtanın ucuna ilerleyip kalçasını salladı, ellerini ileri geri oynattı. Çok geç kalmıştı. Tekne uzaklaşırken flaşlar suyu diğer güverteden aydınlatmaya başlamıştı. Alice umutla gülümsedi. Dizleri tir tir titriyordu. Babasına kaçamak bir bakış attı. Babasının çenesi kaskatıydı.

Yelkeni çevirip de yön değiştirdiklerinde Alice neredeyse dengesini kaybediyordu. Güneş çiğ ışııyla gözü kör edercesine parlıyor, Alice'in tenini yakıyordu. Tahtaya çömelip kenarlarına tutundu. Koyun açıklarından geri dönerlerken annesinin susmak bilmeyen sesi rüzgârla kulaklarına taşınıyordu. Karanlık, zümrüt yeşili dalgalar çalkalanıyordu. Babası tek kelime etmedi. Alice ona yanaştı. Yine bacaklarının arasına sokulup tutunurken babasının kasıldığını hissetti. Başını kaldırdı ama babası ifade-siz bakıyordu. Gözleri doldu. Her şeyi mahvetmişti. Bacaklarına daha sıkı tutundu.

"Özür dilerim, baba," dedi küçücük bir sesle.

Sırtına hızlı ve sert bir darbe aldı. Soğuk denize yuvarlandı,

dalgalara gömülürken haykırdı. Su püskürterek yüzeye çıktığı anda çığlık attı; öksürüyor, ciğerlerine dolan yakıcı tuzlu suyu çıkarmaya çalışıyordu. Sert tekmeler savurdu, akıntıya kapılmamak için, annesinin öğrettiği şekilde kollarını kaldırdı. Biraz ilerideki babası tahtanın üstünde durmuş ona bakıyordu, yüzü dalgardaki köpükler kadar beyazdı. Alice ona ulaşabilmek için ayaklarını çırpı. Babası hızlı bir hareketle yelkeni çevirdi. *Geri geliyor.* Alice öyle bir rahatlardı ki âdeta soluğu kesildi. Fakat rüzgârı doluveren yelken uzaklaşmaya başlayınca Alice gözlerine inanamayarak ayak çırpmayı bıraktı. Batıyordu. Ancak su buruna kadar yükselince kollarını ve bacaklarını çırpıp tekrar yüzeye çıkmak için çabalayabildi.

Akıntının merhametine kalan Alice dalgaların arasında bir an annesini gördü. Kendini okyanusa atmış, tüm gayretiyle yüzüyordu. Agnes'i görmek Alice'e kuvvet aşlamıştı. Olanca gücüyle bacaklarını çırpı, kulaçlar attı, sonunda suyun sıcaklığının azıcık da olsa değiştiğini ve daha sığ bir yere yaklaştığını anladı. Annesi fırtına gibi, suları sıçrata sıçrata yanına geldi ve Alice'e cansimidiymiş gibi sarıldı. İkisi de ayaklarını sapasağlam ve güvenli kumlara basabildiğinde Alice ayağa kalkıp kuru kuru kustu, hırıldaya hırıldaya öğürdü. Kolları bacakları tutmaz oldu. Soluk alamıyordu. Annesinin gözleri iki parça buğulu cam gibiydi. Alice'i kıyıya taşıyıp dalgalara atılmadan önce kenara fırlattığı elbisesine sardı. Alice'in ağlaması durana dek onunla beraber ileri geri sallandı. Havlamaktan sesi kısılan Toby inliyor, bir yandan Alice'in yüzünü yalıyordu. Alice halsiz koluyla onu okşadı. Titremeye başlayınca annesi onu kaldırıp eve taşıdı. Hiçbir şey söylemedi.

Kumsaldan ayrılırlarken Alice başını çevirip annesinin kıyıda bıraktığı karman çorman ayak izlerine baktı. Denizin açıklarında babasının yelkeni, dalgaları parıl parıl yarararak ilerliyordu.

O gün yaşananlardan kimse bahsetmedi. Daha sonra, şekerka-
mışı tarlasından her dönüşünde Clem evden uzak durmuştu. Pişmanlığını giderebilmek için her zaman ne yapıyorsa onu yapıyor, kulübesine çekiliyordu. Yemek vakitlerinde mesafe-
li ve ürpertici derecede kibardı. Onun yanında olmak fırtınalı
havada saklanacak yer olmadan durup gökyüzünü seyretmeye
benziyordu. Alice terli avuçlarla geçirdiği birkaç haftayı, Toby
ve annesiyle, annesinin hikâyelerindeki yerlere; karların toprağı
pudra şekeri gibi kapladığı, suların üstüne inşa edilmiş kadim
şehirlerin ıslıl ıslıl parladığı yerlere kaçmayı hayal etti. Fakat haf-
talar aylara döner, yaz sıcağının sert köşeleri yumuşayıp sonba-
hara devrilirken patlamalar azalmıştı. Babasının gelgitleri sakin-
lemişti. Alice'e bir masa yapmıştı. Alice babasının fırtınalarını,
okyanusu zümrüt yeşili gördüğü gün suların derinliklerinde
bırakmış olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

Işıl ışıl bir sabah, kahvaltıda, babası hafta sonunda yeni bir trak-
tör almak için güneşe, şehir merkezine gideceğini söyledi. Ali-
ce'in dokuzuncu doğum gününü kaçıracaktı. Elinden bir şey
gelmiyordu. Alice'in annesi başını onaylarcasına sallayıp masayı
toplamak için kalktı. Sandalyede oturan Alice bacaklarını ileri
geri sallıyor, duyduğu haberi hazmetmeye çalışırken suratını
saçlarının ardına gizliyordu. Kendisi, annesi ve Toby koskoca
bir hafta sonu yalnız kalacaktı. Baş başa. Huzur içinde. Bundan
daha güzel bir doğum günü hediyesi olamazdı.

Babası yola çıkarken yan yana durup el salladılar. Toby bile
kamyonetin arkasından yükselen toz bulutları dağılıp havaya
karışana kadar oturduğu yerden kalkmadı. Alice'in annesi boş
yola bakıyordu.

"Pekâlâ," dedi Alice'in eline uzanırken. "Bu hafta sonu tama-
men senin, tatlım. Ne yapmak istersin?"

"Her şeyi!" Alice sıırıttı.

Müzikle başladılar. Annesi eski plakları indirdi, Alice gözlerini kapadı ve dinlerken sağa sola sallandı.

“Öğle yemeğinde dilediğini yiyebilecek olsan, ne yerdin?” diye sordu annesi.

Alice annesiyle aynı boya gelebilmek için mutfaktaki sandalyeyi tezgâhın önüne çekip dışı çıtır çıtır ortası bol bol balla yumuşacık olan en sevdiği Anzak bisküvilerinden yapması için annesine yardım etti. Hamurun yarısını daha pişmeden yemiş, Toby’ye de kaşık kaşık yedirmişti.

Bisküviler pişerken annesinin önüne oturdu, Agnes de saçlarını taradı. Saç fırçası yavaş bir ritimle kafatasını okşarken, uçan kanatlar gibi sesler çıkarıyordu. Annesi yüze kadar saydıktan sonra eğildi ve Alice’e fısıllı fısıllı bir şey sordu. Alice heyecanla başını yukarı aşağı salladı. Annesi odadan çıkıp hemen sonra geri döndü. Alice’e gözlerini kapamasını söyledi. Alice gülümüyor; annesi, saçlarını okşaya okşaya örerken ârun keyfini çıkarıyordu. Daha sonra annesi Alice’i evin içinde bir yere götürdü.

“Tamam, tatlım. Aç gözlerini,” dedi gülümseyerek.

Alice artık bir saniye daha beklemeye katlanamayacak hâle gelene kadar bekledi. Gözlerini açıp da aynadaki yansımasını görünce nefesini tuttu. Alev turuncusu amberçiçeklerinden bir taç örülmüştü başının etrafına. Alice kendini tanıyamadı.

“İyi ki doğdun, tatlım.” Annesinin sesi titredi. Alice elini tuttu. Aynanın önünde dururlarken çatıya iri yağmur damlaları patır patır düşmeye başladı. Annesi kalkıp pencereye gitti.

“Ne oldu, anne?”

Agnes burnunu çekip gözlerini sildi. “Gel benimle, canım,” dedi. “Sana bir şey göstereceğim.”

Fırtına bulutları dağılana kadar arka kapıda beklediler. Gök yüzü mor, ışık gümüşüydü. Alice annesinin peşinden, yağmur la parlamaya başlamış bahçeye çıktı. Annesinin kısa süre önce diktiği çalının önünde durdular. Alice son baktığında açık yeşil yapraklı, karman çorman bir bitkiydi. Yağmurdan sonra çalı güzel kokulu beyaz çiçeklerle dolmuştu. Alice hayretle bakakaldı.

“Bunları seversin diye düşündüm,” dedi annesi.

“Bu büyü mü?” Alice yapraklardan birine dokunmak için uzandı.

“Hem de en güzel büyü.” Annesi başıyla onayladı. “Çiçek büyü.”

Alice yaklaşabilmek için eğildi. “Bunlar ne, anne?”

“Fırtınagülü. Doğduğun akşam gibi. Şiddetli yağmurlardan sonra açarlar sadece.” Alice eğilip daha yakından inceledi. Taç yaprakları sonuna kadar açılmış, göbekleri ortaya çıkmıştı.

“Yağmur olmadan açamıyorlar mı?” diye sordu ayağa kalkarken. Annesi bir an düşündükten sonra başını iki yana salladı.

“Doğduğun gece babanın kamyonetindeyken yol kenarında açıyorlardı. Fırtınada tomurcuklandıklarını görmüştüm.” Başını çevirdi ama Alice annesinin gözlerinin dolduğunu fark etmişti.

“Alice,” diye başladı annesi, “fırtınagüllerini buraya ekmemin bir sebebi var.”

Alice başını yukarı aşağı salladı.

“Fırtınagülü, beklenti emaresidir. Zorluklardan doğabilecek iyiliğin işaretidir.” Bir elini karnına koydu.

Alice hâlâ fark etmemiş, başını sallıyordu.

“Tatlım, bir bebeğim daha olacak. Oyun oynayabileceğin bir erkek veya kız kardeşin olacak.” Annesi bir fırtınagülü koparıp Alice’in saç örgüsünün kuyruğuna taktı. Alice çiçeğin ürperen, açık ve hassas kalbine baktı.

“Sevinmedin mi?” diye sordu. Alice fırtınagüllerinin yansımasını annesinin gözlerinde görebiliyordu. “Alice?”

Yüzünü annesinin boynuna saklayıp gözlerini sımsıkı yumarak ağlamamaya çalışan Alice, annesinin teninin kokusunu içine çekti. Fırtınalardan sonra çiçekleri açtıran ve bebekleri tomurcuklandıran bir tür büyü olduğunu bilmek, dehşete kapılmasına sebep oluyordu: Dünyasında, babasının zarar verebileceği daha da değerli bir şey vardı artık.

Gece hava döndü ve yeni bir fırtına vurdu. Alice ile Toby ertesi sabah uyandığında şakır şakır yağın yağmur pencerelerden sel gibi akıyor, ön kapıya tekmeler savuruyordu. Alice esnedi, odasından çıkıp yürürken pancake hayalleri kuruyordu. Babasının dönmesine kalan saatleri saymamaya çalışıyordu. Fakat mutfak karanlıktı. Alice el yordamıyla ışık düğmesini ararken şaşkındı. Işıkları açtı. Mutfak boş ve soğuktu. Annesiyle babasının odasına koşup gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Annesinin gittiğini anlayınca dışarıya koşup seslenmeye başladı. Anında sırılsıklam olmuştu. Toby havlıyordu. Sağanak yağmurda annesinin pamuklu elbisesinin denize doğru, ön bahçedeki tuzçalılarının arasında kaybolduğunu gördü.

Alice okyanus kıyısına vardığında annesi çoktan giysilerini kuma bırakmıştı. Yağmur hâlâ yağıyordu ve göz gözü görmüyordu fakat Alice annesinin suda olduğunu görebildi. O kadar açılmıştı ki dalgaların arasında bir inip bir çıkan, sanki kazanması gereken bir savaş varmış gibi suya meydan okuyan solgun bir noktacıktan farksızdı. Uzun bir süre sonra dalgaların üstünde sürüklenerek sığlığa geldi ve su onu kıyıya fırlatırken öfkeyle çılgık attı.

Alice, giysilerini omuzlarına post gibi sardı, sesi kısılana kadar annesinin ismini haykırdı. Agnes duymuyordu. Kumlardan kalktı; çıplak, bitkin ve nefes nefeseydi. Çıplaklığını görmek Alice'i susturdu. Yağmur üstlerinde kırbaç gibi vuruyordu. Toby inliyor, ileri geri yürüyordu. Alice gözlerini annesinin bedeninden ayıramadı. Hamile karnı, fark ettiğinden de büyüktü. Çürükler her yanını kaplamış, köprücük kemiğinde tomurcuklanıyor, kayalara yapışan yosunlar gibi kollarından kaburgalarına, kalçasından uyluklarına uzanıyordu. Onca zamandır fırtına çıkmadığını zanneden Alice korkunç derecede yanılmıştı.

"Anne." Ağlamaya başladı. Yüzünden yaşları ve yağmuru silmeye çalıştı ama ne fayda. Korkudan ve duyguların ağırlığından dişleri takırdıyordu. "Geri dönmeyeceksin sandım."

Annesi ona bakıyor ama görmüyordu. Karanlık göz bebekleri

kocaman olmuş, kirpikleri birbirine yapışmıştı. Uzunca bir süre durup baktı. Nihayet, gözlerini kırptı ve konuştu.

“Korktun, biliyorum. Özür dilerim.” Giysilerini Alice’in omzundan nazikçe çekip ıslak tenine geçirdi. “Hadi, tatlım,” dedi. “Eve dönelim.” Alice’in elini tuttu ve yağmurda kumullara tırmanıp eve beraber döndüler. Ne kadar titrerse titresin Alice elini bırakmadı.

Birkaç hafta sonra, Anka kuşunu okumadan hemen önceki ikindi vaktinde, Alice ile annesi bahçeye çıkmış bezelye ve balkabağı ekiyordu. Ufuktan siyah dumanlar yükseldi.

“Korkma tatlım,” dedi annesi, sebze bahçesinin taze toprağını tırmıklarken. “Çiftliklerden birinde kontrollü yangın çıkarmışlardır.”

“Kontrollü yangın mı?”

“Dünyada herkes toprağı ekip biçebilmek için ateş kullanır,” diye açıkladı annesi. Alice daha yeni belllenmiş topraktan yabancı otları sökmeyi bırakıp topuklarının üstüne çömeldi ve kuşkuyla annesinin söylediğini düşündü. “Ciddiyim.” Annesi tırmığa yaslandı. “Yeni şeyler büyüyeblsin diye bitkileri ve ağaçları yakıyorlar. Kontrollü yangınlar doğal yangın riskini de azaltıyor.”

Alice kollarını dizlerine doladı. “Yani küçük bir yangın, daha büyük bir yangını durdurabilir mi?” diye sordu masasında duran, kurbağaları prence, kızları kuşa ve aslanları kuzuya çeviren büyülerle ilgili kütüphane kitabını düşünerek. “Büyü gibi yani?”

Annesi tohumları taze toprağı sıra sıra gömdü. “Evet, öyle de denebilir; bir şeyi başka bir şeye dönüştüren bir büyü gibi. Hatta bazı çiçekler ve tohumlar çatlayıp büyüyeblmek için de ateşe gereksinim duyar; orkideler, çölhuşu gibi bitkiler mesela.” Ellerini silkeleyip alnından saçını geri çekti. “Akıllı kızım benim.” Bir kereliğine de olsa gözlerinin içi güldü. Hemen ardından tohumlarına geri döndü.

Alice de çalışmaya tekrar başlamıştı ama bir yandan, arkasından ikinci güneşi vuran, hiçlikten yeni şeyler yetiştiren annesini göz ucuyla izliyordu. Annesi etrafına bakındığında gözleri kulübeye takılıp da yüzü asılınca Alice'in aniden zihni berraklaştı: Doğru büyüyü, doğru mevsimde doğru alevi bulması gerekiyordu ki babasını bir şeyden başka bir şeye dnştrebilsin.

Mavi iğneyastığı

Anlamı: Yokluğunun yasını tutuyorum

Brunonia australis | Tüm eyaletlerde

Ormanlık arazilerde, ağaçlık alanlarda ve kumullarda yetişebilen çok yıllık bir bitkidir. Maviden laciverte kadar çeşit gösteren çiçekleri genellikle ilkbaharda uzun bir gövdenin ucunda yarıküremsi bir küme hâlinde çiçek açar. Yetiştirmesi zordur. Birkaç yıl içinde ölebilir.

Alice, beni duyabiliyor musun? Buradayım.

O ses. Yumuşak.

Alice bir uyanıp bir uyuyor, etrafını zar zor algılayabileceği aralıklarla kendine geliyordu. Antiseptik ve dezenfektanın keskin kokuları. Beyaz duvarlı odanın parlaklığı. Güllerin tatlı rayihası. Kaşındıran, kolalı yatak örtüleri. Yanında düzenli bir bipleme. Gıcırdayan zeminde gıcırdayan ayakkabılar. O ses. Yumuşak.

Yalnız değilsin Alice, ben buradayım. Sana bir hikâye anlatacağım.

Alice'in dili özlemle şişmişti sanki. Sese karşılık vermeye, güllerin kokusuna yakın durmaya çabaladı fakat bulanık derinliklere hızla batarken hatıradan geriye kalanlarla elleri kolları ağırlaşıverdi.

İncecik kehribar renkli bir ışık hiçliği yararak Alice'e ulaşıyordu. Alice ışığa yanaştı. Ayaklarının altında zemin sertleşiyor, sanki derinlere kadar yüzdükten sonra kıyının kumlarına ulaşmış gibi

hissediordu. Kendi sahilinde olduğunu fark etti fakat bir şeyler çok yanılttı. Gümüşü yeşil denizçimleri yanmış tütüyordu. Kum is karasıydı ve okyanus yok olmuş, sular hiç görmediği kadar çekilmişti. Kömürleşmiş ölü yengeçlerin ve soluk renkleri kararıp çatlamış denizkabuklarının arasında yürüdü. Kıvılcımlar, yıldızlar parçalanıyormuş gibi havada süzüldü; tuzlu küller kirpiklerinde topaklandı. Ta uzaklarda okyanus, karanlık gökyüzünün altında turuncu közler gibi pırıldıyordu. Hava sıcaktı, ağır kokuyordu.

Ben buradayım Alice.

Gözyaşları yanaklarını yaktı.

Alice, sana bir hikâye anlatacağım.

Kararmış kıyıya bakındı. Ağzında kekremsi bir tat vardı. Denize dönmeden önce tenindeki sıcaklığı hissetti.

Ufukta pırıldayan közler alevlere dönüştü. Ateşli dalgalar yükseldi, dindikçe yükseldi, öfkeli canavarlar âdeta birbirini eziyordu. Nefes almak can acıtiyordu. Alevden bir okyanus, siyah kumlarda duran Alice'e doğru köpürüyordu.

Üstünde dağ gibi yükselen dalgaların sıcaklığı yüzünü yaktı. Tek duyabildiği, güllerin kokusuydu.

Dalgalar, hiç dinmeyen dalgalar ona doğru atıldıkça kuvvetleniyordu. Alice emekleyerek kaçmaya, kıyıdan yukarılara tırmanmaya çalıştı fakat yumuşak kumlardan kurtulamadı. Kapana kısılmıştı, döndü, yangın denizi alevlerden bir duvar gibi üstüne kapanırken çaresizdi. Midesi ağzına geldi fakat derin bir nefes aldığı anda ciğerlerinden küçük beyaz çiçeklerden, sessiz bir çığlık koptu yalnızca.

Mercan rengi, saman sarısı alevlerde süzüldü. Yangın denizi sandığı şey deniz değil, kor gibi parlayan bir ışık okyanusuydu. Etrafında dalgalanıyor, sürekli değişiyor, mavi mavi kristal gibi parlıyor, mor sıcıyor, turuncu püskürüyordu. Parmaklarını renklere daldırdığı sırada tüm vücudu battı.

Oda karanlıktı. Kaşındıran örtüler sıkıyordu. Hava o kadar keskin kokuyordu ki burnu aktı, gözleri yaşardı. Dönmeye çalıştı ama gücü yetmedi; ışık şeritleri alevden yılanlara dönüştü, bedenini sardı, sıktıkça yaktı. Alice şiddetle öksürüyor, ciğerleri sıkışırken nefes almak için çırpınıyordu. Korku sesini söndürmüştü.

Alice, beni duyabiliyor musun? Buradayım.

Alice kendi içinden çıkmış; ateş yılanlarının, bedenini sarmasını seyrediyordu.

Sesimi duy.

Sally yüksek sesle okuduğu son sayfayı da bitirince kucağındaki kitabı kapadı. Alice'in hastane yatağının başında oturuyor, solgun tenini ve çürüklerini görmeye dayanamıyordu. İki sene önce, buram buram tüten bir yaz günü Alice kütüphaneye geceliğiyle, kirli, pasaklı ve bir rüya kadar gerçek girdiğinden ne kadar da farklı görünüyordu. Şimdi uzun saçları yastığına ve yatağın kenarına dökülmüş, sanki Sally'nin ellerindeki kitabın karakterlerinden biriymiş gibi cansız yatıyordu.

"Beni duyabiliyor musun Alice?" diye sordu tekrar. "Alice, ben buradayım. Sesimi duy." Alice'in yüzünü inceledi, ufacık da olsa hareket ediyor mu diye hastane örtüsünün üstünde duran koluna baktı. Öten ve uğuldayan makinelerin yardımıyla inip kalkan göğsü haricinde kıpırtı yoktu. Çenesi yamuktu, yüzünün sağ tarafı yukarıdan aşağı kadar morarmıştı. Oval bir oksijen tüpü ağzına giriyordu.

Sally gözlerini silerken bir düşünce, kuyruğunu kemiren bir yılan gibi aklında dönüp duruyordu: O gün kütüphaneye tek başına girdiğinde Alice'i gözünün önünden ayırmamalıydı. Ya da işin daha derin, daha gizli, daha ağır gerçeği; Alice'i apar topar arabasına bindirip kendi evine götürmeli, sıcacık bir ye-

mekle karnını doyurmalı, banyo yaptırmalı ve Clem Hart'tan korumalıydı.

Pişmanlıktan ne yapacağını bilemeyen Sally sandalyeden fırladığı gibi Alice'in ayakucunda volta atmaya başladı.

Yasal bir hakkı olmadığını söyleyen John'u hiç dinlememeliydi. John'un anlattığı hikâyeyi kabullenmemeliydi: Sally kütüphaneden karakolu aradıktan sonra bir devriye aracı Hartların evine gitmişti. Agnes iki memuru içeri buyur etmiş, onlara çay ve kurabiye teklif etmişti. Dediğine göre, polisler evdeyken Clem gelmişti. *Alice afacan bir çocuktur*, demişti. *Merak etmeyin*. John'un hatırına Sally konuyu üstelememek için elinden geleni yapmıştı. Fakat Alice'in onu etkilemesine engel olamıyordu; Sally'nin aklı fikri ondaydı. Alice'in kütüphaneye gelmesinden yaklaşık bir ay sonra Clem, elinde fok kadınlarla ilgili kitap ve Alice'in bantla tutturulmuş kütüphane kartıyla, olanca yüzüzlüğüyle kütüphane kapılarından içeri adımını atmıştı. Sally kitapların arkasına saklanmış, onunla başkası ilgilenmişti. Clem gittikten sonra Sally o kadar feci titriyordu ki izin alıp eve gitmişti. Banyoya girip yarım şişe viski içmişti. Yine de titriyordu. Adamın böyle bir etkisi vardı üstünde. Onun en karanlık sırrıydı.

Şimdi, yıllar sonra, Clem Hart kasabada herkesin dilindeydi: Güzel karısını ve sıradışı kızını kilit altında tutan çekici adam; kasvetli bir masal gibi. *Trajik*, diyordu bazıları. *Gencecik yaşta*, diyordu ötekiler, gözlerini kaçırarak.

Kalp ritmini ölçen cihaz düzenli aralıklarla ötüyordu. Sally dolanmayı bıraktı. Alice'in kapalı gözkapaklarındaki damarlar solgun teninde minik mor derelere benziyordu. Sally kollarını kendine sardı. Gillian öldükten sonra kütüphanede onlarca çocukla konuşmuştu; hiçbiri onu Alice Hart kadar huzursuz etmiyordu. Tesadüf değildi tabii. Clem Hart'ın kızıydı çünkü. John'un kapıdan girip de yangını haber verdiği gecedeki Sally her gün hastaneye gelmiş, polis ve esirgeme kurumu yetkilileri kapının önünde toplanıp Alice'in kaderine karar verirken ona masallar okumuştular. Yumuşak, anlaşılır ve berrak bir sesle ko-

nuşuyor, Alice kendine geldiğinde onu duyacağını umuyordu.

Sürgülü kapı açıldı.

“Merhaba Sal. Minik savaşçı nasıl?”

“İyi, Brookie. Çok iyi.”

Brooke, Alice’in çizelgelerini inceleyip serumunu kontrol etti, ateşini ölçerken gülümsüyordu. “Odasını gül kokutmuşsun. Hayatı boyunca aynı parfümü süren bir tek sen varsındır herhalde.”

Eski arkadaşının içtenliği ve tanıdıklığıyla rahatlayan Sally gülümsedi. Fakat makine sesleri başını şişiriyordu. Onları duymaya dayanamayınca konuşmaya başladı.

“Bugün bayağı iyi. Gerçekten iyi. Masal seviyor.” Okuduğu kitabı kaldırıp gösterdi. Elleri titriyordu. “Gerçi kim sevmez?”

“Bence de. Mutlu sonları herkes sever.” Brooke gülümsedi.

Sally’nin gülümsemesi soldu. Mutlu sonların her zaman görüldüğü gibi olmadığını herkesten iyi bilirdi.

Brooke ona bakıyordu. “Anlıyorum seni Sal,” dedi nazikçe. “Senin için zor olduğunu biliyorum.”

Sally burnunu koluna sildi.

“Bunca yıl hiç ders almamışım,” dedi. “Onu kurtarabilirdim. Bir şeyler yapabilirdim. Ama bak ne oldu.” Çenesi zangır zangır titriyordu. “Çok aptalım.”

“Hayır.” Brooke başını salladı. “Ben varken ağlayamazsın. Böyle konuşmana izin veremem, tamam mı? Rahmetli Agnes Hart’ın yerinde ben olsaydım, o koca sevgi dolu yüreğinle her gün buraya gelip Alice’i yalnız bırakmadığın, ona masallar okuduğun için sana öyle büyük bir minnet duyardım ki...”

Agnes’in bahsi geçince Sally’nin midesi altüst oldu. Onu yıllar içinde birkaç kere görmüştü. İki kez, Clem’in kamyonetinin yolcu koltuğunda otururken kasabadan geçtiklerinde. Bir kere postanedeki sırada. İlgım gibi bir kadındı. Gözlerinizin önünden yok olup gidebilirmiş gibi, durduğu yerde soluyordu sanki. Sırada arkasında dururken Sally omuzlarının kırılğanlığını görmeye dayanamamıştı. Hastanede olma sebebi bir yana, Alice’le oturmak Agnes için yapabileceklerinin en ufağıydı.

“Beni duymuyor bile.” Sandalyeye çöktü. Gözleri ağrıyordu.

“Saçmalama. Buna inanmadığını biliyorum ama olsun, bırakayım da mızımızlan.” Sevecenlikle Sally’yi dürttü. “Buraya her geldiğinde, iyileşmesine katkıda bulundun. Bunu sen de biliyorsun. Ateşi düşüyor, ciğerleri temizleniyor. Beynindeki ödemin durumunu takip ediyoruz ama iyiye gidiyor. Böyle devam ederse hafta sonuna kalmaz taburcu olur.”

Sally kaşlarını çatı. Gözlerinin mutluluktan dolduğunu zanneden Brooke uzanıp Sally’ye sarıldı.

“Bak gördün mü, hem babaannesi de varmış, ne güzel işte.” Brooke ona sıkıca sarılıp geri çekildi.

“Babaannesi mi?” diye sordu Sally eli ayağı boşalırken.

“Hani çocuk esirgeme kurumu Alice’in babaannesini bulmuş ya?”

“Ne?” diye fısıldayabildi Sally ancak.

“Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde bir çiftliği varmış, iç kesimlerdeymiş galiba. Çiçek yetiştiriyormuş. Çiftçilik kanlarında var galiba.”

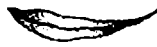
Sally hâlâ başını sallıyordu.

“Onu arayıp işleri organize eden John sanmıştım... Sana bunları söylemedi mi?”

Sally sandalyeden fırlarcasına kalkıp aceleyle eşyalarını topladı. Brooke tereddütle yaklaşıp elini uzattı. Sally geri, kapıya doğru çekildiği sırada başını iki yana sallıyordu.

“Ah, Sally...” Brooke ne olduğunu o anda anlamıştı.

Sally sürgülü kapıyı açtı, apar topar koridordan geçip hastaneden, hayatında en sevdiği iki çocuğu ondan koparıp almış binadan koşarak çıktı.

Alice havada, sükunet dolu bir hiçliğin kollarında süzülüyordu. Ne okyanus ne yangın ne yılan ne ses. Teni beklentiyle ürperdi.

Esinti ve kanat sesleri geliyordu. Pır, pır, pır; yukarı, yukarı, uzaklara.

Tek bir alevden tüy onu  a ırıyor, ardında pırıl pırıl ışıyan bir iz bırakıyordu.

Alice korkmadan takip etti.

Verticordia picta – Güneybatı Avustralya

ük
ca
k

Alice elinden geldiğince derin bir nefes aldı, kalbini yavaşlatmaya çalıştı. Kadın yatağın yanına uzanıp Alice'in bileğine iki

parmağını hafifçe bastırdı ve önlüğüne takılı küçük saate baktı.

“Ben Brooke.” Nazik konuşuyordu. “Hemşirenim.” Alice’e bakıp göz kırptı. Gülümsediğinde yanakları kocaman gamzelere gömülüyordu. Gözlerinin üstündeki kıvrımlarda, tıpkı Alice’in istiridye kabuklarının arasından görebildiği sedefler gibi mavi ve mor far pırıldıyordu. Ötme yavaşladı. Brooke bileğini bıraktı.

“Bir şey ister misin?”

Alice su istiyordu ama kelimeleri dile getiremedi. El hareketleriyle içecek istediğini gösterdi.

“Tabii ki. Hemencecik dönerim canım.”

Brooke gitti. Makineler öttü. Beyaz oda tuhaf uğultularla doldu: uzaklardan gelen anons sesleri; kimi sakin kimi aceleci, tekdüze duyurular; kapıların açılıp kapanma tıngırtıları; kimi koşan kimi ağır yürüyen ayakkabı gıcırtiları. Alice’in kalbi yine güm güm atmaya başlamıştı. Nefes alıp vererek, gözünü kapayarak yavaşlatmaya çalıştı ama çok derin nefes alınca canı acıyordu. Birilerine seslenmeye, yardım istemeye çalıştı fakat sesi buhardan farksızdı. Dudakları çatlamıştı; gözleri ve burnu yanıyordu. Gittikçe biriken sorularının ağırlığı göğsüne bastırıyordu. Ailesi neredeydi? Ne zaman eve dönecekti? Yine konuşmaya çalıştı ama sesi bir türlü gelmiyordu. Aklına yangın okyanusunda ağzından uçuşan beyaz gecekelebekleri geldi. Bu hatıra mıydı? Gerçekten olmuş muydu? Yoksa rüya mıydı? Rüyaysa, altı üstü uyuyor muydu yani? Ne zamandır uyuyordu?

“Alice dur canım,” dedi Brooke bir sürahi ve bardakla, çabucak odaya girerken. Elindekileri bırakıp Alice’in elini tuttu, yanaklarına dökülen yaşları sildi. “Uyanınca şaşırdığını biliyorum canım ama güvendesin. Sana çok iyi bakıyoruz.” Alice, Brooke’un sedefli gözlerine baktı. Ona öyle çok inanmak istiyordu ki. “Birazdan doktor gelip bakacak sana.” Brooke başparmağıyla Alice’in avucunu okşuyordu. “Çok iyi biridir,” diye ekledi, yüzünü incelerken.

Biraz sonra beyaz önlüklü bir kadın Alice’in odasına girdi. Uzun boylu, gümüş saçları yüzüne dökülen, fidan gibi bir kadındı. Alice’e denizçimlerini hatırlatıyordu.

"Alice, ben Doktor Harris." Alice'in ayakucunda durup çizelgedeki kâğıtları karıştırdı. "Uyanmana çok sevindim. Çok cesur bir kızmışsın."

Yatağın yanına gelerek cebinden küçük bir fener çıkarıp Alice'in gözüne tuttu. Alice içgüdüsel olarak gözlerini kısıp başını kaçırdı.

"Özür dilerim, pek hoş bir şey değil, biliyorum." Soğuk stetoskopunu göğsüne bastırıp dinledi. Alice'in içindeki soruları duyar mıydı? Aniden başını kaldırıp Alice'e, duymak istediğinden bile emin olmadığı cevaplar mı verecekti? Midesindeki küçük korku oyukları derinleşiyordu.

Doktor, stetoskopu kulağından çıkardı. Brooke'a kısık sesle bir şeyler söyleyip çizelgeyi uzattı. Brooke, çizelgeyi Alice'in yatak ucuna astıktan sonra kapıyı kapadı.

"Alice, buraya nasıl geldiğini anlatacağım, tamam mı?"

Alice, Brooke'a baktı. Gözleri kapanıyordu. Tekrar doktora bakıp başını yukarı aşağı salladı.

"Aferin sana." Doktor bir anlığına gülümsedi. "Alice," diye başladı, dua eder gibi ellerini kavuşturarak, "evinde bir yangın çıktı. Polisler ne olduğunu tam olarak çözmeye çalışıyor ama asıl önemlisi, senin güvende olman ve güzelce iyileşmen."

Korkunç bir sessizlik odayı doldurdu.

"Çok üzgünüm Alice." Doktorun gözleri karanlık ve ıslaktı. "Annenle baban kurtulamadı. Buradaki herkes senin iyiliğini düşünüyor ve babaannen gelene kadar sana biz bakacağız..."

Alice'in kulakları artık işitmiyordu. Doktorun babaannesinden tekrar bahsettiğini ya da söylediği diğer hiçbir şeyi duymadı. Sadece annesini düşünüyordu. Işıkla dolu gözlerini. Bahçede mırıldandığı, hüznü insanın içine işleyen şarkıları. Narin bileklerinin hareketlerini; çiçek dolu ceplerini; sabahları ılık ve süt gibi kokan nefesini. Güven dolu kollarının arasında, sıcak güneşin altındaki soğuk kumlarda, göğsünün her nefeste inip kalkmasını hissederek, hikâyeler anlatırken sesini ve kalp atışlarını dinleyerek etraflarına ılık, büyümlü bir koza örmesini. *Beni lanetten kurtaracak gerçek aşkı sen getirdin tatlım. Sen benim peri masalımsın.*

“Bir sonraki vizitemde seni kontrol edeceğim,” dedi Doktor Harris, sonra Brooke’a bir bakıp odadan çıktı.

Brooke, kasvetli bir ifadeyle Alice’in ayakucunda duruyordu. Alice’in tam ortasında bir delik yanıyordu. Brooke duyamıyor muydu? Yangın gibi gürlüyor, tıslıyor, kavuruyor, içerideki her şeyi yutuyordu. Aklında tekrar tekrar aynı soru dönüyordu. Alice’e pençelerini geçirip onu parça parça eksiltiyordu.

Ne yapmıştı?

Brooke yanına gelip bir bardağa açık renkli meyve suyu doldurup uzattı. Önce Alice eline vurup uzaklaştırmak istedi ama o serin tatlılık ağzına yayıldığı anda başını geriye atıp lıkır lıkır içti. Sıvı, midesine buz gibi iniverdi. Nefes nefese, bardağını biraz daha istemek için uzattı.

“Yavaş iç,” dedi Brooke, tereddütle biraz daha koyarken.

Alice o kadar hızlı içti ki meyve suyu çenesinden döküldü. Bardağı biraz daha almak için uzatırken hıçkırdı. Biraz daha. Biraz daha. Bardağı Brooke’un suratına doğru sallıyordu.

“Bu son.”

Alice son yudumu yutarken öğürüyordu neredeyse. Titreyen ellerle bardağı indirdi. Brooke kusmuk torbasını kapıp tam da Alice meyve suyunu püskürtürcesine kusarken önüne açtı. Alice nefes nefese yastığına gömüldü.

“Olur öyle.” Brooke, Alice’in sırtını ovuyordu. “Yavaş yavaş her şey. Aferin sana. Derin derin nefes al.”

Alice bir daha asla nefes almak istemiyordu.

Alice kesik kesik uyuyordu. Yangın rüyaları yüzünden her yanını soğuk terler basıyordu. Uyandığında kalbi o kadar sıcaktı ki göğsünü eritip açacakmış gibi geliyordu. Kanatana kadar köprücük kemiğini kaşdı. Brooke birkaç günde bir tırnaklarını kesiyordu ama engel olamıyordu; Alice her gece tenini tırmalıyordu ve en sonunda Brooke uyurken takması için yumuşak eldivenler

almıştı. Yine de sesi geri gelmedi. Gitmiş, deniz alçalınca geride kalan tuzlu su havuzcukları gibi buharlaşmıştı.

Onu ziyarete yeni hemşireler geldi. Brooke'tan farklı önlükler giiyorlardı. Bazısı onu hastanede gezdiriyor, o uyurken kaslarının güçsüz düştüğünü ve tekrar güçlenmeyi hatırlamaları gerektiğini anlatıyordu. Ona yatakta ve odasında yapabileceği alıştırtma hareketleri öğrettiler. Diğerleri onunla duyguları hakkında konuşmak için geliyordu. Resimli kartlar ve oyuncaklar getiriyorlardı. Alice rüyalarında bir daha masalcının sesini duymadı. Giderek solgunlaşıyordu. Teni çatlıyordu. Kalbinin susuzluktan solduğunu, kenarlarından ta kırmızı çiğ çekirdeğine kadar kuruduğunu hayal ediyordu. Her gece yangından dalgalara karşı savaş veriyordu. Genelde yatakta uzanıyor; pencereden, değişen gökyüzüne bakıyor; hatırlamamaya, hiçbir şeyi sorgulamamaya çalışıyor ve Brooke'un gelmesini bekliyordu. En güzel gözlü olan Brooke'tu.

Zaman geçti. Alice'in sesi kaybolmuştu. Brooke ne kadar uğraşırsa uğraşsın Alice yemeklerde en fazla birkaç kaşık yiyebiliyordu. Bedeninin her boşluğunu, sorulmamış sorular dolduruyordu; onu en korkutanıysa hep aynıydı.

Ne yapmıştı?

Ağzına pek bir şey koymamasına rağmen su ve tatlı meyve suyundan şişeler dolusu içiyordu fakat ne dumanı ne de pişmanlığı silip süpürüyorlardı.

Bir süre sonra gözlerinin altında fırtına bulutları gibi morluklar belirdi. Hemşireler günde iki kere onu yürüyüşe çıkarıyordu fakat ışık o kadar keskindi ki birkaç saniyeden fazla katlanamıyordu. Doktor Harris yemek yemeye başlamazsa onu tüple beslemek zorunda kalacaklarını söylemek için geri gelmişti. Alice'in umurunda değildi; hiçbir tüp, sorulmamış soruları kadar canını acıtamazdı. İçinde umursayacak kadar boşluk kalmamıştı.

Bir sabah pembe lastik ayakkabıları gıcırdayarak Alice'in odasına giren Brooke'un gözleri yaz denizi gibi pırıl pırıldı. Arkasına sakladığı ellerinde bir şey tutuyordu. Alice zayıf bir ilgiyle ona baktı.

"Bir şey geldi." Brooke sırtıttı. "Senin için." Alice kaşını kaldırdı.

Brooke davullar çalınıyormuş gibi sesler çıkardı.

"İşte!"

Elinde rengârenk iplerle paketlenmiş bir kutu vardı. Alice kalkar gibi oldu. Hafif bir merakla tüm vücudu canlanmıştı.

"Bu sabah vardiyam başladığında hemşire odasında duruyordu. Üstünde ismin yazıyor, başka bir şey yazmıyordu." Kutuyu göz kırparak Alice'in kucağına koydu. Ağır olması mutluluk vericiydi.

Alice ipini çözüp kapağını açtı. Kat kat pelür kâğıdın altında bir yığın kitap vardı. Sırtları, tıpkı annesinin bahçesinde yüzünü güneşe dönmüş çiçekler gibi, yukarı bakacak şekilde dizilmişti. Alice parmaklarını kitap isimlerinin üstünde gezdirdiği sırada bildiği bir kitap görünce yutkundü. Kütüphaneden ödünç aldığı, fok kadınlarla ilgili kitaptı bu. Güç bulan Alice kutuyu tersyüz etti. Kitaplar kucağına döküldü. Keyifle derin bir nefes aldığı sırada kitapları önüne topladı. Sayfaları karıştırırken kâğıt ve mürekkebin küflü kokusunu içine çekti. Brooke'un ayakkabısının odanın dışında gıcırdadığını duyunca şaşırarak başını kaldırdı; çıktığını duymamıştı.

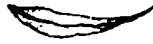
Daha sonra Brooke, Alice'in odasına bir tekerlekli servis masası getirip yatağın üstüne gelecek şekilde itti. Üstü renk renk yiyecek doluydu. Bir kâse yoğurt ve meyve salatası. Kenarları kesilmiş, peynirli ve salatalı tost. Bir öbek çıtır çıtır cips. Yağ ve tuzdan ıslıl ıslıllardı. Yanında bir kutu kuru üzüm ve badem. Bir de içinde pipet duran bir bardak şekerli, karamelli süt.

Alice, Brooke'la göz göze geldi. Bir saniye sonra başını yukarı aşağı salladı.

"Aferin sana," dedi Brooke ve servis masasının tekerleklerini kilitledikten sonra odadan çıktı.

Fok kadınlarla ilgili kitabı yanından ayırmayan Alice diğerlerini karıştırıp birini seçti. Kapağını açarken cildin çıtırdadığını duyunca zevkten dört köşe oldu. Üçgen tosta uzanıp yumuşacık, taze ekmeğe dişlerini geçirirken gözlerini kapadı. Hiç bu kadar lezzetli bir şey yediğini hatırlamıyordu. Kremamsı kıvamıyla tuzlu tereyağı ve keskin kokulu peynir. Çıtır çıtır marul, tatlı havuç, sulu domates. Kurt gibi acıkan Alice tüm tostı ağzına tıktı, kenarlardan taşan ekmek ve havuçları çiğnemeye çalışırken zorlanıyordu.

Rahat yutabilmek için birkaç yudum süt içtikten sonra geçirdi. Keyifle gülümsedi ve karnı doyunca tekrar kitaba döndü. Daha önce okumadığını bilmesine rağmen her nasılsa hikâyeyi biliyordu. Kabartmalı kapağa dokundu. Uyuyan güzel bir kız, elinde dikenli bir gül tutuyordu.

Ertesi gün *Uyuyan Güzel*'i neredeyse bitirmişken kafasını kaldırdığına Brooke ve Doktor Harris iki tuhaf kadınla odanın dışında duruyordu. Biri takım elbiseli, kalın kare gözlüklü ve parlak rujluydu. Kalın bir dosya tutuyordu. Öteki kadın haki gömlek ve aynı renk pantolon giymişti, ayağında da babasının işe giderken giydiklerine benzeyen sağlam kahverengi botlar vardı. Saçları kırçillaşmıştı. Ne zaman hareket etse küçük çanlar çınlıyordu; bileklerindeki gümüş bileklikler ellerini kıpırdattığında birbirine çarpıyordu. Alice gözlerini ondan alamıyordu.

Grup odaya girdi. Alice kitabına odaklandı. İçeri girerlerken başını kaldırmadı. Küçük çanlar şingirdiyordu.

"Alice," diye başladı Brooke. Sesi fazla tizdi. Alice gözlerinde neden yaşlar olduğunu anlayamadı.

Takım elbiseli kadın öne çıktı. "Alice, seni çok özel biriyle tanıştırmaya geldik."

Alice gözlerini kitaptan ayırmadı. *Uyuyan Güzel*'i sevgi kurtarmak üzereydi. Takım elbiseli kadın bu sefer Alice sanki ağır işitiyormuş gibi yüksek sesle konuşmaya başlamıştı.

“Alice, bu babaannen. Adı June. Seni eve götürmeye geldi.”

Brooke, Alice’i tekerlekli sandalyeyle hastaneden, aydınlık sabaha çıkardı. Takım elbiseli kadın konuşurken Alice’in odasından çıkıp gitmişti. June, Alice’e gözlerini dikip bakmış ve huzursuz bir şekilde kıpırdanmıştı sadece. Alice büyükanneler hakkında pek çok şey okuduğundan, tulum ve deri botlarıyla June’un büyükanneye benzemediğini biliyordu. Bileklikleri şıngırdayıp dursa da ağzını bile açmamıştı, takım elbiseli kadın kitap dolu kutuyu June’un gönderdiğini söylediğinde bile. Doktor Harris, June’un koruyucu ebeveyni olduğunu söylemişti. O ve takım elbiseli kadın bu kelimeyi çok sık kullanıyordu. Koruyucu. Koruyucu. Alice’in aklına, denizcileri koruyup kollayan, yol gösteren denizfenerleri geliyordu. Fakat June’un koruyup yol gösteren bir hâli yoktu. Hiç bu kadar mesafeli gözler görmemişti, denizle gökyüzünün birbirine karıştığı uzak bir ufka benziyordu gözleri.

Dışarıda June, ziyaretçi otoparkındaki külüstür pikabında oturmuş onları bekliyordu. Yanında devasa, nefes nefese bir köpek vardı. Açık pencerelerden dışarıya klasik müzik taşıyordu. Köpek, Brooke ile Alice’i görür görmez ayağa kalktı, havlaya havlaya pikabın içinde dönmeye başladı. İrkilen June müziği kısıp köpekle cebelleşmeye başladı.

“Harry!” diye bağırdı onu susturmaya çalışırken. “Özür dile-
rim,” diye seslendi apar topar inmeye çalışırken. Harry havlamaya devam etti. Alice hiç düşünmeden kolunu kaldırıp “sessiz ol” komutu verdi Harry’ye... Harry’ye, Toby’ye değil. Karşılık alamayıp da hatasını fark edince kendine engel olamadan çenesi titredi.

Alice’in yüz ifadesini yanlış anlayan June, “Yo, yoo,” dedi. “Büyük görüldüğüne bakma, korkmana gerek yok. Bulmastifler çok nazik hayvanlardır.” Alice’in tekerlekli sandalyesinin önünde çömeldi. Alice ona bakamıyordu. “Harry’nin özel yetenekleri var. İnsanlar üzüldü mü onlara göz kulak oluyor.” June beklen-

tiyle duruyordu. Alice onu görmezden gelerek kucağındaki elle-riyle meşgul oldu.

“Hadi seni arabaya bindirelim Alice,” dedi Brooke.

June, Brooke’a yol verdi, Brooke da Alice’i tekerlekli sandal-yeden kaldırıp yolcu koltuğuna oturttu. Harry hemen yanına atladı. Toby’dan farklı kokuyordu; tatlı ve toprağımsıydı, tuzlu ve nemli değil. Ayrıca parmaklarını arasına daldırabileceği kıvrır kıvrır uzun tüyleri de yoktu.

Brooke pencereden içeri eğildi. Harry ona nefes nefese bir ne-şeyle baktı. Alice altdudağını emiyordu.

“Kendine iyi bak Alice.” Yanağını şefkatle okşadıktan sonra sırtını arabaya döndü. Biraz ötede duran June’un yanına gitti ve kısık sesle bir şeyler konuştular. Brooke hemen şimdi arka-sını dönecek, pembe lastik terlikleriyle arabaya doğru gelecek, kapıyı ardına kadar açacak ve bir hata olduğunu söyleyecekti. Alice’in gitmesine gerek yoktu meğerse. Onu çalışma masasına ve annesinin bahçesine geri götürecekti, Alice de deniz kenarın-daki yengeç ve denizkabukları arasında bir yerde sesini bulacak, bulduğu gibi ailesinin duyabileceği kadar yüksek sesle haykırac-ıktı. Brooke’un arkasını dönmesinin eli kulağındaydı. Eli ku-lağında. Brooke onun arkadaşıydı. Alice’i hiç tanımadığı biriyle uzaklara yollamazdı. Denizfeneri olsa bile.

Alice onları dikkatle izledi. June, Brooke’un koluna dokundu, Brooke da ayrı şekilde karşılık verdi. Muhtemelen June’u teselli ediyor, bunun büyük bir hata olduğunu açıklıyordu; Alice git-meyecekti. Ardından June’a, Alice’in sadece kitap dolu çantasını uzatıp tekrar arabaya döndü.

Elini vedalaşırcasına kaldırıp, “Kendine iyi bak,” dedi ses-sizce. Boş tekerlekli sandalyeyle hastane kapısında oyalandı. Bir saniye sonra da otomatik kapılara doğru itip aralarından geçerek kayboldu.

Alice’in, sanki Brooke yürüyüp gitmiş ve bedenindeki tüm kanı da beraberinde çekip götürmüş gibi başı dönmeye başla-mıştı. Brooke onu bir yabancının ellerine terk etmişti. Ağlama-

mak için gözlerini ovdu ama ne fayda. Gözyaşlarının da sesinin kaybolduğu yere kaçtığını zannetme gafletine düşmüştü. Oysa şimdi yanaklarından aşağı sular seller gibi akıyorlardı. June yolcu penceresinin önünde, elini kolunu nereye koyacağını bilemiyormuş gibi duruyordu. Bir iki saniye sonra yolcu kapısını açıp Alice'in çantasını arka koltuğa koyduktan sonra sessizce kapadı. Pikabın etrafından dolanıp sürücü koltuğuna geçti ve motoru çalıştırdı. Sessizce oturdular. Devasa köpek Harry bile.

"Hadi eve gidelim o zaman Alice," dedi June. Pikabı vitesine geçirdi. "Yolumuz uzun."

Otoparktan çıktılar. Yorgunluk, Alice'in gözkapaklarını çekiştiriyordu. Her şey acı veriyordu. Birkaç kez Harry bacağını dürtmeye çalıştı fakat Alice kafasını itti, diğer iki yolcuya sırtını dönüp gözlerini yeni dünyasına karşı sımsıkı kapadı.

Brooke asansör düğmesine bastı ve çantasını karıştırmaya başladı, en sonunda acil durumlarda içtiği sigara paketini buldu. Paketi sıkı sıkı tuttu. Asansör kapıları çınlayarak açılınca Brooke bindi ve otopark düğmesine istemsizce sert bastı. Kitap dolusu kutuyu gördüğünde Alice'in yüzünde beliren mutluluğu hatırladı tekrar; gözlerine dolan ışık, kitapların kimden geldiğine dair söylediği yalana değmişti. Alice artık büyükannesiyile beraberdi. Ailesiyle, diye hatırlattı kendine Brooke, asıl ihtiyacı olan bu.

Hartların evinde yaşanmış şeylerin benzerini ne duymuş ne görmüştü. Polisler "kusursuz fırtına" diyorlardı: kuru hava, yıldırım, kibritle oynayan yalnız başına bir çocuk ve bir erkeğin karısıyla kızına uyguladığı şiddet döngüsünde kapana kısılmış bir aile. Polisler June'a açıklarken Brooke yakınlarında duruyordu. Clem çocuğunu bayılıta kadar dövmüştü, yangın çıktığını fark edince onu dışarı sürüklemiş, Agnes'i de kurtarmak için geri dönmüştü. Fakat itfaiye ile ambulans geldiğinde Agnes'i hayata döndürememişlerdi, Clem de kısa süre sonra duman zehirlenmesinden olay

yerinde can vermişti. Dinlerken June'un öyle bir beti benzi atmıştı ki Brooke araya girip biraz mola vermelerini önermişti.

Asansör otopark katına yine mide bulandıracak kadar neşeli bir çınlamayla indi. Brooke açık havayı derin derin ciğerlerine çekip sigarayı yakmadan tuttu. Zavallı kadıncağz. Daha yirmi altı yaşındaydı ve kocasından öyle çok korkuyordu ki vasiyetinde, çocuklarına bakmasını istediği koruyucu aileyi belirtmişti. Artık çocuklarından biri onu asla tanıyamayacaktı. Agnes'in dayak yemiş, ölmek üzere olan bedeninden çekilip çıkarılan bebeği düşününce midesi ağzına geldi. Boğazından yükselen safrayı yuttu. Bir koca hamile karısına, gencecik kızına, doğmamış oğluna nasıl böyle bir şey yapabilirdi? Yangından kurtulan Alice'e ne olacaktı?

Alice'in dayaktan bayılmış, duman soluduğunu düşünmek Brooke'a fazla geldi. Sigara paketiyle çakmağı çöpe attı, arabasına bindi ve tekerlekler beton zeminde patinaj yapa yapa, kendisiyle Alice'in boş odası arasına olabildiğince mesafe koymaya çalışarak hastaneden uzaklaştı.

Yaz akşamüstünün alacakaranlığı yumuşacık bir örtü gibiydi. Deniz kenarındaki arokarya çamları, sarhoş gibi bağırıp günbatımı şarkılarını şakıyan papağanlarla doluydu. Kenara çekip pencereleri açınca tuz, yosun ve hintzakkumu kokusunu içine çekti. Alice geceleri kâbuslarında çiçek isimleri mırıldanıp dururdu. Çiçekler, Anka kuşları ve yangın.

"Hadi," diye mırıldandı Brooke. "Kendini topla artık."

Gözlerini sildi, burnunu çekti, kontaktaki anahtarı çevirdi. Denizden hızla uzaklaşırken mahallesine giden kestirme boş sokaklardan geçip sertçe garaj yoluna girdi. Eve girince hemen telefonun başına gitti, ahizeyi eline aldığı gibi tüm gün aramaktan çekindiği numarayı çevirdi. On iki yaşından beri bildiği Sally'nin telefon numarasının son hanesini zorla tuşladı.

Çevir sesi çalma sesine dönerken kalbi kulaklarında atıyordu.

Ve onun ışığı
tuzlu denize yayılır
tıpkı çiçeğe batmış tarlalardaki gibi.

Sappho

Çizgili nanecıalı

Anlamı: Vazgeçilen sevgi

Prostanthera striatiflora | Orta Avustralya

Kayalık uçurumlarda ve kayalıklarda yetişir. Yoğun bir nane kokusu vardır. Yaprakları dardır ve deriye benzer. İçinde mor çizgileri, boğazında sarı benekleri olan beyaz çiçekleri çan şeklindedir. Uyumayı zorlaştırdığı için yenilmemelidir. Canlı rüyalar görülmesine de sebep olabilir.

Yolculuk uzun, sıcak ve sarı toz bulutlarıyla doluydu. Esintide denizden eser yoktu. Pikabın havalandırmasından Alice'in yüzüne tıpkı Toby'nin nefesi gibi sıcak hava vuruyordu. Yüzünü, salya akıtmasını, kurt gibi gülümsemesini düşününce altdudağını ısırıp tuhaf ve tanıdık gelmeyen manzaraya gözlerini dikti. Ne gümüşü denizçimleri ne tuzlalar, ne yengeçler ne okunabilecek gelgitler, ne takılabilecek yosun kolyeler ne yere ulaşmadan buharlaşan hayaletimsi yağmur iplikçikleri ne denizin açıklarındaki fırtına emareleri.

Düz otobanın iki yanında uzanan arazi susuz kalmış, çatlak bir dil kadar kuruydu. Yine de her nasılsa garip manzara yaşamla cıvıl cıvıldı. Ağustosböceklerinin cızcırları ara sıra kukaburaların vahşi kahkahalarına karışarak Alice'in kulaklarında uğulduyordu. Neredeyse her okaliptüsün dibinde biten yabani çiçekler bulanık bir renk karmaşası yaratıyordu. Bazı okaliptüslerin peri masallarından fırlamış kadar kar beyaz, bazıları aşiboyası tonlarında gövdeleri sanki ıslak boyaya batmış gibi parlaktı.

Alice gözlerini sıkı sıkı yumdu. Annesi. Doğmamış erkek

veya kız kardeşi. Tüm kitapları. Bahçe. Masası. Toby. Babası. Avucunu göğsünün soluna bastırıp ovdu. Gözlerini açtı. Yanda June'un elini uzattığını, nereye koyacağını bilemeyip öylece durduğunu, ardından tekrar direksiyonu tuttuğunu gördü. Görmemiş gibi yaptı. Durumu idare etmek için gayet iyi bir yol gibiydi. Sırtını yavaşça June'a dönerek doğrudan dışarı baktı. Kolunu arkada duran kitap çantasına uzattı; kitapların June'dan gelmesine değil, kendisine ait olmalarına odaklandı. Parmaklarının değdiği ilk kitabı çantadan çekti, gördüğünde neredeyse gülümseyecekti. Müthiş bir huzur veriyordu. Kitabı sıkı sıkı tutarak o sert, sağlam şeklinden güç alıyordu; düz, güvenilir kenarlarından; kâğıdımsı kokusundan; cezbedici hikâyesinden ve saatlerce incelediği kalın kapağındaki, garip ama muhteşem bir diyara düşmesine rağmen yine de evine dönen yolu bulabilen adaşı olan kızın resminden.

June bir an gözü kayarsa veya eli gevşerse diye korkarak gözlerini yoldan, ellerini direksiyondan ayırmıyordu. Elinin kolunun tir tir titremesini engelleyemiyordu. Yan cebindeki mataradan bir yudum viski içebilse geçerdi. Ama cesaret edemiyordu. Hele bugün. Hele ki pikabında, uzansa dokunabileceği mesafede oturan kızın yanında. Alice. Bir defa bile görmediği torunu. Bugüne dek. Göz ucuyla baktığında kızın, kalbinin atmasını sağlayan tek şeymiş gibi kitabı göğsüne bastırdığını görebiliyordu. Hemşiresinin, kitap kolisini onun gönderdiğini söyleme önerisini kabul etmişti. Söylediğine göre Alice kitapları o kadar seviyordu ki aralarında bir bağ kurulmasına yararı dokunacaktı. *Şu an en önemli şey, Alice'in daha fazla strese girmemesi, demişti hemşire.*

Alice'e bakarken, herhangi bir yalanın durumu hafifletebileceğine inandığını için kendini aptal gibi hissediyordu. Kendine kızdı. Çocuğun önüne geçip onunla akli başında bir konuşma yapması gerekirdi. *Merhaba Alice, ben June, babaannen. Baban –ba-*

şını iki yana salladı– oğlumdu, kendisini yıllardır görmedim. Seni eve götüreceğim, orada bir daha asla korkmayacaksın. Dolan gözlerini kırptı. Belki birkaç kelime bile yeterdi. *Özür dilerim Alice. Daha iyi bir anne olmalıydım. Çok, çok özür dilerim.*

Polisler Thornfield'daki evinin kapısını çaldığında June açmadan önce kilere saklanıp matarasından lıkır lıkır viski içmişti. Polisleri içeri alırken Çiçeklerden biriyle ilgili geldiklerini zannediyordu. Oysa şapkalarını çıkarmış, oğlunun evinde çıkan bir yangında eşiyle beraber öldüğünü açıklamışlardı. Sadece çocukları, yenidoğan bir oğlan ile dokuz yaşında bir kız hayatta kalmıştı. June'un iki torunu da hastanede müşahede altındaydı ve June en yakın akrabalarıydı. Clem'in eşini ve kızını ciddi derecede fiziksel şiddete maruz bıraktığına dair belirgin bulgular olduğunu söylemişlerdi. Onlar gidince June kusmak için klozete zor atmıştı kendini. Oğluyla ilgili senelerdir görmezden geldiği en derin korkusu gerçek olmuştu.

Alice'e göz ucuyla bakarken yine midesi bulandı. Kız Agnes'e o kadar benziyordu ki. Darmadağın saçlar, gür kirpikler, kalın dudaklar ve merakla, özlemle yanan kocaman gözler. İkisi de incinebilirliklerini hayati bir organ gibi bedenlerinin dışında taşıyordu. Alice annesine benziyorsa, babasının da kişiliğini almış olabilir miydi? Clem gibi miydi? June henüz anlayamıyordu. Suskunluğu huzursuz ediciydi. *Derin bir travma atlatan çocuklarda seçici konuşmama görülebilir,* diye güvence vermişti Doktor Harris. *Genelde kalıcı olmaz. Terapi ve destek görürse Alice hazır olduğunda yine konuşacaktır. O zamana dek ne kadarını hatırladığını bilemeyeceğiz.*

June direksiyonu sıkınca bileklikleri şingırdadı. Onlara baktı. Beş gümüş bileklikten sarkan beş sarı taçyaprak. Balçanağı çiçeklerinin beşi de birbirinden hafifçe farklı taçyaprakları olurdu. Her çiçeğin üstteki taçyaprağında kırmızı bir leke, ortalarında da en büyüğü kayığa benzeyen üç ercik vardı. June bileklikleri özellikle bugün için yapmıştı. Bileğinde her çınladıklarında anlamlarını gizli bir dua gibi tekrarlıyorlardı. *İkinci bir şans. İkinci bir şans. İkinci bir şans.*

Alice nefesini tuttu, uykusunda irkiliyordu. Başı can acıtacak bir açıyla geriye düşmüştü. June uzanıp başını düzeltmeyi düşünürken Alice öksürdü ve kendi kendine yer değiştirdi.

June yola odaklandı. Gaza daha kuvvetli bastı. Çocuğun gördüğü rüyaların nazik olduğunu umdu.

İkinci güneşi arabaya doldu. Alice irkildi. Fark etmeden uyuyakalmıştı; göz kenarlarında kurumuş yaşlar çapağa dönüşmüş ve boynu tutulmuştu. Doğrulup gerindi. Harry elini yaladı. Alice izin verdi; onu tekrar itemeyecek kadar yorgundu. Artık otoyolda değil, engebeli bir toprak yolda tangır tungur bata çıka ilerliyorlardı. Pikap çukurlara girip çıkarken, kapı koluna çarpıp duran dizinde pembe bir iz belirmişti. Alice tuzlu deniz kokusunu özlüyordu.

June penceresini açmış, bronzlaşmış dirseğini kapıya dayamıştı. Gri bukleleri rüzgârda hafif hafif dalgalanıyordu. Alice yüzünü inceledi. June hiç de babasına benzemiyordu fakat çok tanıdıktı. Bir buklesini kulağının arkasına sıkıştırırken gümüş bileklikleri şıngırdadı. Kurutulmuş sarı çiçek yaprakları sarkıyordu her birinden. June, uyuma taklidi yapmakta geç kalan Alice'e baktı.

"Uyanmışsın."

Uyuyormuş gibi kapadığı gözlerinin bulanıklığında June'un gülümseyip bilekliklerini şıngırdattığını gördü. "Beğendin mi? Kendim yaptım. Tüm çiçekler tarlamda yetişiyor."

Alice pencereden dışarı bakmak için başını çevirdi.

"Her çiçeğin gizli bir dili var. Bazı çiçekleri bir arada taktığımda dilimi bilmedikleri takdirde kimsenin anlayamayacağı, kendime has, gizli bir şifreyle iletişim kuruyormuşum gibi oluyor. Bugün sadece bir çiçek takayım dedim."

Alice'in yanağı seğirdi. June vites küçültürken bileklikler karşılık verir gibi cınladı. "Ne anlama geldiklerini bilmek ister misin? Sana sırrımı açıklayabilirim."

Alice onu duymazdan gelip pencerenin ardında akıp giden kupkuru çalılara gözlerini dikti. Bir hendekten geçerlerken midesi altüst oldu. Ağustosböceklerinin gürültüsü düşüncelerini boğuyordu. June hâlâ konuşuyordu. "Sana öğretebilirim." Alice yanında oturan garip kadına öfkeyle baktı. Bir süre June konuşmadı. Alice gözlerini kapadı. Yalnız kalmak istiyordu.

"Kasabayı kaçırdın. Neyse. Daha sonra keşfedecek çok vaktin var." June pikabın bir pedalına basıp vites değiştirirken motor da yavaşlayıp homurdandı. "İşte geldik."

Toprak yoldan daha dar, daha düzgün bir garaj yoluna sap-
tılar. Engebeli toprak yolda pikabı dolduran gürültüler yerini
uğultuya bıraktı. Hava değişti; tatlı ve yeşildi artık. Çiçeklenmiş
grevilyalar iki yanda belirdi. Kral kelebekleri ine kalka yabancı
pamuk çiçeklerinin üzerlerinde döneniyordu. Alice kendine en-
gel olamadan oturduğu yerde doğruldu. Yanı başındaki beyaz
kovanlardan arı vızıltıları yükselen gümüşü yeşil, büküm bük-
lüm okalıptüsler, Alice'in şimdiye dek gördüğü en büyük eve
doğru uzanıyordu. Daha önce gördüğünü fark ettiği bir eve.

Ev, babasının kulübesinde rengi solmuş bir kurdeleyle tuttu-
rulmuş mavimsi siyah saç tutamıyla birlikte bulduğu eski fotoğ-
raftakinden çok daha canlıydı. June'un saçına baktı. Artık grileş-
mişti fakat bir zamanlar siyah olabilirdi.

Garaj yolunun sonuna gelince June arabayı döndürüp sar-
maşıkların yorgan gibi örttüğü bir garajın yanına çekti. Harry
dikkat kesilmiş, kuyruğunu Alice'in kalp atışlarıyla eşzamanlı
vuruyordu. Ağaçlar kuş sesleriyle cıvı cıvıldı. Evde olsa Alice'in
en sevdiği vakit, havanın gelgitin getirdikleriyle ağırlaştığı bu
vakitler olurdu. Burası farklıydı. Daha kuru ve sıcaktı. Denizin
esamesi okunmuyordu. Ne süzülen pelikanlar ne karasaksağan
sesleri. Alice parmaklarını bacaklarına batırıp kendine gelmeye
çalıştı. Bir kralkelbeği penceresine çarptı. Sanki Alice'in söyle-
yemediği her şeyi duyabiliyormuş gibi bir an havada asılı kal-
dıktan sonra kanat çırpı çırpı uzaklaştı.

"Hoş geldin Alice." June pikaptan aşağı atlamış, alçak veran-

daya çıkan ahşap basamakların tepesinde duruyordu. Bir elini uzatmıştı.

Alice pikaptan inmedi. Yanında durmaya devam eden Harry'nin kulaklarına uzanmış, Toby'nin okşanmasını en sevdiği yeri kaşıyordu. Harry keyifle homurdandı. Hastanede Alice için başka kimse gelmemişti. Kayıp bir köpek gibi teslim edildiği June hariç kimse. June'un gülümsemesi soluyordu. Alice gözlerini kapadı. Yorgundu, o kadar yorgundu ki uyusa, yüz yıl sonra uyansa da olurdu. Kendiyle bir anlaşma yaptı: sırf yatağa uzanabilmek için içeri girecekti.

June'la göz göze gelmeden, Harry'yle pikaptan indi. Derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi ve ayaklarını sürürmesine basamaklardan çıktı.

Evi boydan boya çevreleyen geniş verandaya ısıllı ısıllı yanan gaz lambaları asılmıştı. Kuşlar ve cırcırböcekleri güneşi batırıyordu. Rüzgâr ağaçların arasında hışırdıyor, okaliptüsün serin kokusunu etrafa saçıyordu. June'un peşinden, verandadan geçip ön kapıya gelince durdu. Sineklik açıldı ve June'un arkasından, Alice'i dışarıda bırakarak kapandı. Harry yanında kaldı.

"Alice?" June kapıya geri döndü. "Senin için bir oda hazırladım. Alışık olduğun oda gibi değil ama istediğin gibi düzenleyebilirsin," dedi, ardından konuştuğu sinekliği yavaşça itip açarak.

Alice'in burnu akıyordu. Elinin tersiyle sildi.

"Hadi içeri gel de elini yüzünü yıkayıp uzan biraz. Ben yiyecek bir şeyler getiririm."

Alice'in gözleri bulanıklaşmıştı.

"El havlusu da getireyim mi? Banyo şurada, koridorun sonunda." June Alice'in yanına çıktı.

Alice, karşı çıkamayacak kadar yorgun bir şekilde kapıdan girdi. Başı solgun bir çiçek gibi büküktü. Harry yanlarında ağır adımlarla yürüdü.

Evin muazzamlığı karşısında Alice'in ağzı açık kalmıştı. Denizkabuğu kadar uçuk renkli uzun koridor, hepsi farklı boylarda lambaların yumuşacık ışıklarıyla aydınlanıyordu. Koridordaki ki-

limde yürüdüler. Her girintide bir bitki vardı. Raflarda sıra sıra kitap, aralarında beyaz taşlar, tüyler ve kurutulmuş çiçek buketleriyle dolu kavanozlar vardı. Alice her şeye dokunmak istiyordu.

June onu ahşap ve beyaz fayanslı, geniş bir banyoya soktu. Lavaboya ılık su doldurdu. Aynalı dolaptan küçük bir kahverengi cam şişe çıkarıp kapağını açtı, birkaç damla suya damlattı. Sudan ılık ve huzur dolu bir gül kokusu yayıldı. Alice'in gözleri kapanıyordu. June lavaboya havluyu batırdıktan sonra Alice'e verdi, o da yüzüne bastırıp derin derin nefes aldı. Sıcaklık gözlerinin ardındaki ağrıyı biraz dindirmişti. Yüzünü sildikten sonra June'un yerinden kıpırdamadığını gördü.

"Seni bırakmayacağım. Bir yere gitmiyorum," diye fısıldadı June.

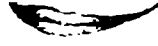

Banyoda işleri bitince Alice ile Harry, June'un ardından, gaz lambasıyla aydınlatılmış döner merdivenden yukarı çıktılar. Üst katta küçük bir kapı vardı. June açarken Alice geride bekledi, sonra peşinden içeri girdi. June lambayı açınca ışığın sertliği yüzünden Alice nefesini tutup gözlerini eliyle kapadı. June hemen ışığı kapadı.

"Dur, yardım edeyim," dedi. Elini omzuna koyup onu yürütürken Alice gerildi. Hızla ondan uzaklaşıp yumuşak yatağa uzandı ve karanlıkta örtüyü üstüne çekti. Örtü, tenine tüy gibi kondu. June'un gitme sesini bekledi. Onun yerine babaannesinin ağırlığının yatağın kenarını çökerttiğini hissetti.

"Adım adım gideceğiz Alice," dedi June kısık sesle. "Tamam mı?"

Alice dönüp onun gitmesini diledi sessizce. Bir süre sonra kalktığını hissetti; kapı ardında kapanırken hafifçe tıkırdadı. Alice nefesini bıraktı. Uyumadan önce duyduğu son şey Harry'nin yatak ucunda kendi etrafında dönerken tırnaklarından çıkan patırtılardı.

Alt kattaki koridorda June ayakta durabilmek için elini duvara dayadı. Tüm gün içmemişti.

“Geldi mi?”

Arkasından gelen Twig’in sesiyle yerinden sıçradı. Arkasını dönmedi. Başıyla onayladı.

“İyi mi?”

Sessizlik.

“Bilmiyorum,” diye yanıtladı June. Aralarındaki boşluğu cırcırböceklerinin sesi doldurdu.

“June.”

Olduğu yerde, eli duvarda kaldı.

“Diğer Çiçeklerden daha azını hak etmiyor. Sen de biliyorsun,” dedi Twig, kesin ve katı bir sesle. “Hatta daha fazlasını hak ediyor. Senden. Bizden. Buradan. O senin ailenin bir parçası.”

“O adamın bir parçası,” diye çıkıştı June. “Onun parçası ve ben umursamak istemiyorum.”

“Kolay gelsin o zaman,” dedi Twig, yumuşayan sesiyle. Tekrar sustu. “Titriyorsun.”

June başıyla onayladı.

“Peki iyi misin?”

“Zorlu günlerdi.” June burnunu sıktı. Ne duyacağını biliyordu.

“Bebek nerede?”

June derin bir nefes alıp verdi.

“Onu eve getirmedi mi gerçekten?” Twig’in sesi titredi.

“Şimdi yapma, Twig. Lütfen. Sabah konuşuruz.” Dönünce koridoru boş buldu, sineklik hızla kapanıyordu. June onu kendi hâline bıraktı. Bazen kelimelerin yarardan çok zarara yola açabileceğini herkesten iyi bilirdi.

Evde dolanıp ışıkları kapadı. Sonra düşününce geri dönüp çocuk gece uyanır diye tek bir ışığı açık bıraktı. Candy’nin kapalı yatak odasının önünde durdu ama alttan ışık sızılmıyordu. Belki

de arazinin öteki tarafındaki yatakhane de Çiçeklerle beraberdi. Tütün yaprağı kokusu evi sarmıştı; Twig verandada sigara içiyordu. June koridordan tekrar geçip oturma odasına girdi. Açık pencereden uzanıp fırçaçalısından bir çiçek kopardı. Koridordan dönerken çiçeği Twig'in yatak odasının anahtar deliğine soktu. *Onaylama.*

Kendi odasına girince bir ışık açıp yatağa devrildi. Koluyla gözlerini kaparken cebindeki matara her geçen saniye ağırlaşmıyormuş gibi davranmaya devam ediyordu.

On sekiz yaşındaki Clem, June'un onu vasiyetinden çıkardığını öğrendiği gibi, Agnes'i de tutup Thornfield'dan öfkeyle ayrılmıştı. Gitti gideli June ondan sadece bir kere haber almıştı. Dokuz yıl önce, artık Alice'in doğduğunu tahmin ettiği gün Thornfield'a, oğlunun elyazısıyla June'a gönderilmiş bir koli gelmişti. O zaman da June aynısını yapmış, viski matarasıyla yatak odasına çekilmişti.

Yatakta oturup cebinden matarayı çıkardı, kapağını açıp büyük bir yudum aldı. Viski eklemlerinin titremesini ve boyundaki gerginliği azaltana kadar da içmeye devam etti. Elleri durulunca yatağın altına uzanıp eskimiş, ellenmekten yıpranmış koliyi çekti. Kutunun kapağını açıp yavaşça el oyması ahşap heykeli çıkarıp avucunda tuttu. Üst katta uyuyan çocuğunki kadar büyük gözleri ve gonca gibi dudakları olan yeni doğmuş bir bebek derimsi yapraklar ve çana benzeyen çiçeklerden bir yatakta yatıyordu. Her çiçeğin içinde çizgiler, boğazlarında sarı benekler vardı.

"Vazgeçilen sevgi," dedi gözyaşları içinde.

Sarıcan

Anlamı: Bir yabancıyı karşılama
Geleznovia verrucosa | Batı Avustralya

Büyük sarı çiçekli, ufak bir tür çalı. Güneşi sever, kuraklığa dayanıklıdır ve su tutmayan topraklarda yetişir. Az gölge alan yerlerde büyüyebilir fakat günün büyük kısmında güneş görmesi gerekir. Çok güzel bir buket çiçeğidir fakat üretilmesi ve filizlendirilmesi zor olduğundan nadir bulunur.

Gün doğar doğmaz June yataktan doğrulup ayaklarını deri botlarına soktu ve evde sessizce yürüyüp arka kapıya gitti. Dışarıda dünya serin ve maviydi. O anda kalarak nefes aldı. İyi uymamıştı, hem de matarayı kafaya dikmesine rağmen. İşin aslı, yıllardır iyi uyuyamıyordu. Hele ki Clem gittikten sonra. Başını yere eğdi. Botlarındaki çizikleri, sürtükleri inceledi. Dün gece komodinine ahşap bebek oyması ile naneçalısını koymanın da kendine pek faydası dokunmamıştı tabii. Ödemeye çalıştığı kefareti uykusuzlukta bulmuştu.

Gökyüzü aydınlanırken evin yanındaki malzeme kulübesine gidip bahçe makası ve sepet aldıktan sonra tarladan geçip kır çiçeklerinin yetiştiği seralara doğru gitti. Sabah arıların boğuk vızıltısı ve ara sıra duyulan saksağan sesleriyle doluydu.

Seranın içi basık ve nemliydi. June daha rahat nefes alıyordu. Sarıcanların çoktan açmaya başladığı arka kısma gidip önlük cebinden bahçe makasını çıkardı.

Thornfield her zaman çiçeklerin ve kadınların tomurcuklanabildiği bir yer olmuştu. Thornfield'a gelen her kadının önüne,

hayatta payına düşenin ötesinde gelişebilme fırsatı çıkmıştı. Clem gittikten sonra June, Thornfield'ı capcanlı, güzellik ve huzur dolu bir sığınak yapmaya kendini adanmıştı. Çiçeklerini, kendinden önceki kadınların can damarını, patlamaya hazır oğluna miras bırakmama kararını haklı kılabilmek için elinden gelen tek şey buydu.

Gelen ilk Çiçek, Twig'di; devlet, çocuklarını aldıktan sonra geriye sadece kabuğu kalmış bir kadın. *Herkesin ait olabileceği bir yere ve birine ihtiyacı vardır*, demişti June ona, Thornfield'daki ilk gecesinde. Ve Twig o günden sonra June'un yanından ayrılmamış, hayatın üstlerine fırlattığı her şeyi sebatla karşılamıştı. Tıpkı önceki gece June'a, çan kulesinde uyuyan tuhaf ve suskun çocuğun, June'un çiçek tarlalarında çalışan diğer tüm kadınlardan azını hak etmediğini hatırlattığında yaptığı gibi. Bu çocuk, Clem'in kızı bile olsa.

June onun haklı olduğunu biliyordu. Ama korku, dizginleri eline almıştı. Eşleylemeyeceği şeyler vardı. Seve seve çürümeye bırakacağı şeyler. Alice'le babası hakkında konuşma düşüncesi bile dilini damağını kurutuyor, bahsinin geçmesi tehdidi sözcüklerini toza dönüşüyordu.

Alice'in yanında temkinli davranma zorunluluğu, incinebilirlik, hatta ikinci şansını eline yüzüne bulaştırma ihtimali June'un yabancı olduğu şeylerdi. Yönetimi eline almaya alışık. Tohum ekiyor, tohumlar onlardan beklediği zamanlarda filizleniyordu. Hayatının kendince bir ekme, büyüme ve hasat döngüsü vardı, June bu ritim ve düzene bel bağlıyordu. Şimdi, tam da hayat yavaşlamış ve June emekliye ayrılmayı düşünüürken bakımına bir çocuk verilmesi derin bir huzursuzluk kaynağıydı. Fakat June hastanede solmakta olan bir çiçek gibi görünen torununa baktığı an ağrıyan göğsüne elini bastırmış, daha ne kadar çok şey kaybedebileceğini fark etmişti.

Dışarıda güneş gücünü toplarken sadece bu topraklarda yetişen kır çiçeklerinin arasında dolanıp açanları kesti. Çocukla nerede ve nasıl konuşacağını bilmiyordu belki fakat buna en yakın şeyi yapabilirdi. Ona çiçek dilinde konuşmayı öğretecekti.

Alice öğürerek uyandı. Alevlerin mide bulandıran çığlıkları ve tıslamaları zihninde yankılanıyordu. Yüzünden soğuk terleri silip doğrulmaya çalıştı. Külotu sıırılsıklamdı; bacakları ıslak çarşafa dolanmış, canlı yaratıklar gibi savrulmuştu. Hızla tekme atıp yatağın kenarına oturabilmek için kalkmaya çalıştı. Rüya-larının harareti solgunlaşıyordu. Teni serinledi. Yanındaki Toby havladı. Alice başını salladı. Toby değil. Toby yoktu. Annesi onu almaya gelmiyordu. Sesi başka bir hikâye anlatmayacaktı. Babası alevlere gömülmemişti. Eskiden olduğundan farklı bir şey olmayacaktı. Alice bebeği asla göremeyecekti. Evine gitmeyecekti.

Gözyaşlarını silmekle uğraşmaktan vazgeçip akmalarına izin verdi. İçindeki her şey, rüyalarındaki denizçimleri gibi kömürleşmişti.

Yavaş yavaş odada yalnız olmadığını fark etti. Dönünce yatağın ayakucunda uslu uslu oturup onu seyreden Harry'yi gördü. Âdeta gülümsüyordu. Yanına gelirken köpekten çok ufak bir atı andırıyordu. June cinsi ne demişti? Bul'lu bir şey. Harry başını kucağına koydu. Kaşları beklentiyle kıpırdanıyordu. Alice tereddütlüydü fakat köpek onu korkutmuyordu; elini kaldırıp başını okşadı. Köpek derin bir nefes verdi. Kulaklarının arkasını kaşıyınca doğruldu ve keyifle homurdandı. Uzun süre yanında oturdu, kuyruğu zemini sağdan sola, soldan sağa süpürüyordu.

Önceki akşam Alice'in gelişi sanki uzun, karanlık bir tünelin diğer ucundaymış, kendisi öteki uçtaymış gibi geliyordu. Saniyeler birbirine devriliyordu. June'un bilekliklerinin sesi. Sarı toprakla kaplı kendi teni.

Harry ayağa kalkıp tek bir kez sert bir sesle havladı. Alice başını kaldırmadan, omuzları çökük durmaya devam etti. Harry tekrar havladı. Alice öfkeyle baktı ona. Yine bir havlama. Bu sefer daha yüksek. Alice gözyaşlarını durduramıyordu ama sonunda kendi başlarına azaldılar. Harry kuyruğunu salladı. Gayet iyi işitmesine rağmen Alice yine de başparmağını kaldırıp

sağa sola salladı. Köpek başını yana eğip onu inceledi. Öne adım atıp bileğini yaladı. Alice onu okşarken esneyip etrafına gönülsüz bir merakla baktı.

Oda altıgendi. İki duvarda uzun beyaz, neredeyse taşıyamayacakları kadar çok kitapla doldurulmuş raflar vardı. Üç duvarda yerden tavana kadar uzanan pencerelere tül perdeler çekilmişti. Birinin önünde duran ince ince oyulmuş ahşap masanın önündeki sandalye davet eder gibi geri çekilmişti. Son olarak arkasındaki duvara döndü. Bu duvardan, devasa bir kitap sayfası gibi yatağı açılıyordu. June bunu onun için mi yapmıştı? Hiç tanımadığı babaannesi.

Ayaklarını yere sallandırıp kalkmak için atladı. Harry nefes nefese, hazır ve nazır yanı başındaydı. Alice'in başı bir anda o kadar döndü ki sendeledi. Baş dönmesinin geçmesini beklerken gözlerini kapadı. Harry ona destek oldu. Kendine gelince masaya gidip sanki vücuduna özel olarak yapılmış gibi hissettiren sandalyeye oturdu. Elleriyle yüzeyini yokladı. Ahşap pürüzsüz ve pamuk gibiydi, kenarlarına kelebek kanatları ve yıldız şekilli çiçeklerin birbirine bağladığı güneşler ve aylar oyulmuştu. Parmak uçlarıyla oymalara dokundu. Masa ona bir şekilde tanıdık geliyordu ama nedeni, cevabını tam bulamadığı bir başka soruydu. Masadaki mürekkep hokkasının yanında kalemler, pasteller, boya tüpleri ve fırçalarla dolu kavanozlar duruyordu. Not defterleri düzgünce üst üste dizilmişti. Kalemleri şöyle bir karıştırdı, aklına gelebilecek her renk kalem vardı. Diğer kavanozda bir dolmakalem buldu. Kapağını açıp elinin tersine ince bir siyah çizgi çekerek ıslak mürekkebin parlaklığına hayran hayran baktı. Defter sayfalarını açtı; birbiri ardına bomboş sayfalar onu çağınıyordu.

"Burası eskiden çan odasıymış."

Alice olduğu yerde zıpladı.

"Özür dilerim. Korkutmak istemedim."

Harry, elinde ballı ekmek dolu tabak ve bir bardak sütle kapı eşiğinde gergince duran June'u görünce tiz bir sesle havladı. Şekerli tereyağımsı bir koku odayı doldurdu. Alice önceki gün

benzinlikte birkaç ısırik aldığı bayat sandviçten beri ağzına bir lokma koymamıştı. June odaya girip tabakla bardağı masaya koydu. Elleri titriyordu. Saçına sarı bir çiçek yaprağı takılmıştı.

“Çok eskiden Thornfield mandırayken bu oda evin en önemli odasıymış. Buradaki çan günün başlayıp bittiğini, yemek vakitlerini tüm arazidekilere bildirmek için çalınmış. Uzun süredir yok ama rüzgâr belli bir yönden estiğinde sesini duyar gibi oluyorum.” Tabağı bir o yana bir bu yana çeviriyor, huzursuzca kıpırdanıyordu. “Bu odanın müzik kutusuna benzediğini düşünüyorum hep.”

Burnunu çekip etrafına bakındı. Pencereye gidip perdeyi açtı. “Şöyle açılıyor.” Her pencerenin üstteki üçte birlik kısmını açan mandalı gösterdi.

Alice’in yanakları kızarmıştı. June yatağına yaklaşırken bakamadı. Göz ucuyla ara ara baktığında June’un örtüleri topladığını, hiç laf etmeden dertop ettiğini ve kapıya doğru gittiğini gördü. “Yemeğini bitirdikten sonra gel, aşağıdayım. Duş da yap istersen. Sana yeni giysi getiririm. Çarşaf da.” Başını hafifçe salladı. Gözleri hâlâ uzaklardaydı.

Alice nefesini bıraktı. Yatağı ıslattığı için başı belaya girmemişti.

June’un ayak sesleri duyulmaz olunca kahvaltı tabağına atıldı. Çiğnerken gözlerini kapayıp şekerli ve yağlı lezzetlerin tadına vardı. Tek gözünü açtı. Harry onu seyrediyordu. Bir an düşündükten sonra ekmeğinden bol yağlı bir parçayı koparıp uzattı. Ateşkes. Harry zarıfçe uzanıp parmaklarının arasındaki ekmeği alarak şapırdatarak yedi. Birlikte bir tabak ballı ekmekle sütü bitirdiler.

Tatlı bir koku Alice’in dikkatini çekti. June’un açtığı pencereye dikkatle yanaşıp avucunu yapııştırarak cama yaslandı. Evin en tepesinden tüm araziye görebiliyordu. Bir pencereden bakınca veranda basamaklarından okaliptüslere doğru uzanan toz toprak içindeki garaj yolunu görüyordu. Öteki pencereye koştu. Evin yanındaki büyük ahşap kulübenin paslanmış oluklu çatısı

sarmaşık kaplı bir duvarla son buluyordu. Malzeme kulübesiyle evin arasından dar bir patika geçiyordu. Son pencerede Alice'in kalbi yerinden çıkıyordu neredeyse. Ev ile kulübenin arkasında, çeşit çeşit çiçekler ve çalılardan bir tarla göz alabildiğine uzanıyordu. Bir çiçek deniziyle çevrelenmişti sanki.

Tüm pencerelerdeki mandalları açtı. Onu karşılamak için içeri dolan ıtırılı hava denizden daha keskin, yanan şeker kamışından daha sertti. Kokuları ayırt etmeye çalıştı. Çapalanmış toprak. Petrol. Okaliptüs yaprağı. Islak gübre. Ve güllerin aşık kokusu. Fakat bir sonraki an aklından asla çıkmayacaktı; Çiçekleri ilk kez gördüğü o an.

Tıpkı babasının giydiği gibi kalın pamuklu iş gömlekleri, pantolonlar ve ağır botlarla erkek zannedilebilirlerdi. Hasır şapkaları geniş siperlikli, elleri eldivenliydi. Malzeme kulübesinden kova, bahçe makası, torba torba gübre, tırmık, kürek ve sulama kaplarıyla sıra sıra çıkıp çiçeklerin arasına dağıldılar. Bazısı kestği çiçekleri kovaasına doldurup hızla malzeme kulübesine döndükten sonra boş kovalarla tekrar dışarı çıkıyordu. Bazısı çiçek sıralarının arasında taze toprak dolu el arabaları itiyor, tarhlara kürek kürek toprak atıyordu. Birkaçı tarlaların bazı bölgelerini ilaçlıyor, yaprakları ve dalları kontrol ediyordu. Ara sıra yükselen kahkahalar minik çanlar gibi çınlıyordu. Alice parmaklarıyla kaç kişi olduklarını saydı. On iki kişiydiler. Sonra şarkıyı duydu.

Bir kenarda, seraların yakınında bir kadın tek başına oturmuş, çiçek soğanı ve tohum paketlerini ayıklıyordu. Şapkasını çıkarmak için durup başını kaşıdığı anda sırtına dökülen açık mavi uzun saçları gören Alice'in nefesi kesildi. Kadın saçlarını tekrar toplayıp şapkasına sokuşturduktan sonra şarkı söylemeye devam etti.

Pencereye yapışmış Alice, onu dikkatle seyrediyordu. Mavi saçlı kadın on üçüncüleriydi.

Alice o sabah odasında kalıp çalışan kadınların ritmini seyretti. Sulama, bakım, ekim ve çiçek kesme. Tarladan malzeme kulübesine, neredeyse kendilerinden büyük görünen rengârenk çiçek dolu kovalar taşıyan kadınlar.

Annesi o kadınlardan herhangi biri, yüzlerini örten kocaman şapkaları ve ağır iş giysileriyle korunan bedenleriyle aralarından biri olabilirdi pekâlâ. Alice annesinin profilini, alnına düşen şapkasını, bileklerine kadar toprağa bulanmış ellerini, bir çiçek tomurcuğuna uzandığını görebiliyordu. Odasında kaldığı sürece böyle görmeye devam edebilirdi.

Harry ağlayarak kapıyı tırmaladı. Toby de tuvalete gitmesi gerektiğinde böyle yapardı. Alice onu görmezden geldi. Tüm gün pencerenin önünde oturmak istiyordu. Fakat iki patisiyle de tırmalamaya başlayınca yukarı birinin çıkacağından korktu. Ayrıca altına yapsın istemiyordu. Kapıyı açınca Harry havlayarak paldır küldür alt kata indi. Alice pencereden onun kendini dışarı atışını, her kadına tek tek gidip bir orayı bir burayı koklamasını seyretti. Hepsi de sevgiyle okşuyordu onu. Çişi gelmemiştii demek. Hain.

Alice kadınları tekrar saydı. Bu sefer dışarıda sadece dokuz kişi çalışıyordu. Mavi saçlı kadını aradı fakat ötekilerden ayırmayınca vazgeçip pencereden uzaklaştı. Yatağına oturdu. Güneş tepedeydi ve odası ısınmıştı. Aşağısı, bahçeler ne güzeldi kim bilir, hele sıra sıra çiçeğin arasında koşturmak... Bacaklarını sabit tutamıyordu. Parmaklarıyla ritim tuttu.

Kapıdan gelen sert havlama aklını dağıttı. Harry aheste aheste gelip elini yaladı. Alice onu görmezden gelse de yanına oturup ona baktı. Nefes nefese değildi. Kuyruğunu sallamıyordu. Sadece bakıyordu. Bir süre sonra Alice başını salladı. Harry ayağa kalkıp havlamaya başladı. Elleriyle işaret eden Alice onu susturmaya çalışsa da Harry susmuyordu. Ayağa kalkınca nihayet Harry sessizleşti. Kapıya gidip bekledi. Alice peşinden gelince alt kata indi. Alice en üst basamakta tereddüt etti. Spiral merdivenden yukarı havlama sesleri yükseldi. Alice iç çekerek aşağı indi.

Merdivenin açıldığı koridor boştu. Bir uçta June'la yüzünü yıkadığı banyoyu görebiliyordu. Parmak uçlarında içeri girip duruverdi. Önündeki rafta temiz havluların hemen yanına katlanmış giysiler konmuştu. Külot, haki bir pantolon ve dışarıdaki kadınların giydiklerine benzer bir iş gömleği. Bir de açık mavi bot. Alice yavaş hareketlerle parlak deriyi elledi. Hiç böyle güzel ayakkabıları olmamıştı. Gömleği üstüne tuttu. Tam onun bedeniydi. Yüzüne götürüp pamuğun tertemiz kokusunu içine çekti. Alelacele kapıyı kapayıp banyo musluğunu açtıktan sonra eski giysilerini üstünden çıkardı.

Tekrar koridora çıktığında ıslak saçlarını parmaklarıyla tararken yeni giysilerin hafifliği ve havadarlığıyla, bu kadar temiz olmanın hazzıyla ürperiyordu; üstündeki toz toprak yüzünden duşta su kahverengi akmıştı. Teninden sabun kokusu alıyordu hâlâ. Koridorun bir o ucuna, bir öteki ucuna baktı. Kimsecikler yoktu. Ne yapacağını bilemeyen Alice tam üst kata sıvışmak üzereydi ki tabak çanak ve kadın sesleri işitmeye başladı. Duvara yapışıp sohbet ve ara sıra çınlayan kahkaha seslerine yanaştı. Evin arka kısmını dolanan koridorun sonunda sineklikli bir kapı geniş verandaya açılıyordu. Gölgelemlerin güvenli kollarından dışarı baktı.

Kadınlar verandadaki dört büyük masaya toplanmıştı. Bazısının sırtı Alice'e dönüktü; ötekilerin yüzüyle görünmüyordu. Fakat bazıları ona doğru oturuyordu. Her yaştan kadın vardı. Birinin boylu boyunca boynunda mavi kuşlardan zarif bir dövme vardı. Biri siyah çerçeveli büyüleyici bir gözlük takıyordu. Biri saçını benekli tüylerle örmüştü. Bir diğeri tüm yüzü ter ve topraktan pislenmiş olmasına rağmen muazzam düzgünlükte parlak kırmızı ruj sürmüştü.

Masalara beyaz örtüler serilmiş; yeşil salatalar, camı terleyen limon ve buz dolu sürahiler, közlenmiş sebze tabakları, kalın börek ve kek dilimleri, kâse kâse avokado ve çilekle doldurulmuştu. Harry'nin kuyruğu iki sandalyenin arasında sağa sola sallanıyordu. Alice biraz daha yanaştı. Her masanın ortasında çiçek dolu bir vazo vardı. Annesi görse ne severdi.

“Hoş geldin.”

Alice korkuyla irkildi.

“Yeni giysilerin ne güzel olmuş,” dedi June koridordan. Alice nereye bakacağını bilemeyip gözlerini açık mavi botlarına dikti.

“Alice,” diye başladı June, yanağına dokunacak oldu. Alice irkince, bilekliklerini şingırdatarak elini çekiverdi.

Verandadan kahkahalar koptu.

“Hadi.” June sineklikten dışarı baktı. “Öğle yemeği yiyelim. Çiçekler seninle tanışmak istiyor.”

Vanilya zambacı

Anlamı: Sevgi elçisi

Sowerbaea juncea – Doğu Avustralya

Okaliptüs ormanlarında, ağaçlık alanlarda, fundalıklarda, Alp eteklerindeki çayırarda yetişen, kökleri yenilebilen bir tür çok yıllık bitki.

Otumsu yaprakları vanilya kokar. Pembemsi leylak renginden beyaza kadar değişkenlik gösteren çiçekleri kâğıt gibi ince ve tatlı vanilya kokuludur.

Yangınlardan sonra tekrar filiz verir.

June sinekliği iterek açtı. Oturan kadınlar sessizliğe gömüldü. June dönüp Alice'in gelmesini işaret etti.

"Millet, bu Alice. Alice, bunlar Çiçekler."

Mırıltılı selamları Alice'in tenine değiverdi. Alice midesindeki huzursuzluğu giderebilmek için bileklerini çimdikledi.

"Alice," June duraksadı, "benim torunum." Çiçeklerden birkaçı tezahürat yaptı. June bir an bekledi. "Bizimle Thornfield'da kalacak," diye açıklama yaptı.

Alice mavi saçlı kadının aralarında olup olmadığını merak ediyordu ama hiçbiriyle göz göze gelebilecek kadar değil. Kimse konuşmadı. Harry yanına gelip ayağına uzanmış, ağırlığını üstüne veriyordu. Alice onu minnetle okşadı.

"Peki," diye sessizliği böldü June. "Hadi yemek yiyelim. Aa hayır, bir saniye." Kadınlara baktı. "Twig, Candy nerede?"

"İşi varmış biraz. Siz yiyin dedi."

Alice sesin geldiği yöne bakınca siyah saçları başını hâle gibi saran, ay yüzlü, fidan gibi bir kadın gördü. Öyle bir gülümsüyordu ki Alice'in tenini güneşin altında durmuş gibi ısıtıyordu.

“Sağ ol Twig.” June başını eğdi. “Alice, bu Twig. Kendisi Çiçeklere göz kulak oluyor ve Thornfield’ı idare ediyor.” Twig gülümseyip el salladı. Alice gülümseyerek karşılık vermeye çalıştı.

June masadaki Çiçekleri sırayla tanıtmaya devam etti. Büyüleyici bir gözlük takan Sophie’ydi. Saç örgüsünde tüyler olan Amy. Kırmızı rujlu Robin. Ve solgun boynunda mavi kuş dövme-leri olan Myf’ti; gülümseyip Alice’e selam verdiğinde kanatlar kıpırdadı. Öteki Çiçeklerin isimleri Alice’e yağmur gibi yağdı. Bazısını –Vlinder, Tanmayi, Olga- hiç duymamıştı. Geri kalanını –Francene, Rosella, Lauren, Carolina, Boo- öykülerde okumuştı. Boo, gördüğü en yaşlı insandı; kitaptan fırlamış gibi görünen kâğıda benzeyen teni buruş buruş, kıvrım kıvrımdı.

June herkesi tanıttikten sonra Alice’i bir sandalyeye oturttu. Servisinin çevresinde her biri küçük birer tacı andıran sarı çiçeklerden bir çelenk vardı.

Alice’in yanına otururken, “Sarıçan bir yabancıyı karşılama anlamı taşır,” dedi resmi bir tavırla. Elleri hiç durmamacasına titriyordu. Alice sandalyenin altında ayaklarını salladı. “Çiçekler, yesenize,” dedi June, elini sallayıp bilekliklerini şingirdatarak.

Emriyle veranda canlanıverdi. Kâseler elden ele dolaştı, soğuk bir ferahlık vaat eden bardaklar tokuşturuldu. Soslara daldırılan kaşıklar çınlıyor, maşalar köz patlıcanlara uzatılıyor, tabak çanak sesleri Harry’nin hevesle havlamalarına karışıyordu. Kadınların sesleri lokmalarının arasında bir diniyor bir yükseliyordu. Alice’in aklına bağırıp çağıran martı sürülerinin ıslak kumlarda kerevit ziyafeti çektiği geldi. Başını kaldırmıyor, June’un onunla konuştuğunu, her şeyden onun tabağına az az koyduğunu hayal meyal fark ediyordu. Alice sarıçan çelengine öyle odaklanmıştı ki yemeği düşünemiyordu bile. *Bir yabancıyı karşılama.* June babaannesi ve koruyucu ebeveyniydi fakat bir yabancıydı. Sıcağa rağmen ürperdi. Kimsenin bakmadığından emin olunca sarıçanlardan birkaçını çelenkten koparıp cebine attı.

Masalarda oturan kadınları inceledi. Bazılarının hüznünlü gözleri, gülümsediklerinde doluveriyordu. Bazılarının saçları

June'un ki gibi gümüşiydi. Alice'le göz göze geldiklerinde sanki onu mutlu ediyormuş, sanki yitirip de buldukları bir şeymiş gibi el sallıyorlardı. Birbirleriyle öylesine uyumlu hareket ediyorlardı ki seyrederken, önceden bin kez yaptıkları bir dans gösterisi sergilediklerini düşünmemek elde değildi. Alice annesiyle okudukları bir masalı hatırladı; her gece kaleden kaybolan on iki balerin kız kardeşin masalını. Her biri hüznünü güzel bir dans elbisesi gibi giymiş bu kadınların arasında otururken, uyuyakalmış da annesinin masallarından birinde uyanmış gibi hissediyordu.

Masa toplanıp da Çiçekler çalışmaya döndükten sonra June ve Alice arka verandada durmaya devam etti. Yumuşak ikindi vakti sıcakta pişmiş toprak ve hindistan cevizli güneş kremi kokusuyla ağırlaşmıştı. Uzaklarda saksaganlar ötüyordu. Karnı yemekten kalanlarla dolu Harry yanlarında yayılmış yatıyordu.

"Hadi gel Alice," dedi June kollarını iki yana açarak. "Sana etrafı göstereyim."

Alice arka merdivenden çiçek tarhlarına doğru peşinden gitti. Göz seviyesinden bakınca bitkiler üst kattakine göre çok daha uzundu. Şekerkamuşlarının arasında olmaya o kadar benziyordu ki Alice bir an aklı karıştığı için duraksadı.

"Bunlar hasat bahçeleri." June ileriye işaret etti. "Genelde sadece bu topraklarda büyüeyebilen bitkiler yetiştiriyoruz. Thornfield çiçek ticareti üstüne kurulu, kır çiçeği." Sanki ağzında bir dilim limon varmış gibi sert ve gergin konuşuyordu.

Tarlanın öteki tarafına doğru yürüyüp arkaya doğru uzanan seraları ve Çiçeklerin ikindi sıcağından korunmak için çalıştığı atölyeyi gösterdi.

"Çiftliğin ilerisinde çalılık arazi nehre kadar uzanıyor. Nehir..." June cümlesini tamamlayamadı.

Alice başını kaldırıp baktı.

"Nehir başka günün konusu. Sana sonra anlatırım." Yakınlarda su olduğunu düşünmeye dalmış Alice'e döndü. "Tamamı Thornfield arazisi. Nesillerdir aileme ait." Duraksadı. "Bizim ailemize," diye düzeltti kendini.

Bir gün sıcak bir öğlen vakti evin mutfağında Agnes yemek yaparken Alice de ayaklarının dibinde bir masal kitabıyla oturuyordu. Masallardan, konu aile oldu mu işlerin her zaman dışarıdan görüldüğü gibi olmayabileceğini öğrenmişti. Krallar ve kraliçeler çorap teki gibi çocuk kaybediyor, çocukları yaşlanana kadar bulamıyor hatta hiç bulamıyorlardı. Anneler ölebiliyor, babalar kaybolabiliyor ve yedi erkek kardeş yedi kuğuya dönüşebiliyordu. Alice için aile en ilginç hikâye konularındandı. Başının üstünde annesinin elediği toz gibi un Alice'in açık kitabına serpildi. Annesiyle göz göze geldi. *Anne, ailemizin geri kalanı nerede?*

Agnes yere çöküp parmağını Alice'in dudağına bastırdı. Gözleri, Clem'in usul usul horladığı salona hızla gidip geri geldi. *Sadece üçümüz varız, tatlım, dedi. Hep böyle oldu. Tamam mı?*

Alice çabucak başını salladı. Annesinin yüzündeki ifadeyi biliyordu, tıpkı bir daha sormaması gerektiğini bildiği gibi. Fakat o günden sonra pelikanlar ve martılarla sahilde yalnız kaldığında kuşlardan birinin uzun zamandır kayıp olan kız kardeşine dönüşüğünü hayal eder olmuştu. Ya da halasına. Ya da büyükannesine.

"Seni atölyeye götüreyim mi?" diye sordu June. "Çiçekler çalışırken izlersin."

Çiçek tarhlarının arasından geçerlerken Alice çoğu bitkiyi tanıyamadı. Fakat hemen önüne kızıl kangurupençesi çıkıverdi. Biraz ötede tarla sarmaşığı vardı. Alice çiçeklere bakmak için döndü. İşte orada, hemen sağındaydı, limonmersininin kabark sarı çiçekleri. Alice tatlı çürüyük kokusuyla yosunların, kamış tarlalarının yeşil şekerinin kokusunu alacaktı neredeyse. Parmaklarının altında pürüzsüz masasının anısı. Kapağını kaldırdığında burnuna dolan cila ve kâğıt kokusu, ortaya çıkan kutu

kutu boya, kalem ve çalışma kitabı. Pencerenin önünden akarçasına geçen annesi, gizli dilinde konuşurken çiçeklerin üstünde dolanan elleri. *Hazin hatıra. Sevgi, karşılıksız. Anıların hazzı.*

Sorular hatıralara karışıyordu. Her sabah uyanmanın ve evde kimi bulacağını bilememenin endişesi: hayat ve hikâye dolu annesini mi, yataktan çıkamayan hayaletimsi yığını mı. Hâlleri batıdan vuran fırtınalar kadar öngörülmez babasının eve dönmesini beklediği anlarda havadaki nem kadar ağır bir korku. Sonra Toby'nin gülümseyen suratı. Koca gözleri, kabarık tüyleri, duymayan dik kulakları. Bir anda daha önce düşünmediği bir soru düştü aklına.

Toby ölmüş müydü?

Kimse Toby'den bahsetmemişti. Ne Doktor Harris ne Brooke ne June. Toby'ye ne olmuştu? Köpeği neredeydi? Ölen hayvanlara ne oluyordu? Geriye sevdiği hiçbir şey kalmış mıydı? Suçlu o muydu? Babasının kulübesinde o lambayı yakınca...

"Alice?" diye seslendi June, ikinci güneşine karşı ellerini siper ederek.

Alice'in yüzüne gözüne sinekler konuyordu. Eliyle kovalarken June'a, ne annesinin ne babasının bir kere bile bahsetmediği babaannesine baktı. June; onu denizden alıp çiçeklerin tuhaf dünyasına getiren koruyucusu. Çabucak Alice'in yanına gelip önünde eğildi. Pembe dereler gibi uçup giden pembe göğüslü kakadular tepelerinde çığlıklar koparıyordu.

"İyi misin?" June'un sesi sıcacık, içten bir endişeyle yumuşamıştı.

Alice büyük büyük soluklar alıyor, nefesini düzenlemeye çalışıyordu. Tüm vücudu ağrıyordu.

June bir kolunu açtı. Alice hiç tereddüt etmeden kendini kollarına bıraktı. June onu kaldırdı. Kolları kuvvetliydi. Alice başını onun boynuna gömdü. Teni tuzlu kokuyordu, inceden tütün ve nane kokusu geliyordu. Alice'in yanaklarından sular seller gibi akan gözyaşları içinden, denizin en karanlık köşeleri kadar derin ve korkutucu bir yerden çıkıyordu.

June basamaklardan verandaya çıkarken Alice omzunun üstünden baktı. Topladığı çiçekler cebinden düşmüş, çiçek tarlasından eve kadar yol olmuştu.

Thornfield'in mutfuğı cırcırböcekleri ve alacakaranlık doluydu. Candy Baby bulaşıkları yıkamayı bırakıp sonbahar havasını içine çekmek için pencereye doğru eğildi. Yakınlardaki nehirden yosun ve sazların yaş kokusunu taşıyordu. Tüyleri diken diken oldu. June ona yılın bu dönemlerinde doğduğunu açıklamıştı ama nerede ve kimden olduğunu kimse bilmiyordu. Doğum günü diye kutladığı tarih, June ile Twig'in onu nehirle çiçek tarlası arasındaki vanilyazambaklarının yetiştiğı su basmış çayıra terk edilmiş bir beşikte, mavi bir balo elbisesine sarmalanmış hâlde buldukları geceydi. Evde iki yaşındaki Clem'i yatağı yatırırlarken, ağladığını duymuşlardı. June'un feneri bebeğın üstüne vurup da Twig kızı kucaklamak için eğildiğinde Clem ellerini çırpmişti. Havada o kadar ağır ve tatlı bir koku vardı ki kadınlar ona Candy Baby adını takmıştı. June ve Twig vâsisi olduğunda ismi resmileşmişti.

Şerit şerit çivit mavisine bürünmüş gökyüzüne bakarken ellerini tekrar bulaşık suyuna soktu. Duş muslukları açıldıkça Thornfield'in ahşap ve harç dolu duvarlarının arasından geçen borular tıslıyordu. Candy lavabodaki suyu boşaltıp ellerini mutfak havlusunda kuruladı. Mutfak kapısına gidip koridora baktı. June kapalı banyo kapısına dayanmış, başını geriye atmış, gözlerini kapamış, kolları dizlerinin üstünde, parmaklarını kavuşturmuş bekliyordu. Loş lamba ışığında ıslak yanakları gümüş gibi parlıyordu. Harry ayaklarının dibinde oturmuş, üzgün olduğunda yaptığı gibi bir patisini ayağına atmıştı.

Candy tekrar mutfuğı girdi. Pırıl pırıl olana kadar tezgâhları sildi. Ötekiler dışarıda çiçeklerle ilgilenirken, onun bahçesi ziyafetlerin ve şölenlerin çiçek açtığı mutfaktı. Yirmi altı yaşında,

yemek yapmaktan başka bir şeyi daha çok sevebileceğini zannetmiyordu. Gerçi havalı şeyler yapmıyordu; kocaman beyaz tabaklarda sunulan bir lokmalık yiyeceklerle işi yoktu. Ruhu besleyen yiyecekler hazırlardı. Lezzet ve bolluk eşit öneme sahipti. Liseyi bırakıp June'u bıçak kullanabileceğine inandırdığında Thornfield'in yatılı aşçısı olmuştu. *Kanında var*, demişti Twig fırından yeni çıkmış kekten ilk lokmasını yuttuktan sonra. *Bu da senin hünerin*, demişti June, Candy ona bir tabak Çin böreği yanında bahçede yetiştirilmiş sebze ve ıtırli bitkilerden yaptığı mangolu sosu getirdiğinde. Öyleydi gerçekten; yemek yaparken, bir şeyler pişirirken sanki ellerine, içgüdülerine, damağına daha derin ve gizli bir bilgi hükmediyor gibiydi. Mutfakta bendinden taşıyor, annesinin bir aşçı veya babasının fırıncı olabileceğini düşünmek onu kamçılıyordu. Hiç öğrenemeyebileceğini düşündüğünde içine bıçak gibi saplanan keskin acı, yemek yapınca diniyordu.

Musluklar kapandıkça ev titriyordu. Candy temizliği bıraktı. Tezgâha yaslanıp dinledi. Koridorda bir ayak sürüme sesi, hemen ardından banyo kapısının açıldığını duydu.

Yeni biri geldiği her sefer zordu: Uyunabilecek güvenli bir yer arayan her yeni kadın, Thornfield'daki herkesin anılarının tozunu kaldırıyor. Ama bu seferki farklıydı. Bu, Clem'in çocuğuydu. Ve konuşmuyordu. Dahası June'un ailesindendi, üstelik herkes June'un ailesi olmadığına dair hikâyeyi biliyordu. *Benim ailem çiçekler*, derdi kolunu tarlalara ve masasındaki kadınlara doğru kaldırıp.

Ama June'un ailesiyle ilgili efsane paramparça olmuştu şimdi. Gaipen bir çocuk gelmişti.

June, Alice'i rahatlatarak tek başına duş yapması için yalnız bırakmıştı. Alice yüzüne su çarptı. Dalabileceği derinlikler, içine batabileceği, dudaklarını yakacak ama gözlerini rahatlatacak kadar serin bir su için neler vermezdi. Burada koşabileceği deniz

yoktu. Nehri hatırlayınca içi içine sığmadı. *İlk fırsatta*, dedi kendine. Ne kadar küçük de olsa, iple çekeceği bir şey vardı.

Parmak uçları buruş buruş olana kadar duştan çıkmadı. Havlusu yumuşacık ve kabarıktı. June'un verdiği pijamaları giyip dişlerini fırçaladı. Pembe diş fırçasında çizgi film prensesleri vardı. Diş macunu simli simliydi. O kadar güzellerdi ki Alice bir an oyuncak mı gerçek mi olduklarını anlayamadı. Banyo rafındaki salça kavanozunda annesinin yanına duran, kılları yıpranmış şeffaf plastik diş fırçasını hatırladı. O derin, karanlık köşe kabardı ve gözyaşları akıverdi. Ne kadar ağlarsa denizin bir kısmının hakikaten de içinde olduğuna o kadar inanıyordu.

Banyoda işi bitince June'un peşinden yukarı çıktı. Harry yanlarından paldır küldür geçip önlerine düştü.

"Harry biraz soytarı gibidir ama kanma sakın." June, Alice'e göz kırptı. "Çok özel bir büyü yeteneği var. Hüznün kokusunu alabiliyor."

Alice kapıda durup Harry'nin yatak ucuna kurulmasını seyretti.

"Burada herkes bir işin ucundan tutar, bu da Harry'nin işi: üzgün görünenlere göz kulak olup onlara kendilerini tekrar güvende hissettirmek." Sesi yumuşadı. "Harry'nin de gizli bir dili var, o yüzden her ne sebepten olursa olsun, yardımına ihtiyacın olduğunu anlamazsa, kendisine yardım istediğini söyleyebilirsin. Dilini öğrenmek ister misin?"

Alice başparmağındaki şeytancımağıyla uğraşıyordu. Başını yukarı aşağı salladı.

"Harika. İlk işin bu olsun o zaman. 'Harry dili' öğrenmek. Twig ya da Candy'ye söylerim, öğretirler sana."

Alice ufacık doğruluverdi. Bir işi vardı artık.

June odada bir o yana bir bu yana gidip balo elbiselerinin etekleri gibi dalgalanan perdeleri kapatıyordu.

"Seni yatağa yatırayım mı?" diye sordu Alice'in yatağını göstererek. "Aaa." Alice onun nereye baktığına baktı.

Yastığının üstündeki küçük dikdörtgen tepside, üstü açık

mavi bir çiçekle süslenmiş, simleri pırıl pırıl parlayan beyaz kremalı bir cupcake duruyordu. Üstündeki kâğıtta YE BENİ yazıyordu. Yanındaki krem rengi zarfta Alice'in ismi okunuyordu.

İçindeki düğüm düğüm acıların arasına bir gülücük sığışıp yanaklarını ısıtan Alice yatağa koştu.

"İyi geceler Alice," dedi June, kapıda dururken.

Alice minik bir hareketle el salladı. June gider gitmez zarfı yırttı. İçinde aynı krem rengi kâğıtta elyazısı bir mektup vardı.

Sevgili Alice,

Emin olduğum üç şey var:

- 1. Doğduğumda birisi –annem olduğunu düşünmeyi tercih ediyorum- beni mavi bir balo elbisesine sarmış.*
- 2. Bu dünyada, tam da o mavi tonunda elbiseler giyen bir kral kızının ismiyle anılan bir renk var. Kıza dair öyle hikâyeler anlatılıyor ki keşke arkadaşım olsaymış diyorum; ulu orta sigara içermiş (o zamanlar kadınların yapamadığı şeymiş), bir keresinde giysilerini çıkarmadan bir gemi kaptanıyla havuza atlayıvermiş, boynunda boa yılanıyla gezermiş, hareket eden bir trenden telgraf direklerine ateş etmiş.*
- 3. En sevdiğim hikâyeye şu: Bir zamanlar buradan çok uzak olmayan bir adada kocasının savaştan dönmesini bekleyen bir kraliçe yaşıyormuş. Bir ağaca tırmanmış ve kendini dala bağlayıp o dönene kadar inmemeye yemin etmiş. Üstündeki mavi balo elbisesinin üstünde orkide desenleri varmış. Kraliçe o kadar uzun süre beklemiş ki o da yavaş yavaş bir orkideye dönüşmüş.*

Emin olduğum bir şey daha.

June seni eve getirmek için hastaneye gittiğini söylediği gün ben atölyede mavihanım orkidelerini kurutulmaya hazırlıyordum. O çiçekleri hep çok sevmişimdir çünkü göbekleri en beğendiğim renk: Bir zamanlar sarıp sarmalandığım balo elbisesinin rengi. O kralın asi kızının rengi. Rengin adı Alice mavisi.

*İyi uykular fıstık. Kahvaltıda görüşürüz.
Sevgiler,
Candy Baby*

Alice'in zihnine yenidoğan bebekler, dikbaşı kadınlar ve çiçeğe dönüşen mavi elbiseler doluştu. Aniden kurt gibi acıkınca keki eline alıp kâğıdını sıyırdı ve dişlerini vanilyalı şeker gibi kremaya gömdü.

Yüzünde kek kırıntıları, elinde sıkı sıkı tutup kalbine bastır-
dığı Candy'nin mektubuyla uyuyakaldı.

Candy lavabonun arkasındaki girintiye yetiştirdiği ıtırılı bitkileri sulamak için eski bir konserve kutuyu suyla doldurdu. Havaya taze kişniş ve fesleğen kokusu yükseldi. Sabah için su ısıtıcısının yanına dört kupa bıraktı. June'un kahve bardağı diye adlandırdığı çorba kâsesi; Twig'in çay içerken kullanmakta ısrar ettiği emayesi yontulmuş kampçı kupası ve Robin'in onun için boyadığı vanilyazambağı süslemeli kendi porselen fincanıyla tabağı. Dördüncüsü küçük ve sadeydi. Çocuğun kederli yüz ifadesi aklına gelince tavana bakıp Alice'in keki görüp görmediğini merak etti.

Tam bezleri asıyordu ki June alt kata inip mutfığa girdi. Davlumbazdan yayılan çemberimsi ışık, suratına koyu gölgeler düşürüyordu.

"Teşekkürler Candy. Kek için. İlk kez gülümsediğini gördüm." June sertçe çenesini ovdu. "İnanamıyorum," dedi, ağlamaklı bir sesle, "ikisine de o kadar çok benziyor ki."

Candy başını salladı. Tam da bu yüzden Alice'le tanışmaya hazır değildi zaten. "Yarın yeniden başlarsın. Hep öyle demez misin?"

"O kadar basit değil," diye mırıldandı June.

Candy mutfaktan çıkarken June'un kolunu sıktı. Yatak odasına giderken içki dolabının kapağının gıcırdadığını duydu. Clem

ve Agnes'le ilgili bilgi vermeye gelen polislerden beri June'un bu kadar çok içtiğini görmemişti. İnsanlar kaçışı türlü türlü yerde arardı; June viski şişesinin dibinde bulmuştu. Kendi annesinin de yabani vanilyazambaklarıyla dolu bir çayırda bulduğunu hayal ediyordu. Kendi kaçışının, Thornfield'ın mutfağında olduğunu zor yoldan öğrenmişti.

Yatak odası kapısını kapayıp başucu lambasını açınca odaya loş bir ışık yayıldı. Sevdiği neredeyse her şey buradaydı. Büyük pencerelerin önündeki geniş sedir. Twig'in, duvarlardaki çerçeveli vanilyazambağı çizimleri. Hepsi tarihliydi ve ilki June'la Candy'yi çayırdan eve taşıdıkları gece yapılmıştı. Köşedeki sandalyeyle tarif kitapları ile dolu masa. Tek kişilik yatağının üstüne serili, eski bir Çiçek olan Ness'in on sekizinci doğum günü için okaliptüs yapraklarından tığ ile ördüğü battaniye. Birkaç yıl önce kuzeydeki küçük bir muz çiftliğinden gönderilen kartpostalda Ness o civarda bir ev aldığını yazmıştı. Ness gibi, Thornfield'a gelen bazı kadınlar ihtiyaçları olan zamanı ve gücü topladıktan sonra giderdi. Twig ve Candy gibilerse daimi bir yuva bulduklarını fark ederdi.

Oturup komodin çekmecesini açtıktan sonra yemek yaparken her seferinde çıkardığı kolyeyi aldı. Başından geçirip kolye ucunu ışığa tuttu. Yelpaze gibi açık vanilyazambağı yapraklarının gömülü olduğu reçineyi çevreleyen gümüş, zincire asılıydı. June on altıncı doğum günü için yaptığı bu kolyeyi ona, Candy yatak odasının aysız geceye açılan penceresinden gölgelere dalıp içini dağılayan kayıptan koşarak kaçmadan hemen önce vermişti.

June parlak, yıldız şekilli çiçekleri olan tırmanıcı bir bitki olan yıldızsarmaşığının Latincesi *clematis*'ten esinlenerek oğluna Clem ismi koymuştu ve Clem'in çocukluğu Candy için tam da böyleydi gerçekten: yıldız kadar büyüleyici, aklını başından alan bir oğlan. Nereye gitse peşinden gidiyor, onu sinir ediyordu fakat Clem yine de orada olup olmadığını görmek için sık sık arkasına bakardı.

Candy pencereye gidip tarlanın kenarından dolanıp nehre

giden patikaya baktı. June ona tek başına nehre gitmesine izin verdiğinde aşağı yukarı Alice yaşlarındaydı. Candy ağaçların arasından dolanan patikada koşarken yalnız olduğunu sanmıştı ama tabii ki Clem'in, tek başına bir maceraya atılmasına izin vermeyeceğini tahmin etmesi gerekirdi. Nehre vardığında kenardaki dere okalıptüsüne bağlı halata asılarak suya atlamış, Candy'un ödünü koparmıştı. Candy kendine geldikten sonra devasa okalıptüse yakın bir açıklığa dallardan ve çerçöpten inşa ettiği gizli kulübeciğe götürmüştü onu. İçeride uyku tulumu, gaz lambası, çakısı, nehir taşı koleksiyonu ve en sevdiği kitap vardı. Birlikte diz dize oturmuş, Clem Peter Pan'ın gölgesini tekrar diken Wendy çizimini parmağıyla gösterirken ona kitap okumuştı.

Biz de böyle birbirimize dikiliyiz Candy, demişti. Ve asla büyüme-yeceğiz. Çakısını çıkarmıştı. Yemin et.

Hassas avucunu ona uzatmıştı Candy. *Yemin ederim, demişti, hızlı ve keskin acıdan nefesini tutarak.*

Çakıyı kendi avucuna batırırken, *Kan yemini, demişti Clem* ulur gibi, sonra da elini Candy'ninkine bastırıp parmaklarını parmaklarının arasına sokmuştu.

Candy avucundaki minik, solgun yarayı ovdu.

Çocukken Clem gerçekten de Candy'nin göğündeki parlak ve yükseklere tırmandıkça tırmanan yıldız olmuştu. Fakat kendisi on dört, Clem on altı yaşındayken, Kurtuluş Ordusu'nun Thornfield'a getirdiği Agnes Ivie'yle her şey değişmişti. Clem solgunlaşmış, suratı asılmış ve Candy'ye bakmaz olmuştu; artık gözleri Agnes'teydi. Kız, Candy'yle aynı yaşıydı, o da yetimdi. Saçlarında dallar yapraklar, elinde *Alice Harikalar Diyarında* ve portre gibi, bakanı sürekli takip ediyormuş gibi duran kocaman gözleriyle çıkagelmiş, June onu geldiği gibi çalışmaya koşmuş, Agnes de kazanması gereken bir savaşmış gibi işlere sarılmıştı. Çiçek tarlalarında gündeğumundan günbatımına, elleri su toplayana, su kabarcıkları parçalanıp kanayana kadar çalışıyordu. Çöp gibi kolları, taze kesilmiş çiçek dolu kovaları tarladan

atölyeye taşımaktan bitap düşene kadar çalışıyordu. Kaşlarını çatıp Thornfield Sözlüğü'nü karıştırırdı. Geceleri çan odasında oturur, öğrendiği çiçek dilinde aya şarkılar söylerdi. Candy, Agnes'i takip etmeye; o çalışırken uzayan gölgelere saklanıp Clem'in daha çok sevdiği kızı incelemeye başlamıştı. Peşinden nehre giderek çalıların arasına saklanmış, Agnes kalemini çıkartıp tenine, bir kolundan aşağı, öteki bacağından yukarı hikâyeler yazar, ardından soyunup dökünüp yeşil nehirde tertemiz olana dek yüzerken seyretmişti. Yakınlardan bir dal çıtırtısı duyunca Clem'in de saklanmış, nehirdeki Agnes'i, dünyaya düşmüş bir yıldız keşfetmiş gibi seyrettiğini görmüştü. Devasa okalıptüsün gövdesine Agnes'le kendi ismini kazıdığını görünce onu kaybettiğini anlamıştı. Thornfield'daki herkes, en çok da Clem, Agnes'in büyüüne kapılırken çaresizce seyretmekten başka şey gelmiyordu elinden. Agnes, Clem'in içinde bir şeyleri; Clem'in kendinde hak gördüğü zalim bir şeyleri uyandırıyor. Clem bir daha Candy'ye asla eskisi gibi davranmayacaktı.

Thornfield'ı terk ettiklerinde şiddet dolu öfkesinin ardında bıraktığı yıkım ve yokluğunun muazzamlığı Candy'nin dünyasını delip geçmişti. Kahrından delirirken büyük okalıptüsten Agnes'in ismini kazınmış, ellerine batan kıymıklardan bir ay çekmişti. Hiçbir şey ıstırabını dindirememişti. Thornfield'ı terk etmek bile.

Kaçtığı gecenin hatırası, içinde bir mih gibiydi hâlâ: ay ışığıyla aydınlanan çalıların arasından yola doğru, geleceğini söylemiş bir âşığın sözünün cazibesine kapılmış koşarken bacaklarının acıyışı. Bir öğleden sonra okuldan eve yürüye yürüye dönerken arabasını yanına çeken adamla buluşmak için gizlice kasabaya gitmeye başlamıştı. Adam ona votka ve sigara verirdi. Memleketinden bahseder, o cennet gibi sahili anlatırdı. Oraya dönüyordu ama bu kasabaya yolu düşmüştü. Candy onunla gelmek ister miydi? Ona okyanusta nasıl yüzüleceğini öğretir, bahçeli bir eve yerleşirlerdi. Otoyol kenarında onunla buluştuğu gece Candy'nin kapıldığı özgürlük hissi baş döndürücüydü. Ara-

basına binmiş, adam gazı köklemiş ve solgun gümüşü geceye, Clem'in yokluğunun aman vermeyen acısının onu bulamayacağı bir yere doğru yola koyulmuşlardı. Fakat birkaç ay sonra Candy üstündeki elbise ve boynundaki vanilyazambağı kolyesinden başka hiçbir şeyi olmaksızın Thornfield'ın yoluna adım atmıştı. June ve Twig ön verandada oturuyordu. Onu içeri almış, masaya bir sandalye daha çekmiş ve tek kelime etmemişlerdi. Yatak odası nasıl bıraktıysa öyle kalmıştı; el bile sürülmediğini görünce yıkılmıştı. June ve Twig onun aptallık yaptığını, nasıl olsa geri döneceğini biliyordu. Daha o hatayı yapmadan önce hatasını görmüşlerdi. Candy, kederden kaçabileceğini zannetmişti.

Tekrar tavana bakıp Agnes ile Clem'in suskun kızı Alice'i düşünerek başından neler geçtiğini anlayabilmek için kendi dünyasında, hatıralarını elekten geçiriyordu. June'un Twig'e anlattığı hikâyeye kulak misafiri olmuştu: Clem, Alice'i bayıltana kadar dövmüştü, Agnes'in hamile bedenindeki çürükler de benzer bir hikâye anlatıyordu. Nasıl bir korkak böyle bir şey yapardı? Nasıl bir canavara dönüşmüştü? Peki ya Clem'in oğlu, Alice'in kardeşine ne olacaktı?

Soruları bir kenara kaldırdı. Başparmağını kolye ucunda gezdirip vanilyazambağının diline odaklandı: *sevgi elçisi*. June'un büyük büyükannesi Ruth Stone on dokuzuncu yüzyılda kuraklıktan kırılan topraklarda bir çiçek çiftliği kurduğundan beri Thornfield'ın düsturu aynıydı: *Yabanıl çiçeklerin açtığı yer*. Candy'nin ve güvende olabilmek için June'a gelen diğer tüm kadınların emin olduğu tek şey buydu.

Yatmaya hazırlanırken Alice'in de, ufacık bir yönüyle de olsa, nereden gelirse gelsin, başından ne geçmiş olursa olsun yuvasını bulduğunu anlayıp anlamadığını merak ediyordu.

Moryasemin

Anlamı: Hayranlık, büyülemek
Solanum brownii | Yeni Güney Galler

İtüzümü ailesinin, genelde zehirli bir üyesidir. Halk masallarında ölüm ve hayaletlerle anılır. Latince ismi sessizleştirmek veya rahatlatmak anlamına gelen "solamen"den gelir ve bazı türlerin uyuşturucu etkisine bir atıftır. Bazı kelebekler ve gecekelebeklerinin larvaları bu bitkiyle beslenir.

Alice kuru kuru öğürerek yatakta doğruldu. Her yanını soğuk terler basmıştı. Rüyasında ateşten halatlarla boğuluyordu. Sıcaklık suratından çekilirken nemli yastığına tekrar başını koyup sabah ışığına gözlerini kısarak baktı. Candy'nin mektubu yanında buruşuk duruyordu. Elyazısının kıvrımlarında parmağını gezdirdi. Rüya yangını bu sefer farklıydı. Maviydi. İsminin, Candy'nin saçının ve kederden orkideye dönüşen kadının elbisesinin rengi.

Gözyaşlarını durdurmaya çalıştı ama yine de akıp bir ıslık gibi Harry'yi çağırdılar. Tasmaşını şingırdatarak odaya dalar Harry ıslak burnuyla çıplak dizini dürttü. Kocaman cüssesiyle güven veriyordu.

Alice kapadığı gözlerine canı acıyana kadar parmaklarını bastırdı. Tekrar açtığında her tarafta siyah benekler görüyordu. Benekler yok olurken birinin odasına girmiş, masasına giysi ve bir kahvaltı tepsisi bırakmış olduğunu gördü. Harry yanağını yaladı. Alice ona yarım yamalak gülümseyip ayağa kalktı.

Sandalyenin sırtına temiz bir şort ile tişört serilmişti. Masaya

katlı bir çift çorap ve külot konmuştu, botları da yerde yan yana duruyordu. Ayrıca tıpkı Çiçeklerin giydiği gibi kocaman bir şap-kayla küçük bir önlük de vardı. Birisi ön cebine buz mavisi iplik-le ismini işlemişti. Alice harflere dokundu. Candy'nin en sevdiği hikâyede kraliçenin elbisesini hayal ettiği renkteydi. Sevginin geri dönmesini o kadar uzun süre bekleme bekleme bambaşka bir şeye dönüşmenin düşüncesini aklı almıyordu.

Tepsiden bir dilim şeftali alıp ağzına attı. Tatlı suyundan yanakları sızladı. Bir dilim daha alıp ellerini pijamasına sildikten sonra tişörtü kaldırdı. Pamuklu kumaş binlerce kez giyilmiş gibiydi. Annesinin de tıpkı bunun gibi bir giysisi vardı. Agnes kendisi gibi kokana kadar giydikten sonra Alice onu alıp yatarken giymeyi severdi.

"Günaydın."

June kapıdaydı. Harry neşeyle soluk verdi. Alice'in saçı yüzüne düşmüştü. Kulağının arkasına atmaya yeltenmedi, June o sırada yine yatak çarşaflarını toplayıp tek kelime etmeden odadan çıktı. Hemen sonra merdivenden biraz nefes nefese yukarı çıktı, elinde temiz çarşaf var. Alice'in yanakları utançla yanıyordu. Ona ağırlığını veren Harry yüzünden gözyaşlarını yaladı. Alice'in yanında diz çökerken June'un dizleri çıtırdadı.

"Her zaman bu kadar yabancılık çekmeyeceksin Alice," dedi. "Söz veriyorum. Canının yandığını biliyorum, her şeyin yeni ve korkutucu geldiğini de biliyorum. Ama burası sana göz kulak olacak, hele bir şans ver."

Alice, June'a bakmak için başını kaldırdı. İlk defa gözleri ufuklar kadar uzak değildi. Tam orada, yakınında, apaçık ve ona odaklanmışlardı.

"Şu an her şey korkunç görünüyor, biliyorum ama her şey iyiye gidecek. Burada güvendesin. Tamam mı? Başına başka kötü şeyler gelmeyecek."

Alice, June'a baktıkça kalbi kulaklarında gümlmeye başladı. Gözlerini sımsıkı kapadı. Nefesi tıkanıyordu.

“Alice? İyi misin?” June’un sesi sanki giderek uzaklaşıyor gibi geliyordu. Harry havlaya havlaya etraflarında dönüyordu.

Alice başını iki yana salladı. Hatıralar içinde parçalanıyordu. Thornfield’dan, hastaneden, dumandan ve küllerden önce. Daha önce, çok daha önce.

Babasının kulübesinde.

Çiçekli bir kadın ile kızın ahşaptan oyulmuş heykelleri.

June’un dudakları kıpırdasa da Alice onu doğru dürüst duyamıyordu. Sanki su altındaymış, batıyormuş ama aynı anda yüzyüyormuş gibi geliyordu tüm sesler kulağına; başını kaldırmış, denizin altından June’a bakıyordu. Bulanık gördüğü suratı aniden, sadece bir an bütün berraklığıyla gözlerinin önüne serildi.

Sonunda Alice onu tanıdı.

June: yüz ifadeleri, saçları, duruşu, gülümsemesi. Alice hepsini görmüştü önceden.

Nefesi kesildi.

June, babasının kulübesinde tekrar tekrar ahşaptan oyduğu kadındı.

June safari şapkasını ön kapının yanındaki askıdan kaptığı gibi başına geçirip büfeden anahtarlarını aldı. Olanca hızıyla dışarı çıkıp veranda basamaklarından indi, sert adımlarla pikabına giderken sabah ışığına karşı gözlerini kısıyordu. Kapıya asılarak açtığı anda Harry’yi görünce şaşkınlıkla nefesini tuttu. Harry daha demin üst katta Alice’in yanındaydı ama şimdi kuyruğunu ayaklarına dolamış oturuyor, ona bakıyordu.

“Hokkabaz seni,” diye mırıldandı June. “Hayranım sana.” Kocaman kulaklarını okşadı. Pikaba binerken üst katta Alice’in suratında gördüğü ifadeyi, gözlerindeki tanıma emaresini hatırlayıp soğuk soğuk terledi. Titreyen ellerini durdurmaya çalışırken anahtarı kontağa sokmaya çalışıp üçüncüde becerebildi. Cebini yoklayıp bir yudum içmek için matarasını çıkardı.

“June,” diye seslendi Twig ön kapıdan.

Alelacele matarayı cebine attı. Viski midelerini yakarak iniyordu.

Twig çabucak pikaba kadar gelip beklercesine June’un penceresinin önünde durdu. Alice geldiğinden beri birbirlerine üç beş cümle etmişlerdi ancak. June eski arkadaşlıkları ya sonlandıran ya da iyice güçlendiren o sonlanmamış tartışmalarının tekrar alevlenmesine kendini hazırladı. Seneler içinde atıştıkları olmuştu, şimdiyse yine bir çekişmenin ortasında, iki uçtan tutulmuş asılıyorlardı. Aileler böyle yapardı.

June penceresini açınca Twig gözüne sokarcasına geri adım atıp naneli sakızı olmadığı için kendine lanet okudu.

“Alice iyi,” dedi bir saniye sonra, sakın konuşmaya çalışarak. “Candy’yle salonda oturuyor.”

June başıyla onayladı.

“Hastaneyi aradım...”

“Aman ne güzel,” dedi June bezgince.

Twig onu görmezden geldi. “Hemşire Brooke panik atak olabileceğini söyledi. Alice’in dinlenmesi, destek görmesi ve gözetim altında tutulması gerekiyor. Ayrıca terapiye ihtiyacı var June.” Bir adım öne atıp ellerini pencereye koydu. “Biriyle görüşmesi lazım.”

June başını iki yana salladı.

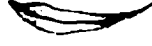
“Herkesin ait olabileceği bir yere ve birine ihtiyacı vardır.” Twig’in sesi pikabın motor sesinden duyulmuyordu neredeyse.

June yapmacıktan gülümsedi; Twig işini biliyor, yıllar yıllar önce Thornfield’a ilk geldiğinde June’un ona söylediği lafı tekrar ediyordu. June pikabı geri vitese taktı. Aklını çelmesine izin vermeyecekti.

“Onu okula kaydettireceğim. Ait olduğu yere,” diye çıkıştı. Twig darbe almış gibi geri çekildi.

June oradan uzaklaşırken Twig’in ağzından çıkan sözün olanca ağırlığıyla sırtı ürperiyordu. Kendisini ne zannediordu da oğlunun kızının sorumluluğunu üstleniyordu? Bir formda en

yakın akraba olmasının haricinde kimdi ki? O sabah Alice'in gözlerinde alevlenen tanıma ifadesini düşünüp duruyordu. Aklını aynı soru yiyip bitiriyordu: Alice onun suratını nasıl tanımıştı?

Alice pencere kenarındaki kanepeye uzanmış, June'un pikabının homurtusunun giderek uzaklaşmasını dinliyordu. Bilgi parçacıklarını birleştirmeye çalışıyordu. Babasının kulübesindeki heykeller June'un heykelleriydi. June babaannesiydi, babasının annesiydi. Alice onunla niye daha önce tanışmamıştı? Babası June'u sevmiyor olamazdı; yoksa neden heykellerini yapmaya onca zaman ayırmıştı ki? İç çekip kanepeye daha da gömüldü. Pencereden içeri bir saksâğarın sesi süzüldü. Gözlerini kapayıp dinledi. Sarkaçlı saatin tiktakları. Kalbinin yavaş ritmi. Nefesinin düzeni.

June onu alt katta Twig'e emanet ettikten sonra evden çıkıp kaybolmuş, bir daha dönmemişti. Twig, Alice'e bir bardak tatlı bir şey hazırlamış, Alice vücudunu güneşte kalmış çikolata gibi hissetmişti. Gözleri kapanmıştı, tekrar açığında Twig ortada yoktu. Ama hemen önünde dalgalı, upuzun mavi saçlarıyla Candy Baby oturuyordu.

"Selam, fıstık," dedi Candy sırtarak.

Alice saçlarına, dudaklarındaki pırıltılı ruja, yer yer soyulmuş nane yeşili ojelerine, kulaklarındaki kremalı pasta şeklindeki küpelerine hayranlıkla baktı.

"İyi, bak yüzüne biraz renk geldi, minik çiçek." Alice'in elini tutup sıktı. Nasıl karşılık vereceğini bilemeyen Alice bakmaya devam ediyordu. "Anzak bisküvisi pişiriyorum," diye devam etti Candy. "Sabah çayına hazır olurlar ama tabaklara koymadan tadına bakacak biri lazım. Bana yardım eder misin?"

Alice o kadar hevesle başını salladı ki Candy içten bir kahkaha attı.

"Şuna bir bakar mısın?" Alice'in bir tutam saçını kulağının arkasına attı. "Thornfield'da gördüğüm en güzel gülümseme."

Alice'e şimdiye dek sadece annesi gülümsemesinin güzel olduğunu söylemişti.

Alice bisküvileri beklerken parmaklarıyla karnında davul çalıyordu. Gün ışığı penceredeki devasa tropik bitki yapraklarının arasından kalın, parlak hüzmelerle içeri düşüyordu. Tütün kokusuna mutfaktan yükselen şekerli kokular karışmıştı. Ara sıra Candy'nin mırıldandığı şarkı salondan duyuluyordu.

Nihayet mutfaktan gelen ayak sesleri, beraberinde tatlı bir koku da getirdi. Alice kalkmakta zorlandı.

"Kalkma fıstık, dinlen sen." Candy kanepenin önüne küçük bir sehpa çekip bisküvi dolu tabakla soğuk bir bardak sütü üstüne koydu. "Dinlen. Ama tatlı tatlı." Alice fırından yeni çıkmış ılık kurabiyelerden birini aldı. Baş ve işaretparmaklarıyla kenarlarına bastırdı. Sertti. Aynı şekilde ortasına bastırdı. Yumuşaktı. Alice şaşkınlıkla Candy'ye baktı.

"Aynen öyle. Kenarları çıtır çıtır, ortası kıvamlı. Başka türlü yenmez zaten," dedi Candy başını selam verir gibi eğerken. O an Alice ona âşık oldu. Koskocaman bir ısırık aldı.

Candy, "Yanakların keselisıçan gibi şişti," deyip güldü.

Sineklik kapı açıldı ve birinin içeri pat küt girip paspasa ayaklarını silme sesleri koridora doldu. Bir saniye sonra Twig salona girdiğinde kaşları endişeyle çatılmıştı. Alice ve Candy'yi görünce rahatladı.

"Tam zamanında geldin, çalı papatyam." Candy tabağı ona uzattı. Twig soru sorarcasına kaşını kaldırıp Alice'e baktı. Alice utangaç bir gülümsemeyle onay verdi.

"Madem Alice istiyor, nasıl hayır derim?" Twig tabaktan bir bisküvi alıp ısırınca keyifle inledi. "Resmen simyacısın, Candy."

Simyacı. Alice daha sonra sözlükten ne olduğuna bakacağını söyledi kendine.

"Papatyalı ballı çay nasıldı Alice, iyi misin şimdi?" Twig içtenlikle gülümsüyordu. Alice başını yukarı aşağı salladı. "İyi. Çok sevindim."

Candy, "June nereye gitti?" diye sorduğu anda lafını geri almak istermiş gibi bakmaya başladı.

"June, şeyde, kasabada birkaç işi varmış." Twig ona ters ters bakıp çabucak konuyu değiştirdi. "Çiçeklerin sabah çayı hazır mı?"

Candy başını salladı. "Kahve ve çay demlikleriyle bisküviler arka verandada hazır."

"Harika. Ben..." Twig'in lafını, bir araba kornasıyla garaj yolundaki çakıltaşlarını ezen tekerlekler böldü. Twig uzanıp pencereden baktı.

"Boryana ücretini almaya gelmiş. Ona da bisküvi götüreyim mi?" Tabaktan iki bisküvi kaptı, üçüncüsünü de dişlerinin arasına alıp gülümsedi. Koridora geçip kayboldu, birkaç saniye sonra ayağında botlarıyla geri geldi. "Bunlar insana günah işlettirir, Candy." Tam gidecekti ki durdu. "Eğer kendini iyi hissediyorsa Alice'e atölyeyi göstere. Çiçekler orada değilken daha iyi olur. Görüşürüz hanımlar." El sallayıp dışarı çıktı.

"Boryana da Çiçeklerden, bir tek o burada yaşamıyor," diye açıkladı Candy. "Oğluyla kasabanın diğer tarafında yaşıyorlar. Bory haftada bir gelir, Thornfield'ı toparlayıp temizler. Bulgar, çok tatlı biri."

Alice "Bulgar" ne demek merak etti. Bir tür çiçek miydi?

"Şimdi yukarı çıkıp botlarını getireyim, sen giyinince atölyeye bakalım, ne dersin?" diye sordu Candy. "İstersen seni Boryana'yla da tanıştırayım."

Alice başını onaylarcasına salladı. Yanında Candy olduğu sürece her şeyi yapabiliirdi.

Candy yukarıdayken, Bulgar'ın neye benzediğini görmek için cam kenarına gitti. Eski püskü bir arabada güneş yanığı kolları olan, uzun siyah saçlı, parlak kırmızı rujlu bir kadın Twig'le konuşuyordu. Bir şeye kahkahayla güldüler. Fakat Alice'in ilgisini çeken, kadın değildi. Arabanın ön koltuğunda oturan oğlandı.

Alice daha önce hiçbir oğlana bu kadar yaklaşmamıştı.

Yüzünü yandan görebiliyordu, büyük kısmı saman sarısı karman çorman saçlarıyla gizlenmişti. Tıpkı kendisinininki gibi yüzüne düşüyorlardı. Oğlan başını eğmiş, elindeki bir şeye bakıyordu. Alice onun gözlerini merak etti. Oğlan rahat etmek için yer değiştirdiğinde elindeki kitabı cama dayadı. Kitap!

Sanki Alice'in güm güm atan kalbini duyabiliyormuş gibi başını kaldıran oğlan dosdoğru ona baktı. Alice'in bedenine garip bir his hâkim oldu. Sanki olduğu yerde donakalmış gibi eli kolu tutmuyordu. Camın arkasından ona gözlerini dikip baktı. Oğlan yavaşça elini kaldırdı. El sallıyordu. Elini sallıyordu. Aklını yitirecek gibi olan Alice elini kaldırdı ve karşılık verdi.

"Hazır mısın?"

Alice hızla döndü. Candy bir kolunun altına onun giysilerini sıkıştırmış, mavi botlarını bağcıklarından tutmuştu. Alice başını iki yana salladı. İçi bir garipti, sanki içini dışına çıkarmışlar da geri koyarken yerlerini karıştırmışlar gibiydi.

"Ne oldu?" diye sordu Candy yanına gelirken. Alice pencereye dönüp işaret etti ama Boryana yanında oğlanla, bir toz bulutunun içinde kaybolmuştu.

"Sen merak etme fıstık, Boryana'yla başka zaman tanışırız."

Alice ellerini cama dayayıp tozların serildiği yolları seyretti.

Alice, Candy'nin peşinden Çiçeklerin yaşadığı yatakhane'yi geçti. Atölyeye gelince sarmaşık kaplı eşikte durdular. Candy sarmaşıkları kenara çekti, cebinden anahtarını çıkarıp kilide soktu.

Sırıtip, "Hazır mısın?" diye sordu. Kapı içeri doğru açıldı.

Birlikte atölyenin girişinde duruyorlardı. Sabah güneşi sırtlarını ısıtsa da içerideki klimanın soğuğu Alice'i aniden ürpertti. Kollarını ovup el sallayan oğlanı düşündü.

"Ne derin iç geçirdin." Candy tek kaşını kaldırıp Alice'e baktı. "İyi misin?"

Alice o kadar çok konuşmak istiyordu ki, fakat ağzından tek çıkan ses nefesi oldu.

"Kelimeler bazen abartılıyor," dedi Candy onun elini tutarken. "Ne dersin?"

Alice başıyla onayladı. Candy elini sıktıktan sonra bıraktı.

"Hadi." Kapıyı açık tuttu. "Etrafa bakalım biraz."

İçeri girdiler. Atölyenin ilk yarısında banklar, sıra sıra kovalar, lavabolar ve duvara dayalı buzdolapları vardı. Raflarda aletler, rulo rulo sera gölgelikleri ve her türden şişe ve sprey duruyordu. Askılarda şapkalar, önlükler ve bahçıvan eldivenleri, altlarında görünmez çiçek askerler hazırola geçmiş gibi dizili lastik çizmeler. Alice banklara döndü. Her birinin altında raflar saksı ve kutu doluydu. Atölye toprak kokuyordu.

"Tarlalardan kesilen çiçekleri buraya getiriyoruz. Her bir çiçek yollanmadan önce kontrol ediliyor. Mükemmel olmaları gerekiyor. Her yerden alıcılarımız var; çiçeklerimizi yakın uzak demeden çiçekçilere, süpermarketlere, benzinliklere, pazarcılara gönderiyoruz. Gelinlere, dullara," Candy'nin sesi titredi, "çiçeği burnunda annelere gidiyorlar." Ellerini bir banka koydu. "Büyülü değil mi, Alice? Burada yetiştirdiğimiz çiçekler, sözcükler yetersiz kaldığında insanlar adına konuşuyor, hem de aklına gelebilecek hemen her konuda."

Alice tıpkı Candy gibi ellerini tezgâha dayadı. Kelimeler yerine çiçek gönderenler kimlerdi? Bir çiçek nasıl kelimelerle aynı şeyleri dile getirebilirdi? Binlerce kelimededen oluşan kitaplarından biri, çiçekçede nasıl görünürdü? Kimse annesine çiçek göndermemişti.

Bankın altındaki kesim aletlerini, ip yumaklarını ve kovalar dolusu renk renk keçelikalemi incelemek için yere çöktü. Mavi bir kalemin kapağını açıp kokladı. Elinin üstüne düz bir çizgi çekti, sonra *B* yazdı. Hemen ardından yanına devam etti; *u-r-a-d-a-y-ı-m*. Candy yanına gelirken yazdığını parmağıyla ovup dağıttı.

"Hey. Maviş." Candy onun çöktüğü banka doğru başını uzattı. "Gelsene benimle."

Bankların arasından, lavabolarla buzdolaplarının önünden atölyenin öteki ucuna, bir resim atölyesi gibi düzenlenmiş kısma geçtiler. Boş tuvalerle kaplı masalar, boya kutuları ve fırça kavanozlarıyla doluydu. Bir köşede şövaleler, tabureler ve tüp boya dolu kutular; bir başka masada bakır folyolar, renkli cam parçaları ve alet kavanozları duruyordu. Alice atölyenin arkasındaki kapalı kısma geldiğinde oğlanı tamamen unutmuştu. June'u ve babasının heykellerini unutmuştu. Önündekilere kaptırmıştı kendini.

"Gelmemiz gereken yer burasıymış," deyip kıkırdadı Candy.

Yüksekteki bir askıdan kurutulmaya bırakılmış onlarca çiçek sarkıyordu. Derme çatma duvarın önünde boydan boya bir bank duruyordu. Üstünde kullanılmaktan kararmış aletler ve bezlerin yanında, sahilde unutulmuş kıyafetler gibi duran kurutulmuş çiçek yaprakları dağılmıştı Alice ellerini ahşap yüzeye bastırınca bahçesindeki çiçeklerin üstlerinde ellerini gezdiren annesinin ellerini hatırladı.

Bankın ucuna serilmiş kadifede bilezikler, kolyeler, küpeler ve yüzükler reçine içindeki kurutulmuş çiçeklerle donatılmıştı.

"Burası June'un köşesi," dedi Candy. "Thornfield'in taşına toprağına işlemiş hikâyelerden büyü işlediği yer burası."

Büyü. Her biri ışıpta pırıldayan mücevherlerin önünde durdu Alice.

"June burada her tür çiçek yetiştiriyor." Candy bir bilezik aldı; sallantılı süsün içinde uçuk şeftali rengi bir çiçek yaprağı vardı. "Hepsini tek tek şeffaf reçineyle kapladıktan sonra gümüşle çerçeveleyiyor." Bileziği banktaki yerine koydu. Alice kolye uçlarına, küpelere ve yüzüklere konmuş çiçeklerden gökkuşağını inceledi. Her biri sonsuza dek mühürlenmiş, hâlâ hayat doluyken zamanda dondurulmuştu. Asla kurumayacak, solup gitmeyeceklerdi. Asla çürümeyecek, ölmeyeceklerdi.

Candy yanına geldi. "Kraliçe Victoria döneminde Avrupalılar çiçek dilinde konuşmuş. Ciddiyim. June'un soyu –senin soyun Alice– çok uzun zaman önce yaşamış kadınlar, çiçeklerin dilini ta okyanusun öteki tarafındaki İngiltere'den taşımış, nesiller

boyunca elden ele geçirmiş, en sonunda Ruth Stone tam da bu-
raya, Thornfield'a getirmiş. Diyorlar ki çok uzun zaman bu dili
kullanmamış. Âşık olup da çiçek dilinde konuşmaya başlayana
dek. Fakat İngiltere'den getirdiği çiçekleri değil de sevgilisinin
getirdiği çiçekleri kullanıyormuş." Candy sustu, yüzü kızarmış-
tı. "Her neyse..." dedi geçiştirircesine.

Ruth Stone. Onun soyu. Alice'in yanakları merakla karıncala-
nıyordu. Bir yüzüğü parmağına geçirmek, serin gümüş kolyeleri
sıcak tenine bastırmak, bilezikleri bileklerine takıp küpeleri de-
liksiz kulaklarına tutmak istiyordu. Çiçeklerin gizli dilini takış-
tırmak, sesinin dile getiremediği her şeyi söylemek istiyordu.

Bankın öteki ucunda küçük bir elyapımı defter vardı. Alice
ona doğru gitti. Defterin çıtır çıtır kırılmış sırtı pek çok kez tamir
görmüş, bir sürü kırmızı kurdeleyle tutturulmuştu. Kapağında
solmuş altın rengi süslü bir elyazısıyla çıkırığa benzeyen kırmızı
çiçeklerin resimleri vardı. *Thornfield Avustralya Kır Çiçekleri Dili.*

"Ruth Stone senin büyük büyük büyükannen," dedi Candy.
"Bu onun sözlüğüymüş. Zaman içinde onun soyundan gelen ka-
dınlar burada çiçek yetiştirdikçe çiçek dilini de geliştirmişler."
Küflü sayfaların kenarlarına dokundu. "Nesillerdir June'un aile-
sinde. Yani senin ailede," diye düzeltti kendini.

Alice'in parmağı kapağın hemen üstündeydi. O kadar çok
açmak istiyordu ki... Fakat izin verilir mi bilmiyordu. Sayfaları
sararmış, oradan buradan çıkmıştı. Kenarlarına kısa notlar alın-
mıştı. Başını yana eğdi. Birkaç kelimeyi okuyabiliyordu. *Koyu.*
Dallar. Yaralı. Kokulu. Kelebekler. Sığınak. Alice'in şimdiye dek gör-
düğü en harika kitaptı.

"Alice." Candy onunla göz göze gelebilmek için eğildi. "Hiç
bu hikâyeyi duymuş muydun? Ruth Stone'un hikâyesini?"

Alice başını iki yana salladı.

Candy, "Aileni pek tanıımıyorsun galiba, öyle mi fıstık?" dedi
nazikçe.

Alice anlamadığı bir utanç duygusuna kapılınca gözlerini ka-
çırdı. Tekrar başını salladı.

“Ne şanslı kızsın.” Candy hüznle gülümsedi.

Alice şaşırarak ona baktı. Burnunu elinin tersiyle sildi.

“Maviş, hani sana mektubumda anlattığım kadın var ya, kralın kızı olan.”

Alice başını yukarı aşağı salladı.

“Onun da annesi kız daha küçükken ölmüş.” Candy elini tuttu. “Kız çok üzölmüş, halasının kitap dolu sarayına gönderilmiş. Sonra büyüüp de kocaman kız olunca halasının anlattığı ve kitaplarında okuduğı hikâyelerin hayatını kurtardığını söylemiş.”

Alice, onunla özdeşleşmiş mavi elbiseler giyen, pencereden okuduğı kitabın sayfalarına solgun bir ışık düşen maviler içinde bir Alice hayal etti.

“Burayı bulduğun için, burasıyla birlikte kendi hikâyeni de bulduğun için çok şanslısın Alice. Nereden geldiğini ve kime ait olduğunu öğrenme fırsatı elde ettiğin için çok şanslısın.” Candy başını çevirdi. Hemen sonra yanaklarını sildi. Arkada klimalar vınlıyordu. Alice eski kitabı incelerken yıllar içinde üstüne eğilmiş kadınları hayal etti, belki kendi gizli dillerinde bir ek daha yaparken kır çiçeklerinden bir demet tutuyorlardı ellerinde.

Dikilmekten bacakları titremeye başlamıştı. Candy ona dönüp Alice’in tüm bedenini özlemle dolduran bir soru sordu.

“Sana nehri göstereyim mi?”

Dikentopu

Anlamı: Kızlık

Bursaria spinosa | Doğu Avustralya

Kabuğu oluklu, koyu gri bir tür çalıdır. Pürüzsüz dallarında dikenleri vardır. Yaprakları ezilince çam gibi kokar. Yaz aylarında tatlı kokulu beyaz çiçekler açar. Kelebekler çiçeklerin özüne gelir, küçük kuşlar da dallarına sığınır. Dikenlerinin girift yapısı sebebiyle örümceklerin ağ kurmayı tercih ettiği bir bitkidir.

Alice eliyle gözlerini güneşe karşı siper etti. Sonbahar geceleri serinletse de gündüz hâlâ kavuruyordu. Candy sarmaşığı kaldırdı, arkalarından atölye kapısını kilitleyip sarmaşığı tekrar kapının üstüne bıraktı. Çiçeklerin sabah çaylarını bitirdiği arka verandada bardaklar ve tabaklar masalardan mutfığa taşınıyordu. Candy boynunda kuş dövmesi olan Myf'e seslenip saati sordu. Myf cevap verdikten sonra Candy üzüntüyle Alice'e döndü. Alice hüsrana uğradı.

"Fıstığım, çok özür dilerim. Saat geç olmuş, fark etmemişim. Gidip öğlen yemeğini hazırlamam lazım yoksa Çiçekleri ihmal etmiş olacağız. Seni nehre başka zaman götürürüm."

Alice gözlerinin içine bakıyordu.

"Bana öyle bakma. Ne olur. Kendi başına gitmene izin vermem."

Alice gözlerini Candy'nin yüzünden ayırmıyordu.

"Hay lanet," diye mırıldandı Candy kısıp sesle. "Bana bak, şimdiye kadar hiç olmadığın kadar dikkatli olursan gidebilirsin. Aşırı dikkatli olursan diyorum." Candy kaşlarını çatı. "Nehre

şöyle bir bakıp hemen dönmeye söz verirsen olur. Hemen döneceksin ama. Ciddiyim bak.”

Alice hevesle başını salladı.

“Bir de June’a veya Twig’e seni bana bıraktıkları daha ilk seferden nehre gitmene izin verdiğimi söylemeyeceksin.”

Alice kaşlarını kaldırdı.

“Ha. Evet. O sorun olmaz zaten.” Candy kollarını kavuşturdu. “Tamam Maviş,” dedi teslim olurcasına, her şeye rağmen gülümseyerek. “Nehre tek başına gidip etrafı kolaçan edebilirsin. Ama beni oraya getirme, tamam mı? Buralarda ikinci bir şans bulmak zordur.”

Alice, Candy’nin kollarına atılıp beline sarıldı. *Sana güveniyorum.*

Sonraki on dakika boyunca Candy nehre nasıl gidileceğini tekrar tekrar anlattı: Çiçek tarlalarının bittiği yerdeki patıkaya git. Çalıların arasından takip edince nehre ulaşıyorsun. Patikadan sakın ayrılma. Nehre sakın girme. Nehrin karşısına geçmeye çalışma. Patikadan nehre gitmek dışında hiçbir şey yapma.

Alice her kelimeye üç kez başını salladıktan sonra Candy tatmin olmuştu.

“Tamam o zaman,” dedi. “Ben öğle yemeği hazırlayacağım. Sonra görüşürüz fıstık.”

Alice gitmesine izin verildiğine pek inanamayarak tereddüt etti. Alt basamaklarda Candy döndü. Sırıtarak, *Git*, dedi sessizce ve Alice’i eliyle kışkırladı.

Alice, Candy’nin talimatları kulağında, çiçek tarlasının etrafından dolandı. Hiç durmadı, geri dönmedi, bir an bocalamadı. Sesi olsa başını geriye atıp sevinçle çığlık atardı. Bahçenin bitiminden ormana uzanan toprak patikadan gözlerini bir an ayırmadı. *Nehre gidiyorum*, diye şakıdı içinden. Nehre gidiyorum.

Çalıların arasına daldığında yavaşlayıp yürümeye başladı. Tepedeki ağaç yapraklarının arasından ışık hüzmeleri düşüyor, ayağının önünde oynaşıyordu. Cırcırböcekleriyle ötücü kuşlar birlikte şarkı söylüyor, ara sıra bir kurbağanın vıraklamaları ara-

ya karışıyordu. Üstünde yükselen okaliptüslere, dallarına, rüzgârda birbirine fısıldayan yapraklarına baktı. Kral kelebekleri yabani pamuk çalılarının üstünde kanat çırpı çırpı dolanıyordu. Yosun kaplamış kayaları, eğreltiotlarının saç gibi kıvrımlarını, tatlı tatlı kokan mor yabani çiçekleri incelemek için duruyordu. Hava; kurumuş toprak, vanilya ve okaliptüs kokusuyla ağırlaşmıştı.

Neden geldiğini neredeyse unutmuştu ki sesi işitti. Durup dinledi. İşte, uzaktan ama şaşmadan ona seslenen su, annesinin sesi kadar canlıydı. Alice nehre olanca hızıyla koşarken saçları arkasında dalgalanıyordu.

Patikanın son bulduğu açıklık, geniş ve yeşil bir nehrin kıyısındaydı. Nehir dalgalanmıyor, kabarmıyor, okyanus gibi kükreliyordu; sakince sürekli akan bir şarkıydı. Alice etraftaki diğer her şey gibi nehre çekiliyordu: ağaç kökleri suya uzanıyordu, tıpkı yarısı suya batmış kayalara tutunan ince uzun yosun öbekleri gibi.

Nehre sakın girme.

Alice botlarını tekmelercesine çıkarırken Candy'den sessizce özür diledi. Tam çoraplarını çıkarmıştı ki nehrin kenarından ayrılan daracık bir patika gördü.

Nereye gittiğini görmeye çalıştı. Candy başka bir patikayı takip etmemesine dair bir şey söylememişti. *Buralarda ikinci bir şans bulmak zordur.* Alice patikaya yaklaştı. Azıcık ucundan bakacaktı. Yol ileride ancak iki kişinin sığabileceği kadar ufak, gölgesi bir nehir girintisinde başladığı kadar çabuk bitiyordu. Alice ayaklarını toprağa sürüp hayal kınıklığıyla iç geçirdi. Tam nehre dönecekti ki gözüne bir şey takıldı: Güneşi engelleyecek kadar büyük bir şeyin ısıltılı kenarı. Devasa dere okaliptüsünün muazzamlığı karşısında kaşları şaşkınlıkla kalktı. Gövdesi, Alice'in boyundan genişti. Alice ağacın, göremediği kadar yükseklerle uzanan kollarına baktı. Tırmanmayı düşününce avuçları terledi. Dalları çiçeklerle, kokulu hilal gibi yapraklarla ağırlaşmıştı. Kökleri nehre uzanıyor; kozalakları, çiçekleri ve yapraklarıyla

dolu ufak cepler oluşturuyordu. Ağağların kralı gibiydi. Ama Alice'e diğer her şeyden büyüleyici gelen, bir dizi ismin kazındığı gövdesiydi. Göz hizasından başlasalar da parmak uçlarında doğrulup da başını geri attığında tüm isimleri okuyabiliyordu. Bir tek Ruth Stone'un ismini biliyor, ötekileri tanımıyordu, ta ki son ikisine gelene dek.

June Hart.

June'un isminin yanındaki derin çentikten önce bir başka isim olduğunu tahmin ediyordu Alice. Altında babasının ismi vardı: *Clem Hart*. Ve yanında yine benzer bir yara, yine bir ismin yerini almıştı. Alice, çiçekler gibi gizli bir dili varmuşçasına listeyi anlamaya çalıştı fakat beceremedi. *Ruth Stone, Jacob Wyld. Wattle Hart, Lucas Hart. June Hart. Clem Hart*. Bir de ağacın gövdesinden oyulmuş iki isim.

Kakadunun sert çığlığıyla yerinden sıçradı. Eksik isimler ve açıklığın darlığı onu huzursuz etmişti.

Kakadu tekrar çığlık atınca Alice alelacele nehir kenarındaki açıklığa dönüp nefes nefese, kalbini yavaşlatmaya çalıştı.

Nehrin pürüzsüz ve sabit akıntısı onu sakinleştirdi. Sıcaklık ve nem üstüne üstüne geliyordu. Sırtından aşağı bir damla ter süzöldü. *Nehre şöyle bir bakıp hemen dönmeye söz verirsene olur. Hemen döneceksin ama.*

Alice kendini durduramadı. Tişörtünü ve şortunu çıkarıverdi, kenara attığı botlarının yanına atıp yukarıda kalan açıklıktan kumlu kıyıya atladı. Serin su ayaklarına değince o rahatlık veren tanıdıklık hissiyle ürperdi. En son yüzdüğü zaman o kadar uzak, o kadar uzun zaman önce olmuş gibi geliyordu ki tuzlu suyun tadını bile hatırlamıyordu neredeyse. Narin akıntının rehavetine kapılıp dizlerine kadar suya girdi, sonra beline; su yüzeyini açık elleriyle kulaçladı. Omuzları gevşedi. Etrafında orman ciklıyor, vızıldıyordu.

Büyük okalıptüse dönerken gövdesine kazınmış isimleri düşünüyordu. *Nehir başka günün konusu, demişti June çiçek tarlasındalarken. Nesillerdir aileme ait. Bizim ailemize. Alice suyun içi-*

ne, kumlu dipteki ayaklarına baktı. Bir nehir sahip olunabilecek türde bir şey miydi ki? Birisi deniz bana ait dese, benzer bir şey olmaz mıydı? Alice içine girdiğinde, denizin ona sahip olduğunu biliyordu. Yine de buranın bir şekilde parçası olduğu düşüncesi, içindeki küçük bir yeri sıcaklıkla dolduruyordu. Yukarıda bir kukabura öttü. Alice başını salladı. Yeterince düşünmüştü. Bir adım daha atıp yeşil suyu çalkalandırarak battı, sorulmamış tüm sorularını yüzeyde bıraktı.

Tatlı su, o mutlak tuzsuzluk onu şaşkınlığa uğrattı. Gözleri yanmıyordu. Nefesini bırakıp kabarcıkların su yüzeyine çıkarak patlamasını seyretti. Nehrin kalbi Alice'in kulaklarında atıyordu. Babası bir keresinde tüm suların eninde sonunda aynı kaynağa aktığını söylemişti. Yeni bir soru tomurcuklandı: Nehirden zaman içinde ta evine kadar yüzebilir miydi?

Alice bu soruyu o kadar uzun süre düşündü ki suyun altında ciğerleri yanmaya başladı. Ayaklarını sıkı sıkı nehir yatağına basıp kendini yukarı iterek yüzeye çıktı. Yangından beri nefes almak bu kadar canını acıtmamıştı. Aniden çalılığa düşen ışık dostane, su huzurlu gelmemeye başladı. Tökezleyerek nehirden çıkıp kıyıda güç bela yukarıdaki kuru toprağa tırmanırken öksürüyordu. Öksürdükçe öksürdü, eğilip ellerini dizlerine koydu.

"İyi misin?"

Hızla sese döndü.

Oradaydı işte. Nehrin öteki kenarında. Arabadaki oğlan.

Alice tekrar iki büklüm olup öksürdü, gözleri ve burnu akıyordu. Duramıyordu. Çabaladıkça daha kötü öksürüyordu. Ağlamaya başlayınca öksürükleri öğürtülere dönüştü. Geride bir yerden gelen şapırtıları birkaç saniye sonra ayaklarına damlayan sular takip etti. Oğlan sırlıslam olmuş, yanında dikiliyordu.

"Nefes al, al. Bırak şimdi, ver." Elini kürekkemiklerinin arasına koydu. Alice ona bakıp söylediklerini yaptı.

Al. Ver.

Al. Ver.

Yavaş yavaş öksürükleri azaldı.

Ayağa kalktığında, üstünde külotundan başka bir şey olmadığını biraz geç fark etti. Yüzü alev alev yanarken tişörtüyle şortunu kapıldığı gibi tekrar suratına bile bakamadan patikada koşturmaya başladı.

“Hey!” diye seslendi oğlan. Alice arkasına bakamadı.

Çalılığın çiçek tarlasıyla kesiştiği sınıra gelene kadar durup da üstüne giysilerini geçirememişti. O sırada çıplak ayaklarını ve botlarını nehir kenarında bıraktığını fark etti.

Çiçek tarlasının kenarından eve yürürken ikindi güneşi tenini ısıtıyordu. Suratı serinlemişti. Botlarıyla ilgili ne yapacağını hiç bilemiyordu, tek aklına gelen daha sonra gizlice evden çıkıp almaya gitmekti.

Tarlanın öteki ucundaki atölyenin klimaları uğulduyordu. Çiçekler içeride sabah kestikleri bitkilerle ilgileniyordu. Alice arka verandanın basamaklarından hafif adımlarla çıktı. Masalar temizlenmiş, sandalyeler yerlerine çekilmişti. Ne kadar vakit geçtiğini bilmiyordu. Öğle yemeğini kaçırmış mıydı? Midesi cevap verir gibi guruldadı. Parmak uçlarında sineklikli kapıya gitti.

İçeride birileri varmış gibi görünmüyordu. Belki Twig ve Candy de atölyedeydi. Rahatladı. Yiyecek bir şeyler bulmak için mutfağa giderek kendine iki dilim ekmek ve tereyağı çıkardı.

“Bugün Harry kadar iştahlısın bakıyorum!”

Alice donakaldı, sonra dönüp kapıda duran Twig’e sakince gülümsemeye çalıştı.

“Candy sabah yaşadığın olaydan sonra öğlen yemeğini üst katta yediğini söyledi. Tabakta ne var ne yok silip süpürmüşsün.”

Ne yapacağını bilemeyen Alice başıyla onayladı. Öğle yemeğini kaçırmıştı. Tahmin ettiğinden uzun süre geçmiş olmalıydı ve başını belaya sokacağından, daha da kötüsü Candy’nin başını belaya sokacağından korkuyordu. Fakat Candy onu idare etmişti. Bu düşünce onu müthiş mutlu ediyordu.

“Halin tavrın da iyi olsun iştahın da derim hep,” dedi Twig koridorda yürürken. “Harry demişken, ekmeklerini yedikten sonra salona gelir misin?”

Alice tuttuğu nefesi bıraktı; Twig toz toprak içindeki çıplak ayaklarını veya nemli saçlarını fark etmemiş gibiydi.

Mutfakta tereyağlı ekmek yerken gülümsemekten kendini alamıyordu. Artık bir şeyi vardı, Thornfield’da kendisine ait hissettiren tek bir şey. Nehre ilk gidişi sonsuza dek sadece ve sadece onun olacaktı. Tabii oğlan dışında. Onu düşününce Alice’in yanakları tekrar yanmaya başladı. Ekmeği kenara koydu. Aniden tadı kalmamıştı.

Salon havadar ve aydınlıktı. Twig, ayaklarının dibinde ara sıra derin derin nefes alıp kulaklarını kaşıyan Harry’yle oturuyordu. Alice yanlarına gidince o sabah June’un onu alt kata taşıyıp da ortadan kaybolduğu yere oturdu. Üstünden günler geçmişti sanki. Alice dışarıda June’un kamyonetinin atölyenin önünde olduğunu gördü. June yanlarına gelir miydi? Bu düşünce onu endişelendirdi. Gözlerini ovdu. Bir anda ağırlaşmışlardı sanki.

“June sana Harry’nin özel güçleri olduğunu söylemişti, değil mi?” diye sordu Twig.

Alice esneyerek başıyla onayladı.

“Sana, ne zaman yardıma ihtiyacımız olsa Harry’yle nasıl konuştuğumuzu anlatayım dedim.”

İsmi duyunca Harry’nin kulakları Twig’in masaj yapan parmaklarının altında yarım yamalak dikildi. Twig’in bacağına yaslanmıştı, aralık ağzından salya akıyordu. *Hiç de özel bir köpek değil*, diye düşündü Alice.

“Harry bir rehber köpek. Rehber köpek diye bir şey duymuş muydun Alice?”

Alice başını iki yana salladı. Harry’den önce bildiği tek köpek Toby’ydi, o da rehber filan değildi. En yakın arkadaşıydı.

“Rehber köpekler, insanlara korktuklarında yardım etmek için eğitilmiştir. Harry gibi köpekler insanların duygularını algılayabilir. Üzüldüğünde veya korktuğunda ya da canın sıkıldığında seni rahatlatır, aklını dağıtırlar.” Harry elini yalarken Twig gülümsedi. “Belki Harry sana, geldiğinden bu yana biraz rahatlık verip kafanı dağıtmıştır, ne dersin?” diye sordu Alice’e bakarak.

Alice, June’la Thornfield’a geldikten sonra Harry’nin kamyonette yanında beklemesini düşündü. Kötü rüyalarından uyan-
dığında yanındaydı, hatta önceki gün aşağı kata inmesini bile sağlamıştı. Dişlerini gözler önüne seren o koca gülümsemesine, siyah uçlu kulaklarına, altın gibi suratına baktı. Bir Toby değildi ama Twig haklıydı; Harry’de, kendini iyi hissetmesini sağlayan bir şeyler vardı.

“Harry’nin rehberliğine en çok Thornfield’a yeni birisi geldiğinde ihtiyaç duyulur. Yani ne zaman ihtiyacın olursa, ne zaman canın sıkılırsa, korkarsan veya paniklersen Harry’nin burada olduğunu bil, Alice. Hepimiz buradayız.” Twig gülümsedi. Harry’nin kulaklarını okşayıp pat pat karnına vurdu. “Harry’ye verilen komutların çoğu sözlü ama görsel işaretler de kullanıyoruz. Sana öğreteyim mi?”

Alice öğleden sonrasını Harry’yle nasıl konuşacağını öğrenerek geçirdi. Çabuk kapmıştı. Vücudunun önünde tuttuğu parmaklarını şıklatınca Harry önüne geçiyor, onunla başka herhangi bir şeyin arasında bariyer oluşturuyordu. Parmaklarını arkasında şıklattığında Harry oraya konuşlanıyordu. Ellerini çırpınca bir odaya girip ışıkları yakması gerektiğini anlıyordu, böylece karanlık bir odaya girmek zorunda kalınmıyordu. En sevdiği komut buydu. Harry’nin paytak paytak salona girip yerdeki düğmeye basarak ayaklı lambayı yaktığını görmek onu güldürüyordu.

“Binadaki tüm odaları, tüm elektrik anahtarlarının yerlerini biliyor Alice.” Twig ciddiyetle başını sallıyordu ama gözlerinin içi gülüyordu.

Avucunu başının üstünde soldan sağa çevirme komutuyla Harry bir odaya girip içeride insan veya yabancı olup olmadığını kontrol ediyor, birisini bulursa havlıyordu. Alice bu komutu kullanma düşüncesinden hoşlanmamıştı.

“Aferin Alice. Çok iyi. Çabuk öğreniyorsun. Olur da yalnız kalırsan ve bu sabahki gibi başın dönerse, Harry’yi çağırabilirsin.”

Atölye kapısı açılıp da o günkü işlerini bitiren Çiçeklerin sesi pencerelerden içeri dolmaya başladığında Alice Harry’nin komutlarını öğrenmişti bile. Çalışamayacak kadar yorulduğundan kendini koltuğa bıraktı.

“Birazdan akşam yemeği için June gelecek,” dedi Twig. “Öncesinde duş yapıp erkenden yatmak ister misin? Zor bir gün oldu.”

Alice başıyla onayladı. Duş yapmak istemiyordu aslında fakat Twig’in nazik sesiyle her şey son derece mantıklı geliyordu. Koridorda Twig’in peşinden banyoya giderken Alice ihtiyacı olmasa da arkasında parmaklarını şıklattı. Harry topuklarında bitiverdi.

Twig sineklikli kapıyı savururcasına açıp günün son ışığının altında arka veranda basamaklarına oturdu. Bir sigara sardı, yaktı ve derin bir nefes alırken yanan tütünün çıtırtısını dinleyip ciğerlerine dolan dumanı hissetti. İlk çıkan yıldızlara duman üfledi. Çiçek tarlasına atölye pencerelerinden sarı ışıklar düşüyordu. June o öğlen eve döndüğünden beri oradaydı. Twig ofiste kâğıt işleriyle uğraşıyor, Alice’in dönmesini bekliyordu ki öndeki basamaklardan June’un yorgun argın ayak seslerini duymuştu. Koridorda karşılamaya gitmişti. June elini karşı çıkar gibi kaldırmıştı.

“Twig,” demişti, daha o konuşma fırsatı bulamadan. Gözleri kızarmıştı. Harry aralarında hoplayıp zıplıyor, ikisini de neredeyse yere deviriyordu.

“Nehre gitti,” demişti Twig. “Döndüğünde temel komutları öğreteceğim.” Harry’nin başını okşamıştı. “Yine panik atak geçirdiğinde başa çıkabilmesi için bir şeyler lazım.”

“Geçirirse.” June iç geçirmişti. “Onu okula kaydettirdim. Haftaya başlıyor. Bu akşam ona da söyleyeceğim.”

Twig yumruklarını sıkı. June, Candy’yi büyütürken bu kadar dikbaşı değildi. Twig farkı biliyordu tabii: Candy bir lütuftu. Alice ise kan bağı.

“Kayıt işlemi öğlene kadar mı sürdü?” Twig ön kapıdan June’un pikabına bakmıştı. Arkadaki muşambanın altından oymalı bir maun kutunun köşesi görünüyordu. Twig kaşını kaldırmıştı. June’un nerede olduğunu gayet iyi biliyordu: Kasabadaki depoda eski hayaletleri kurcalıyordu.

“Hemen atlama Twig. Düşündüğün gibi değil. Çok zor bir gündü.”

“Evet. Evet, öyleydi,” diye tıslamıştı Twig. “Hem de en çok torunun için, peki ya öteki torunun nasıl acaba? Yabani ot gibi kenara attığın için bilemiyoruz.”

Kelimeler ayaklarının dibinde bin bir parçaya ayrılmıştı. June’un ifadesini gören Twig hepsini süpürüp keskin kenarlarını bir bir yutmak istemişti. June evden paldır küldür çıkıp atölyeye girmiş, arkasından kapıyı çarpmıştı. Henüz de çıkmamıştı.

Twig bir sigara daha yaktı. June’un karşılık olarak suratına onun acısını çarpmama inceliği göstermesine minnettardı. Öfkesinin tek sebebi Clem’in çocuklarını birbirinden ayırması değildi. Tabii ki değildi. Sebebi kendi bebekleriyle ilgiliydi. Otuz yıl önce Sosyal Hizmetler yetkililerin pırıl pırıl Holden arabalarını evinin önüne çekip onu çocuk ihmalıyla suçlayan mahkeme kararını tutarak içeri girmesiyle ilgiliydi. Çünkü kocası yoktu. Çünkü iş aramaya gittiğinde Nina ve Johnny’yi sık sık kız kardeşine bırakıyordu. Çünkü fakirdi. Çünkü Sosyal Hizmetler, çocuklarının düzgün birer Avustralyalı olabilmesi için düzgün bir Avustralyalı aileyle büyümesi gerektiğini düşünüyordu. Beyaz bir Avustralyalı aileyle. Aralarından biri Twig’i yere bastırırken,

öteki Nina ile Johnny'yi kollarından çekip almıştı. Çocuklar çığlıklar atıyordu. Twig şarkı söylüyor, onları sakinleştirmeye çalışıyordu ama zorla götürülürlerken can havliyle bahçedeki papatyaları koparan, ellerine ne gelirse asılmaya çalışan çocukları teselli etmek mümkün değildi. Twig çocuklarının elinin değdiği son şey olan o çiçekler güneşin altında solup giderken yanlarına kıvrılmıştı. Eunice işten eve döndüğünde hâlâ orada, acımasız kuzeybatı rüzgârına karşı şarkı söylüyor, sanki yeniden ekebilirmiş gibi ölü çiçeklerle ilgileniyordu. Twig devam etmeye çalışmış, Nina ve Johnny'nin bir şekilde ona geri dönebileceğine inanmıştı fakat birkaç yıl sonra Eunice kayıplara karışınca o da her şeyi bırakmıştı. Sahil şeridinde amaçsızca dolanmış, bir kasa-badan ötekine otostop çeke çeke iç kesimlere sürüklenmişti. Sonra bir gün otoban kenarında yürürken önce Thornfield'ın yolu, ardından bir bebek ağlama sesi merakını cezbetmişti.

Yatakhane de cınlayan kahkaha düşüncelerini böldü. Gözlerini gömleğine sildi. Candy'den Çiçeklerin akşam yemeğini yatakhane ye götürmesini istemişti; June Alice'e okula gideceğini açıklayacaksa baş başa olmaları gerekiyordu. Tabii June atölyeden çıkmayı düşünüyorsa.

Tam o anda atölye kapısı açıldı. Twig sigarasının yanan ucunu saklayıp June evin önüne doğru yürürken karanlıkta kıpırdamadan oturdu. Twig'i gördüyse bile belli etmiyordu. Ön kapı açıldı, kapandı. Yemek odasındaki vitrinin menteşesi gıcırdayarak açıldı ve June masayı kurmaya başladı. Koridorun ucundaki banyoda küvetteki su guruldayarak boşalıyordu. Banyo kapısı açıldı. Hafif adım sesleri koridordan mutfığa gitti. Kapatılan ocağın iç geçirişi. June'un mırıltıları. June ve Alice otururken yemek odasının ahşap zemininde çekilen sandalyeler. Yemek yerlerken çeliğin seramiklere sürtüp cınlaması.

Alice nehre kadar gidip geldikten sonra doğru dürüst bir yemeğe aç kalmış olmalıydı. Twig ikinci vakti Alice'le mutfakta karşılaştığında nereye gittiğini gayet iyi biliyordu. Gömleğini yanlış iliklemişti, saçlarında yapraklar vardı, ayakları kumluydu.

Ama gözlerindeki canlılık, yanaklarındaki renk Twig'i susturmuştu. Thornfield'ın kendisini yuva belleyen kırık dökük ruhları tamir etmenin bin bir türlü yolunu bulduğunu herkes kadar o da biliyordu. Şimdilik nehir Alice'i bir arada tutacaktı. Twig içinse Thornfield'a geldiğinden bu yana ilacı June'du.

Alice yatağa uzanmıştı, June'un akşam yemeğinde verdiği haberden başı dönüyordu. Kasabadaki okula yazdırılmıştı. Haftaya dersleri başlayacaktı.

"Bugün bizzat gidip müdürle konuştum," demişti June. "Harry'nin de seninle derslere girmesini önerdi ki baştan bir arkadaşın olsun." Okul. Hakkında bir şeyler okumuştı Alice. Öğretmenler ve sınıflar, sıralar, kalemler ve kitaplar. Çocuklar, okul bahçeleri, beslenme çantaları, okuma, yazma ve ödevler. Bir de Harry'yi yanında götürebilecekti.

Alice yan döndü. Bunları bırakıp nehri düşünmeye başladı. Dalınca gelen sesleri ve oğlan nefes almasına yardım etmek için elini sırtına koyduğunda kapıldığı tuhaf hissi.

Çenesinin altından bir esinti gelip geçti. Alice dikildi. Odasındaki beyaz perdelerden biri karanlıkta dalgalanıyordu. Pencere açtığını hatırlamıyordu. Uzanarak lambayı açtı ve ışığa karşı gözlerini kıstı.

Oracıkta, yatağının hemen ucunda bebe mavisi botları duruyordu.

Tekinin içinde bir demet vanilya kokulu yabani çiçek vardı.

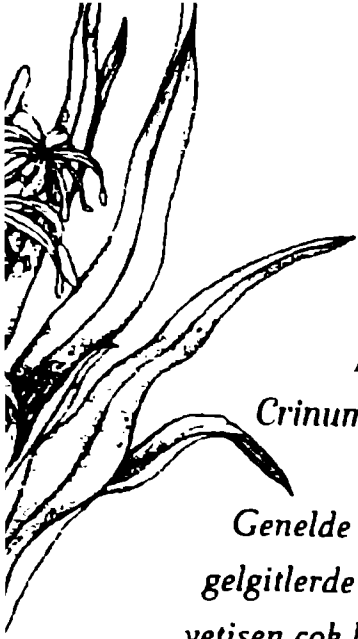

Twig üçüncü sigarasını sararken evin yanından bir patırtı geldi. Daha iyi duyabilmek için nefesini tuttu. Toprak patikadan çiçek tarlasına doğru kart kurt ayak sesleri geliyordu ki genç oğlan çocuğu görüldü. Twig gözlerini kıstı. Yavaşça nefesini verdi.

Yakmadığı sigara bir elinde, çakmak ötekinde, çocuğun arkasına bakmasını bekledi. Patika ormana sapmadan hemen önce dönünce yüzü ay ışığıyla aydınlandı.

Orada duran Boryana'nın oğluydu. Gözlerini Alice'in aydınlık penceresine öyle bir dikmişti ki Twig arka merdivende oturduğu yerde alev alsa bile onu fark edeceğinden şüpheliydi.

Tekrar patikaya dönüp ormanda kaybolduğu sırada Twig titrek ellerle sigarasını yaktı. Aynısını daha önce de görmüştü. Agnes Ivie çan odasında bir çocukken. Ve penceresine gizlice tırmanıp ona çiçekler bırakan da Clem Hart'ın ta kendisiydi.

11

Dere zambağı

Anlamı: **Gizlenmiş sevgi**

Crinum pedunculatum | Doğu Avustralya

Genelde ormanlık alanlara yakın bölgelerde ve gelgitlerde suyun yükseldiği mangrov yakınlarında yetişen çok büyük bir çok yıllık bitkidir. Kokulu, yıldız şekilli beyaz ve narin çiçekleri vardır. Tohumları kimi zaman ana bitkiden henüz ayrılmamışken kök salar.

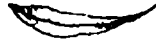
Özsuyu zehirli denizanası sokmalarının tedavisinde kullanılmaktadır.

Alice haftanın kalanını çiftlikte çalışan Çiçekleri takip ederek geçirdi. Sabah çayında Boo'yla gazetedeki kare bulmacayı yapıyorlardı; Boo bir sürü kelime biliyordu. Sonra Robin'le kovanlardan bal topluyorlardı. Robin önlük cebindeki kırmızı rujdan sürmesine izin veriyor, kovandan taze çıkmış peteği nasıl yiyeceğini gösteriyordu. Sıra sıra çiçeğin arasında gidip gelip yeni açmış çiçekleri kesen Olga, Myf ve Sophie'nin peşine takılıyordu. Tanmayı'nın taze gül yapraklarından gül suyu yapmasına yardım ediyor, büyücülükle suçlandıktan sonra kendini toprağa teslim eden prenses Sita ile kendisine kötü davranan yüz erkeği lanetleyen prenses Draupadi'nin hikâyeleriyle büyüleniyordu. İkinci vakti Francene, Lauren, Caroline ve Amy çiçek siparişlerini hazırlayıp kahverengi kâğıtlara iplerle buket üstüne buket düzenlerken o da atölyedeki çalışma masalarında vakit geçiriyor; çiçek yaprakları, saplar, yapraklar ve iplerden kolye yapıyordu. Seralarda Rosella'yla ezgiler tutturuyor, kralkelibekleri yiyecek bulmak için üstlerinde kanat çırparken Vlinder'in yabani pamuk çalılarını sulamasına yardım ediyordu.

Alice, Twig ve Candy gün sonunda arka verandadaki on iki kadına katıldı. Hepsi önlüklerinin bağcıklarını çözmüş, büyük hasır şapkalarını çıkarmış, yüzlerini yelliyordu. June buz gibi zencefilli bira şişesi dolu bir portatif soğutucu getirmiş, kehribar hazinelere benzeyen şişeleri dağıtıyordu. Çiçekler başlarını geriye atmış, gözleri yarı kapalı oturuyordu. Sıra sıra çiçek, seralar, beyaz arı kovanları ve uzaklardaki gümüşü yeşil çalılar alacakaranlıkta rüya gibi dalgalanıyordu.

Alice içeceğinden minik yudumlar alırken suratlarını inceliyordu göz ucuyla. Genelde Çiçekler neşeli ve çalışkandı. Ama o ikinci vakti verandada bir şey değişmişti. Herkes sessizdi. Güneş batarken Çiçeklerin yaşadığı, sevdiği ve geride bıraktığı tüm hikâyeler üstlerine çullanıyordu. Kadınların omuzları çökmüştü. Bazıları ağlıyordu. Teselliyi birbirlerinde buluyorlardı. June ise ortalarında, soğukkanlı ifadesi ve sırtı dimdik oturuyordu.

Alice kendisinin de diğer Çiçeklerden, hatta June'dan pek farklı olmadığını fark etmişti. Herkes ara sıra sessizliğe ihtiyaç duyuyordu. Ve Thornfield'ın büyüğü de buradaydı; söylenemeyenlerin söylenmesini mümkün kılan bir yer olmasında. Alice de çiçek dilinin gücünü anlamaya başlıyordu kendince. Nehre gittiğinden bu yana her gün akşam yemeğinden sonra odasına döndüğünde yatağının ucundaki bebe mavisî botlarında yeni bir çiçek buluyordu.

June arka verandada oturmuş, sert kahvesinin buharını üflerken, çiçek tarlalarının üstünde doğan güneşi seyrediyordu. Sabah havada inceden bir kuru soğuk vardı; kışın ilk emaresi. June cebinden matarasını çıkarıp birazını bardağına döktü. Bardağı dudaklarına götürüp minik yudumlar alarak sıcaklığın keyfini çıkardı.

Çiçek tarlaları ışığı emerken June, Thornfield'ın çiçek açmış herhangi bir gününde güneşin doğuşunu izliyor olabileceğini fark etti. Seksen yıl öncesi olabilirdi mesela. Bakır rengi parlayan şafak

ışığını arkasına almış Ruth Stone elleri ceplerinde, gözleri henüz kederle buruşmamış, atölyenin köşesinden çıkıp gelebilirdi.

June kahveyi bitirdikten sonra bahçıvan eldivenlerini alıp yeleşinin cebine soktu. Aydınlanan sabaha doğru yürüyüp tarladan annesinin inşa ettiği seralara gitti. Bazen, annesiyle tek bir kere daha konuşabilme hasretiyle, azıcık daha derin nefes alsa paramparça olacakmış gibi hissedirdi. Alice'in, Agnes'in hasretini de böyle çektiğini bilmek canını yakıyordu. Tarihin tekerrürlere meyli düpedüz acımasızlığı.

Seradaki hava yeni başlangıçların vaadiyle ağırlaşmıştı. June bir an gözlerini kapadı. Burada yanında saatler geçirdiği annesi, insanların yüreklerindeki özlemleri filiz filiz, tohum tohum toplarken ona Thornfield hikâyeleri anlatırdı. *Şimdi beni dinle Junie, derdi Wattle Stone. Bunlar Ruth'un armağanları. Biz böyle hayatta kaldık.*

Çocukken June'un hayal gücü, anneannesine dair hikâyelerle dolup taşardı. Nehir kenarında saatler geçirir, devasa okalip-tüsün gövdesine kazınmış Ruth'un ve yanındaki Jacob Wyld'in isimlerine dokunurdu.

Kasabada ilk kez görüldüğünde Ruth Stone'la ilgili dedikodular alıp başını gitmişti. Kimi, Avustralya'ya gönderilmiş son mahkûm gemisindeki bir kadının kızı olduğunu söylüyordu. Kimi, kaderinden kaçmayı başarmış Avrupalı bir cadının soyundan geldiğini. Söylentilere göre, sahip olduğu tek şey garip bir dilde yazılmış notlarla dolu küçük bir defterdi. Kimisi, büyü kitabı olduğunu iddia ediyordu. Kimi, içini gördüğüne yemin ediyordu; *çiçeklerle dolu*, diyorlardı. Herkesin hemfikir olduğu tek konu, komşu kasabadaki randevuevinin sahibi Madam Beaumont'un, kasabanın dışındaki yıkık dökük bir çiftlik olan Thornfield'da kalmış son sağmal ineklerle Ruth Stone'u takas ettiğiydi. Çiftliğin münzevi sahibi Wade Thornton kasaba tarihinde yaşamış en korkunç kuraklık sırasında çiftliğinin heba oluşunu çaresizce seyrediyordu. Dedikodulardan payına düşenler az değildi. İblislerini romla boğmaya çalıştığı iyi bilinen Wade Thornton'ın,

Ruth Stone çiftliğe gelince tercih ettiği şeytan çıkarma yöntemi, vücudunu onun üstünde kullanmak olmuştu.

Ruth'un, ne zamanlar evden kaçması gerektiğini çözmesi çok zaman almamıştı. Akşam yemeği için yaptığı artık ne tür bulamaç varsa, Wade onu bitirip de dördüncü içkisine geçmeden Ruth sobalık odun almak için dışarı kaçar, kuraklıktan ip gibi kalmış nehire koşardı. Wade kendini kaybedene kadar içene dek saklanabileceği bir yer bulmuştu. Devasa dere okalıptüsünün altında oturur, şarkı söyleye söyleye ağlardı. Sadece kitaplar ve şarkı söylemekti zihnini kuvvetli kılan. Annesinin ona anlattığı, kelimelerin söyleyemediklerini söyleyen çiçeklere dair hikâyelerin şarkılarını mırıldanırdı. Bir gece işsiz bir sığırtmaç, cebinde tohumlar, Ruth'un şarkısı onu çağırmış gibi büyülenmiş hâlde, kurumaktan çatlamış nehir yatağına girmişti. Derler ki Jacob Wyld, Ruth'un ay ışığının altında şarkı söyleyip ağladığını görür görmez dili tutulmuş; eğilip ayaklarının önüne, okalıptüsün köklerinin arasına bir tohum ekmiş. O gece Ruth'un gözyaşlarının toprağa düştüğü yerlerden yabani vanilyazambakları, Ruth ile Jacob arasında da bir o kadar baş döndürücü bir aşk filizlenmiş.

Ruth ne zaman kaçabilse nehir kenarında buluşuyorlarmış. Jacob ona çiçek tohumları, Ruth da ona evden aşırabildiği her ne kırıntı varsa onu getiriyormuş.

Kısa süre sonra Ruth'un, evin yakınlarındaki, tek bir kurumuş akasyanın olduğu gölgeli ve küçük toprak parçasına ekebileceği kadar tohumu olmuş. Toprak o kadar kuruydu ki yumuşatabilmesi, nehirden taşıyabildiği kadar suyla bir ay sürmüştü. Nihayet akasya, parlak sarı kış yangınlarını andırarak, tepeden tırnağa pıtrak gibi çiçeğe bürünmüştü. Ruth bunu görür görmez dizüstü yere çökmüştü. Koku ta kasabaya ulaşmıştı. Arılar sarhoş gibi etrafında vızıldamaya başlamıştı. Akasyanın altından yeşil filizler baş göstermişti. Ruth her birini küçük defterine çiziyordu. Annesinin şarkılarındaki çakalağızlarından, kardelenlerden bambaşka açarlarken Ruth çiçeklerin dilini ona ne ifade ettiklerine göre not etmişti. Güzel ve bir o kadar garip yerel

çiçeklerin en zorlu koşullarda bile açabilmesi Ruth'u büyülemişti; hele ki ortası en koyu kan kadar kırmızı olan koyu kızıl çiçekler. *Anlamı*, yazmıştı Ruth defterine, *cesur ol, kalbine güven*.

Kuraklığın pençesinde çiftlikler yok olur, çiftçilikle geçinen aileler mahvolurken, toprakta hiçbir şey yetişmez, kavrulan kasaba haritadan sonsuza dek silinecek gibi görünürken Ruth Stone bir çiçek çiftliği kurmuştu.

Haber hızla yayıldı. İnsanlar tozun toprağın ve inek kemiklerinin arasındaki renk patlamasını kendi gözleriyle görmeye geliyordu. Sonra ölmeye yüz tutmuş bahçelerinden dallar getirmeye başladılar. Ruth onları ekiyor ve ellerinin altında fışkırırcasına büyüyorlardı. Wade Thornton içmeyi bırakmıştı. Thornfield'ın kapılarını açmış, insanları davet etmişti. Hortumlarını getiriyorlardı; su varillerini, kıymetli tohumlarını getiriyorlardı. Ruth nereye gideceklerini, ne ekeceklerini söylüyordu. Seralar inşa ettiler. Gündoğumundan günbatımına kadar çalışıp yeni filizlerle ilgilendiler. Hava yemyeşil bir beklenti kokusuyla dolmuştu. Thornfield çiçeklenince Ruth'la beraber çiçekleri hasat ettiler, buketler yaptılar, gece boyu araba sürüp ülkenin en büyük taze çiçek pazarlarına gittiler; her buketi Ruth'un her çiçeğin anlamını anlattığı elyazılı bir kart konuyordu. Öğlen olmadan hepsi satılıyordu. Thornfield'a, Ruth'un kalbinin dilini konuşan daha fazla yerel çiçek siparişiyle geri dönüyorlardı. Kasabalılar umutlanmaya başlamıştı.

Günler geçti. Kış çiçekleri açtı. Daha başka çiçek pazarlarına gitme planları yapıldı. Wade Thornton evinin gölgesinde ayık gözlerle durur ve yöre halkının arasındaki Ruth'un pembeleşmiş gülen suratını seyrederken içinde kindar bir duygu büyüyordu.

Bir gece, Ruth'un ilk hasadından kısa süre sonra Wade onu kendinden geçtiğine inandıracak kadar rom içmiş, kapı önünde ayak sesleri duyana kadar beklemişti. Soğuk yıldızlı gecede çok uzun zaman önce kendi elleriyle nehre kadar açtığı patikada Ruth'un peşine düşmüştü. Çalılar arasında beklemişti. Nehir yatağından bir adam gelip Ruth'u kollarına alınca Wade'in öfke-den gözleri kararmıştı. Kendisi ne zaman Ruth'un üstüne çıksa,

içine girebilmek için parmaklarına tükürmek zorunda kalmıştı ve Ruth boş gözlerle, cansız bedeniyle her seferinde başını çevirmişti. Fakat bu adamın kollarında capcanlıydı, gümüş gibi parlıyordu. Kışın solgun ay ışığında Ruth adamın elini alıp karnına bastırdı. Gülümsüyordu. Gözleri ıslık ıslık. Wade Thornton kükrerek çalılarının arasından fırlamış, bir taşla Jacob Wyld'i bayıltmıştı. Ruth'un ağzını tıkayıp bir ağaca bağlayarak çıplak ellerle sevgilisini boğmasını seyrettirmişti.

June ürperdi, seranın nemli havasına karşı elleriyle kollarını ovdu. Genç bir kızken anneannesinin başından geçenlerin hikâyesiyle yıkılmış, Thornfield'ın mirasının ağırlığı omuzlarına yük bindirmişti. *Şimdi beni dinle, Junie*, diyordu annesi ona çiçekleri öğretirken. *Bunlar Ruth'un armağanları. Biz böyle hayatta kaldık.*

Kolay filizlensinler diye tohumları ufak ufak keserken, *Şimdi olsa ne derdi*, diye düşündü. Wattle Stone olsa kızına, *Junie*, derdi, *Thornfield Alice'in doğuştan hakkı. Ve her şeyi senden öğrenmeli.*

"Alice hadi artık, gidiyoruz." June'un sesi merdivenden yukarı doğru yankılandı.

Alice kaskatı kolalanmış formasıyla yatakta oturuyordu. Harry dizini yaladı. Alice iç geçirdi. Yeni okul çantasını yataktan kaldırarak sırtlanıp ayak sürüye sürüye aşağı indi.

"Yapma ama öyle," dedi June mutfaktan çıkıp Alice'in beslenme çantasını uzatırken. "Çok güzel vakit geçireceksin. Yeni arkadaşların olacak."

Dışarı çıkınca June çiftlik kamyonetinin kapısını açtı. Harry içeri atladı. Alice verandada durdu. Ayakları işlemiyordu. June bir elini ona uzattı.

"Harry de yanında olacak." June yanına gitmesi için işaret verdi. Alice derdi anlaşılсын diye ön basamaklara ayaklarını vura vura indi. June onu kamyonete bindirdi. Harry tiz sesle havladı. Alice iç geçirdi. June bilekliklerini şingirdatacak kapıyı kapadı.

“Hadi bakalım,” dedi kamyonetin öteki tarafına koşarken. Evden uzaklaşırlarken arkalarından çığlıklar ve tezahüratlar koptu. Alice arka pencereye dönüp baktı. Çiçekler bağıra çağıra, ısıkları çala çala arkalarından koşuyor, konfetiler saçıyor.

“Alice, harikası!”

“Aferin Alice!”

“İlk günün güzel geçsin Alice!”

Alice kamyonetten sarkarak delicesine el salladı. June giderlerken kornaya asıldı. Alice onun gözlerini sildiğini gördü.

Kasabaya giden yola çıktıklarında June gazı kökledi. Alice, Harry’nin tasmaını öyle sıkı tutuyordu ki parmakları acıdı.

Kasaba ilkokulu okalıptüslerin altındaki bir dizi ahşap kaplamalı kulübeden oluşuyordu. June ve Alice’in ayaklarının altında yapraklar ve okalıptüs meyveleri çıtırdıyor, limonumsu bir koku yayıyordu. Harry tasmaından çekıştiriyor, her şeyi kokluyor, Alice’i de sürüklüyordu. Ana binarın önüne gelince June, Alice’in yakasını düzeltmek için eğildi. Nefesi nane gibi kokuyordu. Alice yüzünü inceledi. June’un gözleri tıpkı babasının gözleri gibiydi. June ayağa kalktı ve dik durdu.

“Hadi bakalım. Başarabilirsin.”

İçeri girerlerken Alice onun kimden bahsettiğinden emin değildi.

Alice, June ve Harry’yle oturmuş bekliyordu. Girişteki görevli Alice’in öğretmeninin birazdan geleceğini söylemişti. June inek gibi geviş getirircesine naneli sakız çiğniyordu. Bacakları titreyip duruyordu. Alice, Harry’nin tasmaını tutmuş, pürüzsüz karnını okşuyordu. June saatine baktı.

Zil tiz bir sesle çaldı.

“Şimdi gelir Alice,” diye mırıldandı June. Harry güven vericesine uzanıp elini yaladı. June onun kulaklarını okşadı. Harry gerinircesine başını uzatırken uzun uzun yellendi. June öksürdü ama ciddi yüz ifadesi hiç değişmedi. Alice’in yanakları alev almıştı. Görevli kadın boğazını temizledi. Koku çarptığında June kendini tutamayıp güldü. Gözleri sulanıyordu, sanki kokuyu sesle bastırabilirmiş gibi tekrar öksürdü ve ayağa kalkıp aceleyle pencere mandallarını kurcaladı. Alice yardım etmek için kalktığı sırada Harry nefes nefese gülümsüyordu.

“Çok özür dilerim,” dedi June görevliye, genizden gelen bir sesle. “Çok özür dilerim.” Kadın burnuna mendil bastırarak başını salladı. Pencereleri açtılar ve omuzları rahatladı. Alice sınıflardan taşarcasına çıkan her yaştan çocuğa baktı. Dönüp tekrar yerine oturdu. Sınıfta Harry’nin yellendiğini düşündü. Hemen sonra eğilip ona kocaman sarıldı, ardından kayışı June’a verdi. June önce kayışa, sonra bakışları yumuşayarak Alice’e baktı.

“Kendi başına yapabilirsin Alice,” dedi gülümseyerek. Alice başıyla onayladı.

Kapı açıldı. Yanağında beyaz tebeşir izi olan genç bir adam içeri girdi.

“Alice Hart?”

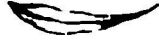
Gelirken burun delikleri genişledi. Birkaç kere havayı koklayıp Harry’ye baktı. June tanışmak için ayağa kalktı. Alice geride duruyordu. Adamın çoraplarından biri aşağı kaymıştı. Bacaklarında ince sarı kıllar vardı, babasınınunki gibi sert koyu kıllar değil.

“Alice,” dedi gülümseyerek. “Ben Chandler. Öğretmenin benim.”

Tebeşir tozlu ellerini şortuna silip uzattı. Alice, June’a baktı. June teşvik edercesine başını eğdi. Chandler’ın eli öylece havada kaldı. June, Alice’in duyamayacağı bir şey mırıldandı. Adam elini indirdi. Hemen sonra kimi zaman Twig’in derin derin düşünürken yaptığını gördüğü şekilde çenesini kaşıdı.

“Alice, kitap sever misin? Sınıfın kütüphanesinde yardımcıya ihtiyacım var, tam zamanında geldin.”

Bir saniye sonra Alice elini uzatmıştı.

Saat üçte çalan zile kadar zaman soğuk bal kadar yavaş akmıştı.

“Yarın görüşürüz,” diye seslendi Chandler, Alice’in sınıf arkadaşları dışarı koştururken.

Alice çantasını toplayarak oyalanıyordu.

“Nasıldı Alice? İlk günün iyi miydi?”

Alice başını kaldırmadan onayladı. Hiç arkadaş edinmemişti. Çünkü konuşmuyordu. Çünkü herkes Harry kadar kötü kokuyormuş gibi davranmıştı. Harry’yi yanında tutsa da fark etmezdi. En azından bir tanecik arkadaşı olurdu.

“Biri gelip seni alacak mı?” diye sordu Chandler.

“Ben alacağım.” Candy kapıda dikilmiş pembe bir sakız çiğniyor, kışın baş göstermiş bir bahar çiçeği kadar çarpıcı ve uygunsuz duruyordu. Harry yanında kuyruk sallıyordu. Alice burnunu çekip ikisine de mutlulukla baktı.

Otoparka giderlerken Candy ona gününün nasıl geçtiğini sordu, Harry de neşeyle yüzünü yaladığı sırada Alice’in sınıftan tanıdığı bir kız grubunun yanından geçtiler.

“Bak geliyor. Spastik,” diye bağırdı aralarından biri.

“Anlamadım, ne?” diye sordu Candy.

Alice eve, Çiçekleri görebildiği kitap dolu odasına gitmek istiyordu. Çanta fermuarını kurcalarken birinin ağladığını duydu. Dinlemek için durdu. Yine duyuyordu. Candy ve Harry’nin yanından ayrıldı. Okul binalarından birinin arkasındaki otların arasında, nehir kenarındaki oğlanın yattığını gördü. Yanağı yaralanmış, dudağı patlamıştı. Bacakları incecik kanayan çizikler içindeydi.

“Alice?” diye seslendi Candy endişeyle. Alice’in yanına gelince, “Oggi!” diye bağırdı. “Oggi, ne oldu sana?”

“Bir şey yok,” dedi çocuk, oturması için kaldırırlarken. Alice’in gözlerine baktı. “Farklısın diye sataşılın tek kişi sen değilsin.”

“Spastikler birbirini seviyormuş!” Yakınlardaki bir çalının ar-

kasında birileri kıkırdadı. Candy dalların arasına dalıp üstlerine atılınca Alice'in sınıf arkadaşları ortadan toz oldu. Alice'in umrunda değildi; Oggi nasıl biri olursa olsun, kendisinin de onun gibi olduğunu düşünmelerini dert etmiyordu.

Alice onu ayağa kaldırırken Oggi yüzünü buruşturdu. Alice onun okul çantasını alıp sırtına attı, sonra öteki omzuna dayanmasını sağladı. İncinmiş annesinden daha rahattı taşıması; Alice boylarındaydı.

Birlikte bahçe kapısına kadar topallaya topallaya yürüdüler. Candy pikabın kapısını açtı, çantalarını içeri attı, Harry'yi arka koltuktaki kayışına bağladı ve Alice'in Oggi'yi yolcu koltuğuna oturtmasına yardım etti.

"Hadi seni eve götürelim. O çiziklerle yaraların üstüne biraz aynısefa koyarsan hiçbir şeyciğin kalmaz. Gerçi bunu sana yapanlar için aynısını söyleyemem. Boryana öğrendiğinde dua etmeye başlasalar iyi olur."

"Bu yüzden ona söylemeyelim," diye yalvardı Oggi.

Candy pikabı geri vitesle taktığı sırada başını sallıyordu. Harry arka tarafta ara sıra başını rüzgâra çıkararak dolanırken sessizce yol aldılar. Ana caddeden geçerlerken Alice dükkân camekânlarının soluk renklerini içine çekti. Gözlerinin önüne yine şekerkamışlarının arasından çıkışı geliyordu; butikleri görüşü, masada sarı gerbera olan pastane, sokağın karşısındaki kütüphane ile nazikçe gülümseyen ve ona fok kadınlarla ilgili kitabı veren kütüphaneci. Sally. Alice onu daha net hatırlamaya çalışıyordu fakat Sally'nin suratı uzaklaşıp gitti.

Kasaba sınırı tabelasını geçtikten hemen sonra Candy pikabı toprak bir yola soktu.

"Şu eski devler ne kadar güzel, değil mi?" dedi bakmak için direksiyonun üstüne eğilirken. Alice ağaçların beyaz ve gümüşü gövdelerine hayranlıkla bakarken annesinin anlattığı, ağaçların, toprağın ve göğün aynı görünmesini sağlayacak kadar karlı yerlerin hikâyelerini hatırladı. "İşte geldik." Candy arabayı nehir kenarındaki küçük bir açıklığa çekti. Alice nehrin akışını seyre-

diyordu. Demek böyle bulmuştu onu; nehir Oggi'yi doğrudan ona getirmişti.

Oggi pikabın koltuğundan inip aksayarak alçak verandalı, kırmızı perdeli ve kapısı açık küçük ahşap eve doğru yürüdü.

"Oggi?" İçeriden biri sesleniyordu. Siyah saçlı, kırmızı rujlu kadın evden çıktı. "Ne oldu?"

"Oggi okulda biraz belasını bulmuş," dedi Candy inerken.

Boryana Alice'in anlamadığı bir dilde bir dünya kelime sarf etti. Oggi'nin moraran yaralarına ve kumul çalıları yüzünden açılmış kesiklere bakıp veryansın etti. Oggi teslim olurcasına elini kaldırıp aynı fokurdayan dilde karşılık verdi. Harry kamyonetin arkasında havlıyordu; Candy tasmaını çıkardı. Harry uçarcasına inip Boryana'nın yanına koştu ve elini kolunu sallayan kadına havlamaya başladı.

"Özür dilerim Harry, tamam." Boryana ona güvence vericesine başını okşadı. "Sorun yok. Ognian kendi başının çaresine bakabilen, kocaman bir oğlan belli ki ve bana bunu kimin yaptığını söylemiyor." Kollarını kavuşturdu.

"Biz gidelim artık Bory, siz aranızda halledersiniz," dedi Candy başıyla selam verip. "Hadi Harry."

"Ne? Olmaz öyle! İçeri gelin. Bir çay için. June dert etmez."

"Hem de öyle bir eder ki," dedi Candy. "Bunun okulda ilk günüydü," kolunu Alice'e attı, "ve June duymak için sabırsızlanıyordur. Bory, bu Alice. June'un torunu. En yeni Çiçeğimiz."

Alice utangaç bir şekilde gülümsedi fakat gözlerini Oggi'den alamıyordu.

"Ay, seninle tanıştığınıza çok sevindim." Boryana'nın kelimeleri sanki kalın ve yoğun bir tabakayla kaplı gibiydi. Alice'in elini alıp yukarı aşağı salladı.

"Oggi'yle arkadaş mısınız?"

"Okul arkadaşınız." Oggi öne çıktı.

Boryana başıyla onayladı. "Çok güzel." Candy'ye baktı. "Bir çay bile içmez misiniz? Ne zamandır konuşmuyoruz." Boryana bir kaşını kaldırdı. Alice yalvarırcasına Candy'ye baktı.

“Tamam tamam. Bir ay,” diye teslim oldu.

Candy ile Boryana kol kola eve girerken kafa kafaya vermiş dedikodu yapıyorlardı. Oggi ile Alice ne yapacaklarını bilemeyecek durdular.

“Sana etrafı göstereyim.” Oggi nehri işaret etti. Alice başıyla onayladı. Arkasında parmaklarını şıklattı. Harry takip ederken bileğini yaladı.

Evin arkasında k c k, bakımlı bir bahçe ve  c tombul tavuğun olduğu bir kümes vardı. Oggi tavuklar dolaşsin diye kümesin kapısını açarken Alice bir ağacın altına oturdu. Harry onları biraz kokladıktan sonra ilgisizce kıvrılıp yattı.

“Bunun adı Pet, en sevdiğim o,” diyen Oggi kabarık siyah tavuğu gösterirken yaralı kolunu uzatınca yüzünü buruşturdu. Alice gözlerini sıkı sıkı kapadı ama annesinin çıplak, yara bere içindeki bedeniyle denizden çıkışını hâlâ görebiliyordu.

“İyi misin Alice?”

Alice omuz silkti. Oggi annesinin g l bahçesine gidip dökülmüş yaprakları topladı. Elleri dolunca Alice’in yanına taşıyıp etrafındaki toprağa serpti. G l bahçesi ve Alice arasında gide gele, çemberi tamamladı. Sonra içine atlayıp oturdu.

“Babam öldükten sonra kendimi daha iyi hissetmek için böyle yapardım.” Oggi dizlerine sarıldı. “emberin içindeki her şeyin üzüntüden muaf olduğunu söyledim kendime. Canım k c k isterse k c k, büyük isterse büyük yapıyordum. Bir keresinde annem o kadar çok ağlıyordu ki tüm evi çevreleyen bir çember yaptım. Tabii yapabilmek için g llerin dökülmemiş yapraklarını da kullanmam gerekmişti, o yüzden pek de tahmin ettiğim etkiyi yaratmadı.”

G llerin üstünde sarı kelebekler dolanıyordu. Alice minik, sarı alevlere benzeyen kanatlarını seyrederken yazın denizin üstünde nasıl uuştuklarını, demirağalarında güneşin keyfini çıkardıklarını ve geceleri yatak odası camını tıkırdattıklarını hatırladı.

“Babamın çalıştığı maden çöktü. Annem günlerce verandada oturup eve dönmesini bekledi. Hep yanında bir g l olurdu.”

Tıpkı sevgilisinin eve dönmesini o kadar uzun süre bekleyip de orkideye dönüşen kraliçe gibi. Alice ürperen kollarını ovuşturdu.

“Üşüdün mü?” diye sordu Oggi. Alice başını iki yana salladı. Oturup nehri seyrettiler.

“O yüzden çiçek toplayıp geceleri botlarına bırakıyorum,” dedi Oggi sessizce.

Alice saçlarını suratına düşürdü.

“Nasıl hissettirdiğini biliyorum. Üzgünlüğün ve yalnızlığın.” Oggi elinde bir gül yaprağını evirip çeviriyordu. “Babam taşı-nabileceğimiz kadar para kazanana dek burada kalacaktık ama öldüğü için artık burada yaşamamız gerekiyor. Annemin başka bir şey yapabilecek belgesi yok.”

Alice başını yana eğdi.

“Avustralyalı değiliz. Yani, annem burada doğmamış. Bu yüzden resmi olarak burada olmamamız gerekiyor. Kasabadan ayrılırsak veya başka bir yere gidersek annem tutuklanıp birbiri-mizden ayrılacağımızı söyledi; evine gönderilmiş, bir daha geri gelmesine izin vermezlermiş. Annem de öyle olsun istemiyor çünkü babam buralı, yani eskiden buralıydı. Bu yüzden bu-ralarda yaşıyoruz, annemin çalışabileceği pek bir yer yok, benim de okulda arkadaş edinmem yasak. Zaten kimse benle arkadaş olmak istemiyor. Anneme cadı diyorlar. Thornfield’daki tüm ka-dınlara da öyle diyorlar.”

Alice’in gözleri kocaman oldu.

“Hayır hayır, endişelenme,” dedi Oggi. “Yanlış biliyorlar.”

Alice rahatlayarak nefesini bıraktı.

Oggi topraktan bir taş aldı. “Annem bir gün Bulgaristan’a dönmeyi hayal ediyor, o yüzden büyüyünce onu ben götürece-ğim. Güller Vadisi’ne götüreceğim kadar para kazanacağım.”

Alice gül yaprağını burnuna götürdü. Koku ona yangın rüya-larını hatırlatıyordu.

“Annem orada doğduğumu söyledi. Bulgaristan’daki Güller Vadisi’nde. Yani öyle bir yer yok aslında. Annem öyle bir his

olduğunu söylüyor. Ne demek pek anlamıyorum ama. Orada kralların mezarları varmış ve güller o yüzden o kadar güzelmiş çünkü toprağa kemikleriyle altın da gömülüymüş.”

Alice tek kaşını kaldırdı.

“Tamam, altın ve kemiklerle ilgili kısmı ben uydurdum. Ama öyle olsa ne güzel olurdu, düşünsene. Büyülü gül vadisinde kralların kemikleri ve hazineler gömülü olsa.”

Ayak sesleri yaklaştı.

“Artık gitmemiz lazım fıstık,” diye seslendi Candy.

Alice ve Oggi gül yaprağı çemberinden çıkıp Candy’nin peşinden, evin önünde Boryana’nın beklediği yere kadar gittiler.

“Gel Alice. Sana ufak bir hoş geldin hediyesi.” Boryana ona kapağı kumaşla kaplı ve kurdeleyle bağlı ufak bir cam kavanoz uzattı. İçinde pembe bir reçel ışıldıyordu. “Gülден yaptım,” dedi. “Kızarmış ekmekle harikalar yaratıyor.”

“Hoşça kal Alice,” diye seslendi Oggi. “Yarın okulda görüşürüz.”

Yarın. Alice ona el sallarken Candy ana caddeye döndü. Onunla yarın görüşecekti.

Eve giderlerken parmaklarını sıcak yanaklarına götürdü. Yüzünden güneş ışıkları saçılıyordu.

Bailey akasyası

Anlamı: İyileşmek için yaralarım
Acacia baileyana | Yeni Güney Galler

Eğreltiotuna benzeyen yaprakları ve parlak altın-sarı küre şekilli çiçekleriyle zarif bir ağaçtır. Zor şartlara uyum sağlayabilir, her dem yeşil kalır ve kolay yetiştirilir. Kışın bol çiçek açar. Çiçekleri yoğun ve tatlı kokar. Çok polen ürettiği için arıların beslenmesi ve bal üretimi için kullanılır.

June karanlık koridorda ayağını sürüyerek yürüyüp birkaç lamba açtı. Sarkaçlı saat sabahın ikisini vurdu. Güneş doğduğunda ta şehirdeki çiçek pazarlarına kadar gitmesi gerekecekti. Ama daha birkaç saat vardı. Bir yudumcuk.

Haftalardır geceler boş ve huzursuz, uzadıkça uzuyordu. Yatağı onca hayaletle çökmüştü, ayak ucunda oturuyor, demet demet akasya tutuyorlardı. Kış hep zorlu bir dönemdi. Çiçek siparişleri azalıveriyordu. Eski hikâyeler donan toprağın derinliklerinden hortluyordu. Ve bu kış Alice eve gelmişti.

Konuşmasa da daha sık gülümser olmuştu. Okulda bir şey onu uyandırmış, kederin derin felcinden çıkarmıştı. Haftalardır yatağını ıslatmamıştı. Başka panik atak yaşamamış, Twig terapi konusunda sıkıştırmayı bırakmıştı. Alice'in kucağında hep açık bir kitap, sayfaların arasında kurutulmuş bir çiçek vardı. Ya da mutfakta veya şifalı bitki bahçesinde Candy'nin yanında oluyor, yeni bir yemek ortaya çıkarmasına yardım ediyordu. Veya atölyede Twig'in peşinde küçük mavi botlarıyla hoplaya zıplaya gölge gibi dolanıyordu.

Fakat June gözünü üstünden ayırmamasına, hava da her gün soğumasına rağmen ara sıra Alice ortadan kaybolup eve ıslak saçlarla dönmeyi beceriyordu. June onun nehri bulduğunu biliyordu. Muhtemelen okaliptüsü de. Ancak Alice'e, Thornfield'ın hikâyelerini, soyundan geldiği kadınları anlatmayı başaramıyordu. Bir kez Ruth'un adını ağzına aldı mı hikâyenin gidebileceği tek yön vardı: önce Wattle, sonra June, sonra doğruca Clem ile Agnes ve June'un vermek zorunda olduğu karara.

Mutfak tezgâhının başında kapağı açık viski şişesiyle durup bir bardak daha doldurdu. Yorgundu. Hatırlaması bu kadar acı veren bir geçmişin yükünü taşımaktan yorgundu. İnsanların söylemeye dayanamadığı şeyleri söyleyen kelimelerden yorgundu. Kalp kırıklıklarından, soyutlanmaktan ve hayaletlerden. Yanlış anlaşılmaktan. Alice'e ailesini anlatmaya gelince, Thornfield'ın çiçeklerinin arasında büyümüş sırlar yüzünden daha fazla suç omuzlanma düşüncesini kaldıramıyordu. Çocuğun iyileşebilmesi için, ailesiyle ilgili gerçeklerle üstüne yürümekten başka bir yöntem olmalıydı; Alice June'un suratını tanımış gibi görünse de June onun bunları bilmediğinden hayli emindi. Alice'in, babasının annesini Thornfield'dan niye götürdüğünü veya June'un kararından cayıp Clem'e boyun eğse Agnes'i kurtarabileceğini bildiğine dair hiçbir emare yoktu. June oğlunu bırakmış, o da Alice'in annesini yanında götürmüştü. Çünkü June, öfkesine teslim olmamıştı. Çünkü Agnes onu, kendisini sevmeyi bildiğinden çok seviyordu.

Viskiyi salona götürüp direkt şişeden içti. Alice'in Thornfield'daki ilk gününde June'un kollarına sığınıp yüzünü boynuna gömdüğünde June içinin, hatırlamaya cesaret edemediği bir sevgiyle dolduğunu hissetmişti. Bunu kaybetmeyi riske atamazdı. Alice'in, hakkında kötü düşünmesine katlanamazdı. Günler geçtikçe hikâyeler dile getirilmeden kalıyordu. June hep günleri ileri atıyordu. Alice okula başlayınca söyleyeceğim. Alice gülümsemeye başlayınca söyleyeceğim. Alice sorduğunda söyleyeceğim. *Dikkat et June*, diye uyarmıştı Twig. *Geçmişin nasıl filizlene-*

ceği belli olmaz. Böylesi hikâyeler, hemen ilgilenmediğin takdirde kök vermenin yolunu bulur bir şekilde.

June gevşekçe tuttuğu viski şişesiyle kanepeye çökerken geçmiş kafasına üşüşüyordu. Thornfield'ın hikâyeleri, düşüncelelerinden pek uzaklaşmazdı.

Jacob Wyld'ın cinayetiyle Ruth aklını oynatmıştı. Nehir kenarında tek başına doğurduğu bebeğine kuraklık sırasında açan ilk akasya ağacının ismini vermişti. Ruth'un bahçesinden geriye, kızına verebileceği bir tek bu kalmıştı: Wade Thornton ve tacizlerinin beşiği olan evde büyürken hayatta kalması için yüreklendirebilecek bir isim. *Annemin zihnine yaptıklarını benimkine de yaptırmamaya kararlıyım. Annemin gözleri, eskiden çiçeklerinin yetiştiği tozun toprağın içindeki cırcırböceği kabukları kadar boştu Junie*, derdi Wattle.

Ruth çiçek satmayı bırakıp bahçesini ölüme terk ettikten sonra kasabalılar Thornfield'ı bilerek görmezden gelmeye başlamıştı. Kasabada Wade'i gören bir kişi bile kalkıp uyguladığı şiddetle ilgili karşısına dikilmiyordu ve kimilerinin annesi değil de kuşların büyüttüğünü iddia ettiği Wattle'ı görmezden geliyorlardı. Fakat Wattle'ı, nehir kenarında yürüyüşe çıktığında gören Lucas Hart farklıydı. İlk gördüğünde onu nehirde yaşayan bir tür denizkızı zannetmişti; kızın teni suyun altında yeşil yeşil parlıyordu, uzun siyah saçlarına yapraklar ve çiçekler takılmıştı. Onu ne okulda ne dükkânlarda ne de kilisede görmüş olmasına rağmen hayallerinden asla çıkmıyordu. Nehre ne zaman gitse onu yüzerken görmeyi umuyordu. Güçlü kollarıyla suyu sanki bir savaş kazanması gerekiyormuş gibi yardığını görmek onu şaşırtıyordu her seferinde. Zaman içinde ikisi de büyümüştü. Küçük kız kasabada neredeyse hiç görünmeyen münzevi bir genç kadın olmuş, Lucas tıp eğitimini tamamlamak için uzaklara gitmişti. Ancak ne şehir hayatı ne eğitim aklını çelebilmisti; Wattle'ın hayali damarlarında ateş gibi dolanıyordu. Eve dönmüş, pratisyen hekimlik yapmaya başlamış, geceleri nehir kenarındaki patikayı arşınlar olmuştu. Wade Thornton hakkındaki dedikoduları duymuştu.

* (İng.) Wattle bir tür akasya ağacıdır. -çn

Fakat kimse araya girmiyor, aile meselelerine karı kocanın kendi bileceği iş deniyordu. Ruth Stone'un, Wade Thornton'la kendi rızasıyla evlenmediğini, hatta anlatılanlara göre Wade'in, Wattle Stone'un babası bile olmadığını söylemek istiyordu Lucas her seferinde. Her gece nehir kenarında yürürken basamaklardan Thornfield'in kapısına çıkacağına, kendisini tanıtacağına dair söz veriyordu kendine. Çaresiz her gece Thornfield'in sınırına kadar gidiyor ve gerisingeri dönüyordu. Ta ki bir gece bir kadın çılgılığı, ardından bir el silah sesi duyana dek. Sonrası sessizlik.

Nehir kenarından Thornfield'in toz toprak içindeki bahçesine daldığında Wattle Stone elinde bir tüfek, Wade Thornton'ın mürekkep kadar koyu kana bulanmış bedeninin üstüne çökmüş duruyordu. *Yaralandın mı?* diye haykırmıştı Lucas. *Kanayan sen misin Wattle? Yaralandın mı?* Dehşetli solgun görünen Wattle kas-katı dikildiğinde gözleri, ayaklarının etrafında biriken kan kadar koyuydu. *Wattle?* diye haykırmıştı Lucas. Yavaş yavaş kız başını sallamıştı. *Ben değilim,* diye fısıldamıştı, elinde tüfek titrerken. Birbirlerinin gözlerine bakarken sessizce yemin etmişlerdi.

Wade Thornton'ın ölüm haberi kasabayı bir gecede yangın gibi sarmıştı. Bazısı Ruth'un onu efsunladığını, adamın kendini öldürdüğünü söylüyordu. Bazısı Ruth'un kızının onu öldürdüğünü. Stone kadınları ve çiçeklerinin dili kötü şans addedilmiş; Ruth çiçek tarlalarını idare edemediği için kasabaya, insanların umutlarını ve ekmek paralarını yok eden bir lanet çöktüğü iddia edilmişti. Nehirde balıkçılık yapanlar geceleri Ruth'u sığırlıklarda bir şeylerle konuşurken gördüklerini söylemekte gecikmemişti. Bir Murray morinası görüldüğü haberleri duyulunca herkes galeyana gelmişti. Nehirlerin Kralı denen balığın bu kadar kuzeydeki bir su yoluna yaklaşmaması gerekirdi; kadın üstlerine uğursuzluk getirmişti demek. Ruth Stone ve bir zamanlar kasabayı kuraklıktan kurtarmış çiçek çiftliği unutulmuştu.

İftiraların ardı arkası kesilmiyordu ki Dr. Lucas Hart polise ifade vermişti: Wade Thornton'ın körkütük sarhoşken av tüfeğini temizlemeye çalıştığı sırada tüfeğin ateş aldığını ve kendi

kendini öldürdüğüne tanıklık ettiğini söylemişti. Polis dosyaya kaza sonucu öldüğünü kaydetmiş, tüm kasaba da gözünü başka yöne çevirmişti. Wattle Stone, Lucas Hart'la evlenmiş, dünya evine elinde akasya demetiyle girmişti. Thornfield'da Ruth'la birlikte yaşamışlardı.

Sonra sen doğdun Junie, derdi annesi hikâyenin bu kısmına geldiği her sefer dosdoğru June'a gözleri dolarak bakarken. Ve insanlar yine nazik davranmaya başladı; sen Thornfield'ın lanetini kaldırdın.

June yanındaki beşikte yatarken Wattle, Ruth'un defterinin tozunu üflemişti. Lucas klinikteyken o da kasaba kütüphanesinden düzenli olarak kitap toplamış, sesli okuyarak Ruth'un çizimlerini isimlendirmiş, şehirden sipariş vermesi gereken tohum listeleri yaparken June yanında uyumuştur. Onca mevsim dönümünden sonra Wattle annesinin çiçek çiftliğini canlandırmaya ikna edebilmişti. İnsanlar kasaba pazarlarında baş gösteren buketleri takdir edercesine başlarını sallıyordu. *Mutluluğun dönüşü*, diyordu her biri birer yürek kadar olan telopea buketi. *Özveri*, diyordu kokulu kâseleri andıran bir demet Sydney gülleri. Çiçek kovaları kısa sürede boşalmıştı. Thornfield'ın çiçekleri yine ilgi görüyordu.

Wattle annesinin çok sevdiği bahçeyi canlandırmış olsa da Ruth'un zihnindeki deliliği dindirememişti. Wattle annesinin üstüne kendi çocuğuymuş gibi titriyor, onu mutlu etmeye çalışıyordu fakat Ruth yine de her gece evden gizlice kaçıyor. Wattle parkelerin gıcirtısını duymak için uyanık yatardı ve ay ışığıyla aydınlanmış bir gece June'u kundağıyla göğsüne bastırıp annesini nehre kadar takip etmeye karar vermişti. Ruth konuşa konuşa suya çiçekler sererken onu izledi.

Anne. Gümüşü yıldız ışığının altında kumlu nehir kıyısına inmişti Wattle. Kiminle konuşuyorsun anne?

Babanla tatlım, diye cevap vermişti Ruth basitçe. Nehirlerin Kralı'yla.

Bir çiçek nehrin sularına çekilirken yüzeye baloncuklar yükselivermişti ama çeken neydi, Wattle görememişti. Arkasını dönüp koşa koşa kocasının yanına, sıcak yatağına dönmüştü.

June üç yaşındayken Ruth uykusunda ölmüştü. Wattle'ın onu bulduğu sabah Ruth'un saçları nehir suyuyla ıslanmış, okaliptüs ve vanilyazambaklarıyla dolmuştu.

Vasiyetinde her şeyi Wattle'a bırakmıştı. Ruth kızından tek bir şey istiyordu: Thornfield'ın hak etmeyen bir erkeğe asla miras bırakılmamasını. Ve nesillerdir de bırakılmamıştı. Clem Hart'ın affetmeyen hiddetine.

Şimdi beni dinle Junie, diyordu annesinin sesi zihninde. Bunlar Ruth'un armağanları. Biz böyle hayatta kaldık.

June gökyüzünde ilk ışık belirlediği sırada derin derin nefes aldı. Kanepeden zar zor kalkıp şişenin dibinde kalan viskiyi sallaya yatak odasına doğru sendeledi.

Kış tatilinin ilk gününde Alice penceresinde durmuş, çalıları yarıp nehre doğru uzanan tebeşir beyazı patıkaya bakıyordu. Oggi'yle ertesi sabah uyanır uyanmaz orada, Alice'in onuncu doğum gününü kutlamak için buluşacaklardı. Oggi onun en yakın arkadaşıydı ki bunun haksızlık olduğunu düşünmüyordu çünkü Toby köpekti, Candy çok büyüktü, Harry de köpekti ve kitap insan sayılmazdı.

Pencereye arkasını dönüp yere yaydığı ödevine baktı. O otururken Harry kuyruğunu sallıyordu. Alice'in tatilde yapması gereken bir ödev vardı: Sevdiği bir kitabı ve neden sevdiğini anlatacaktı. Diğer çocuklar inlese de öğretmenleri Chandler ödev kâğıdını dağıtırken Alice heyecandan yerinde duramıyordu. Hangi kitapla ilgili yazacağını çoktan bulmuştu: Sally'nin kütüphaneden onun için seçtiği, June'un tanışmalarından önce hastaneye gönderdiği fok kadınlarla ilgili hikâyelerin olduğu kitap.

Alice rafların önüne gidip parmağıyla kitap sırtlarını tek tek geçerek fok kadınlı kitabı buldu. Raftan çekerken yanındaki kitap kayıp yere düştü. İsmi altın varakla yazılmış, kapağında solgun bir resim olan bez ciltli bir kitaptı. Adaşı olan kızla ve düştüğü harikalar diyarıyla ilgili hikâyeydi.

Alice kapağını açtı. Baştaki elyazısı notu okurken tüm bedeni buz kesti.

“Fıstık, sana sıcak çikolata getirdim.” Candy buharı tüten bir kupayla kapıda belirmişti. “Alice? Ne oldu?” Kupayı bıraktı. “Bakayım.” Kitabı Alice’in ellerinden sökercesine aldı. Alice onun yazıyı okumasını seyretti. “Ya...” Ne diyeceğini bilemedi.

Alice’in hareketlerini öfke yönlendiriyordu. Candy’yi odasından iterek çıkarıp kapıyı ardından çarptı. Harry havlayarak Alice’in yanına koştu. Alice kapıyı açıp onu da dışarı attı.

Tüm gün aşağı inmedi. Candy’nin getirdiği kızartmalara elini bile sürmedi. Yatak odası kapısının öteki tarafından onunla konuşmaya çalışan Twig sonunda arka verandaya çekilip sigaraları art arda içmeye başladı.

June’un kamyonetinin farları yolda zıplaya zıplaya yaklaştığı sırada karanlık çökmüştü. Alice yatağına oturmuş, kitabı sıkı sıkı tutuyordu. Alt katta kapı ardına kadar açıldı. June’un anahtarları cam tabağa atıldı. Yorgun argın adım sesleri koridordan mutfağa ulaştı. Mutfaktaki musluk fışkırarak açıldı, kapandı. Bileklikler tıngırdadı. Ocaktaki düdüklü çaydanlığın tıslayan fokurtusunu bir ısıklık, sonra çay poşetine dökülen kaynar suyun pofurtusu takip etti. Seramik bir bardağın kenarına vurulan çay kaşığının şangırtısı. Bir anlık sessizlik, sonra June’un yorgun adımları koridordan merdivene vardı.

“June.”

“Bir saniye Twig.”

“June, ben...”

“Bir saniye Twig.”

Merdivenlerdeki ayak sesleri. Yukarı. Yukarı. Alice’in kapısında bir tıklama.

“Alice.” June kapıyı açtı. Harry havlayarak, onunla birlikte içeri daldı. Alice başını kaldırmadı. Ayaklarını yatak ucuna sertçe vurdu.

“Günün nasıl geçti?” June bir eli cebinde, öteki çay kupasına sarılı, Alice’in odasında dolanıyordu. Alice’in yerdeki ödevleri-

nin üstünden atlayıp rafa gitti. Alice, June'un botlarını seyrediyordu. June ona dönünce duruverdi.

Alice iki eliyle elyazılı sayfası açık kitabı kaldırdı; annesi ismini tekrar tekrar yazmış, her "a" harfi yerine kalpler çizmişti.

Agnes Hart. Bayan A. Hart. Bay ve Bayan C & A Hart. Bayan Hart. Bayan Agnes Hart.

Altında da babasının elyazısı vardı.

Sevgili Agnes,

Bu kitabı kasabada bulunca aklıma sen geldin. Thornfield'a elinde sadece bu kitapla geldiğini biliyorum ve umarım sana bir tane daha vermemde sakınca yoktur.

Senin için almadan önce bu hikâyeyi okumamıştım. Ama artık okudum ve aklıma seni getirdi hep. Senin yanında olduğumda ben de böyle düşünüyormuşum gibi hissediyorum ama benimki harika bir his. Sanki hiç yolumu bulmak istemediğim bir labirentte gibiyim. Sen başıma gelen en büyüğü, en şaşırtıcı şeysin Agnes. Thornfield'da yetişen çiçeklerin hepsinden güzelsin. Bence bu yüzden annem seni bu kadar seviyor. Bence hiç sahip olmadığı kızı olabilirsin.

Sana sadece denizle ilgili hikâyelerini anlattığın için teşekkür etmek istedim. Okyanusu hiç görmedim fakat bana baktığında belki de anlattıklarını anlıyormuşum gibi hissediyorum. Vahşiliği ve güzelliği. Belki bir gün gideriz. Belki bir gün denizde beraber yüzeriz.

Sevgiyle,

Clem Hart

June sertçe alnını ovdu. Harry derin derin nefes alıyor, kuyruğunu endişeyle sağa sola sallıyordu.

"Alice," diye başladı June.

Alice hastanede, ateşten yılanların bedenine sarılıp hiç tanımadığı bir şeye dönüştüğünü gördüğünde olduğu gibi, kendi bedeninin dışından seyrediyordu sanki. Yataktan kalktı. Kolunu

geriye attı ve tüm gücüyle kitabı June'a fırlattı. Dosdoğru yüzüne çarpan kitap tangırdarak yere düştü, sırtı çıtırdadı.

June irkilmemişti bile. Yanağında hiddetli bir yara tomurcuklanıyordu. Alice öfkeyle baktı babaannesine. Neden June tepki vermiyordu? Neden öfkelenmiyordu? Neden karşı koymuyordu? Alice'in gözleri buğulandı. Çığlık atmak isteyerek saçlarına asıldı. Annesi ne zaman Thornfield'da kalmıştı? Neden kimse annesinin burada kaldığını söylememişti? Neden kimse annesiyle babasının burada tanıştığını söylememişti? Daha başka ne bilmiyordu? Neden bunu ondan saklamışlardı? Neden annesiyle babası burayı terk etmişti? Alice'in başı ağrıyordu.

June yanına gelecek oldu fakat Alice onu tekmeleriyle uzaklaştırdı. Harry hırlıyor, sağa sola gidiyordu. Alice onu görmezden geldi. Harry onu bundan koruyamazdı.

"Alice, özür dilerim. Canının acıdığını biliyorum. Biliyorum. Özür dilerim."

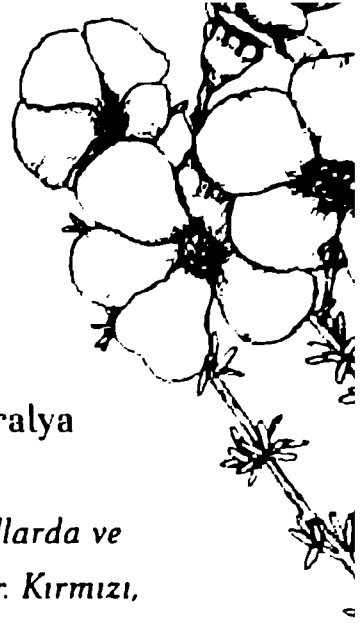
June onu ne kadar sakinleştirmeye çalıştıysa Alice o kadar öfkelendi. Tekmeler savurdu, ısırды, June'un ellerini tırmaladı. June'un kuvvetli bedenine karşı, Thornfield'daki hayatına karşı, okyanustan bu kadar uzak olmaya karşı tüm gücüyle savaş veriyordu. Okuldaki kabadayılara ve kendisiyle Oggi'yle uğraşmalarına karşı savaşıyordu. İnsanların ölmelerine isyan ederek tekmeler savurup çığlıklar attı. Harry'nin yardımlarına, Candy'nin yemeklerinde tadını aldığı hüznе, Twig'in kahkahalarında duyduğu gözyaşlarına karşı savaşıyordu.

Tek istediği buradan kurtulmak, nehre kadar koşmak, suya dalıp yüzmek, uzaklara, en uzaklara, ta körfeze kadar yüzmekti. Annesinin yanına, eve. Toby'nin yanağındaki ılık nefesine. Masasına. Ait olduğu yere.

Yorulmaya başlarken gözlerine yaşlar doldu. Keşke hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığı Thornfield'a hiç gelmeseydi. Keşke ama keşke babasının kulübesine hiç girmemiş olsaydı.

Bahırkupa

Anlamı: Teslimiyetim

Pileanthus vernicosus | Batı Avustralya

Sahil yakınlarındaki çayırlarda, kumullarda ve ovalarda yetişen, ince, odunsu bir çalıdır. Kırmızı, turuncu veya sarı tonlarda muhteşem çiçekler açar. Çiçekler ilkbaharda küçük ve dayanıklı yapraklarla dolu zayıf dalların üstünde tomurcuklanır. Goncalar ilk açıldığında yağimsi bir tabakayla kaplıdır.

Alice'in, anne babasının hikâyesini öğrenme ihtimalleri arasında June, geçmişin kendi kendini anlatacağını aklından bile geçirmemişti. Fakat elyazıları ortadaydı işte: Agnes gelecekteki ismini yazıyor, Clem gerçekleştirecekleri kaleme alıyordu. Alice gelmeden önce June onlara dair tüm kanıtları topladığını zannediyordu; hepsini kasabaya götürmüş, kiralık bir depoya kaldırmıştı. Bir kere bile çan odasındaki rafları karıştırmak aklına gelmemiştir.

Alice kendini iyice yorduktan sonra June onu alt kata, Twig'in sıcak su dolu küveti hazırladığı banyoya taşımış, onunla göz göze gelmemeye çalışmıştı. Twig asla ağzını açmazdı, onun tarzı değildi fakat June yine de sözlerini duydu. *Geçmişin nasıl filizleneceği belli olmaz.*

June alelacele Candy'nin ocağın başında Alice için süt ısıttığı mutfağın önünden geçip tek kelime etmeden yatak odasına girdi. Arkasından sertçe kapıyı kapadı. Maundan oyulmuş kutu yatakta bıraktığı yerde duruyordu. Tereddütle ona baktı.

Alice'in panik atak geçirdiği sabah, June kamyonetiyle gidip

Alice'i okula yazdırmıştı, evet. Fakat günün büyük kısmını depoda, geçmişte kalmış hatıralar ve yadigârlarda huzur bularak geçirmişti. Eve dönerken maun kutuyu yanına almış, Alice'in doğum günü için ihtiyacı olan şeyin içinde olduğunu söylemişti kendine.

Kutunun yanına oturup ince ince işlenmiş oymalara bakarken Clem'in nasıl saatlerce çaba harcadığını düşündü. Agnes için yaptığı ve Alice'in çan odasında duran masadan sonra bu kutu Clem'in en gurur duyduğu eseri idi. Tohum ve çiçekler konusunda iyiydi fakat devrilmiş ağaçları yonta yonta rüyalara çevirme konusunda olağanüstüydü. Kutuyu on sekizine basmadan önce bir oğlanın, mauna ruhunu yontarak erkekliğe adım atabileceğini düşündüğü bir dönemde yapmıştı.

Kapağının bir kenarında Ruth vardı. Bir oymada avuçları tohum doluydu, ayaklarının dibinde çiçekler yetişiyordu. Yandan görüldüğü ötekinde, karnı burnundaydı ve sonuncusunda çok daha yaşlı, kamburu çıkmış, buruş buruş suratında huzurlu bir ifadeyle nehir kenarında otururken kollarında çiçekler, yanındaki sığ suda devasa bir balığın hafif gölgesi vardı. Öteki kenarda Wattle kollarında bebek June'u taşıyordu, başında çiçekten bir taç, arkalarında ev ve çiçek tarlaları uzanıyordu. Kutunun ortasına Clem kendisini yontmuştu, ardında yüzü olmayan biri duruyordu. Clem'in bir yanında June gülümsüyordu. Öteki yanından akasya dalları taşıyan bir kız yaklaşıyordu.

Clem kendisini böyle görüyordu: Thornfield'in hikâyesinin merkezinde. İşte bu yüzden, diye hatırlattı June kendine, yaptığı şeyi bu yüzden yaptı: June'un Thornfield'ı ona miras bırakmaya karar verdiğini duyduktan sonra Agnes'le birlikte çiftliği terk etmişti. Aslında June öz oğlunun gözünde, sevdiği kıza, oğlunu çiftliğe layık görmediğini söylemişti.

June cep matarasına uzanıp büyük bir yudum aldı. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha. Başı zonklamayı bıraktı.

Oğlunun elleriyle yonttuğu Agnes'in suratına bakan June hiç istemese de, Alice'in ne kadar da annesine benzediğini itiraf etmek zorundaydı. Aynı büyük gözler, pırıl pırıl gülümseme. Aynı

hafif adımlar. Aynı koca yürek. Alice'e en azından annesinden bir şey verebilirdi. Kutunun pirinç mandalını kaldırıp kapağı açtı. Hatıraların tüm duyularını ele geçirmesini engelleyemedi. Nehir kenarındaki balımsı koku. Sırların kekremesiliği.

June annesinin yanında durup da babasının küllerini akasyanın etrafına saçtığında on sekiz yaşındaydı. Daha sonra tüm kasabalılar evlerini ziyaret etmiş, babasının doğurduğu bebeklerin, kurtardığı hayatların hikâyelerini anlatırken June nehre kaçmıştı. Kireç gibi patıkada koşmanın ailesinin kadınlarına kötü şans getirmesine dair hikâyeler dinlediği çocukluk yıllarından bu yana buraya hiç adım atmamıştı. June düzene ihtiyaç duyuyordu ve sevginin bu kadar vahşi ve adaletsiz olabilmesi onu korkutuyordu; annesiyle anneannesinin isimlerini kazıdığı, sevginin başlarına getirdiği nimetleri ve lanetleri üstünde taşıyan okalıptüsten nefret ediyordu. Fakat o gün kederle kavrulurken June çalıların arasından suya doğru çekilmişti.

Yüzü gözyaşlarıyla çizgi çizgi, siyah çorapları delik deşik hâlde nehre vardığında uçuk yeşil suda cırlıçıplak yüzen ve gökyüzünü seyreden genç bir adam bulmuştu.

June hemencecik yanaklarını silip kendini toplamıştı. *Burası özel mülk*, demişti en mağrur sesiyle.

Genç adamın ifadesi dostaneydi. Sanki onu bekliyormuş gibi. Koyu renk saçlı, soluk gözlüydü. Çenesinde kirli sakalı vardı.

Hadi gel, demişti. Gözleri, siyah elbisesine takılmıştı. *Burada hiçbir şey canını yakamaz.*

June onu görmezden gelmeye çalışmış fakat onu seyredişini görünce teni yavaş yavaş ısınmıştı; ölüm ve kederden başka bir şeyler hissedebilmenin rahatlığı, babasının kovanlarındaki balıdan da tatlıydı.

June elbisesinin düğmelerini açmaya başlamıştı; önce yavaş, sonra yırtarcasına ve en sonunda koyu yas elbiselerinden soyunup solgun bedenini suya atmıştı. Dibe dalmış, ciğerlerindeki hava su yüzüne doğru yükselmişti. Parmaklarının arasına kum çakıl dolmuştu. Nehir suyu kulaklarını, burnunu, gözlerini doldurmuştu.

Adam haklıydı. Burada hiçbir şey canını yakmıyordu.

Ciğerlerindeki basınç canını yakmaya başlayınca nefese aç hâlde zıpkın gibi yükselmişti. Adamı mesafesini koruyor, yeşil suyun üstünden ona bakıyordu. Daha ne yaptığını anlayamadan June ona doğru yüzmüştü.

İkinci vakti nehir kenarındaki bir kum çukurunda küçük bir ateş çıtırdarken sarmaş dolaş uzanıyorlardı. June'un bedeni acıyla ve zevkle ürperiyordu. Lisedeyken çalılıklarda oğlanlarla oynaşmışlığı vardı fakat ilk defa kendini bir erkekle tamamen paylaşıyordu. Parmak uçlarını adamın göğsündeki alacalı kırmızı yarada gezdirdi. Arkasında aynı yerde yine bir iz vardı. June vücudunun iki yanındaki yaraları da öpmüş, teninde nehrin tatlı suyunu tatmıştı.

Nerede oturuyorsun? diye sormuştu.

Adam onun kollarından sıyrılmıştı.

Her yerde, diye karşılık vermişti botlarını giyerken. June onu izlerken fark ettiği şey taş gibi içine oturmuştu. Adam gidiyordu.

June eşyalarını toplayıp üstüne çekmişti. *Seni bir daha görebilecek miyim?*

Her kış, demişti adam. *Akasya çiçek açtığında.*

June nehre âşık olmuştu: sabit, değişmez ve hakikiydi. Bunun, anneanesi Ruth'un Nehirlerin Kralı'yla talihsiz aşk macerasına veya annesiyle babasının kavuşmasının güvenilirliğine hiç benzemediğini söylemişti kendine. June'a göre kontrol ondaydı; bir adama kalbini kaptırmayacak, acısına şahit olacak bir ağaca ismini kazımayacaktı. Sevgisi yarım kalmış bir hikâye olmayacaktı. Adam geri dönecekti. Akasya açtığında. Ve akasya hep açardı.

Babasının ölümünü takip eden aylar ağır, toz toprak içinde ve zorlu geçmişti. Wattle Hart yataktan çıkmıyordu. Ev çürük çiçek kokuyordu. June kendini çiftliğe vermiş, günlerini çiçek tarlalarıyla ilgilenerek, çevredeki kasabalara sipariş götürerek geçiriyordu. Geceleri, pişirdiği yemekleri Wattle ucundan didikledikten sonra atölyeye girer, kurutulmuş çiçekleri reçineyle

kaplamayı öğrenirdi kendi kendine. Bulanık görmeye başlayana kadar da çıkmazdı. Bazen masada uyuyakalır, yanaklarına yapışmış çiçek yapraklarıyla boynu ağrıyarak uyanırdı. Annesinin acısından olabildiğince uzak duruyor, sevginin ardında bıraktığı yıkıma şahit olmaya katlanamıyordu.

Ertesi mayıs ayında ağacın günbegün takipçisi oldu; akasyanın ilk tomurcukları baş verdiğinde nehre koştu. Koşarken nefesini tutuyordu. *Onu gördüğümde nefes alırım. Onu gördüğümde nefes alırım.*

Her gün gidiyordu. Kışın sonu yaklaşıyordu. Akasya çiçekleri dökülmeye başlamıştı. June'un elbiseleri belinden düşüyor, kemikleri ele geliyordu. Gözlerinin altları morarmıştı. Beti benzi sararır, elleri toz topraktan kirlenirken çiçek tarlaları büyüüp serpiliyordu. Ağustosun sonunda bir ikindi vakti açıklıktan nehir kenarına yürüdüğünde küçük bir ateş, üstünde kaynayan bir çaydanlık gördü. Genç adam solgun gözleriyle göğsünü delerce sine bakıyordu.

Nerede kaldın? diye sordu June.

Bakışlarını kaçırdı. *Şimdi buradayım,* dedi. Sağ gözünün altında taze, mavi ve eğri büğrü bir yara vardı.

June, adamın kollarını kendisine sardı, gömleğinin üstünden kalbine dayadığı kalbini hissetti.

Üç gün eve dönmedi.

Nehir kenarında kamp kurup etli konserve bezelyeyi ekmeğe katık ediyor, ateşin yanında sevişip güneşte papatya taçları yapıyorlardı. Genç adam nerelere gittiğini, June da ona kalmasını ne kadar çok istediğini söylememişti.

Birkaç ay sonra gazetelerde ta şehirde gerçekleşen bir dizi banka soygunuyla ilgili haberler çıkmıştı. Hırsızların savaştan dönmüş eski askerler olduğu iddia ediliyordu. Bölgedeki kasaba halkını gözlerini dört açmaları için uyarıyorlardı. *Suçlular silahlı, tehlikeli ve saklanacak yer arıyor.*

İlkbahar, yaz ve sonbahar boyunca Thornfield, June'un didinmelerinin sonucunda çiçeklerle dolup taşmıştı. İstirabını

çiçeklere dönüştürmeye kendini öyle kaptırmıştı ki annesinin ne kadar zayıf düştüğünü, eski hâinden eser kalmayana kadar fark etmemişti.

Şimdi beni dinle Junie. Wattle son sözlerini kızını uyarmak için kullanmıştı. *Bunlar Ruth'un armağanları. Biz böyle hayatta kaldık.*

June dikkat etmediği sırada hastalık, annesinin kalbinden geriye kalanları yiyip bitirmişti. Cenaze için June, Thornfield'daki tüm akasyaların çiçeklerini kesmişti.

Nehir kenarındaki üçüncü kışları neredeyse sözsüz geçmişti. Genç adam ona niye ağladığını sormuyordu. June ona parmak eklemlerini nasıl yaraladığını sormuyordu. Tıpkı onun gibi, cevapları duymak istemiyordu.

İlkbahar geldiğinde June hamile olduğunu biliyordu. Rüzgârlı bir sonbahar günü tek başına doğum yapmış, oğluna parlak yıldızlara benzeyen bir bitkiden esinlenerek Clematis ismi koymuştu. Akasya çiçeklendiğinde June kundakta bebeğiyle nehir kenarındaki açıklığa daha varmadan önce genç adamın orada olmayacağını biliyordu. Bir daha hiç gelmeyeceğini de.

Çiftlikte tek başına, yeni doğmuş bebeğiyle her gece yastığına pişmanlığını ve dehşetini ağlaya ağlaya akıtır, ihmalkârlığı yüzünden annesinin öldüğünden, oğlunun tıpkı babası gibi vurduymaz bir doğası olacağından korkardı. Her gece birbirinin aynısıydı, ılık bir gün evinin yoluna beklenmedik bir dostluk adım atana dek.

June maun kutuyu karıştırı karıştırı bir avuç kuru papatya buldu. Özenle tutup sağa sola çevirdi.

Tamara North ufacık bir çanta ve bir saksı dolusu papatyasıyla Thornfield'a geldiğinde bulutsuz bir bahar sabahıydı. June yıkanmamış ve ekşimiş süt kokarak, kucağında çığlık çığlığa ağlayan Clem ve ardında ölmeye yüz tutmuş bir tarla dolusu çiçekle, tıkatılan kapıyı açmıştı. Hemen o anda Tamara'ya iş teklif etmişti. Ne işi, bilmiyordu; ırgat ya da dost, June'un ikisine de ihtiyacı vardı. Tamara çantasıyla saksısını bırakmış, Clem'i kollarından almıştı.

Ağlayan bebekleri suya koyarsın, demişti. Suda sakinleşiyorlar.

Tamara nereye gittiğinden ve ne yaptığından son derece emin adımlarla banyoya gitmişti. June koridorda kalakalmış, banyoda açılan musluğun, Tamara'nın sakinleştirici ninnisinin ve Clem'in gittikçe yatışan haykırıışlarının sesiyle ne olduğunu şaşırmıştı.

Tamara'nın Thornfield'daki ilk gecesinde, Clem'i yatağına yatırıp kendisi de yeni yatak odasına yerleştikten sonra June saksıdan birkaç tane papatya kesmişti. Ufak demeti penceresinin önüne kurutmak için asmış, birkaçını da Thornfield Sözlüğü'nün arasına, yanlarına yazdığı yeni girdiyle koymuştu.

Çalı papatyası. Varlığını acımı dindirir.

Tamara, Twig' diye seslenilince karşılık veriyordu ve o zamandan beri June'un acılarını dindiriyordu. June dinlemediğinden bile.

Kuru çiçekleri tekrar kutuya koydu. Parmaklarını helezon gibi oymalarda gezdirdi. Clem, Thornfield'ın asla onun olmayaacağını öğrenmeden hemen önce verdiği son şey buydu. Bebekliğinden beri teninin altında kaynayan hiddet geri döndürülemez şekilde içini parçalayıp çıkmıştı. *Keşke seni hiç tanımamış olsaydım da beni babam yetiştirseydi*, diye haykırmıştı, Agnes'i de kolundan tutup kamyonetiyle çekip gitmeden önce. Boğuk sesi, hastalıklı benzi hâlâ dün gibi aklındaydı; tıpkı yolcu koltuğunda oturan Agnes'in gözlerindeki boşluk gibi.

June, oğlunun maunu özellikle mi seçtiğini düşünürken midesine kramplar girdi fakat oğlu, ağacın anlamının seneler boyu zihnini meşgul edeceğini tahmin edemezdi. *Barışma*. Hıçkırıklara boğulmadan önce, Alice'in doğum günü hediyesini yapmak için ihtiyacı olan şeyi bulana kadar kutuyu karıştırdı.

Kapağını pat diye kapatıp titreyen ellerle cep matarasına uzandı. Birkaç büyük yudumdan sonra odasından çıktı, evde yürüyüp dışarı, atölyeye gitti.

* (İng.) Twiggy daisy'ye (çalı papatyası) türündeki çiçeğe gönderme yapılıyor. -ç"

Herkes yatıktan çok sonra bile June masasında, kuyumcu lambasının altında gözleri yanana, matarası boşalana dek çalıştı. Alice'e yazdığı mektubu bitirip hediye hazırlayıp paketledikten sonra lambayı kapadı. Atölyeden çıktı, karanlıkta yalpalaya yalpalaya yürüyüp Alice'in yatak odasına çıktı.

Alice uyurken irkildi. Kalktı. Pencerelelerden sızan incecik ay ışığında June'u masanın başında gördü ama gözlerini bir türlü açamadığı için başını yastığa tekrar koyup uykuya daldı. Uyan-
dığında hava aydınlıktı. Onuncu doğum günü. Gece gördüğü sahneyi hatırlayıp ayağa fırladı. Masasında bir hediye ve mektup vardı.

Hediye paketini yırttı, içindeki mücevher kutusunu açtı ve nefesi kesildi. Gümüş bir zincire büyük bir gümüş madalyon asılmıştı. Madalyonun kapağındaki reçinede kurutulmuş kırmızı çiçek yaprakları vardı. Alice tokayı açmak için tırnağını araya soktu. Madalyon pat diye açıldı. İnce bir camın ardında annesinin siyah beyaz fotoğrafı duruyordu. Alice'in yanaklarına sıcak gözyaşları aktı. Kolyeyi boynuna takıp mektubu açtı.

Sevgili Alice,

Bazen bazı şeyleri söylemek zordur. Bu mektubu herkesten çok senin anlayacağını biliyorum.

Senin yaşlarındayken bu topraklarda, evimizde yetişen çiçekler sayesinde çiçeklerin dilini annemden, senin anneannenden öğrendim, o da aynı şekilde kendi annesinden öğrenmişti. Kimi zaman kelimelerin anlatamadığı şeyleri söylememize yardımcı ediyorlar.

*Ellerinden alınanları yerine koyamayacağım için kalbim ağ-
rıyor. Sen nasıl sesini kaybettiysen, ben de konu annenle babandan bahsetmeye geldi mi kendime ait bir parçamı kaybettim. Ve bu doğru değil, biliyorum. Cevap almaya ihtiyaç duyduğunu*

biliyorum. Çıktığımı yolda el yordamıyla ilerliyorum, senin de aynı durumda olduğunu biliyorum. Sesimin kaybolan kısmını bulduğumda tüm sorularına tek tek cevap vereceğimi bil. Sana söz. Belki seslerimizi birlikte buluruz.

Ben senin babaannenim. Annenle babanı çok seviyordum. Seni de çok seviyorum. Seni hep seveceğim. Biz artık birbirimizin ailesiyiz. Ve hep öyle kalacağız. Twig ve Candy de.

Bu annenin bendeki tek fotoğrafı. Artık senin. Kurutulmuş çöl gelinciklerinden bu madalyonu yaptım. Ailemizin kadınları için cesaret anlamı taşır. Cesur ol. Kalbine güven.

Thornfield annenin evi, babaannenin evi, babaannenin annesinin evi. Senin de evin olabilir. Bu madalyon gibi hikâyelerini sana açacaktır. Eğer izin verirsen.

*Seni seven babaannen,
June*

Alice mektubu katlayıp kenarına dokundu. Cebine koydu ve açık madalyonu avucunda tutup annesinin fotoğrafına baktı. Belki June haklıydı. Bazı şeyleri söylemek fazla zordu. Bazı şeyleri hatırlamak fazla zordu. Bazı şeyleri bilmek de fazla zordu. Ama June söz vermişti: Alice sesini bulabilirse June da cevapları bulacaktı.

Alice mavi botlarını ayağına geçirip gizlice evden çıkarak serin ve mor sabaha adım attı.

Alt kattaki çalışma odasında Twig konuşma sonlanmış olmasına rağmen telefonu kulağında tutuyordu. Kalbi güm güm atıyordu. Çok kolay olmuştu: Eyaletin evlat edinme kurumu Sarı Sayfalar'da vardı. Sadece telefonu eline almış, numarayı çevirmiş, isminin June Hart olduğunu ve torununun evlat edinilmesiyle ilgili bilgi edinmek istediğini söylemişti. Belgelerin Thornfield Çiftlik İdarecisi Tamara North adına bırakılmasını istemiş, formların

yedi ile on iş günü içerisinde tarafına gönderileceğini öğrenmişti. Beş dakika bile sürmemişti. Sonra telefon kapanmıştı. Twig de orada oturmuş çevir sesini dinlerken kalakalmıştı. Çevir sesi, harekete geçirilen kader çarklarının sesiydi; kendi çocuklarını ararken duymayı asla başaramadığı sesti. Kâğıt üstünde Nina ve Johnny'nin varlığına dair tek bir kayıt yoktu. Fakat Twig her yıl doğum günlerinde yeni bir tohum ekiyordu. Thornfield'ın çevresinde altmıştan fazla bitki ve ağaç yetişmişti bu şekilde.

Dışarıda güneş, çiçek açmış akasya dallarını kesip kovalarına doldurmakla uğraşan Çiçeklerin sırtlarına vuruyordu. Biri eski bir ilahi mırıldanıyordu. Twig eşlik edecek gibi oldu ama vazgeçti. Kiliseye gitmeyi yıllar önce bırakmıştı.

June'un yatak odasında çıt çıkmıyordu. Twig sabahın erken saatlerine kadar uyumadığını, bildiği en iyi yöntemle, çiçekler aracılığıyla özür dilediğini biliyordu. Ama pişmanlık garip bir tohumdu; ne kadar derine ekilirse filizlenmek için o kadar çok çaba sarf ederdi. June, Alice'e bebeği söylemeyecekse, Twig söylemeye hazırdı. Dolayısıyla bilgiye ihtiyacı vardı.

Ahizeyi yerine bırakmak için eğilirken dışarıdaki gün ışığında bir şey gözünü aldı. Twig ışığın nereden geldiğini görebilmek için gözünü kıstı. Çiçeklerin yanından parmak uçlarında geçip hızla çalılardan arasına dalan Alice'in yeni kolyesi güneş ışığını yansıtmıştı. Twig onun nehirde kiminle buluşacağını biliyordu. Onu durdurmaya da hiç niyeti yoktu. O çocuğun bulabileceği tüm tesellilere ve avuntulara ihtiyacı vardı.

Alice çiçek tarlalarının arasından seğirtti. Ölü kış otları ayaklarının altında hışırdıyor, soğuk hava ciğerlerini yakıyordu. Çiftliğin en ucunda akasya ağaçları sapsarı parlıyor, tatlı kokularını saçıyor. Çiçekler çoktan dışarı çıkmış çalışıyordu; Alice görülmemek için eğilerek çiçek tarlalarının arasından çalılıktaki patikaya daldı. Madalyon göğsüne çarpa çarpa koşuyordu.

Cesur-ol-kalbine-güven. Cesur-ol-kalbine-güven.

Alice nehre ulaştığında soluklanmak için durup yeşil suyun kayalarla ağaç köklerinin üstünden akışını seyretti. Denizi düşünerek bir süre öyle durdu. O kadar uzak, hatta hiç gerçek olmamış, rüyalarından farksızmış gibi geliyordu. Bu düşünceden nefret ediyordu; deniz kıyısındaki hayatının ve orada sevdiği her şeyin, rüyalarında savaştığı yangınlardan daha fazlası asla olamayacağını düşünmekten. Toby, duyamasa bile, ona kitap okurken bacağına koyduğu patisi alev alev bir rüyadaki kıvılcımdan farksızdı. Ya da bahçesinde çıplak ayaklar, narin elleriyle annesi dumandan. Annesi bu nehre gelmiş miydi? Şimdi Alice'in durduğu yerde durmuş, suyun kayalarla köklerin üstünden akmasını seyretmiş miydi? İsmi, okalıptüsten kazınmış isimlerden miydi? Neredeyse annesinin tenini hissedecek, kollarının sıcaklığını duyacaktı.

June'un mektubunu cebinden çıkarıp açtı. *Sesimin kaybolan kısmını bulduğumda tüm sorularına tek tek cevap vereceğimi bil. Sana söz. Belki seslerimizi birlikte buluruz.*

Katlayıp tekrar cebine koydu. Aklına babası gelirken alnı boncuk boncuk terlemeye başladı. Kulübesinden yeni masanın ağırlığı yüzünden kolları titreyerek, gözleri umut dolu çıktığını hatırlıyordu. Nasıl da hızlı kararlılardı. Evi darmaduman ederek, annesinin bedenini duvara fırlattıktan sonra kükreyerek Alice'in üzerine atılışı...

Gözlerini yuman Alice yumruklarını sıkı, derin bir nefes alıp çığlık attı. O kadar iyi geldi ki tekrar çığlık attı, sesinin nehirle birlikte aktığını, denize kadar ulaştığını, okyanusun kıyısından annesi, doğmamış bebeği ve Toby'yi eve çağırdığını hayal etti. Evinde, ateşler içindeki rüyalarından sıyrılıp birbirlerini güvende tutabilirlerdi.

Boğazı acımaya başlayınca çığlık atmayı bıraktı. Soyundu, botlarını çıkardı. Zarar görmesinden korkarak madalyonunun çengelini açıp giysilerinin arasına soktu. Koyu yeşil su hızla akıyordu. Parmaklarını daldırınca soğuktan ürperdi. Cesaret bulana dek bir süre oyalandı. Üç deyince. Nehre daldı. Soğuktan şoka

uğrayıp su püskürterek yukarı çıkınca ateş rengi gül yaprakları öksürürken buldu kendini. Anlamadan etrafına baktı. Ürperen tenine bir yaprak daha yapışmıştı. Sonra bir tane, bir tane daha. Nehrin yukarısına baktı. Oggi nehir kenarına çömelmiş gül yapraklarını suya bırakıyordu. Yanında bir battaniye bir de sırt çantası duruyordu. Alice gülümseyerek ona doğru su sıçrattı.

“Selam, Alice.”

Alice el sallayıp kayalara çıkmaya çalıştı.

“Al.” Oggi başını çevirerek ona battaniyeyi uzattı. “Bugün hava buz gibi olsa da yüzmeye gideceğini tahmin ettim.” Alice titreyerek battaniyeyi alıp etrafına sardı. “Doğum günün kutlu olsun,” dedi Oggi. Gülümsemesi tüm ışıltısıyla Alice’in içini ısıttı. Birlikte botlarıyla giysilerinin olduğu yere yürüdüler. Oggi oturup sırt çantasındakileri çıkardı. “Bulgaristan’da yılda iki kez kutlandığını biliyor muydun? Bir kere doğum gününde, bir de isim gününde. Aynı isimli herkes aynı gün kutluyor. Gerçi Alice için isim günü var mı bilmiyorum. Her neyse, geleneklere göre insanlar kutlamalara çat kapı gidiyor ve kutlamayı yapanlar gelenleri yedirip içiriyor.”

Alice kaşlarını çatı.

“Benim pek hoşuma giden bir gelenek değil o yüzden atıştır-malıkları yanımda getirdim.”

Bunu duyan Alice’in yüzü aydınlandı. Yanına oturdu. Oggi arkasında tuttuğu kumaşa sarılmış paketi gösterdi; gül desenli kumaşın her köşesi düğüm yapıp tutturulmuştu. Alice’in açması için işaret etti. Kumaş açılınca bir kavanoz ateş rengi reçel ile düz ve dörtgen bir hediye paketi çıktı. Alice gülümsedi. Oggi sırt çantasından bir kutu tereyağlı ekmek, ekmek bıçağı ve küçük, eski püskü bir matara çıkardı.

“Bulgaristan’da doğum gününün gül hasadının sonuna denk geldiğini biliyor muydun? Mayısın hazirana kadar Güller Vadi-si renk renk gülle dolar. Tek tek kesilir, hasır sepetlere konup imalathanelere gönderilirler. Orada artık ne yapılacaksa yapılır. Reçel. Yağ. Sabun. Parfüm.”

Alice reçel kavanozunu evirip çeviriyordu. Soğuk ışıkta ışıl ışıldı. Oggi mataranun kapağını çevirerek açıp bardak gibi kullandı.

“Biz kutlama yaparken bunu içeriz.” Mataradan şeffaf bir sıvı dokt. “Bunun adı rakı.” Matarayı ona uzatıp kapağı şerefine kaldırır gibi kaldırdı. “‘Nazdrovya’ diyoruz.”

Alice başıyla onayladı. Onun yaptėını yaparak matarayı dudaklarına gotrd, küçük bir yudum alıp yuttu. İki de ksrp tükürükler saçtılar. Alice tkrp dilini tekrar tekrar battaniyeye sildi.

“Bence de iğrenç ama yetişkinler bayılıyor,” dedi Oggi hırılıyla. Alice tiksiniş gibi bir ifadeyle matarayı ona itti. Oggi kapağını kaparken gülüyordu. “Hadi hediyeni a.”

Alice önce bir köşesini, sonra heyecanla tüm kahverengi kâğıdı yırtınca ortaya bir kitap ıktı. Sırtı atlamış, sayfaları sararmıştı; Thornfield Sözlüğü gibi kokuyordu. Parmaklarını kitabın isminde gezdirdi.

“Seveceğini düşündüm. Hikyelerden biri denizde yaşayan, sonra sesini kaybeden bir kızı anlatıyor.”

Alice ona baktı.

“Ve sesini tekrar nasıl bulduğunu.”

Alice hiç düşünmeden uzanıp yanağını öptü ve daha ne yaptėını bile anlayamadan geri oturdu. Oggi’nin parmakları, dudaklarının değdiği yere gidiverdi. Başka bir şeye odaklanabilmek için Alice içine madalyonu koyduğu botuna uzandı. Avucuna devirip zincirinden kaldırdı.

“Vay be,” dedi Oggi dokunmak için uzanarak. Alice kopasını açtı. Oggi, annesinin fotoğrafını inceledi.

“Oggi, bu annem,” dedi Alice, kelimeleri dikkatle telaffuz ederek.

Oggi madalyonu bırakıp sanki imdiklenmiş gibi ayağa fırladı. “Ne...” řařkınlėa kapılmıştı. “Alice, sen konuştun mu? Konuşuyor musun? Nasıl yani? Sen konuşabiliyor musun?”

Alice kıkırdadı. Gülmenin ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuştu.

“Konuşuyor!” Oggi ayağa kalkıp etraflarında koşmaya başladı. Alice madalyonu kapayıp kolyeyi boynuna geçirdi.

Oggi durunca elleri dizlerinde iki büklüm oldu. “Doğum günü kahvaltısı yapalım mı?” dedi nefes nefese.

“Tabii olur,” dedi Alice utanarak.

“‘Tabii olur’ dedi!” Oggi kahkaha attı. “Seyirciler ayakta!” Ellerini ağzının etrafına götürüp tezahürat etti. “Alice. Hiç bu kadar güzel bir doğum günü kutlamamıştım, hem de benim doğum günüm bile değil.”

“Hediyeler için teşekkür ederim,” dedi yavaşça, tekrar kelimelerin şekline alışmaya çalışarak. Kitaba sarıldı.

“Rica ederim.” Oggi gülümsedi. Reçel kavanozunu açtı. “Annem bu seferkini özellikle doğum günün için yaptı.” Bıçağı kavanoza daldırıp bir dilim ekmeğe bolca reçel sürdü. “Bahçesinden, benim ismimin güllerinden.”

“Nasıl yani?” Uzattığı ekmeği aldı.

“Ha, renkleri öyle,” diye açıkladı, kendine de bir dilim hazırlarken.

“Ognian bir renk mi?” diye sordu Alice şaşkınlıkla. Kendi ismi de renkti.

“Renk de olabilir,” diye cevap verdi Oggi reçelli ekmeğinden koca bir ısırık alıp. “Afef demek.”

“Anlamadım?”

Oggi gülüp yutkundu. “Ognian,” dedi, “ateş demek.”

“Ya.” Nehrin çağılısına kuşların sesleri karışıyordu. Kış ışığı ağaçların arasından sızıyordu.

“Bir şey daha desene,” dedi Oggi biraz sonra.

“Bir şey daha,” dedi Alice ve onu güldürmenin neşesiyle yanakları kıpkırmızı oldu.

Alice eve döndüğünde June mutfakta cızırdayan tavaların başında duruyordu. Candy ve Twigmasada bir şeyler okuyordu. Harry,

Twig'in ayağının dibinde oturuyordu. Alice'i görünce kuyruğunu pat pat vurmaya başladı. Üç kadın da başlarını kaldırdı.

"Doğum günün kutlu olsun," dedi June, Alice'in madalyonuna bakarak.

"Doğum günün kutlu olsun fıstık." Candy tarif kitabını kapadı.

"Selam Alice. Mutlu yıllar." Twig gazeteyi katladı.

June'un omuzları çöküktü. Candy'nin suratı sararmıştı. Twig yavaş ve ağır hareket ediyordu. Üçü de gülümsemeye çalışıyordu ama hiçbirinin gözleri mutlu değildi. Kimse Alice'in ıslak saçlarından veya kumlu ayaklarından bahsetmedi.

"Doğum günün için pankek yapıyorum. İster misin?" June'un sesi titriyordu.

Alice ona olabilecek en tatlı gülümsemesiyle baktı.

"Hemen geliyor." June tavaya biraz daha bulamaç döktü.

Alice sandalyelerden birine oturdu.

"Biraz da doğum günü içeceği ister misin Alice?" diye sordu Twig sandalyesini geri iterken. Alice başını yukarı aşağı salladı. Twig şampanya kadehi çıkarmak için dolaba giderken June'un elini sıktı. Harry pat diye ayaklarının dibine kıvrıldı. Alice kadınları seyrediyordu. June'un omuzlarının hep biraz titremesini. Twig'in hüznünlü gözlerini. Candy'nin mavi ama ne kadar parlak olsa da kederini gizleyemeyen saçlarını. Tek üzülen ve sevdiklerini özleyen Alice değildi.

June pankekleri tereyağı ve akçaağaç şurubuyla süsledi. Twig tabağının yanına elma suyu ve soda dolu kadehi koydu.

"Teşekkürler June. Teşekkürler Twig," dedi Alice.

June bulamaçlı spatulayı elinden düşürdü. Twig'in ağzı açık kaldı. Candy tiz bir çığlık attı. Harry yerden bulamaç mı yalasa, onlara mı baksa karar veremeyerek ikisini birden yapmaya koyuldu.

Kadınlar Alice'i üç taraftan kucakladılar.

"Tekrar söylesene Alice!"

“Alice, Candy Baby desene!”

“Hayır Alice, Twig der misin?”

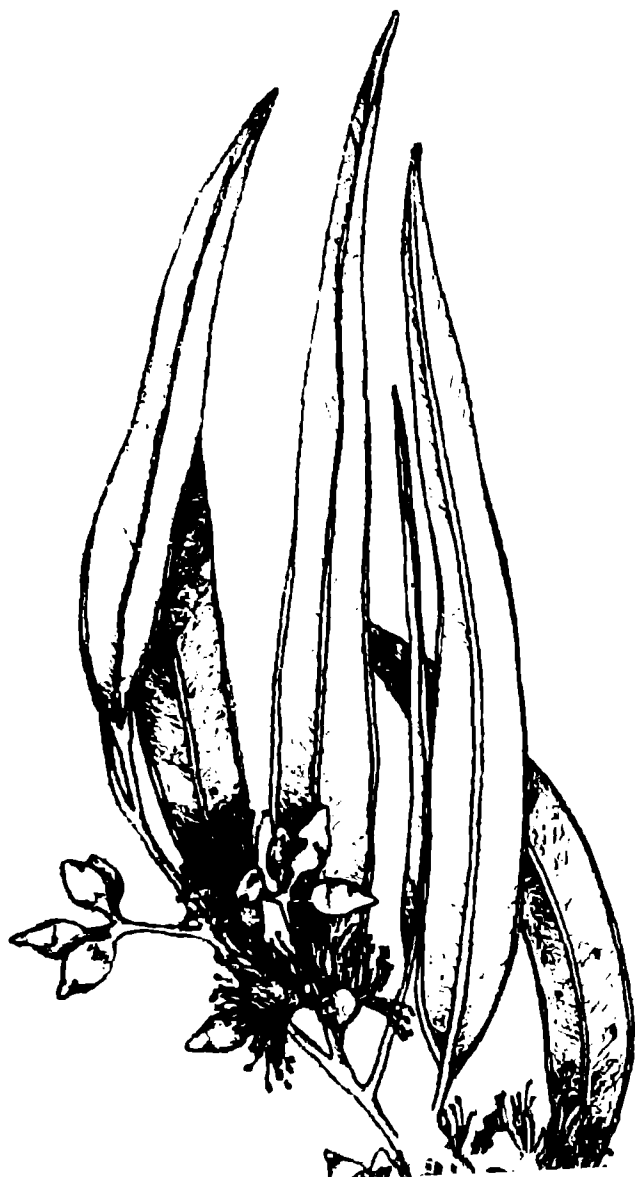
Tam ortada duran Alice bir goncanın yaprakları kadar birbirine yakın yüzlerine bakıyordu. Doğum günü olmasına rağmen sesini paylaşmak hepsi için bir hediye gibiydi.

Kadınlar etrafında dans ederken kendi kendine gülümsedi. Sesini bulmuştu. Şimdi June’un, Alice’e cevaplar bulma sözünü tutması gerekiyordu.

Nasıl da özlemle, nasıl da hasretle
Beklerim çiçek mevsimini

Emily Brontë

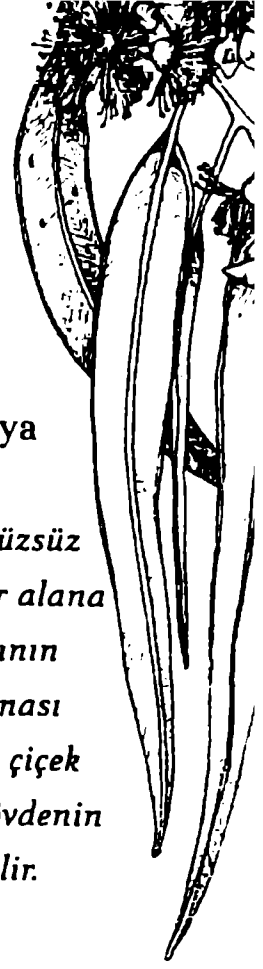

Dere okalıptüsü

Anlamı: Efsun

Eucalyptus camaldulensis | Tüm Avustralya

Avustralya'nın simgesi sayılan bir ağaçtır. Pürüzsüz kabukları uzun kurdeleler gibi dökülür. Geniş bir alana yayılan bol yapraklı dalları vardır. Tohumlarının kurumaması için ilkbaharda sık sık taşkın olması gerekir. İlkbahar sonundan yaz ortasına kadar çiçek açar. "Dul yapan" takma adını, kalın dalları (gövdenin yarıçapında olabilirler) durduk yere kırılabilir.

Alice direksiyonu sıkarken parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Gözlerini trafik lambasından ayırmıyor, yeşile dönmesini bekliyordu. Debriyaja basmaktan sol bacağı titremeye başlamıştı.

"Peki Alice, ana caddenin sonuna kadar gideceğiz, orada U dönüşü yapacaksın." Polis memuru başını eğmiş, kucağındaki not defterine bir şeyler karalıyordu. Saat erkendi, okula gidip trafiği henüz başlamamış, dükkânlar kapılarını yeni açmıştı; tabelaların AÇIK yazan yüzleri yavaş yavaş çevriliyordu. Gece yağan bahar yağmuru, yolu sabah ışığının altında cıvaya çevirmişti. Alice gözlerini kıstı. Işık yeşile döndü.

Sol ayağını debriyajdan yavaşça kaldırdı. Kavradığını hissedene kadar bekle, demişti Oggi kim bilir kaç kez, eski kamyonette yanında otururken. Onu düşününce sakinleşti. Debriyaj kavrayınca sağ ayağını gaz pedalına bastırdı. En azından sertçe sarsılmamışlardı. Nefesini vererek direksiyonu tekrar tuttuğu sırada gülümsüyordu. Gözucuyla polise baktı. İfadesinden bir şey anlaşılmıyordu.

Trafik lambasını geçip hız sınırını aşmadan ana caddede ilerledi. Kasabadan uzaklaşan, çalılık arazilere doğru kıvrılan siyah bir kurdeleye benzeyen yol ileriye doğru uzanıyordu. Alice yolun okaliptüslerin arasında kaybolduğu yerden gözlerini ayırmadı. Yolu takip etme özlemiyle yanıyordu; önüne çıkarabileceği ihtimaller başını döndürüyordu.

“Kenara çek, U dönüşü yap, sonra merkeze dönelim.”

Alice başıyla onayladı. Yavaşladı, sinyal verdi fakat yolun ortasındaki çift çizgiyi fark edince sinyali kapayıp sürmeye devam etti.

“Alice?”

Gözlerini yoldan ayırmıyordu. “Çift çizgi var. Geçmem yasak.” Sakin olmaya zorladı kendini. “Fatty Patty’s’den sola dönerim. Merkeze oradan gideriz.”

Memur ifadesini korumaya çalışıyordu fakat Alice ufak bir gülümseme yakaladı. Balık restoranından sapıp sessiz sokaklardan merkeze doğru sürdü.

Alice otoparka girerken June ve Harry onu bekliyordu. Park ettiği sırada korna çalıp durdu.

“Aferin kızıma!” June el çırttı. Harry boğuk bir sesle havladı. Artık yaşlanmıştı.

“Eve ben süreceğim!” diye haykırdı Alice memurun peşinden merkeze girerken havaya yumruğunu kaldırarak. Biraz sonra Alice cebinde sürücü ehliyetiyle dışarı çıkıyordu. Memur kaç defa ciddi bakmasını söylese de ehliyet fotoğrafında yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Alice, Thornfield’ın yoluna saptıktan sonra evin önünde dikkatle U dönüşü yaptı. El frenini çekti ama motor çalışmaya devam ediyordu.

“Bir yere mi gidiyorsun?” June kemerini çözerken tek kaşını kaldırmıştı. Harry’nin gözleri bir ona bir ötekine gidiyordu. “Herkes seni bekliyor.”

“Biliyorum ama Oggi’yi de alacağım,” dedi Alice ıslıl ıslıl bir ifadeyle. “Nasılsa sınavı geçtim.”

June’un suratından ufakık bir gölge geçti. “Tabii. Herkese yetecek kadar pankek var.” Gülümsedi ama gözleri soğuktu.

Alice kasabada dolanıyor, uzun ve rahatlatıcı nefesler alarak June’a söylemeyi dilediği şeylerin içini kavurmasını engellemeye çalışıyordu. Harry yanında nefes nefeseydi. Kendisiyle Thornfield arasına ne kadar mesafe koyarsa o kadar rahatlıyordu. Oggi’ye ne kadar yaklaşırsa o kadar mutlu oluyordu. Dokuz yaşından beri olduğu kadar.

Alice kasabanın sınır tabelasından hemen önce soldaki toprak yola saparken Harry havlamaya başladı.

“Geldik sayılır.” Alice güldü. Bazen Harry’nin Oggi’yi kendisinden de çok sevdiğini düşünüyordu.

Oggi’nin evinin önüne çektiği sırada Oggi verandada onu bekliyordu. Alice’in içini öyle yoğun duygular sardı ki kapı koluna uzanırken parmaklarından kıvılcımlar saçacaktı neredeyse.

“Aldım,” dedi şarkı söylercesine, kamyonetten elinde salladığı ehliyetle inerken. Harry peşindeydi.

Oggi’nin yüzü aydınlandı. Alice o ifadeyi, onu sevdiği için gözlerinde beliren o ışığı kana kana içmek istiyordu.

“Gececeğini biliyordum,” dedikten sonra yüzünü ellerinin arasında tutup uzun uzun öptü. Saçları gözlerine düşünce Alice geri çekilip saçını kenara çektiği sırada bileklikleri şingirdadı. Onları özellikle bugün için mücevher kutusundan çıkarmıştı. *Dere okalıptüsü. Efsun.*

“Bir tur atmak ister misin?” diye sordu işveyle.

“Tabii ki,” dedi Oggi tekrar öperek. “Ama önce bir şey vermem lazım.”

Alice kaşını kaldırırken Oggi bir eliyle gözlerini kapayıp ötekini beline koydu.

“Hazır mısın?” Dudakları kulağına değiyordu.

“Ne yaptın?” Oggi verandadan indirirken ona sıkı sıkı tutundu.

“Tamam. Aç şimdi.” Elini gözlerinden çekti. Alice’in nefesi kesildi.

Nane yeşili boyası soyulan Volkswagen Beetle’ın kaputu paslanmıştı ve jant kapaklarından biri eksikti. Dikiz aynasına kor gibi yapraklardan bir çiçek kolyesi asılmıştı.

“Oggi,” diye haykırdı Alice. “Bunu nasıl aldın?” Kapıyı açıp süngerimsi sürücü koltuğuna oturarak ellerini büyük ve ince direksiyonda gezdirdi.

“Kereste deposunda fazla mesai yaptım.” Omuz silkti. “Bir de... barda cüzi bir miktara bulmuş olabilirim.”

Alice kahkahalara boğuldu. O yıl Oggi geceleri kasabadaki barda çalışmaya başlamıştı.

“Sarhoşun tekini benim için arabasından mı ettin?” Olduğu yerde zıpladı.

“Elimden bu kadarı geldi,” dedi onu kendine çekerken gülümseyerek.

“Peki ya sınavı geçemeseydim?”

Oggi atletikle eteğinin arasından görünen çıplak teninde parmağını dolaştırıp eteğin beline parmağını sokarak külotunun üstüne dokundu. Alice’in bacaklarının arası karıncalandı.

“Gececeğini biliyordum,” diye cevap verdi Oggi.

Alice öpüşürlerken gözlerini kapamadı, bu ânı her şeyiyle, sonsuza dek eksiksiz hatırlamak istiyordu; parlak, berrak ışığı; saksanların seslerini ve arkalarında akan yeşil nehri. Dünyada en çok sevdiği oğlana, insana karşı bedenini saran sıcaklığı ve açlığı.

Alice yeni arabasında eve dönerken Oggi ile Harry çiftlik kamyonetiyle onu takip ediyordu. Oggi’nin onun için aldığı arabaya bindiğine inanamıyordu. Mükemmeldi. Dökülen nane rengi boyası, kapadığı zaman kapılardan çıkan tak sesi. Büyük direksi-

yonu, zıplayan minik koltukları, yay gibi pedalları. Hepsinden önemlisi, radyoyu duyamayacağı kadar gürültülü motorun homurtusu ve titreşimleri. Yeterince para biriktirene kadar kim bilir kaç saat çalışmak zorunda kalmıştı. Hep onun için. Nehir kenarında geçirdikleri saat boyunca yaşananları tekrar hatırlarken vücudunu bir heyecan sardı. Ona doyamıyordu.

Thornfield'a geldiğinde direksiyonun ortasına basınca Beetle'ın kornasından çıkan neşeli sesi duyup kahkaha attı. Oggi yanına çekti. Çiçekler onları selamlamak için atölyeyle evin arasındaki patikadan koşarak geldiler.

"Başarmışsın, fıstık!" diye ciyakladı çenesine bulamaç bulaşmış Candy, tarçın kokusuyla onu sarıp sarmalarken. Ötekiler de etraflarına doluşup Beetle'a methiyeler düzüyordu.

Twig arkalarından geldi. "Başarmışsın," dedi. "Tebrikler Alice." Yanaklarını öptü.

"Teşekkürler," dedi Alice tereddütle. Gözlerinin içine baktı. "Ne oldu Twig?"

Twig önce Oggi'ye, sonra Alice'e baktı. "June, şey, o..."

Bir motor homurtusu lafını böldü. June evin arkasından bir Morris Minor kamyoneti sürerek geliyordu. Parlak sarıya boyanmıştı, cilalı jant kapaklarının etrafı beyazdı. June park etmek için dönerken Alice kapıdaki yazıyı okudu.

Alice Hart, Çiçek Dili Uzmanı. Yabanıl çiçeklerin açtığı Thornfield Çiftliği.

Kalbi sıkıştı. Alice on yedisine basınca June, okulu bitirdikten sonra Thornfield'da yöneticilik yapmasıyla ilgili konuşmalar yapmaya başlamıştı. Aslında fikir, June'un gerçekten bunu isteyip istemediğini sormamış olması kadar keyfini kaçırmıyordu. Üstelik geleceğinden ne zaman bahsedilse June'un Oggi'yi görmezden geldiğini de fark ediyordu.

"Hepimizin hediyesi," dedi June kamyonetten inerken. "Herkes katkıda bulundu."

"Ah, bu... bu..." Alice ne diyeceğini bilemedi. "Harika June. Herkese çok teşekkür ederim."

June onunla göz göze geldi. “Bu ne peki?” diye sordu Beetle’ı göstererek.

“İ-inanmazsın,” diye kekeledi Alice. “Oggi para biriktirip benim için almış.”

June’un gülümsemesi bir an bile silinmedi. “Oggi,” dedi gülererek. “Kendine araba alamazken Alice’e hediye etmiş olman çok büyük bir jest. İyi ki ikimiz de aynı şeyi düşünmüşüz! Böylece Alice bu kamyoneti kullanır, sen de Volkswagen’ini sürersin. Herkes mutlu olur.” Ellerini çırpı. “Peki, Candy sabahtan beri muazzam bir ziyafet hazırlamakla uğraşıyor...”

“Evet,” dedi Twig alelacele, biraz yüksek sesle. “Evet, hadi yemek yiyelim.”

Grup patıkaya dönerken Twig, Alice’in yanına geldi. “Ona biraz zaman ver,” diye uyardı. “Altı aydır bu sürpriz için uğraşıyor, biraz şaşırdı o kadar.”

Alice zorla da olsa başıyla onayladı. *Ama neden konu hep onunla ilgili?* diye haykırmak istiyordu.

Oggi yanına geldiğinde Alice yüzüne bakamıyordu. Oggi elini tutup sıktı. Bakana kadar sıkmaya devam etti. Hissettiğini bildiği utanca rağmen Oggi ona göz kırptı. Hemen sonra Alice de karşılık verircesine elini sıktı.

Gergin bir kahvaltının ardından Alice ve Oggi evden sıvışıp nehre koştu. Kıyıda oturdular. Alice yabani çiçeklerden bir zincir yaptı. Oggi nehir taşlarını gömleğinde parlatıp suda sektirdi. Alice, yan yan bakışlarının yoğunluğunu hissedebiliyor fakat bir türlü konuşamıyordu. Ne diyeceğini bilmiyordu. June’un davranışları için nasıl özür dileyeceğini. Onu ve güzel hediyesini savunmadığı için nasıl özür dileyeceğini. Kendini savunmadığı için nasıl özür dileyeceğini. Sonunda sessizliği Oggi bozdu.

“Sana böyle davranması yanına kalmaz. Sanki bahçesindeki,

ne zaman çiçek açıp açmayacağını söyleyebileceği bir şeymişsin gibi." Ona bakmıyordu.

Alice papatya dallarını birbirlerine bağlıyordu.

"Bazen öyle hissediyorum," dedi. "Sanki seradaki tohumlardan biri gibiyim. Çatısının altından asla çıkamayacağım. Geleceğim belli."

"Nasıl yani?"

"Kaderime karar verilmiş gibi geliyor. Ne bileyim. Yani, buraya kadarmış. Her zaman burada olacaktım."

"Öyle mi istiyorsun?" Yüzünü inceliyordu.

Alice alındı. "İstemediğimi biliyorsun."

Uzun süre sonra Oggi boğazını temizledi. "Peki, sana bir sürprizim daha var."

Cebine uzanıp kenarı katlanmış bir kartpostal çıkardı. Alice'e uzattı. Alice alınca, Oggi'nin hikâyelerindeki manzarayı tanıdı. Güller Vadisi.

"Önümüzdeki sene on sekizine bastığında uçabilecek kadar para biriktirmiş olacağız." Başparmağıyla Alice'in yüzükparmağını okşarken kolundan kalbine kadar bir sıcaklık yaydı. "Almanya'ya uçup trenle Sofya'ya gidebiliriz. Yıldızların altında kamp kurarız. Sıcak tutsun diye rakı içer, anneannemin bahçesindeki ağacın armutlarından yahni yaparız. Ben gül yetiştiririm, sen de pazarlarda satarsın. Farklı insanlar olabiliriz, farklı hayatlar yaşayabiliriz. Beraber oluruz, ikimiz." Ellerini tutuyordu. "Alice." Yüzünde bir cevap aradı.

Alice'in göğsü karla kaplı topraklar, Arnavut kaldırımlı şehirler ve kralların kemiklerinden büyüyen gül bahçelerine duyduğu özlemle genişlemişti. Oggi'nin neden güldüğünü, başını yukarı aşağı salladığını fark edene kadar anlamadı.

"Evet," dedi Oggi onu kendine çekerken. "Evet," dedi kulağına kahkahayla. Oggi titreyerek ona sarıldı. Alice'in yüzünü sıcacık ışıyla benek benek güneş vuruyordu. Oggi alnunu, yanaklarını ve dudaklarını öptü. Yeni hayatlarında gidecekleri başka yerler, yapacakları başka şeyler sıraladı. Birlikte kuracakları yeni hayatlarında.

Candy son kahvaltılıkları da kaldırıp kendine koyu bir kahve yaptı. Çiçeklerin tarlalarda çalışmasını, yeni tomurcukları incelemesini seyrederken kahvesini içti. Her zamanki gevezelikleri ve kahkahaları zayıftı. Thornfield'a kırağı gibi bir şey düşmüştü. Kahvaltıdan sonra Oggi ve Alice fark edilmediklerini zannederek evden kaçmıştı. June paldır küldür atölyeye girip kapıyı ardından çarpmış, Twig serasındaki çöl gelinciklerine bakmaya gitmiş, Candy de parmakları acıyana kadar bulaşık teliyle tabakları ovalamıştı.

Artık görmezden gelmek mümkün değildi: Alice'in çocukluk günleri çoktan geride kalmıştı. Ne Twig ile Candy ne de June, gözlerinin derinliklerinde Agnes'in umudunu ve Clem'in vahşiliğini görmenin ne denli zor olduğundan bahsediyordu. Kimi zaman Alice evde veya tarlada yanından geçerken Candy içgüdüsel olarak duman var mı diye gökyüzüne bakmak istiyordu; bir şeylerin tutuştuğuna yemin edebilirdi.

Agnes'le gittikten sonra Clem'den hiç haber almamış olsa da Candy sözünden dönmemişti. Hayatı onunkine bağlıydı... kendi kafasına göre hareket eden bir kadına hızla dönüşen kızının üstünden olsa bile. Bu kadın Clem'in iblislerini miras almamıştı ve Thornfield hikâyesinden kurtulabilecekmiş gibi görünüyordu. Candy'nin hiç başaramadığı bir şeydi bu.

Kahvesinin sonunu içerken öğütülmüş acı kahveleri yutunca yüzünü buruşturdu. Otuz dört yaşında olabilirdi ama hâlâ dokuz yaşında, çerçöpten yapılmış bir kulübede, asla eve dönmeyecek bir gölgeye bağlı bir kız çocuğuydu.

İkinci yumuşamaya başlarken Alice nehirden eve koştu. Parmakları kalemiyle günlüğünü tutmak için kaşınıyordu. Bugünü nasıl kaleme alacaktı? Her şey pasparlaklı: çalıların ve çiçeklerin

üstünde uçuşan sarı Kleopatra kelebekleri; ayaklarının altında ezilen okaliptüs yapraklarının saldığı limon gibi kokuyla ağırlaşmış hava; ışığın altını tonu. Oggi'nin sesi kulaklarında cınlıyordu. Farklı insanlar olabiliriz, farklı hayatlar yaşayabiliriz.

Koşarken aklına June girdi. Thornfield'dan ayrılırsa June'a ne olurdu? Kaburgalarının ardını pişmanlık kavuruyordu.

Alice nefeslenebilmek için yavaşlarken June'un suratını unutmaya çalıştı. Tekrar koşmaya başladığında kalp atışlarıyla ayak sesleri tekrar bir oldu.

Mavihanım orkidesi

Anlamı: Aşkın pençesinde
Thelymitra crinita | Batı Avustralya

*İlkbaharda çiçek açan çok yıllık bir orkide.
Çiçekleri yoğun bir mavidir ve zarif bir yıldız
şeklindedir. Çiçeklenmesi için yangın gerekmez fakat
başka bitkiler tarafından boğulabildiğinden uzayan
çalıların gelişimini engellemek için düzenli
yangınlar çıkarılması faydalıdır.*

O yıl, Alice'in on sekizinci doğum günü yaklaşırken Twig, Thornfield'da başka kimsenin görmediklerini görmüştü. Her gece gölgelerde oturup izlerken, arka kapı sürünerek açılıyor ve Alice ardında uzun saçları savrularak verandadan gizlice geçip basamaklardan iniyor, ay ışığının altında çiçek tarlasının içinden geçiyordu. Alice'in gümüşü silueti çalılarının arasında kaybolduktan çok sonra bile Twig oturup sigara içmeye devam ediyordu. June, Alice'in farklı olmasını, bağışıklığı olmasını istiyordu fakat hakikat nehre giden patikanın üstünde ayan beyan ortadaydı: Alice ilk aşkına körü körüne, delicesine tutulmuştu.

Alice'in on sekizine bastığı gece, fırında pişirilmiş birbirinden güzel yemekler ve Candy'nin pişirdiği vanilyazambaklı kat kat pastadan ikinci dilimler de yendikten sonra herkes June'un özel olarak sipariş ettiği bir kasa Moët'la çakırkeyif hâlde yatağına çekilmişti. Twig arka verandada oturmuş sigara sarıyor, kış yıldızlarının sessizliğine şükrediyordu. Bir şeyler değişiyordu. Yeni gelen mevsim gibi havada kokusu alınabiliyordu. Alice huzursuzdu. Ailesini her sorduğunda, söylediği yalanlar yüzün-

den Twig de öyle. June'un yalanlarına karşı çıkmış olsa da Twig işbirlikçi sayılırdı; o da en az June kadar uzun süredir Alice'ten sır saklıyordu.

Twig'in doldurup evlat edinme kurumuna gönderdiği formdan bir sonuç çıkmayınca Sarı Sayfalar'a dönüp tekrar telefonu eline almıştı. Aramasına cevap veren ilk özel dedektife Agnes'in vasiyetnamesinde geçen kadının ismini ve Alice'in büyüdüğü kasabayı söylemişti. Alice okula başladıktan kısa süre sonra postayla dedektifin raporu gelmişti. Twig okuyabilecek kadar sakinleşmek için nehre kadar yürümek zorunda kalmıştı. Alice'in küçük erkek kardeşinin sağlığı yerindeydi ve June yetiştiremeyecek durumda olursa, Agnes'in, çocuklarının teslim edilmelerini talep ettiği kadın tarafından bakılıyordu. Alice ile kardeşi birbirlerinden habersiz yaşıyorlardı; Nina ve Johnny de öyle miydi? Herkesin düşündüğünün aksine Twig, Thornfield'ın bile bir kadını geçmişinden kurtaramadığını biliyordu. Burada iyi bir hayat kurmuş, Candy'yi yetiştirmiş ve Clem için elinden geleni yapmıştı. Agnes ve diğer Çiçeklerle ilgilenmiş, çiftliği çekip çevirmiş, işleri gayet iyi yürütmüştü. Fakat işin aslı, June ne kadar istese de Thornfield'da bile ikinci bir şans, geçmişi değiştiremezdi. Twig'in June'la ilişkisi, June yanında Alice'le eve geldiğinden beri farklıydı. Seneler boyunca, *Vasiyetnamedeki vasi benim Twig*, diye sarhoş sarhoş tıslamıştı. Twig artık sayısını karıştırmıştı. *Herkes için en iyisi olacak, zor bir karar verdim ben*. Twig dedektifin raporunu ve Agnes'in vasiyetnamesinin bir kopyasını seraya saklamıştı. Alice'e vermek için dokuz yıldır doğru zamanı kolluyordu. Belgeler hâlâ çöl gelinciği tohumlarının arasında saklıydı.

Sineklikli kapı açılınca Twig gölgelere çekilip Alice'in ardında şampanya kokusu bırakarak gizlice çiçek tarlasına sıvışmasını seyretti. Alice akşam yemeğinde kadeh ardına kadeh içmişti. Hayatında bir şeyler dönüyordu; Twig bunu havadaki en ufak bir değişim kadar iyi hissediyordu. Sessizce sayıp tam bir dakika boyunca Alice'in ayak seslerini duymadığından emin olduktan sonra nehre doğru giden patikadan aceleyle peşine takıldı.

Oggi nehir kenarındaki devasa okaliptüsün altında ufak bir ateş yakmış bekliyordu. Akşam yemeğinde fazlasıyla sessizdi. Twig cılız bir grup okaliptüsün arkasına çömeldi. Alice sanki yıllardır görmüyormuş gibi Oggi'nin kollarına atıldı, tenleri ateşin ışığında bronz boyanıyordu. Yumuşacık öpüştüler. Oggi'nin Alice'i gördüğü anda yüzünde beliren ifade Twig'in gözlerini doldurmuştu. O da bir zamanlar birini böyle sevmişti. Başka biri tarafından bu kadar berrak görülmenin, bu kadar bütün olmanın nasıl hissettirdiğini hatırlıyordu.

Birbirlerinden ayrıldılar ve Alice ona dayanarak kollarına kıvrıldı. "Planı tekrar anlatsana."

Oggi onun başını öptü. "Yarın gece yarısı burada buluşacağız. İkimiz de birer bavul getireceğiz. O kadar. Ağır bir şey taşımayacağız." Şakağını, yanağını, boynunu öptü. "Şehirdeki havalimanına giden ilk otobüse binip biletlerimizi alacağız. O kadar uzun süre uçacağız ki hiç inmeyecekmişiz gibi hissedeceksin ama Sofya'ya ineceğiz, oradan büyükannemle büyükbabamın evine gidip rakı içeceğiz, şopska salatası yiyeceğiz, yatıp saat farkı sersemliğinden kurtulacağız, uyanınca teleferikle Vitoşa Dağı'na çıkacağız, kayalardan oluşan bir gölde durup dünyaya bakacağız. Sabahları keçilere çobanlık yapacağız. Çanlarının sesi Noel çanlarından bile güzeldir. Hafta sonları büyükbabamın kamyonetini alıp sınırdan, denizde yüzüp zeytin ve ızgara peynir yiyebileceğimiz Yunanistan'a geçeceğiz."

"Oggi," diye fısıldadı Alice hülyalar içinde ona dönerken. "Çakın yanında mı?"

İsimlerini büyük okaliptüsün gövdesine kazıdılar, sonra gençlik açlığıyla öpüşerek birbirlerinin kollarına düştüler. Thornfield'a suskun, dehşet içinde gelen çocuğu hiç bu kadar hayat dolu görmemişti Twig.

Sessizce doğrulup bacaklarına giren kramplardan kurtulduktan sonra gizlice patıkaya döndü ve eve gitti. Serada Alice'in hayatının gerçeklerini barındıran sararmış kâğıtların olduğu naylon poşeti bulup çıkardıktan sonra Alice'in dönmesini beklemek için eve girdi.

Kanepeye oturdu. Kahve yapmayı düşündü. Gözlerini bir dakikalığına kapadı.

Alice geldiğinde tahtaların gıcırtısını duyamayacağı kadar derin bir uykuya dalmasının pişmanlığını o günden sonra hep taşıyacaktı.

Ertesi sabah June alt kata indiğinde Alice kasabaya bir sipariş götürüyordu. Twig mutfakta sabah çayını hazırlamış, June'a da koymayı teklif etmek için dönecekti ki kalakaldı. June, tek elinden Alice'in günlüğü sarkarak kapıda duruyordu.

"June?" Twig, Alice'in süslü elyazısıyla dolu günlüğüne baktı.

June yavaş adımlarla dışarı çıktı. Bir süre verandada oturup çiçek tarlasını seyretti. Twig bir bardak çayı yanına koydu. Tepelerinde kakadular çığlık atıyordu. June konuşmadı.

Sabahın geri kalan saatlerinde Twig Çiçeklerle ilgilenip June'un yoluna çıkmamalarını sağladı. Harry bile uzak duruyordu. Twig ara sıra arka verandadaki June'a bakıyordu. Barışmış olsa da olmasa da June, Alice'in çocukken çiftliğe gelmesiyle sonsuza dek değişmişti. Artık Alice büyümüş, özgürlüğünü kazanmanın eşiğine gelmişti ve âşıktı; June'un da kendinden bildiği gibi, dünyada ne istediğini bilen bir kadından tehlikelisi yoktu.

June hareket ettiğinde öğlen olmuştu. Twig oyalanıyor, June'un atölyeye veya kamyonetine gitmesini bekliyordu. Oysa içeri girmiş, çalışma odasına girip kapıyı ardından kapamıştı. Twig peşinden gidip kulağını kapıya dayamıştı. June'un sesini duyabiliyordu fakat ne dediğini anlayamıyordu. Biraz bekledikten sonra kapıyı çaldı. Sonra bir kez daha, bu sefer sertçe. Kapı kulpunu deneyince çevrilerek açıldı. İçeri girerken June telefonu kapatıyordu. Yüzündeki ifade Twig'i yarı yolda durdurdu.

"Ne yaptın?" diye sordu Twig doğrudan.

Masanın ardındaki June dönüp pencereden, eve doğru gelen Alice'in kamyonetine baktı. Alice'le Oggi'nin kamyonetten inip atölyenin önünde bir araya gelmesini, konuşup gülüşmesini seyrettiler.

"Yapmam gerekeni," diye cevap verdi June. Yanağından bir damla gözyaşı aktı.

Twig onun senelerdir ağladığını görmüyordu. Odadaki viski kokusunun eksikliği daha büyük bir tehlikenin işaretiydi.

June kabaca yanağını silip ayağa kalktı. "Yapmam gerekeni," dedi tekrar. "Tamam mı Twig?" Twig'den bir şeyler saklamaya çalışırcasına ayağa kalktı.

"Ne oluyor?" diye sordu Twig bir adım daha atarken.

Eli ayağına dolanan June masadaki mektupları bir çekmeceye süpürmeye çalıştı fakat hepsini yerlere saçtı. Sessizce küfretti. Twig eğilip mektup ardına mektup, fotoğraf ardına fotoğraf topladı; hepsi aynı oğlanındı. June'a döndü. "Bunları ondan nasıl saklayabildin?" diye fısıldadı.

"Çünkü onun için en iyisi ne biliyorum," diye çıkıştı June. "Ben onun anneannesiyim."

Twig ayağa kalkıp öfkeyle June'a bakarken sıkı sıkı tuttuğu mektuplar titriyordu. Tek kelime daha etmeden June'un yüzüne fırlatıp kapıyı arkasından çarparak çıktı. Dışarıda rüzgâr vardı. Twig verandaya yaslanıp derin ve sakinleştirici nefesler aldı. Alice ve Oggi atölyede aylak aylak dolanıyor, birbirlerine şakalar yapıyorlardı.

Onları izleyen Twig rüzgârın giysilerinin içine dolduğu göğsünün üstünde kollarını kavuşturdu. Kemiklerinde hissedebiliyordu; rüzgâr kuzeybatıdan esiyordu.

Alice yatak odası kapısını aralayıp dönen merdivenin tepesinde kulağını kabartmış duruyordu. Evde sadece sarkaçlı saat ve June'un yatak odasındaki boğuk horlama sesleri duyuluyordu.

Aniden tüm bedeni ağırlaşmış gibi geldi. Geldiği geceyi; konuşmadığı, hüznün ağırlığından başını bile kaldıramadığı geceyi hatırladı. June sıcak bir bezle yüzünü yıkamıştı. *Bir yere gitmiyorum*, demişti. Doğruydu da. Hep orada olmuştu. Okul bitiminde, bahçedeki çiçeklerin tepesinde, yemek masasının başında, atölyede Alice'in buket düzenlemelerini denetlerken. June'un ellerini, sert nasırlarını, direksiyonu tutuşunu, kapıdan el sallamalarını, Harry'nin kulaklarını okşamalarını, Alice'e sıkıca sarılmalarını düşündü. Fazla sıkıca.

Etrafına son bir kez baktıktan sonra valizini aldığı gibi merdivenlerden aşağı indi, kendini düğümlerinden çaresizce kurtarmaya çalıştığı Thornfield'ın hatıralarının hayaletleri kadar sessizdi.

Koridorda parmak uçlarında yürüyordu. Salondaki yatağında kıpırdanan Harry'nin tasmaları şırıltıyordu. Başını öpmek için eğildi. Uyurken bile sırlarını koruyordu.

Sineklikli kapıyı açarken elleri titriyordu. Rayihalı gecede derin bir nefes aldı. Verandadan toprağa adım attığı anda koşmaya başladı.

Karanlıkta çalılar arasında düşe kalka ilerlerken bitkiler çıplak bileklerini çiziyordu. Gözlerinden yaşlar akmasına rağmen yola devam etti. Gece soğuk, kuru ve cırcır böceği sesleriyle doluydu. Ayın ışığı dünyayı süt gibi bir aydınlığa boğuyordu. Geleceği önünde parlıyor, hayat üflenecek bir köz gibi bekliyordu.

Alice nehre vardı. Valizini yere koydu. Alnını sildi. Ay ışığında, hep aynı yerde oturup hayallerini nehre döken ailesinin kadınlarının okaliptüse işlenmiş isimlerine baktı. Kendi ismiyle Oggi'nin ismine dokundu, yontulmuş ağacın parmak ucundaki kokusunu içine çekti, çocukken nehre ilk geldiği zamanı, ta eve kadar nehri takip edebileceğini düşündüğünü hatırladı. Oysa nehir ona Oggi'yi getirmişti. Artık onun evi oydu. Onun hikâyesi oydu.

Okalıptüsün dibindeki düz gri kayaya dikkatle oturup Oggi'nin ayak seslerini duymak için kulak kabarttı. Gömleğinin içinden madalyonunu çıkardı. "Buradayım," diye fısıldadı, annesinin yüzüne bakarak. Atkısını etrafına sarıp ağacın gövdesine yaslandı.

Kayan yıldız görmek için başını geriye yasladı.

Bekledi.

Kakadu sesleriyle uyandı. Boynuna ağrı girmiş, her tarafı nemlenmişti. İrkilerek doğrulduğu sırada titriyordu. Nehir sabahın soğuk ışığında çalkalanıyordu.

İsmi dudaklarından döküldü. Alice ayağa kalkıp nehir kıyısındaki gri kayalarla ağaç köklerinin üzerinde yürümeye çalıştı. Kayaların arasına not sıkıştırılmamış, ağacın alt dallarına bir şey bağlanmamıştı. Belki de onu çiftlikte bekliyordu. Ağaçlardaki papağanlar sabahın erken saatlerinde şakıdıkları şarkıya başladı. Alice valizini bırakıp koştu, uzun otların ve ağaçların arasından geçiyor, midesinin dibindeki korkudan kaçmaya çalışıyordu.

Thornfield'a döndüğünde Çiçekler önlüklerini giymiş, bitkilerle ilgilenmek için tarlanın dört bir yanına dağılmıştı. Alice ağlamaya başladı. Arka merdivenden çıkıp mutfağa girdi. June tezgâha dayanmış kahve içiyordu.

"Günaydın, canım. Ne istersin? Kızarmış ekmek? Çay?"

"Burada mı?" diye sordu çatlayan sesiyle.

"Kim?" diye sordu June sakince.

"Kim biliyorsun," dedi Alice bıkkınlıkla.

"Oggi mi?" June çatık kaşlarla kupasını bıraktı. "Alice," dedi tezgâhın ardından çıkıp onu kucaklamaya gelirken. "Alice, ne oldu?"

"Nerede o?" diye haykırdı Alice.

"Evdedir herhalde, senin gibi işe hazırlanıyor olmalı," dedi June buruşuk elbiseli Alice'i baştan ayağa süzerek. "Ne oldu?"

Alice June'un kollarından kurtuldu, duvardaki askıdan anah-tarlarını kaptığı gibi kamyonetine koştu.

Kasabadan hızla geçerken tüm vücudu acılar içindeydi. Oggi-lerin evine giden yola sertçe direksiyonu kırınca kamyonet top-rak yola savrularak girdi ve sonunda Alice evin önünde durdu.

Verandada ufak bir sehpanın iki yanında iki sandalye, seh-pada bir vaz0 dolusu taze gülle sanki kapı her an açılacakmış ve Boryana bir demlik çayla dışarı çıkacakmış gibi görünüyordu.

Alice ön kapıya koştu, kilitli olmasını bekliyordu. Kapı zor-lanmadan açıldı. İçeride hiçbir şey garip durmuyordu. Kötü bir şey yaşandığına dair bir işaret yoktu. Bir karmaşa, kriz veya nehirde buluşmalarını engelleyecek herhangi bir sebebin karu-tı yoktu. Alice evde dolandı. İçinde yaşanan ve sıcak bir yerdi fakat bir şey tuhaftı. Etraf fazla derli topluydu. Belki de daha derinde yatan gerçeğı ve alenen belli olan cevabı kabullenmek istemiyordu. Oggi, Boryana'yı Bulgaristan'daki evine götürmüş-tü; fikir değiştirmiş, Alice'i almadan gitmişti. Eve dolan rüzgâr ılık çalıyordu.

Arka taraftaki gül bahçesi göz kamaştırıcıydı. Alice altınlar-dan ve kralların kemiklerinden yetişen güllerin vadisini, ateş rengi yapraklardan denizi düşündü. Gülleri dallarından koparıp parçaladı, yapraklarını etrafına saçtı.

Oggi onsuz gitmişti.

Alice paramparça yaprakların arasında dururken June geldi. Dizlerinin boşaldığını hissetmedi. Kendine geldiğinde June'un kollarına kıvrılmış, toprakta oturuyordu. June'un teni taze sü-rülmüş toprak, viski ve nane kokuyordu.

"Bayıldın Alice. Merak etme, ben buradayım," dedi June ya-tıştırırcasına.

"Bensiz gitti." Alice ağlamaya başladı.

June ileri geri sallanarak onu daha da sıkı tuttu.

İkisi uzun süre öylece durdular, sonunda Alice'in ağlaması sessiz hıçkırıklara dönüştü.

"Hadi eve gidelim." June, kollarını nazikçe okşadı. Alice başıyla onayladı.

Birbirlerini kaldırdılar, üstlerini silkelediler ve evin etrafından dolanıp kendi kamyonetlerine gittiler. Alice Thornfield'a yavaş yavaş sürdü. June yakın bir mesafeden takip ediyordu.

Eve dönünce Alice doğruca odasına çıktı. June onu rahat bıraktı. *Yorulmuş olmalı.* Alice'in tüm gece Oggi'yi beklediğini düşünmemeye çalıştı. Torununu güvende tutmak için yapılması gerekeni yapmıştı. En hayırlısı buydu. *En hayırlısı buydu,* diye tekrarladı daha büyük bir inançla. Açtığı sineklikli kapı arkasından pat diye kapandı. Olan olmuştu. Alice buradaydı. Acı çekiyordu fakat atlatabileceği yaşıyordu. Güvendeydi. June'un onu güvende tutabileceği bir mesafedeydi.

June buzdolabından çıkardığı maden suyunu bardağa koydu. Raftan bir limon alıp kestiği iki dilimini bardağa attı. Hemen sonra içki dolabına gitti, viskiyi çıkardı, kapağını açıp bardağı doldurdu. Serçeparmağıyla karıştırdıktan sonra lavabonun başında durup lıkır lıkır içti.

Kısa süre sonra Thornfield Alice'in yönetiminde olacaktı. Sonraki adım buydu. Kalbi kırık bir genç kız, yaz mevsiminde kuru çalıların orta yerindeki ahşap bir ev kadar korunmasız olurdu; tek bir kıvılcım bile onu yakıp yok edebilirdi. Tıpkı Clem'in yok ettiği, yetim Agnes'te gördüğü gibi. Alice tam karşısında, ikisinin bir ürünüydü. Alice'in suratından tıpkı Clem'inki gibi bir ifade geçtiğinde, June kahvaltıdan önce matarasına sarılıyordu. Başka zamanlarda kibar ve uçarı doğası sanki Agnes yeni baştan Thornfield'a gelmiş gibi hissettiriyordu.

June dayanamıyordu. Aynı hatayı ikinci kez yapmayacaktı; ailesini tekrar kaybetmeyecekti. Bundan emin olabilmek için ge-

rekeni yapmıştı. Alice'in şu an aklını dağıtmaya ve bağımsızlığa ihtiyacı vardı. Değerli olduğunu hissetmeye, bir amaca ve özgürlüğe. June da ona tam olarak bunları vermeyi planlıyordu.

Alice bileği acıyana kadar okalıptüsün gövdesini kazıyıp parçalar kopardı. Bir hafta boyunca her gece nehir kenarına gitmişti. Cevapsız ne kadar gün geçerse, Oggi'nin ta kendisi gelip cevaplar getirmediğe, Alice nehir ve tüm gizli hikâyeleri tarafından lanetlendiğine iyice inanıyordu. Listenin en üstündeki Ruth Stone isminden başlayarak.

Yıllar içinde Ruth hakkında, Candy'nin ona dokuz yaşındayken söylediklerinden fazlasını öğrenememişti: Ruth Stone Thornfield'a çiçek dilini getirmiş ve talihsiz sevgilisinin ona verdiği yerel çiçek tohumlarından elleriyle yetiştirmişti. Alice ne zaman Twig ve Candy'ye sorsa, June'a sormasını söylemişler fakat Alice ne zaman ona gitse June kaçamak karşılıklar vermişti. *Thornfield, Ruth Stone sayesinde ayakta kaldı*, diyordu veya bir o kadar gizemli bir başka cümle: *Ruth sayesinde bir gün bu topraklar senin olacak*. Alice herhangi birisinin topraklara veya ağaçlara veya çiçeklere veya nehre sahip olabileceğini düşünmesinin ne kadar saçma olduğunu söyleyerek ona çıkışmak istiyordu. Fakat aklını hep daha çok kurcalayan bir şey oluyordu. *Ya babam?* diye sormuştu bir keresinde. *Thornfield'ın ona kalmış olması gerekmez miydi?* June cevap vermemişti.

June, Alice'in onuncu doğum gününde verdiği mektupta Alice sesini bulduğu takdirde kendisinin de cevapları bulacağını yazmış olmasına rağmen asla Clem hakkında konuşmamıştı. Ya da Agnes. Ya da nasıl tanıştıkları veya neden gittikleri hakkında. Alice'in, anne babasıyla ve June ile babası arasında yaşananlarla ilgili toplayabildiği tüm bilgilere yarı gerçekler sayesinde ulaşmıştı. Ailesinin hikâyesinin, June'un söylemesi zor şeyleri

söyleyebilsin diye yetiştirdiği çiçekleri ektiği topraklara gömülü olduğunu biliyordu; bir de nereyi kazması gerektiğini bilse... Ancak Çiçeklerin saatlerce başının etini yedikten sonra tek bir basit gerçeğin parçalarını bir araya getirebilmişti: June'un bile kader ve sevgiye karşı bağışıklığı yoktu. İkisi de hayatının koca koca parçalarını yutmuş, geriye tükürdüklerinden bugünkü kadın ortaya çıkmıştı. Babası çocukken ölmüştü ve hem sevgilisi hem oğlu onu terk etmişti. Alice zaten ona kan ve keder bağıyla bağlıyken, üstüne bir de bir söz uğruna bekleyip nehir kenarında paramparça bırakılma kaderinde de paydaştı.

Alice çakısıyla ağaç gövdesine saldırıyor, Oggi'nin ismini kabuktan kazıyordu. İsmindeki harfleri, gülümsemesini, pamuk gibi kalbini, nazikliğini oyuyordu. İşi bitince çakısını, ardından eline geçirdiği tüm taşları nehre fırlattı.

Toprağa çöküp hıçkıra hıçkıra ağladı ve olduğu yerde top gibi büzüldü. Sevginin kendisini aptal yerine koymasına bir daha asla izin vermeyecekti.

June pencere önünde, onun nehirden dönüşünü izliyordu. Alice ağır adımlarla, kederinin yükünü taşıyarak yürüyordu; June'un onu dokuz yaşında hastaneden eve taşıdığı günkü kadar bitkin görünüyordu yüzü. Ama en azından oradaydı. June onu kaybetmemişti.

Alice arka kapıdan girdi. June çay yaparak oyalanıyordu.

"June," diye başladı Alice ama cümlesini bitirmedi.

June ona döndü. Kollarını açtı. Alice sanki bir şeyleri tartıyormuş gibi ona baktıktan sonra kollarının arasına girdi.

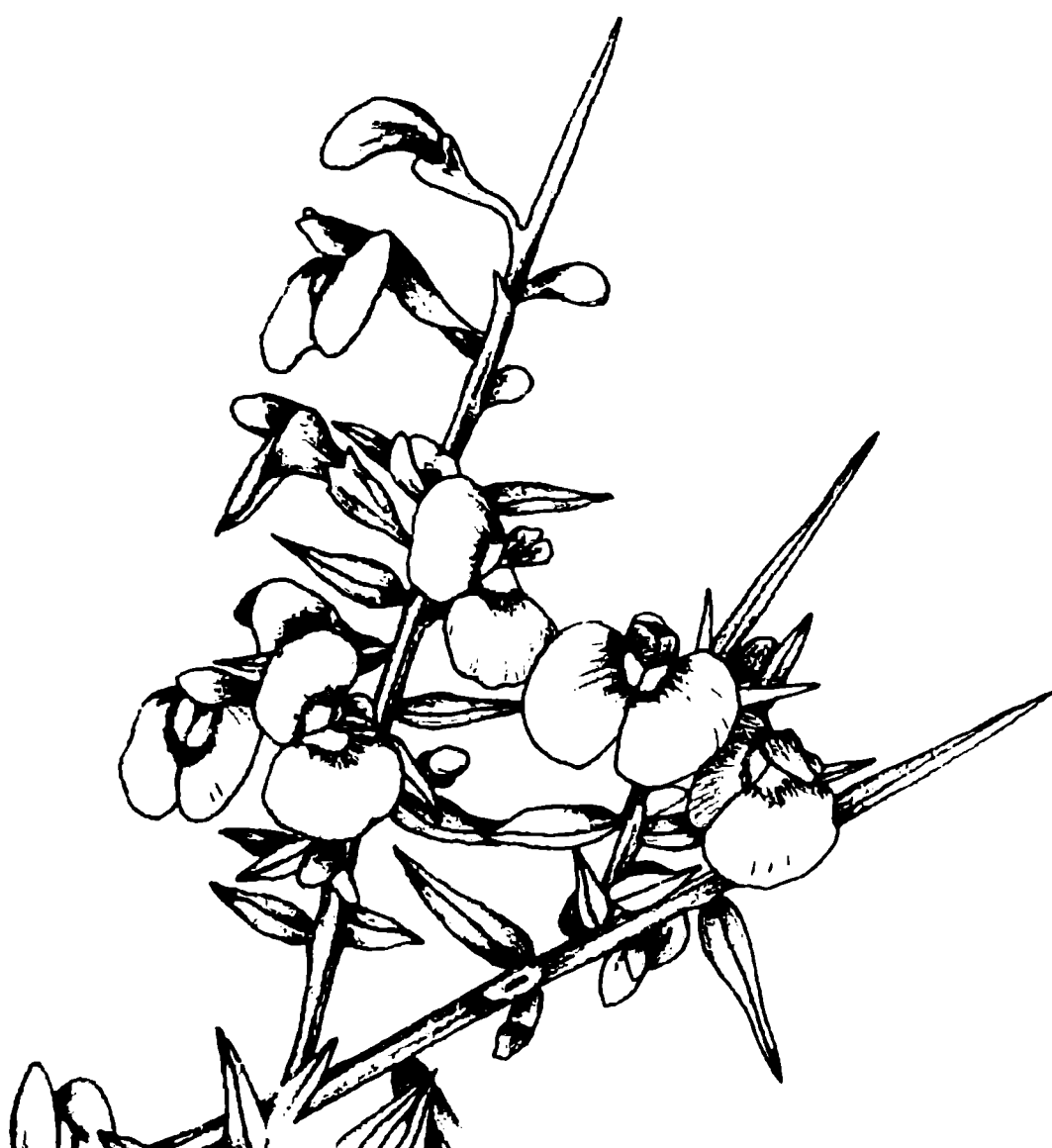
June torununu kucaklarken Thornfield Sözlüğü'nde en sevdiği bitki olan çöl gelinciği ve anlamını düşünüyordu. *Cesur ol, kalbine güven,* diye yazmıştı Ruth Stone incecik elyazısıyla. June bu bitki hakkında öğrenebileceği her şeyi annesinden ve kitap-

larından öğrenmişti. Avustralya'nın en zorlu bölgelerinde kendi başına yetişebilmesine rağmen ne kadar narin ve çoğaltmasının ne kadar zor olduğunu. Fakat doğru koşullar altında her zaman sıcak korlar gibi açtığını.

Manzara kaderdir.

Alice Hoffman

Acı bezelye

Anlamı: Huysuz güzellik
Daviesia ulcifolia | Tüm Avustralya

Göz alıcı sarı ve kırmızı çiçekleri olan dikenli bir çalıdır. Yazın çiçek açar. Tohumları çizme yöntemiyle kolaylıkla yetiştirilebilir ve yıllar boyu canlı kalır. Çok dikenli olması sebebiyle bahçıvanların tercih etmediği bir bitkidir ancak avcılardan kaçmak isteyen küçük kuşlar için faydalıdır.

Alice arka verandada oturmuş, ikinci göğünün çiçek tarlalarının üstünde kararmasını seyrediyordu. Suratını atkısının katları arasına gömdü. Fırtınalar onu yirmi altı yaşında da, tıpkı dokuz yaşındaykenki kadar korkutuyordu.

Şubat Thornfield'daki herkes için sersemlikle geçen bir dönemdi. Sıcak yaz fırtınaları kuzeybatıdan eser, ortalığı toza dumana katar, çiçek tarlalarını paramparça edip seraları ve sebze bahçelerini önüne katacak gibi olurdu. Kuru sıcak ve kükrerce-sine esen rüzgârla geçmek bilmeyen günler katlanılmaz olurdu; uzun zamandır unutulmuş şeylerin küllerini alt üst eder, eski yaraları ve rüyalarda, bitmemiş kitaplarda ve unutulmuş köşelerde uykuya yatmış dile getirilmeyen hikâyeleri canlandırır. Bayıltıcı sıcak gecelerde kâbuslar kol gezerdi. Şubat ortasında Thornfield'da sarsılmamış tek bir kadın bile kalmazdı.

Alice için en kötüsü, çiçek tarlalarında uğuldayarak ismini çığırın rüzgârdı. Sağı solu belli olmayan hava, babasının kulübesine gizlice girdiği o kaçınılmaz günü anımsatırdı her defasında.

Madalyonunu gömleğinin içinden çıkardı. Annesinin siyah-beyaz gözleri ona bakıyordu. Alice hâlâ renklerini hatırlıyordu: ışıktaki nasıl değiştiklerini; hikâyeler anlatırken nasıl aydınlandıklarını; bahçede, ceplerini çiçeklerle doldururken nasıl uzaklarda olduklarını.

Alice ters rüzgârlarla bir o yana bir bu yana savrulan çiçekleri seyrederken botlarını birbirine çarpıyordu. Thornfield'ı, annesinin güven ve huzur bulduğu, çiçeklerin dilini öğrendiği yeri asla terk edemeyeceğini söylüyordu kendine. Annesiyle babasının tanıştığı ve Alice'in Oggi'yi sevdiği gibi birbirlerini bir süre de olsa sevdiklerine inandığı yeri.

Artık Oggi'ye dair düşünceleri derinlere gömmek içgüdüsel bir hâl almıştı. Ya şöyle olsaydı? diye düşünmesine izin vermiyordu. Ya o gece nehre gelmeyince peşine düşseydi? Ya Güller Vadi'si'ne kendi başına gitseydi? Ya onu bulsaydı ve bambaşka planlar yapsalardı? Ya June'un mutfak masasında uzaktan eğitim almak yerine yurtdışında, binaların bal rengi kumtaşından yapıldığı Oxford gibi bir üniversitede okusaydı? Ya June'a, ta on sekizine bastığı gün hayır dese, Thornfield'ın yönetimini üstlenmeyi kabul etmeseydi? Ya babasının kulübesine asla girmemiş olsaydı? Ya annesi babasını terk etse ve Alice'i Thornfield'da Candy, Twig ve June'la yetiştirseydi? Alice'in kardeşiyle birlikte...

Peki ya, peki ya, peki ya..

Saatine baktı. June ve Çiçeklerden birkaçı önceki gün şehirdeki çiçek pazarlarına gitmişti ve o ikinci vakti dönecekti fakat Alice eşyalarını indirmelerine yardım etmek için biraz daha beklerse postane kapanacaktı. Noel'den sonra işler tekrar huzlanmıştı ve gönderilecek kasa kasa eşya vardı; June'un mücevherleri her zamanki kadar ilgi görüyordu.

Alice evde dolanıp şapkasını takmak için ön kapıya gelmeden durdu. Basamakların dibinde aşıboyası renginde tozlar uçuşuyordu. Yavaşça sineklikli kapıyı açtı.

"Toz hortumu," diye fısıldadı.

Hortum bir an yükseldi, âdeta yapılı bir adam şeklini aldı, ardından duman gibi dağıldı. Alice sertçe nefes verip aylardan şubat olduğunu kendine hatırlattı; geçmişin habersizce geldiği ve nereye bakılsa hayaletlerin görüldüğü bir dönemdi.

Kamyonetine binince içerideki sakinlik onu rahatlattı. Yolcu koltuğuna bakarken Harry'nin yanında olmasını diliyordu. Alice yokluğunun boşluğuna hâlâ alışmaya çalışıyordu fakat Harry'nin ölümü June'u hudutsuzca ve alenen viski şişesinin kollarına düşürmüştü.

Son damla olmuştu. June yaşlandıkça huysuzlaşmış; gerek postalar, gerek batı rüzgârları gerek çiçek açan Bailey akasyası gibi en ufak şeylerden patlar hâle gelmişti. Alice onun ara sıra Clem'in ismini sayıkladığını duyuyordu ve June sadece kayıp ve yas hikâyeleri anlatan çiçeklerden mücevher yapıyordu. Giderek gözleri daha da uzaklara, Alice'in göremediği yerlere dalıyordu. Ne hatırlıyordu? Nihayet Alice'in babasının yasını mı tutmaya başlamıştı? June'a bu minvalde sorular ne zaman soracak olsa sessizlik kolay geliyordu. Sessizlik ve çiçekler. Kimi zaman onları June'un çalıştığı atölye masasına bırakırdı. Bir avuç leylak rengi peri çiçeği: *Nezaketini anlıyorum*. June her zaman cevabını Alice'in yastığına bırakırdı. Bir demet telli zambak: *Herkesi memnun ediyorsun*.

Alice kamyonette oturmuş okaliptüslere, eve, sarmaşık kaplı atölyeye, buğdayımsı otlara, kayaların çatlaklarında yetişen yabancı çiçeklere bakıyordu. Thornfield tüm hayatı hâline gelmişti. Çiçekler aracılığıyla konuşmak en güvendiği dil olmuştu.

Derin bir nefes verip kontağı çevirdi. Gökyüzü kararıyordu. Arabasını sürerken Thornfield'ın dikiz aynasında küçülmesini izledi.

Alice arabayı kenara çekip gönderilecek eşyalarla dolu kasaları indirmeye başladı. El arabasıyla postaneye taşıyıp mektuplarını aldı. Dışarı çıktığında akşamüstü ışığı huzursuz edici bir yeşile

bürünmüştü. Aniden şimşek patlayınca Alice alelacele sürücü koltuğuna geçti. Motoru çalıştırdı, mektup destesini karıştırarak midesindeki krampları görmezden gelmekle uğraşıyordu. Hesap ekstreleri, telefon faturaları, reklam broşürleri. Bir de bir mektup. Onun adına. Alice öteki tarafını çevirdi. Gönderenin adresi Bulgaristan'daydı.

Zarfı yırttı. Mürekkep karası yazıyı fazlasıyla hızlı, her üç dört kelimeyi anlayarak gözden geçirdi. En sonda elyazısıyla onun ismi vardı. Oggi.

En üstten, yavaşça, her kelimeyi anlamaya kendini zorlayarak okudu.

Zdravey Alice,

Sana bu mektubu yazmaya kaç kere yeltendim sayısını unuttum artık. Muhtemelen denemelerimle bir kutuyu doldurabilirim; söylemeye cesaret bulamadığım şeylerle dolu mektuplarla. Ama klişe de olsa doğru: zaman, ıstıraba, başka hiçbir şeyin yapamadığını yapıyor. Artık yeterince yıl geçti sanki. Bu mektubu sana yazacağım ve bu sefer göndereceğim.

Dürüst olmam gerekirse nehir kenarında buluşmamız gereken geceden beri hep aklımdaydın. İnternette Thornfield'ın yönetimini üstlendiğini ve senin elinin altında işlerin tıkırında gittiğini okudum. Yıllar içinde profil resminin değiştiğini gördüm. Gözlerinde o tanıdığım kıızı görebiliyorum.

Ama üstünden çok zaman geçti. Artık farklı insanlarız. Farklı hayatlarınız var.

Artık karım Lilia'yla Sofya'da yaşıyor ve çalışıyorum. Beş sene önce bir kızımız oldu. İsmi Iva. Tıpkı senin gibi bir çocuk. Haşarı ve maceracı, hayalperest ve hassas, bir de kitaplara bayılıyor. Özellikle masallara. En sevdiği masal, iyi saf bir kurt ile arsız ve kurnaz bir tilkiyi anlatan ünlü bir Bulgar masalı. Düzenbaz insanların izin verdiği takdirde zayıflıklarını kötüye kullanacağını anlatıyor aslında. Iva tekrar tekrar okumamı istiyor. Dayanabildiğim kadar çok okuyorum; Iva kurda ağlıyor.

*Tilkinin kurnazlığını neden göremediğini soruyor bana hep.
Ona nasıl cevap verebileceğini bilmiyorum.*

*Onca yıldan sonra yarayı kapamak için yazıyorum sana.
Mutlu olmanı istiyorum. Olan biten her şeyden sonra sana iyi
bir hayat dilerini.*

Sağlıcakla kal. Thornfield'da kendine dikkat et.

Vsičko nay-hubavo, Alice. Her şey gönlünce olsun.

Oggi

Alice altdudağını sertçe ısırdı. Mektubu bırakıp direksiyonun üstüne uzanarak fırtına bulutlarını yaran yıldırıma baktı. Bir okalıptüsün gümüşü yeşil yapraklarının tepesinden bir kakadu sürüsü öttü. Önünde uzanan kasabadan çıkan yol onu çağırıyordu. Nerelere götürebileceğini bilmek için yanıp tutuşuyordu. Ya hemen o anda yola koyulsa ve durmasa? Gerçekleşmemiş hayallerinin yükü göğsüne bastırıyor, iç geçirmelerinin ağırlığıyla dümdüz oluyordu. Her birini kurutulmuş çiçekler gibi canlandırdı gözünde, çiçek açarken ezilen, gerçekleşebileceklerin bir yadigarı. Sertçe kapıya tekme atıp gözyaşlarını sildikten sonra aracı vitesine geçirdi. Açıkçası tek suçlu kendisiydi. Oggi'nin peşinden gitmediği için. Fırsatı varken çiftliği terk etmediği için. Neden kalmıştı ki? Çiçekler kadar sırlar da yetiştiren bir toprak parçasına atılarak kendine kurduğu hayat buydu. Bir gün sahip olacağı, bir santimini bile istemediği bir toprak parçasına.

Mektubu tekrar alıp satırları gözden geçirirken mutsuzlukla inledi.

Gözlerinde o tanıdığım kızı görebiliyorum.

Ama üstünden çok zaman geçti. Artık farklı insanlarız. Farklı hayatlarımız var.

Daha ne yaptığını anlayamadan gaza yüklenince tekerleklerden etrafa çakıltaşları saçıldı. Ani bir kararla eve dönmek yerine ana caddeden ters yöne gitti. Neredeyse çalılardan görünmez hâle gelmiş soldaki toprak yola kırdı. Okalıptüslerin arasındaki

bitki bürümüş yolda durmadan ilerleyerek Oggi'nin eski evine doğru sürdü. Sekiz yıldır hiç gelmemiştir.

Açıklığa vardığında nefesi kesildi. Kamyonetten, yaklaşan fırtınaya adım attı. Evi ognian gülleri âdeta yutmuştu. Kenarlardan tırmanmış, duvarları ve çatıyı sarmışlardı. Alice nereye baksa vahşi çalılar pıtrak gibi çiçek açmış, koca bir ev güllerden bir ateşle boğulmuştu. Koku baş döndürücüydü.

Alice boşluğa ismini haykırdı. Rüzgâr yüzünü ısıırıyordu. İleri geri yürüdü. Sekiz yıl boyunca Alice'in nerede olduğunu, hayatta neler yaptığını biliyordu. Ona yazması sekiz yılını almıştı. Ama yine de ona cevap vermemiştir. Neden o gece nehir kenarında buluşmaya gelmemiştir? Başından ne geçmişti? Onunla iletişim kurmak için niye bu kadar uzun süre beklemişti? Söylemeye cesaret edemediği neydi? Birlikte planladıkları hayatı başka bir kadınla yaşamaya nasıl katlanabiliyordu? Neden mektubunun onca kısmını, Alice'e, kızunun en sevdiği masalı anlatmaya ayırmıştı? Onca zamandır nerede olduğunu bilirken, Alice onunla ilgili hiçbir şey bilememişti, hatta iyi olup olmadığını bile. Yıllarca internette ismini aratmış, tek bir şey bulamamıştı. Alice için Oggi rüyasında gördüğü bir şey gibiydi.

Rüzgâr dallardaki güllerin yapraklarını koparıyor, Alice'in ayaklarına savuruyordu. Alice avuç avuç aldığı yaprakları paramparça etti. Gül kaplı eve saldırdı, sarmaşıkları kopardı, dikenlerle her yanını kanattı. Kopardı, parçaladı, ağladı; öfke, hüznün ve aşağılanma duygularıyla ortalığı kasıp kavurdu.

Onu transtan çıkaran, aniden inen soğuk yağmur oldu. Alice şok içinde yavaş yavaş kendine geldi. Sırılsıklam hâlde kamyonetine koştu. Pencereye patır patır yağmur yağıyordu. Nefes nefese oturdu. Sileceklerin ardındaki eve baktı.

Bir yıldırım yakınlardaki çalılığa düştükten sonra bir okalip-tüs dalı olanca ağırlığıyla çatırdayarak yere devrildi. Alice çığlık atıp kamyoneti öteki yöne çevirdi. Islak tenine yapışmış gül yapraklarıyla oradan uzaklaştı.

Thornfield'a döndüğünde herkes delirmiş gibi evi, yatakhaneyi ve atölyeyi sağlamlaştırıyor, ellerine geçirdikleri her şeyi bağlıyor ya da bağlı olmayanları içeri yetiştiriyordu. Yağmur azalmıştı fakat fırtına çok sertti. Alice rüzgâra karşı ön basamaklardan verandaya çıktı.

"Ne oluyor?" diye sordu Alice şişmiş gözlerini June'dan saklayarak.

"Fırtına," diye bağırdı June. "Şehirden kendimizi buraya nasıl atacağımızı bilemedik. Hava durumunda kasırga ve sel geliyor dediler."

"Sel mi?" Alice dehşetle çiçek tarlasına baktı.

"Öyle diyorlar. Hadi çabuk ol Alice. Hadi."

Yağmur dinmedi. Çiftliği sağlamlaştırmak için çok çalışmışlardı fakat çiçek tarhlarını rüzgârın kaprislerinden ve kova kova yağmurdan koruyabilmeleri mümkün değildi. Günbatımından kısa süre sonra elektrikler kesildi. Yatakhane pencereleri gaz lambası ve mum ışıklarıyla dolmuştu, tıpkı evin yemek odası gibi. Candy, Twig, June ve Alice masaya oturmuş, Candy'nin gazlı kamp ocağında ısıttığı körili manyoktan kalanları yiyordu.

"İyi misin fıstık?" diye sordu Candy, Alice'e bir kâse doğranmış taze kişniş uzatırken. "Çok sessizsin."

Alice çatalını sallayarak istemediğini gösterdi. "Fırtınadan." Oggi'nin kelimeleri aklından çıkmıyordu. Kızının sevdiği masalla ilgili bir şey aklını kurcalıyordu. Çatal bıçağını bıkkınlıkla masaya attı. Beklediğinden yüksek sesle şangırdadılar. "Pardon," dedi parmaklarını şakaklarına bastırarak. Rüzgâr kapıların altından esiyor, pencere camlarını tangırdatıyordu. Fırtına kuvvetleniyordu. Thornfield tehlikede miydi? "Nefes alamıyormuşum

gibi hissediyorum." Sandalyesini geriye itti. Ayağa kalkıp ileri geri yürümeye başladı.

"Alice?" June'un suratında endişe çizgileri belirmişti. "Ne oldu?"

"Hiç," dedi Alice sertçe, June'un endişesini geçiştirircesine. Gözleri dolmadan önce sımsıkı kapadı. Alev güllerinin Oggi'nin evini boğduğu manzarayı gözünün önünden silmeye çalıştı.

"Sorun sadece fırtına değil, hem de hiç değil Alice. Neyin var?" diye sordu Twig.

Alice, Oggi'nin evinde yere düşen dalı düşündü. "Bana ne anlatmıyorsunuz?" deyiverdi. "Neler bilmiyorum?"

"Ne?" June'un yüzü sarardı.

"Bilmiyorum. Sadece, ne bileyim..." Alice başını iki yana salladı. "Özür dilerim." Nefesini bıraktı ve bir an gözlerini kapadı. "Bugün durduk yere Oggi'den bir mektup aldım, canım sıkıldı." Başını kaldırdı. Candy'nin gözleri Twig ve June arasında gidip geliyordu. Twig sakince Alice'e bakmaya devam ediyordu. June'un ifadesini anlamak mümkün değildi.

"Ne yazmış?" Twig çatalını bıraktı.

"Pek bir şey yazmamış." Alice başını salladı. "Sadece 'eski yaraları' kapamak istediğini yazmış. Evlenmiş, çocuğu olmuş. Benim 'iyi bir hayat' yaşamamı istiyormuş." Sesi çatladı. "Ama beni neden burada bıraktığını ya da gitmesine neyin sebep olduğunu yazmamış. Ben de anlamıyorum... buraya nasıl geldiğimi, hayatımın bu hâle nasıl geldiğini bilmiyorum." Derin, titrek bir nefes aldı. "Kim olmam gerektiğini veya nereye ait olduğumu bilmiyorum..." Devam edemedi. "Şimdi bir de kasırğa çıktı, o yüzden korkuyorum. Burası olmadan kimim bilmiyorum. Çiçekleri yitirsek ne olur? Artık neden konuşmuyoruz? Hiçbir şey konuşmuyoruz. Birbirimize söylemediğimiz onca şeyden bıktım usandım. Bilmek istiyorum. Ne zaman işlerin iç yüzüne yaklaşacak olsam, bir demet çiçek almaktansa doğru dürüst bir konuşma yapmak istiyorum. Bilmek istiyorum June," dedi yalvarırcasına, anneannesine dönerek. "Senden duymak istiyorum. Her şeyi.

Annemle babamı. Nereden geldiğimi. Sanki böyle koskocaman bir..." Yılgınlıkla havada daireler çizdi. "Bekleyiş içindeyim. Asla gelmeyecek bir şey bekliyorum. Sesimi bulursam cevapları bulacağımı söylemiştin June..." Umutsuzlukla omuzları çöktü.

June'un yanakları çökmüştü. "Alice," dedi ayağa kalkıp ona doğru bir adım atarak. Alice umutla gözlerine baktı. Dışarıda yağmur şakırdıyordu.

"Bir yere gitmiyorum. Yanındayım," dedi June kısık sesle.

Alice'in hayal kırıklığı can acıtiyordu. "Her şeye verdiğin cevap bu zaten," dedi acı acı. "Her şeyi salla gitsin çünkü ben yanındayım." Sert kelimelerinin anneannesini incittiğini görünce yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim," dedi tekrar toparlanarak. "Özür dilerim June."

"Hayır," diye mırıldandı June. "Hayır, kızmakta haklısın." Peçetesini katlayıp odadan çıktı. Bir saniye sonra Twig sandalyesinden kayarak kalkıp peşinden gitti.

Alice başını ellerine gömdü. June ona göz kulak olmaya çalışmıştı sadece. Neden onu rahat bırakamıyordu? Ama başka bir soru geldi aklına. Neden June ona bilmek istediği şeyleri söylemiyordu? Aynı şekilde Oggi de... Sekiz yılın sonunda gayet düzgün bir hayatı ve ailesi varken ona bir mektup yazma zahmetine katlanabildiyse neden ondan bir şeyleri saklamıştı?

Candy masayı toplamaya başladı.

"Özür dilerim," dedi Alice tekrar.

Candy başını salladı. "Kimsenin suçu yok fıstık. Herkesin üzücü hikâyeleri var. Burada da farklı değil, hep böyle oldu. Çiçeklerimiz bunlardan yetişiyor." Çatal bıçakları kurcaladı. "June'un içinde düğüm olmuş pek çok hikâye var, nereden başlayacağını bilemiyor bence."

Alice iç geçirdi. "En basitleriyle başlasa? Mesela, 'Alice, annenle baban böyle tanıştı,' ya da 'Alice, baban bu yüzden burayı terk etti,' ya da 'Alice, deden şuydu,' gibi."

"Anlıyorum. Ama muhtemelen sana bir hikâyeyi anlatırsa ona bağlı on tanesini daha anlatmak zorunda kalacağını düşü-

nüyor. Bir kökü koparırsan tüm bitkiyi tehlikeye sokarsın. Bu düşünce onu korkutuyor olmalı. Düşünsene. June kadar kontrol düşkününü olup da böyle bir ihtimalle karşı karşıya olduğunu.” Candy bir elinde bir avuç çatal, ötekinde gaz lambasıyla durdu. “Birine bir şeyi, bilmesi gereken bir şeyi söylemeyi bu kadar çok istemenin yükünü taşıyıp da içinde gitmek istemediğin yerlere gitmeni gerektireceği için çok büyük bir korkuya kapılmak, yeni baştan kaleme alamayacağını adın gibi bildiğin o hikâyeyi bulmak çok korkunç bir şey olmalı.”

“Peki ben ne yapabilirim? Ailemden geriye kalmış tek kişi de bana ailemi anlatmıyor. Sadece ikinci ağızdan anlatılan hikâyeler biliyorum ki senin, Twig’in, hatta Oggi’nin bana burası ve anne babamla ilgili anlattıkları için minnettar olsam da June’dan duymak gibi olmayacak. Sizdeki hikâyeler onunkilerden farklı.”

“Haklısın,” dedi Candy. “Ama sana her zaman dediğim gibi, en azından bir hikâyeyi var fıstığım. En azından nereden geldiğini biliyorsun. Böylesi bir armağanın nasıl...”

“Anlıyorum,” diye araya girdi Alice sesini kontrol altında tutmaya çalışarak. “Niyetinin iyi olduğunu da biliyorum ama bilmediğim hikâyelerden kaçınabilmeniz için elimdeki hikâyeye müteşekkirim olmam gerektiğiyle ilgili tavsiyeler yutturulmaktan bıktım artık. June anlatacağına dair söz vermişti ve hiç anlatmadı.”

Şiddetli yağmurun sesi odayı dolduruyordu. Bir süre sonra Candy boğazını temizledi.

“Oggi olayına üzüldüm.”

Alice karşılık vermedi.

Odadan çıkarken Candy beraberinde ışığı da götürdü.

O gece Alice ateşli bir rüya denizinde debelenip durdu. Giysilerini kıyıda bırakan annesine tekrar tekrar bağırmaya çalıştı. Alev denizi onu bırakmadı. Küle dönmüş sahilde bir kurtla tilki, kuyrukları alev alev, birbirlerini kovaladı. Sağlıklarda bir oğlan, için

için yanan bir kâğıttan gemi yüzdürüyordu. Soğuk terler içinde uyanan Alice ayağa kalktı. Kaygı dolu bir bitkinlik yüzünden şakakları zonkluyordu. Fenerin düğmesine basıp açtıktan sonra çay yapmak için aşağıya indi.

Koridorda durdu. Mutfaktan sesler geliyordu ve havada yoğun bir viski kokusu vardı. Alice milim milim yaklaştı.

"Onu kaybetmene şu kadar kaldı June," diye tıslıyordu Twig. "Bunu mu istiyorsun? Ona gerçekleri anlatmak zorundasın. Anlıyor musun?"

June, "Susssana ssen," dedi kelimeleri uzata uzata.

Alice duvara yapışarak yanaştı.

"Herr şeyi bildiğini ssanıyorsun ama bir bok bilmiyorsun. Hikâyeleri bilip de herr şeyi anladığını ssanıyorsun."

"Böyle konuşamayız. Artık yatman lazım."

"Onu ne çok sevdiğini görmüyor muyum? Kendi büyütemediğin çocuklarından biri ssanıyorsun."

"Ayağını denk al June."

"Aman da aman, tehdit de edermişş." June huçkırdı.

Alice eşiğin kenarında duruyordu.

"O kızı ben kurtardım," dedi June tıslarcasına, kendini toplayarak. "Onu kurtardım. Oggi geleceğini çalıp kalbini kıracaktı. Daha önce de gördük, Twig. Görmedik mi? Göç idaresini aradığım gün onun için yapabileceğim en iyi şeyi yaptım."

June'un ihaneti Alice'i fiziksel olarak darbe yemiş kadar sarstı. İleriki günlerde o geceyi sanki o ânı kendisi yaşamıyormuş da pencereden izliyormuş gibi hatırlayacaktı. Gözleri alev alev, elleri titreyerek mutfığa dalışını. Alice'in onları duyduğunu fark eden Twig'in gözlerindeki dehşet ve pişmanlığı. June'un kendini ayakta tutmaya çalışırken yüzüne yayılan sarhoş gülümsemeyi. Kendi haykırışını. Twig'in onu rahatlatmaya çalışmasını. June'un ağlamasını. Alice'e gerçekleri anlatırken Twig'in gözlerindeki derin kederi.

"Sınır dışı edildi." Twig'in sesi titredi. "Boryana'yla beraber Bulgaristan'a gönderildiler."

Öfkeden kuduran Alice, June'a döndü. "Onları ihbar mı ettin?" diye çığlık attı. June odaklanamasa da çenesini kaldırdı.

"Ne oluyor?" Yüzünde çarşaf izleri olan Candy hızla mutfığa girmişti.

Damarlarına dolan adrenalin Alice'in harekete geçmesini sağladı. Mutfaktan uçarcasına çıkıp merdivenlerden yukarı koşarak odasına girdi. Sırt çantasına atılıp kullandığı eşyalardan eline ne gelirse içine tıktı. Merdivenlerden koşarak indi, koridordaki kadınları iterek yanlarından geçti, anahtarını ve şapkasını askıdan koparırcasına aldı. Ön kapıyı açınca rüzgârla yağmurun şiddetinden geriye savruldu. Dengesini bulabilmek için öne doğru bir adım attı. Twig ve Candy gitmemesi için yalvarıyorlardı. Sonraki sahne zihninde hep aynı şekilde, yavaş ve çarpık bir şekilde oynayacaktı: Bakmak için döndüğünde yüzleri endişe doluydu. Arkalarında June karanlıkta sağa sola yalpalıyordu.

Alice üç kadına öfkeyle baktı. Sonra döndü, fırtınanın içine doğru yürüyüp kapıyı ardından çekip kapadı.

Silecekler sel gibi yağın yağmurla baş edemiyordu. Çamurlu, yer yer göl olmuş yolda kamyonet savrulurken direksiyonu kavramaktan Alice'in kolları titremeye başlamıştı. Durursa tekerleklerin çamura saplanacağından ya da daha kötüsü, cesaretini kaybedip geri döneceğinden korkarak ayağını gazdan çekmiyordu.

Kasabada hiç durmadan gitmeyi planlıyordu. Kasaba tabelasının yanından doğuya, çalılık arazilere doğru. Fakat birkaç kilometre gitmişti ki frene asıldı: farlarının aydınlatığı otobanın alçak bir noktası kabaran sel sularıyla gözden kaybolmuştu. Nehir taşmıştı. Alice başını eğdi. Çiçek tarlaları mahvolacaktı; tohumlar sel sularıyla topraktan çıkacaktı.

Dikiz aynasındaki karanlığa baktı. Peki ya doğuya, sahile değil de içerilere doğru gitse? Sudan uzağa. Motora gaz verdi.

Bir saniye daha geçti. Alice direksiyonu kavradığı gibi geldiği yöne döndü. Thornfield sapağında ayağını gazdan çekecek oldu. Sonra dibine kadar bastı, direksiyonu daha sıkı kavradı ve tüm hızıyla batıdaki karanlığa doğru yol aldı.

Twig ve Candy ne kadar yalvarıp yakardıysa da June içeri gelmeyi reddetti. Karanlıkta olduğu yerde, havaya karşı yalpalayarak duruyordu. Alice geri dönecekti. June gözlerini ileriye dikmişti ki Alice'in kamyonetinin far ışığını gördüğü anda orada olabilirdi. Alice dönecekti. Sonra da June açıklayabilecekti.

Kanındaki viski etkisini yitiriyordu; iğne gibi batan soğuğu hissetmeye başlamıştı. Bir rüzgâr daha yiyince dizüstü yere düştü. Ön kapı savrulularak açıldı ve Twig bir paltoyla dışarı koştu.

"Kalk June," diye bağırdı rüzgâra karşı. "Kıçını çabuk kaldır da içeri gir." Twig paltoyu üstüne atıp ayağa kalkmasına yardımcı oldu.

"Hayır. Dönecek, döndüğünde burada olacağım." June tir tir titriyordu. "Alice eve dönecek, ben de her şeyi açıklayacağım."

Twig hışımlla ona baktı. June yaralayıcı bir karşılığa hazırlandı.

Bir süre öylece, yan yana fakat birbirlerinden uzak durdular, sonunda Twig kolunu June'un omzuna attı. Gökyüzü üstlerine dökülürken onunla beraber şiddetli yağmura döndü.

Süslü banksiya

Anlamı: Esiririm

Banksia speciosa | Batı ve Güney Avustralya

Belirgin "dişleri" olan, ince yapraklı küçük bir ağaçtır. Krem sarısı çiçek dikenleri yıl boyu görülebilir ve bu çiçekler alevlerle açılana kadar içlerinde tohumları tutar. Çiçekler özsuyla beslenen kuşları, özellikle balcı kuşlarını çeker.

Alice gece boyu fırtınada araba sürdü. Gün doğarken eyalet sınırını yakınlarındaki bir benzinlikte durdu. Benzin aldıktan sonra bir okaliptüsün altına park edip uyumak için başını pencereye dayadı. Uyandığında güneş yüzünü yakıyordu, dili damağı kurumuştı. Kamyonetten inip benzinliğe girdi, on dakika sonra bir bardak yanmış kahve, pembe kremalı bayat bir çörek ve bir haritayla dışarı çıktı. Bir yudum ve birkaç ısırık almayı başarabildi, ardından hepsini çöpe attı. Tekerlekleriyle taşları sıçrata sıçrata, batı yönünü gösteren tabelaları takip ederek otoyola çıktığı sırada yan koltukta harita açıktı. Hemen önündekiler haricindeki düşünceleri zihninden çıkardı. Odaklanacağı tek şey sudan olabildiğince uzağa sürmektir.

Ne kadar içerilere giderse manzara bir o kadar suya aç ve garip görünüyordu. Sarı otların kapladığı geniş ve dümdüz arazilerde kayalık bölgeler ve büklümlü okaliptüslerin sıralandığı sel yatakları göze çarpıyordu. Alice ara sıra bir çiftlik evinin oluklu sacdan çatısını veya gıcırdayarak dönen bir yel değirmeninin yanında duran gümüş su tankları görüyordu. Hepsi de ters dönmüş bir çanak gibi uçsuz bucaksız mavi gökyüzünün altında olabildiğine uzanıyordu.

Cep telefonunun şarjı daha ilk günden bitmişti. Çantasından şarj çıkarmakla uğraşmamıştı. Yorulduğunda her neredeyse yol kenarına çekiyor, kapıları kilitliyor ve uyuyordu. Derin derin, hiç rüya görmeden. Sapsarı tozun içinden yağmur sonrası bitiveren yabancı çiçekler gibi fırlamış tek caddeli kasabalardan geçtiğinde benzin ve salatalı sandviç ya da elleriyle yediği şeftali konservelelerinden almak için duruyordu. Bazen haritayı incelerken, üstüne bir bardak da sütlü çay içerdi; bir gün bakarken bir kasaba ismi ilgisini çekti. Cehennem gibi birkaç gün daha araba sürmesi gerekecekti fakat bu onu caydırmamıştı. Bir sonraki benzinlikte bir sprey şişesi alıp suyla doldurarak yolun geri kalanında serinlemek için yüzüne püskürtmek için kullandı. Sert güneş ışıkları acımasızca üstüne vuruyordu.

Yoldaki üçüncü gecesinde güneş battıktan sonra hâlâ sırtından aşağı terler akarken Alice bir madencilik kasabasının eteklerinde yanıp sönen neon bir ışık gördü. Motelin otoparkına çekip ekstra ücret ödeyerek mutfaklı ve klimalı bir oda tuttu. Yakınlardaki bir marketten hazır pankek karışımı buldu. Bir kutu hazır karışım, bir paket tereyağı ve bir kavanoz bal alıp botlarını bile çıkarmadan odada pankek pişirdi. Çiçekli polyester çarşafın üstünde külotuyla sere serpe uzanırken pankeki parça pinçik edip üstüne tereyağı ve bal döktükten sonra hepsini bayat ve soğuk hava üfüren tangırtılı klimanın önünde yedi. Kablolulu televizyondaki yirmi dört saat film yayını veren kanalın ninnisiyle bir başka boş uykuya daldı.

Ertesi sabah oda anahtarını resepsiyon masasına bırakıp kapıyı ardından kapadı. Güneş henüz doğmuştu fakat yerden sıcak buğu yükseliyordu. Başta gözünün yanıldığını zannetti fakat etrafına bakarken duruverdi. Önceki gece karanlıkta toprağın renginin bu kadar keskin bir şekilde değiştiğini fark etmemişti. İnsanların Kızıl Çöl'den bahsettiğini duymuştu fakat toprağın kırmızısı hiç beklediği gibi değildi. Turuncuya daha yakındı. Pas gibi. Ateş gibi. Yaşadıkları fazla gelen Alice gözlerini kapayıp dinledi. Kuş sesleri, arkasındaki klimaların uğultusu, çöl rüzgâ-

n, küçük bir inilti. Etrafa bakmak için gözlerini açtı. İnlemenin nereden geldiğini bulabilmek için kamyonetine doğru yürüdü.

Yakınlardaki çalının altına baktığında buğday rengi, sırtının ortasında beyaz bir leke olan köpek yavrusunu gördü. Etrafa baktı. Otoparkta veya dümdüz uzanan yolun ne geliş ne gidiş şeridinde araba vardı. Köpek tekrar inledi. Tasma yoktu, karnının iki yanında da öbek öbek tüyü yolunmuş gibiydi. Alice baktığı sırada beyaz lekeye pireler dalıp çıkıyordu. Köpek birine ait gibi görünmüyordu, öyleyse bile sahibi umursamıyordu. Alice kuyruğunun ardına baktı. Dişiydi. Yavruyu bir koluyla kaldırıp arabanın kapısını açtı ve yolcu koltuğuna bıraktı. Birbirlerine baktılar.

“Pippin’e ne dersin?” diye sordu Alice. Köpek derin derin nefes alıp veriyordu. “Çok mu resmi oldu?” Alice arabayı vites takıp yola saparak haritada gördüğü kasaba tabelalarını takip etmeye başladı.

“Hadi o zaman Pip,” dedi. “Yarım günlük yolumuz kaldı.”

Agnes Bluff’ın kasabası ismini aldığı kırmızı kayalıklı tepenin eteklerine kurulmuştu. Ana caddede okaliptüsler ve badem şeker renklerinde camekânlar vardı. Bir gazete bayisi, birkaç çöl temalı resim galerisi, bir kütüphane, birkaç kafe, bir market ve bir benzinlik. Alice tam benzinliğe girip benzin alacaktı ki Pip yolcu koltuğuna ağlayarak işeyiverdi. İdrarında kan vardı.

“Ah Pip,” dedi Alice. Yavru köpek inil dedi.

Alice çarçabuk benzin istasyonuna girip bir parça kâğıda karanıymış yön bilgisiyle dışarı çıktı. En yakın veterinere götürecektik kadar benzini olduğunu umarak gaza bastı.

Pip kollarında perişan hâlde ağlarken Alice kliniğin kapısını yumrukluyordu. Elini gözüne siper edip pencereden içeri baktı.

Duvardaki saat öğlen biri üç dakika geçtiğini gösteriyordu. Kapıdaki tabelada kliniğin cumartesileri birde kapandığı yazıyordu. Cumartesi miydi? Hiçbir fikri yoktu. Yumruklamaya devam ettiği sırada aşağı yukarı onun yaşında bir adam boynunda stetoskopuyla resepsiyon masasının ardında belirdi. Kilidi ve kapıyı açtı.

“Bir durum mu var?”

“Lütfen evet,” diye yalvardı Alice.

Adamın peşinden muayenehaneye girdi. Adam eldiven takıp Pip’i Alice’in kollarından aldı. Tüylerinin eksildiği yerleri incelemek için eğildi. Gözlerine, sonra ağzına fener tuttu. Kalktığında suratındaki sıcak ifade yok olmuştu.

“Köpeğiniz feci hâlde uyuz.”

“Ah, benim değil. Yani benim, ben, ben onu, yani sabah buldum. Aslında birbirimizi bulduk. Dinlenme tesisinde.”

Adam ona bir an ölçüp biçercesine baktı. “Ellerinizi yıkasanız iyi olur,” dedi daha kibar bir sesle, köşedeki lavaboyu başıyla göstererek. Alice ılık suyla ellerini yıkadı.

“Koku da o yüzden.”

Alice ellerini kâğıt havluyla kurularken ona boş gözlerle baktı.

“Almıyor musunuz?”

Alice ellerini ceplerine soktu. “Şey, fark etmemişim.”

“O yüzden kaşınıp duruyor.”

Alice onun haklı olduğunu fark etti. Onu bulduğundan beri yavru köpek kaşınıyordu. “Kan da var, demin gördüm, idrarında...” Alice devam etmedi.

“Kötü bir idrar yolu enfeksiyonu kapmış, kanın sebebi o. Ayrıca yetersiz beslenmekten kaynaklanan yüksek ateşi var.” Eldivenlerini çıkarıp çöpe attı. “Ne yazık ki buralardaki sokak köpeklerinde sık görülüyor.”

Veteriner, Pip’i tutup boş bir kafese koydu. Köpek anında ulumaya başladı.

“Hey!” Alice öne çıktı.

“Acilen tıbbi müdahale gerekiyor,” diye araya girdi veteriner.

“Ona yardım ediyorum, o kadar.” Bir saniye sürse de Alice geri çekildi. Pip kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp kafesin en arka köşesine sığındı.

Resepsiyon masasında veteriner Alice’ten bilgilerini istedi.

“Benim, eee...” Alice devam edemedi.

“Kasabaya yeni mi geldiniz?”

Alice başıyla onayladı.

“Yani daha bugün mü?”

“Evet.”

“Geçicilerden misiniz?”

Alice kaşlarını çatı.

“Geçici iş için gelenlerden yani.”

Başını iki yana salladı.

“Kalacak yer buldunuz mu?”

Alice cevap vermedi. Adam bir deftere bir şeyler yazıp en üstteki kâğıdı yırttı.

“Bluff Pub’a gidin. Merle’i sorun. Benim yolladığımı söyleyin.” Kâğıdı ona uzattı.

“Teşekkürler.” Alice aldığı sırada gözleri yazıya takıldı. *Moss Fletcher. Agnes Bluff Veterinerlik. Moss.* Thornfield Sözlüğü’nden bir sayfayı hatırladı. Yosun. Ayrım yapmaksızın sevmek. Birkaç veda sözcüğü mırıldanıp oradan elinden geldiğince hızlı ayrıldı.*

Dışarı çıktığında kuru sıcak görünmez duvar gibi üstüne çarptı. Burası ona hiç tanıdık gelmiyordu. Mavisi atmış gökyüzü her yöne boş ve uçsuz bucaksız uzanıyordu. Nehir suyundan veya çiçek kokusundan eser yoktu. Başı döndü, nabızı hızlandı.

Hızla atan kalbinin sesi kulaklarında, kamyonetine doğru sendeledi. Nefes almakta zorlanarak kapı koluna uzandı fakat tutamıyordu. Ellerine kramp girdi, parmakları kasıldı. Anılar aklına doluşuyordu; okyanus ve alevler birbirinden ayrılmaz seslerle kükrüyordu.

Gözlerini kapamayı denedi. Paniği nefes alıp vererek atlatmayı. Kendini korumayı denedi, sonra her şey karanlığa gömüldü.

* (İng.) Yosun. -çn

Moss kapamadan önce hayvanları son bir kez kontrol etti. Alice'in köpeğine ilaç vermişti ve şimdi uyuyordu. Kavurucu ikindiye adım attığı sırada hava petrol ve yan taraftaki tavukçudan gelen kokularla ağırlaşmıştı. Koku onu bekleyen şeyleri hatırlattı: Evde tek başına bir gece daha.

Otoparktan arabasına giderken parlak sarı bir kamyonet dikkatini çekti. *Alice Hart, Çiçek Dili Uzmanı. Yabani çiçeklerin açtığı Thornfield Çiftliği.* İçinde kimse yoktu. Öteki tarafına dönünce Alice'in burnu kanayarak ziftli asfaltta baygın yattığını gördü.

Moss ismini tekrarlayarak yanına koştu. Alice hareket etmiyordu. Teni korkunç derecede solgundu. Nefesini ve nabzını kontrol etti. Cebinden telefonunu çıkarıp tıp merkezinin kayıtlı numarasını aradı. Onu hareket ettirmemeye çalışıyordu. Doktor telefonu açtığında kalbi güm güm atan Moss kadının sorularına otomatik cevaplar verdi.

Lütfen, tekrar aynı şey olmasın.

Ateşten bir okyanusta değil, nehirde yüzüyordu Alice. Yıldızlardan bir nehirde. Tenini gümüşü yeşile boyuyorlardı. Sırtüstü yatmış gece göğünden yağmalarını seyrediyordu. Bazıları silüetleri görünen okaliptüslerin en yüksek dallarına takılıyordu. Bazıları kirpiklerine ve parmaklarının arasına. Birkaçını yuttu. Tatlı ve serindiler. Bir kucak dolusu toplayınca hafifliklerine şaşırıp dikkatle etrafına serdi. Yıldızlardan bir çember. İçinde hiçbir şey canını acıtmıyordu.

Alice kendine gelirken yıldız püskürttüğünü düşünerek tükürükler saçtı.

"Oggi," dedi geveleyerek.

"Alice, biraz sersemlemiş olabilirsin. Yavaş yavaş."

Alice başını kaldırdı. Bir kadın gülümsüyor, gözlerine fener tutuyordu. Bu his hatıralarını hareketlendirdi; hastane yatağında, beyaz bir odadaydı. Kolunda iğne vardı. Yüzünü buruşturup başını öteki yana çevirdi. Bir adam yatağın yanındaki sandalyede gergince oturmuş, ona bakıyordu. Elini kaldırdı. Alice selam verebilmek için parmaklarını kıpırdattı. Veteriner. Bu adam veterinerdi. Moss Bir Şey. *Ayrımı yapmaksızın sevmek.*

“Serum bağladılar Alice. Çok susuz kalmışsın. Çöl sıcaklarına alışık olmayan ziyaretçilerde çok görülür. Muhtemelen o yüzden bayıldın.” Kadın, cebine Dr. Kira Hendrix işli bir beyaz önlük giymişti. “Şimdi rutin sorular soracağım. Ailende düşük tansiyonu olan kimse var mı?”

Alice bilmiyordu. Başını iki yana salladı.

“Peki anksiyete veya panik atak?”

“Çocukluğumdan beri olmuyordu,” diye cevapladı sessizce.

“Peki ne tetikliyordu?”

Rüzgâr esintisi? Gördüğü bir çiçek? Bir rüyadan kalan alevler?

“Bilmiyorum,” diye yanıt verdi Alice.

“Reçeteli bir ilaç kullanıyor musun?”

Tekrar başını iki yana salladı.

“Neyse ki burnun kırılmamış, çabuk iyileşecek. Şimdilik iyice dinlen. Bol sıvı tüket. Endişe verici bir şey gördüğün anda gelip beni gör. Moss kasabaya bugün geldiğini söyledi.”

Alice başıyla onayladı.

“Nerede kalıyorsun?”

Alice göz ucuyla Moss’a baktı. Moss konuşmadan önce onunla göz göze geldi.

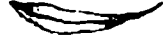
“Pub’da kalıyor. Üstteki odalarda.”

“Hımm,” diyen doktor Alice’in omzuna güven verici bir tavırla dokunup tek kaşını kaldırarak Moss’a döndü. “Seninle konuşabilir miyiz?”

Karşı köşeye çekildiler. Alice yan gözle onlara bakıyordu. Dr. Kira fazlasıyla ciddiye, Moss ise şaşkın görünüyordu.

“Harika,” dedi Dr. Kira konuşmayı neşeyle sonlandırarak. Alice’in yanına döndü. “Artık serumunu çıkarabiliriz Alice, sonra da seni taburcu ederiz. Küçük öğünler ye. Bol bol uyu.”

Alice gözleri yerde, başını salladı.

Moss arabasının kilidini açıp yolcu kapısını tuttu, Alice temkinle bindikten sonra kapadı. İçerisi pırıl pırıldı. Dikiz aynasından sarkan karton ağaç okalıptüs kokuyordu.

Sessizce yol aldılar. Moss birkaç kere boğazını temizledi.

“Ben, şey, kliniği kapadıktan sonra buldum seni,” dedi ona bakmadan. “Seni kıpırdatmadım, Dr. Kira’yı aradım, o da gelip seni ambulansa bindirdi. Arabayla peşinizden takip ettim.”

Alice, Moss’un onu bilinçsiz bulduğunu zihninde canlandırarak gözlerini önünden ayırmıyordu. Derin bir utanç hissi gözlerini yakıyordu. *Şu an ağlamayacaksın.*

“Geldik,” dedi Moss, kliniğin önüne çekerken. Cebine uzanıp kamyonetin anahtarını çıkardı. “Seni bulduğumda elindeydi.” Sanki bayılmasından o sorumluymuş gibi özür dilercesine konuşuyordu.

“Teşekkürler,” dedi Alice kısık sesle. “Her şey için.” Anahtarını aldığı sırada sert kenarı Moss’un parmağına sürtünce irkildiğini gördü. “Pardon,” diye mırıldandı, elleriyle yüzünü kapayıp. İç geçirdi, kendine başını salladı. “Teşekkürler,” dedi tekrar, sonra inip kamyonetine doğru yürüdü. Ama kapıdaki yazıyı görünce aniden durdu. İşte, geride bırakmaya çalıştığı her şey gözler önündeydi.

Alice Hart, Çiçek Dili Uzmanı. Yabanıl çiçeklerin açtığı Thornfield Çiftliği.

“Şey, Alice?”

Alice, Moss’un yazıyı görmemesi için kapının önünde durup döndü.

“İyisin değil mi?”

“Evet.” Başını yukarı aşağı salladı. “Teşekkürler. Pub’da bir oda tutacağım.”

Moss önce başını çevirdi, sonra ona tekrar baktı. “Dr. Kira yirmi dört saat boyunca durumunu takip etmemi istedi.” Boğazını temizledi. “Senin için sorun olur mu?”

Alice gülümsemeye zorladı kendini. “Dinlen. Sıvı tüket. Yemek ye. Herhalde becerebilirim.” Bir yatağa kıvrılıp başına kadar çarşafı çekip bir daha da çıkmamak istiyordu. “Yine de teşekkürler.”

“Peki. Tamam.” Tekrar uzun bir sessizlik oldu. “Eh, bir şeye ihtiyacın olursa Merle’de numaram var,” dedi arabayı vitesine geçirirken. Başıyla onaylayan Alice, Moss gidince rahatladı.

Kamyonetine binip doğruca benzinliğe gitti. Depoyu doldurduktan sonra içerideki raflar arasında dolanıp rötuş boyası bulunca durdu. Tek renk turkuazdı. Bir teneke, bir de fırça aldı. Kasaya giderken parlak renkli yapıştırıcılar gözüne takıldı. Bir tomar alıp parasını ödedi ve dışarı çıktı.

Pub’ın otoparkında fırça ve boyayla kamyonete âdeta saldırdı. Çölün ortasındaki ilk gününde günün solan ışığı altında Alice olduğu kişiyi ve geldiği yeri turkuaz bir hiçliğe boyadı.

Alice geldiğinde Merle pub’da değildi. Ağır aksanlı genç bir kız onu içeri alıp akşam yemeği menüsünü dinmeyen bir heyecanla anlatırken Alice dinliyormuş gibi yaptı. Kızın kolunun içinde bir dünya haritası dövmesi vardı. Harita yıldızlarla benek benekti. Bilinen her şeyden bu kadar uzaklardaki bir yere savrulmak, keşfetmek için bile isteye böyle bir yere gelmek nasıl hissettiriyordu acaba? Seyahat etmekten başka bir amacın olmaması ve teninde taşıyacak kadar canlı ve anlamlı deneyimler edinmek nasıl bir şeydi? Her yıldız Alice’le alay ediyordu. *Oraya gitmedim. Oraya gitmedim. Oraya gitmedim.*

“Hanımefendi?” Kız genişçe gülümseyerek Alice’in önünde menüyü salladı.

“Pardon.” Alice başını salladı. “Odama sipariş edebilir miyim?”

“Bahşış karşılığında.”

Sipariş verdikten sonra Alice sırt çantasıyla üst kata çıktı, odasının kapısını açtı ve ardından kilitledi.

Yatağa oturdu, botlarının bağcıklarını çözdü ve yastığa gömülerek, günlerdir göğüs kafesine ağırlık yapan hıçkırıkları serbest bıraktı.

Turuncu ölmezotu

Anlamı: Kaderde yazılı

Waitzia acuminata | Batı Avustralya

Uzun dar yapraklı; turuncu, sarı ve beyaz renkli kâğıdımsı çiçekleri olan çok yıllık bir bitkidir.

Kış yağmurlarından sonra ilkbaharda açar. Topluca açtıklarında çok güzel bir görüntü sergilerler. Batıdaki fundalıklar ile çorak topraklarda bolca bulunur ve insanlar bu çiçekleri görebilmek için uzun mesafeler kat etmeyi göze alır.

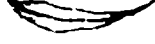
Alice gündoğumunda uyandı. Terden sıırıslıklam çarşafı bacaklarının üstünden atıp doğruldu ve gözlerindeki tuzlu çapakları ovaladı. Odası turuncu bir ışıqla dolmuştu. Pencere kenarına gidip perdeleri açtı. İçeri dolu dizgin giren ışıqla tozlu kasabanın tepesinde yükselen Bluff'tan yansiyordu. Alice binalarla sokakların ötesindeki kırmızı dalga dalga kumullara, göz alabildiğine uzanan kumul çalıları ve çölhuşlarıyla dolu küçük vadilere baktı. Yengeçleri, deniz esintilerini, yeşil şekerkamışlarını, gümüşü nehir suyunu, ışıllı açan çiçek dolu tarlaları hatırlıyordu. Çöl havası o kadar kuruydu ki teri daha boncuk boncuk olamadan buharlaşıyordu. Bildiği herkesten, her şeyden, her yerden olabildiğine uzaktı artık.

"Buradayım," diye fısıldadı.

Bardan aldığı bir bardak kahve ve çörekten sonra dışarı çıkıp kamyonetine yürüdü. Kapılardaki turkuaz boyanın kuruduğu-

nu görünce torpido gözünden çıkartmaları aldı. İki kapıya da yapıştırdı, kollarını kavuşturup bir adım geri attı. Bir kat boya ve birkaç kralkelebeği çıkartmasıyla bu kadar kolay isimsiz olabileceğini hiç düşünmezdi.

Sonra markete gidip odasındaki mini buzdolabını limonlu dondurmaya tıka basa doldurdu. Yatağa uzanıp arka arkaya üç tane yediği sırada pencereden gün ortası güneşinin ağaçları nasıl ağarttığını seyreliyordu. Öğleden sonra hava serinlemeye başlayınca o tuhaf kırmızı manzarayı görmek için dışarı çıktı.

Sarp kayalığının eteklerinde yürüyüp bodur emu çalılarını, çöl bitkilerini, cılız çölhuşlarını inceledi. Kayaların arasından bitmiş yabani çiçeklere bakmak için durdu, birkaçını cebine attı. Birkaç ispinoz, tepesinden geçerken capcanlı ikindi göğüne karşı şakıyordu. Alice sertçe yutkundu; çöl manzarasının uhreviliği tüm duyularını ele geçirmişti.

Günler ve geceler geçti. Burnundaki yara iyileşti. Ara sıra aklına yeni bir anı giriveriyor, Alice de buna engel olmuyordu. Fakat Thornfield'ı terk ettiği geceye çekildiğini hissettiğinde June'un ihanetini veya Oggi ile Boryana'nın başına neler geldiğini düşünmemek için elinden ne gelirse yapıyordu. Tutuklanmışlar mıydı? Korkmuşlar mıydı? Onları June'un ihbar ettiğini biliyorlar mıydı? Cevaplanmamış soruları nasıl bastracağını biliyordu Alice.

Günlerini bir düzene oturtabilmek için güneşe bağlı bir sistem kurmuştu. Çöl ışığına bir türlü doyamıyordu. Her sabah otelin sac çatısının üstündeki penceresinin önünde oturuyordu. Güneş doğarken kayalıkları ve tepeleri çeşit çeşit renge boyuyordu; yoğun bir şarap kırmızısına, parlak pas sarısına, ışıltılı bir bronz ve karamela. Sanki ucu bucağı yokmuş gibi görünen gökyüzünü seyrederken Alice her şeyi ciğerlerine doldurabilirmiş, içinde de benzer bir enginlik yaratabilirmiş gibi daha derin nefesler alıyordu.

Gündoğumundan sonra yürüyüşe çıkıyordu. Kasabanın üstüne kurulduğu eski nehir yatağı çoktan kurumuştı, minik çakıtaşlı kumlarından upuzun ve kalın gövdeli okalıptüsler yetişiyordu. Alice krem, beyaz, hatta pembeye çalan ağaç gövdelerinin arasında dolanıyor, uçuk gri bir taşı veya devrilmiş bir ağacı incelemek için duruyordu. Bir zamanlar buradan su aktığına inanmak çok zordu, sanki nehir bir halk masalıymış, evvel zaman içinde siyah kakaduların kanatlarında gökyüzüne yükselmiş gibi geliyordu.

Gün ortasında havanın en sıcak olduğu saatlerde Alice klimayı sonuna kadar açtığı odasında oturuyor, televizyon kanalları arasında geziniyordu. İkinci vakitleri serinledikçe tekrar dışarıda gezmeye çıkıyordu. Akşamları yemekten sonra gölgelere sokuluyor, yıldızları seyrediyordu.

İki hafta geçti. Veterinerin yanına dönmedi. E-postalarını kontrol etmedi. Cep telefonunun SIM kartını çıkarıp attı.

Çölde onu huzurla dolduran, neredeyse ilaç gibi gelen öyle şeyler vardı ki kendisi de şaşıyordu. Toprağın alev renkleri, avuçladığında un gibi akması. Kuşların melodik ötüşleri. Her günün başında ve sonunda vuran ışık. Ilık rüzgâr; okalıptüslerin gümüş-yeşil-mavi yaprakları; bulutlu sonsuz gök ve hepsinden öte nehir yatağında, kayalarla köklerin arasında yetişen yabancı çiçekler. En büyük teselliği bu tanıdık çiçeklerde bulduğunu kendisine pek itiraf etmeden yapraklarını kurutmaya başlamıştı.

Bir sabah koskoca bir defteri kurutulmuş yabancı çiçek yapraklarıyla doldurduğunu gördü. Barda kahvaltı yaptıktan sonra bir defter daha almaya kasaba merkezine gitti.

Kuru nehir yatağının kenarındaki sessiz sokakta yürürken kütüphaneye denk geldi. Küçük kutu gibi binayı üst üste duran kitaplar gibi gösterebilmek için yapıldığı belli olan solgun duvar resmini görünce gülümsedi. Dışarıdaki kavurucu sığağa rağmen içerisi serin bir nefes aldırıyordu.

Alice huzurla rafların arasında dolandı. Çocukluğunda gittiği, yumuşacık ışıkla dolu, hikâyeler anlatan vitraylı camları olan kütüphaneyi hatırladı.

"Sally," diye mırıldandı.

"Yardım ister misiniz?" diye sordu yan koridordaki kütüphaneci.

"Masallar hangi bölümde?" diye sordu Alice.

"Arka tarafta."

Alice küçükken okuduğu hikâye kitaplarının sırtlarına dokundu. Yazı masası, kütüphane çantası, annesinin eğretiltöleri. Özellikle aradığı kitabı bulunca ufak bir çığlık kaçtı ağzından.

Daha sonra, kütüphane kartını çıkarıp yanına alabileceği kadar kitabı alıp hepsini otel odasına taşıdı. Öğleden sonrasını sayfaları karıştırarak, parmaklarını başıboş cümlelerin üstünde gezdirip kitabı ara sıra göğsüne bırakarak okalıptüslerin duvarına vuran dantel gibi gölgelerini seyrederek geçirdi. O gece sipariş ettiği acılı Tayland yemeği ve altı kutu soğuk birayla klimanın altındaki yatağa uzanıp küçük bir kızken hazine gibi değer verdiği, fok derilerinden sıyrılıp bir erkeğin aşkı uğruna denizi ve derilerini geride bırakan kadınların hikâyeleriyle dolu kitabı okudu.

Bir gün öğleden sonra bir avuç dolusu yabancı çiçekle nehir yatağından dönerken Merle içeride önünü kesti.

"Alice Hart," dedi. "Seni biri arıyor."

Alice, Merle'in peşinden barın arkasındaki küçük ofise girdi. Avuçları terlemişti. June onu bulmuş olabilir miydi?

Ahize masada açık duruyordu. Alice yalnız kalana kadar bekledi, terli avuçlarını şortuna silip ahizeyi kulağına götürdü.

"Alo?" dedi. İşten çıkanların doldurduğu barın gürültüsünü boğmak için öteki eliyle kulağını kapadı.

"Köpeğinin iyileştiğini duymak istersin diye düşündüm," dedi hatın öteki ucundan Moss.

Alice nefesini bıraktı.

"Alo?"

"Merhaba," dedi Alice, rahatlamanın verdiği neşeyle.

"Merhabalar." Moss kıkırdadı.

"Pardon." Alice sessizce kendine kızdı. "Haber verdiğin için teşekkürler. Çok sevindim."

"Ben de öyle tahmin ettim. Ne zaman gelip alabilirsin? Şişko, mutlu ve Merle'in permasından bile pofidik oldu."

Athğı kakhaha Alice'i gafil avladı. Adamın sesindeki sıcaklık da.

"Yarın," dediğini duydu Alice.

"Harika." Bir sessizlik oldu. "Sen nasılsın?"

"İyi," dedi Alice, topladığı çiçeklerle oynarken. "Şey, özür dilerim, ben..."

"Sorun değil. İşin gücün vardı. Dinleniyordun. Kütüphanenin tüm koleksiyonunu ödünç alıyordun filan."

"Ne?"

"Kasabamız küçük." Moss tekrar gülüverdi. "Buralarda manşet olmak zor değil. Okumayı seviyorsun, belli."

Kapıdaki Merle boğazını temizledi.

"Özür dilerim, kapamam lazım," dedi Alice.

"Öyleyse yarın görüşüyoruz."

"Nerede?" diye sordu Alice.

"Anayolun üstünde The Bean var. On bir uygun mu?"

"Uygun."

Alice telefonu kapadı.

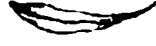
"Pardon," diye mırıldandı Merle'e, ofisten çıkarken.

"Sorun değil." Merle tek kaşını kaldırmış, merakla gülümsüyordu. "Bir bira içer misin, tatlım? Happy hour başladı."

"Odama götürsem..."

"Olmaz." Merle elini kaldırdı. "Ben görev başındayken kimse yalnız başına içemez. Gel de barda otur. Buralarda ne yaptığını, hiçliğin ortasındaki barımda neden tek başına kaldığını anlat. İyi hikâyelere bayılırım."

Agnes Bluff'a varmadan önceki hayatını birilerine anlatma düşüncesi midesini bulandırıyor. Moss'un sözcükleri zihninde yankılandı. *Buralarda manşet olmak zor değil.*

Moss telefonu kapadıktan sonra, Alice Hart'la ilgili sorularına cevap verebilecekmiş gibi ahizeye bakmaya devam etti. Günlerdir aklını kurcalayan sorularına. Yavru köpeği gelip alması için beklemiş de beklemiş ama Alice gelmemişti. Merle'le sık sık konuşup son haberleri alıyordu. Alice hâlâ oradaydı. İyiydi. Kimse tekrar bayıldığını görmemişti. *Niye bu kadar umursuyorsun?* diye sormuştu Merle. *Her sahipsiz yarattığı kurtaramayacağını en iyi senin bilmen gerek.* Moss konuyu değiştirmişti. Kasabada geçirdiği beş yıl içinde verebileceği bir şey, sunabileceği bir şey varmış gibi hissettiren ilk kişinin Alice olduğunu Merle'e söyleyemezdi. Clara ve Patrick'i kaybettikten sonra bir daha böyle bir şey hissedeceğini hiç düşünmezdi. Ama... İşte tam karşısındaydı. Alice Hart. Çiçeklerin diliyle konuşmayı bilen kadın.

Buzdolabından bir bira alıp masasına döndü. Fareyi sağa sola hareket ettirip bilgisayar ekranını açtı. Önceden bulduğu fotoğrafı görünce kalbi hızlanıverdi. En son arama sonucu buydu. Alice Hart. Çiçek Dili Uzmanı. Thornfield Çiftliği. Hakkımızda sayfasında profili vardı. Fotoğrafta bir çiçek tarlasının ortasında duruyordu, etrafını boğum boğum okaliptüsler sarmış, elinde tuttuğu devasa çiçek demetinin yanında cüce gibi kalıyordu. Kamerası yandan bakmıştı. Varla yok arası bir gülümseme. Berrak gözler. Başının üstüne kalp şekilli kocaman kırmızı bir çiçekle tutturduğu saçlar.

Alice Hart hayatının büyük kısmını Thornfield'da geçirmiş ve çiftliğin yerel çiçeklerinin diliyle yetişmiştir. Çiçek dili uzmanıdır ve kalbinizden geçenleri anlatmanızı sağlayacak çiçek demetleri yapınıza yardımcı olabilir. Randevu alarak kendisine danışabilirsiniz.

Ardından çiçek dili uzmanı ne demek onu aratmıştı: Victoria döneminde büyük rağbet görmüş bir akım olan çiçek dilini iyi

bilenlere deniyordu. Google'da onunla ilgili bilgi aramanın merakını doyuracağını sanmıştı fakat gizemli hikâyesi ilgisini daha da çekmişti.

Moss arkasına yaslanıp Thornfield iletişim bilgilerini okudu. Bira içti. Ahizeyi kaldırıp tekrar yerine koydu. Birkaç saniye tereddüt ettikten sonra uzanıp tekrar eline aldı. İnternet sitesindeki numarayı çevirdi, çalmasını dinlerken bira şişesini sıkı sıkı tutuyordu.

Tam kapayacaktı ki sesi ağlamaktan kalınlaşmış bir kadın telefonunu açtı.

Alice bar sandalyesine yerleşti. Günbatımı barın içini renk cümbüşüne çevirmişti.

Merle yeni bir bardak altlığı çıkarıp üstüne buz gibi bir bardak bira koydu. "Şeref," dedi bir sek burbonu kafaya dikmeden önce. "Eee, Alice Hart, buralarda yapayalnız neler yapıyorsun, anlat. Nereden geliyorsun? Nereye gidiyorsun?"

Alice iki eliyle biraya sarıldı.

"Öyle içine kapanmak yok. Burada herkesin bir hikâyesi var. Bambaşka biri olmak için çöle kaçan ilk beyaz tenli sen misin sanıyorsun? Kusura bakma tatlım ama o kadar özel değilsin." Merle tırnaklarıyla bar tezgâhını tıkırdattı. Dışarıdaki bira bahçesinde biri bağırdı. Merle, "Hey! Ayağınızı denk alın!" diye bağırınca Alice irkildi. "Bir yere kaybolma canım. Şu şamatayla uğraşıp geliyorum."

Alice rahatlayarak nefes verdi. Bar doldukça etrafındaki gürültü de giderek arttı. Kopardığı çiçekler ve birasıyla tabureden kayarak indi, aralardan geçe geçe serinleten mavi alacakaranlığa çıktı. Biradan bir yudum alıp avucunu açtı. Çiçekler ezilmişti. Onlara baktığı sırada arkasında biri olduğunu hissetti.

"Pardon, korkutmak istemedim," dedi kadın, açıklamak istercesine tütün tabakasını kaldırırken. Nazik bir sesle konu-

yordu. Alice başını eğip birayı sıkı sıkı tuttu. Kadın bir sigara sardı, kibrit çakıp küçük aleve doğru başını eğdi. Üstünde üniforma vardı fakat loş ışıktaki Alice armasındaki yazıyı okuyamıyordu. Kadın aldığı nefesi bırakırken duman Alice'e gitmesin diye elini salladı.

"Yakınlarda başka bar yok. Çok kalabalık olur içerisi."

"Evet, biliyorum," dedi Alice. "Burada kalıyorum."

"Ya, öyle mi? Ne zamandır buradasın?" diye sordu kadın.

"Bugün bir ay oldu."

"Bu bölgede ne zamandır yaşıyorsun?" Tek kaşını kaldırdı.

"Bugün bir ay oldu," dedi Alice, gülümsediğini fark ederek.

"Hah. Daha iki ayın var o zaman."

"Neye?"

"Başka gezegenden gelmişsin gibi hissetmemeye. Klasik bir çöl çaylağı olduğunu tahmin ediyorum, ya şehirden ya sahilde bir yerden gelmişsindir. Korkudan donakalmışsın gibi bakıyorsun etrafına, tipik."

Alice gözlerini dikip baktı. "Normalde de böyle görünmediğimi nereden biliyorsunuz?" deyiverdi.

Kadın bir an sustuktan sonra gülmeye başladı. "Çok haklısın. Özür dilerim. Kabalık ettim."

Alice başını kabul edercesine sallayıp biradaki baloncuklara bakmaya başladı.

"Yolun ilerisinde oturuyorum. Kırmızı toprakta büyüdüm," dedi kadın, gülümseyerek. "Çok gelişkin sosyal becerimi buna borçluyum."

Alice başını kaldırıp gülümseyerek karşılık verdi.

"Adım Sarah, bu arada."

"Alice."

El sıkıştılar.

"Burada ne yapıyorsun peki Sarah?" Alice üniformasını işaret etti.

"Parkla ilgileniyorum," dedi Sarah, omzunun gerisindeki bir yerleri göstererek.

“Park mı?”

“Kililpitjara. Milli park var ya? Daha gitmemişsin belli.”

Alice başını iki yana salladı.

“Çok özel bir yer.” Sarah sigarasını söndürdü. “Ya sen? Sen ne yapıyorsun?”

“Ben, şey” Alice devam edemedi. “Kusura bakma,” dedi alnını ovuşturarak. “İletişim işindeyim.”

“İletişim mi?” diye tekrarladı Sarah.

Alice başıyla onayladı. “Uzaktan eğitimle işletme iletişimi dersleri aldım. Önceden,” deyip sustu. Tekrar denedi. “Önceden bir çiçek çiftliğini yönetiyordum. Ama artık yapmıyorum.” Sarah bocalamasını fark ettiyse de belli etmedi.

“Hadi canım. Burası beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor.” Sarah başını sallayarak gülüyordu. Alice anlayamadan bara baktı. “Hayır, hayır,” dedi Sarah. “Bar değil. Çöl. Buralara savrulan insanlar. Zamanlama ve diğer her şeyin çılgınlığı.”

Alice kibarca gülümsedi.

“Parktaki ziyaretçi hizmetleri ekibinde bir pozisyon açıldı. Bu yüzden işe uygun birilerini bulmak için kasabaya gelmiştim, insanlarla konuşuyordum.” Alice’e sırtı. “Biraz ince iş çünkü ağır işlerin altından kalkabilecek birini arıyoruz ama aynı zamanda iletişim deneyimi de olması gerekiyor.”

Alice yavaş yavaş anlarken başını sallıyordu.

“Maaşı iyi. Kalacak yer sağlanıyor,” dedi Sarah. “Sana kartımı vereyim, ilgilenirsen bana bir e-posta gönder, sana detayları iletirim, olur mu?”

Alice’in avuçları terlemişti. Umut hissetmeyeli uzun zaman oluyordu. “Çok sevinirim,” dedi, kollarındaki görünmeyen şeyleri silerek.

Sarah cebinden kartını çıkarıp uzatırken Alice gömleğindeki armaları daha iyi görebildi. *Kililpitjara Milli Parkı* yazıyordu ve logoda Avustralya Aborijin bayrağı vardı: üst yarısı siyah, alt yarısı kırmızı bayrağın ortasındaki sarı dairede bir demet çöl genci göze çarpıyordu.

“Teşekkürler,” dedi Alice, kartviziti alırken.

Sarah saatine bakıp yürümeye başladı. “Benim gitmem lazım ama tanıştığımıza sevindim Alice. E-postanı bekliyorum.”

Sara kalabalığa karışırken Alice veda niyetine kartviziti kaldırdı. Işığa doğru tuttu. Üstünde, Sarah’nın gömleğindeki amblem vardı. Alice’in Thornfield Sözlüğü’ne ihtiyacı yoktu. Çöl gelinciğinin anlamını onuncu doğum gününde madalyonunu açıp June’un mektubunu okuduğunda aklına yazmıştı.

Cesur ol, kalbine güven.

Ertesi sabah dokuzda kapılar açıldığında Alice kütüphanede bekliyordu. Çoktan kenarlarını yıprattığı Sarah’nın kartıyla bilgisayarın başına koştu. Arama çubuğuna milli parkın sitesini girip açılmasını bekledi. Saate baktı. Moss’la iki saat sonra buluşacaktı.

İnternet sitesi yavaşça yüklenirken ekranda milli parkın ana sayfası görüldü. Üstte bir manzara fotoğrafı vardı. Sanki daha hızlı yüklenmesini sağlayabilirmiş gibi Alice öne eğildi.

Soluk mavi bir gökyüzü. Duman gibi bulutlar. Mor ufku üstünde bir parça kayısı rengi ışık. Parlak kırmızı toprakta yetişen yemyeşil bitkilerin havadan çekilmiş bir fotoğrafı.

Alice’in bir kratere yukarıdan baktığını anlaması biraz zaman aldı; tüm fotoğraf yüklenip de dar toprak yolu ve minik araba beneklerini görene kadar ne kadar büyük olduğunu anlayamamıştı. Gözleri kraterin ortasındaki kırmızı yabani çiçeklerle dolu kısma takıldı. Masada parmaklarını tıkırdatıyor, çiçeklerin fotoğrafının yüklenmesini bekliyordu. Parmakları duruverdi. Kraterin tam kalbinde insanın aklını başından alacak kadar kan kırmızı bir çöl gelinciği çemberi vardı.

Sayfanın aşağısına inerken madalyonunu kavradı.

Kililpitjara ya da öteki adıyla Earnshaw Krateri ancak ellili yılların başlarında yerli olmayanlar tarafından “keşfedilmiş” olsa da Anan-

gu için binlerce yıldır yaşayan bir kültürel manzaradır. Krater, yüz binlerce yıl önce dünyaya demir ağırlıklı bir meteoritin çarpmasıyla oluşmuştur. Anangu kültüründe de krater gökyüzünden gelen bir şeyin çarpmasının sonucunda oluşmuştur ancak onlar için dünyaya düşen demir meteorit değil, yas tutan bir annenin kalbidir. Hikâyeye göre uzun zaman önce Ngunytju yıldızlarda yaşarmış. Bir gece bebeği, o bakmazken, gökteki beşiğinden Dünya'ya düşmüş. Neler olduğunu anlayan Ngunytju teselli bulamamış. Göksel bedeninden kalbini söküp düşen çocuğuyla birlikte toprağın içinde ve toprağın kendisi olsun diye Dünya'ya fırlatmış.

Alice okumayı bıraktı. Arkasına yaslandığı sırada kraterin yaradılış öyküsüyle ilgili görüntüler aklına doluyordu. Devam etmeye hazır olunca okumaya tekrar başladı.

Kililpitjara'nın ortasında eşmerkezli bir çember şeklinde yetişen çöl gelincikleri, malekuṛu, her yıl dokuz ay boyunca çiçek açar. Dünyanın dört bir yanından ziyaretçiler Ngunytju'nun çiçek açmış kalbini görmeye gelir. Anangu kadınları için derin bir ruhani ve kültürel öneme sahip kutsal bir yerdir. Sizi buraya çağırıyor ve bu toprakların hikâyesini öğrenmeye davet ediyorlar. Tek istekleri, kraterin içine girdiğinizde çiçek koparılmanması.

Alice tekrar fotoğrafa baktı. Hemen bir başka sekme açtı. Yeni bir e-posta adresi alıp boş gelen kutusunu görünce rahatladı. Çabucak bir e-posta yazdı, Sarah'nın adresini girdi ve üstüne çok düşünmeden yazmaya başladı ve bir butona bastı. Bilgisayar neşeli bir çınlamayla karşılık verdi. E-posta gitmişti.

Alice arkasına yaslanırken kutsal kratere bakıyordu. Fotoğrafın altındaki yazı gözüne takıldı.

Pitjantjatjara dilinde, Kililpitjara yıldızlara ait olmak anlamına gelmektedir.

Sedefli tuzçalısı

Anlamı: Gizli değerim

Maireana sedifolia | Güney Avustralya ve Kuzey Toprakları

Çöllerde ve tuzlu bölgelerde sıklıkla görülen bu kısa boylu çalının yarattığı büyüleyici ekosistem gizli hazinelerle; sakangurlar, Avustralya çıtkuşları, mantarlar ve liken kolonileriyle doludur. Kuraklığa dayanıklıdır, hiç dökmediği gümüşü gri yaprakları yangın yavaşlatıcı ve yoğun bir yer örtücü görevi görür.

Alice, aklında dünyaya çarpan yıldızlar ve koyu kırmızı göbekleri olan kan rengi çiçeklerle ana caddede aceleyle yürüyordu. Elinin tersine yazdığı kafenin ismini ve Merle'in yol tarifini kontrol etti. Ana caddeden sola dön. Bitkilerle dağınık masalar göreceksin. On beş dakika geç kalmıştı.

Bean isimli kafe, sağa sola atılmış boya lekeli masaların etrafındaki rengarenk sandalyeleriyle dar bir ara sokaktaydı. Her masanın arasında etrafı yabani bir orman gibi gösteren saksılı bitkiler vardı. Çölde bereketli bir vaha gibiydi.

Moss saksılı bir şemsiye ağacının altındaki masaya oturmuş, küçük bir hayvan taşıma kutusunun metal kapağının içine parmaklarını sokuyordu.

"Günaydın," dedi Alice, Moss'a bakarak. Moss âdeta rahatlayarak doğruldu. Pip kafeste zıplıyor, onu gördüğü için yerinde duramıyordu. Şişmanlamıştı, tüyleri kabarık, gözleri berraktı. Alice'in boğazına bir yumru oturdu.

"Gelir misin gelmez misin bilemedim," dedi Moss.

Rastalı genç bir kız, silhat kokuları içinde sipariş almaya geldi. "Kahve?"

"Flat White alayım," dedi Moss. Garson başıyla onaylayıp Alice'e döndü.

"Ben de, teşekkürler," dedi Alice. Kız menüleri alıp içeride kayboldu.

"Eee?" dedi Moss. Alice Pip'le ilgilenerek oyalanıyordu. "Nasılsın?"

Alice oyuncak gibi başını sallayarak dudaklarını sıktı. "İyi," dedi. Pip parmaklarını kemiriyordu.

"Yine bayılmadın değil mi?"

Alice arkasına yaslanıp onunla göz göze geldi. Gerçekten ilgileniyormuş gibi görünüyordu. Alice başını iki yana salladı. Garson kahvelerle geri geldi.

Moss gülümseyip yöntem değiştirdi. "Eh, Pip turp gibi. Bayağı güçlü antibiyotikler vermiştim."

Alice başını salladı. "Teşekkürler."

"Tutmak ister misin?"

"Evet, isterim." Yüzü ışıldadı.

Moss kafesin kapağını açtı. Yavru köpek kollarına atlayıp çenesinin altını yalayıp kulaklarını koklarken Alice çığlık attı.

"Onu almasaydın hayatta kalma şansı yokmuş," dedi Moss. "Hayvanların ihtiyaçları kimi zaman bizimkilerden farklı oluyor. İlgi, ilaç kadar kuvvetli olabilir."

Alice kendine engel olamadan aklına bir sürü görüntü doldu: Pamuk'un haylaz gülümsemesi; Twig'in sakın, ölçülü tavırları; June'un titreyen elleri.

"Bu kuru sıcak insanı öldürüyor," diye mırıldandı gözlerini silerken. Bir an gözlerini kapayıp kendini havadan, engin çölün ortasında ayırt edilmesi imkânsız bir benek olarak hayal etti.

"Alice?" Moss uzanıp koluna dokundu. Alice olduğu yerde sıçrayıp Pip'i sıkı sıkı tuttu. Zayıf değildi. Yardıma ihtiyacı yoktu.

"Kurtarılmaya ihtiyacım yok," dedi kısık sesle.

Moss'un yüzünden garip bir ifade geçip gitti. Ondan öteye, ana caddedeki ağaç gölgelerinde kurulan pazar tezgâhlarına baktı.

"İhtiyacın olduğunu düşünmemiştim," dedi yavaş yavaş. "Sadece buralara tek başına gelmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum." Masada ellerini kavuşturdu. "Duydun mu bilmiyorum ama buralarda bir deyim vardır Alice. Beyazlar ancak iki sebepten kendilerini Kızıl Çöl'de bulur: ya kanundan kaçıyorlardır ya kendilerinden. Bunun doğru olduğu..."

"Ben kaçmıyorum," diye araya girdi Alice, öfkesi yüzünden yanakları alev alevdi. "Hiçbir şeyden." Çenesinin titrememesi için çaba sarf ediyordu. Moss'un onu ağlarken görmesini istemiyordu. "Beni tanımıyorsun Moss. Korunmaya ihtiyacım yok. Benim..." June'a ihtiyacım yok, diyemeden kendini durdurdu. "Benim yardıma ihtiyacım yok."

Moss teslim olur gibi ellerini kaldırdı. "Seni kırmak istemedim." Gözleri dalıp gitmişti. Neden Alice'le kavga etmiyordu? Neden tartışmıyordu? Alice kavgaya hazırды.

"Yardım istemedim ben," dedi kırılgan bir sesle. Pip kollarında inledi; Alice onu ne kadar sıkı tuttuğunu o an fark etti.

"Beni neyle suçladığını veya neden kızdığını anlamıyorum. Kliniğime geldin ve otoparkta bayıldın Alice. Sana ne gibi bir insan yardım *etmezdi* ki?"

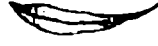
Bastırılmış duygular Alice'in bedeninden tek bir iç çekişle kayıp gitti. Bitkinlikle masadaki desenlere parmağını değdirdi, mermerimsi beyaz desenin mavilere dalga gibi karıştığı çizgileri takip etti. Aklında bir hatıra: Yelkenli sörfüyle ufka doğru zikzaklar çizen babası.

Başka bir şey söylemeden Moss masaya on dolar koydu, sandalyesini geri itti. Alice o giderken başını kaldırmadı fakat soğanın sonuna geldiğinde ismini seslenmekten kendini alamadı. Moss döndü.

"Senin için hangisiydi?" diye sordu. "Kanun mu, kendin mi?"

Moss elleri ceplerinde, bir an yere baktı. Başını kaldırdığında ifadesindeki hüznün Alice'in içine işledi. Moss yarım yamalak gülümseyip cevap vermeden gitti.

Alice, Moss'un bıraktığı boşluğa bakarak olduğu yerde kaldı. Pip parmağını ısırana kadar Moss'un veterinerlik ücreti almadığını fark etmemişti.

O gün öğleden sonra Moss bacaklarının sınırlarını zorlayarak koştu. Sonunda, Bluff'a tırmanan dolambaçlı patikaya gelince yavaşladı.

Alice'e söylemeye ve Twig'e verdiği sözü tutmaya kararlıydı. Fakat Alice kafeye geldiğinde başta temkinli, sonra o denli kırıl-gan görününce, yapamamıştı. Hastanedeki bekleme salonunda yanına gelip bacaklarında derman bırakmayan sözleri sarf eden doktor gibi olamazdı. Alice'in hayatındaki o insan; onu sonsuza dek, tek aile bireyinin de öldüğünü söylemesiyle hatırlayacağı kişi olamazdı.

Twig'in sözleri aklına geldi tekrar. *June'un kendi kalbi öldürdü onu. Selden sonra kalp krizi geçirdi. June'u tanımaya da kelimeler içini acıtmıştı. June ve Alice'in sorunlu bir ilişkisi vardı ama birbirlerinden başka aileleri yoktu. Twig'in sesi çatlamıştı. Alice iyi mi?* Moss ona Alice'in güvende olduğunu söylemekte gecikmemişti. Ve evet, durum göz önünde bulundurulduğunda Alice'e onları aramasını söyleyecekti. Tabii ki Twig'in Alice'ten eve gelmesini istediğini söyleyecekti.

Moss tepede durduğunda nefes nefeseydi; kasabayı seyretti. Thornfield'ı arayarak ne gibi bir şeyi harekete geçirmişti? Neden bir yabancıнын hayatına burnunu sokmuştu?

Öne eğildi, yıllar önce hastanedeki danışmanın tavsiye ettiği gibi ağzından nefes almaya çalışıyordu. Birlikte ailecek ilk kez tatile çıkmışlardı. Patrick bebek koltuğunda oturmuş, kovasıyla küreğini tutuyordu. Clara yeni ve açık renkli bir yazlık elbise

giymişti. Moss sadece birkaç saniyeliğine gözlerini yoldan ayırmıştı. Birkaç kısacık saniye. Tekerlekler mıcırdı kaymış ve gittiği hız yüzünden dört çeker arabaları takla atmıştı. Birkaç dikiş ve boyunlukla kurtulmuştu. *Hayatta olduğun için şanslısın*, demişti doktor ona. Ya Clara ve Patrick? Moss sakinleştirici verilene kadar çılgılık atmıştı.

Doğru veya yanlış, Moss Alice'in hayatına böyle bir haberi taşıyan kişi olamazdı, olmayacaktı da.

Telefon iki gün sonra geldi.

"Telefon sana," dedi Merle, Alice'in kapısına yaslanarak.

"Kimmiş?" Alice bir adım geriledi.

"Tatlım, burada neredeyse her işi yapıyorum ama sekreterlik o işlerden biri değil."

"Haklısın," dedi Alice. "Özür dilerim." Pip'i odasına kapayıp Merle'in peşinden aşağı indi. "Pip'i kabul ettiğin için teşekkürler Merle," dedi ofise girerlerken.

"Önemli değil. Moss'un bana borcu vardı," dedi Merle. Başıyla masayı işaret etti. Merle çıktığında Alice masaya gidip telefonu eline aldı.

"Alo?" dedi gergince.

"Alice, ben Sarah Covington. Park görevlisi pozisyonu için başvurunu aldım. Gönderdiğin için teşekkürler."

Alice tuttuğu nefesi bıraktı, Thornfield'dan aramadıkları için yine rahatlamıştı.

"Alice?"

"Evet, pardon. Buradayım."

"Güzel. Açıkçası, özgeçmişin bayağı iyi. Çiçek çiftliği işletmek öyle kolay iş değildir. Buradaki pozisyon geçici sözleşmeli bir iş olduğundan görüşme yapmamıza gerek yok, o yüzden işi sana teklif etmek istiyorum."

Alice gülümsemeye başladı.

“Alo?”

“Pardon, pardon Sarah, başımla onaylıyordum da. Olur tabii. Teşekkür ederim! Kabul ediyorum,” dedi Alice neşeyle.

“Harika. Ne zaman başlayabilirsin?”

“Bugün günlerden ne?”

“Cuma.”

“Pazartesi olur mu?”

“Emin misin? Eşyalarını toplayıp işlerini ayarlamaman için vakte ihtiyacın olmaz mı?”

“Hayır.”

“Pazartesi uygun o zaman. Geldiğinde parkın ana merkezinde buluşuruz. Giriş Terminali’ne geldiğinde telsizle bana ulaşmalarını söylerim, yani geldiğinden haberim olur.”

“Giriş Terminali mi?”

“Buraya geldiğinde anlarsın.”

“Peki. Giriş Terminali. Parkın ana merkezi. Kililpitjara. Pazartesi. O gün görüşürüz.”

“Dört gözle bekliyorum Alice.”

Hat kesildi. Alice telefonu kapadı.

İlk kez kalbini yavaşlatmaya çalışmadı.

Pazartesi olabildiğine berrak ve sıcak geldi. Alice ile Pip son bir kez Bluff’ın kuru nehir yatağında yürüdüler. Şansını değerlendiren Alice mercan ağacı yapraklarını cebine doldurdu. *Kalp ağrısı için şifa*, diye yazacaktı defterine, tek bir yaprağı sayfaya yapıştırdıktan sonra. Üç beş eşyasını sırt çantasına doldurdu ve etrafına üstünlük bakıp barda ona yuva olmuş odasından çıktı.

“Seni bir daha görür müyüz?” diye sordu Merle, banka kartından onay için beklerlerken. Makinenin verdiği fişi yırtıp Alice’in kartıyla birlikte tezgâhın üstünden uzattı. Alice teşekkür edercesine başını eğip aldığı fişle kartı cebine soktu. Oggi’yle dünyayı görmek için biriktirdiği parayı en nihayetinde çölde tek

başına yeni bir hayat yaratmak için harcayacağını aklının ucundan bile geçirmemişti.

“Hiç belli olmaz,” dedi otoparka çıkarken, ardına bile bakmadan.

Eşyalarını kamyonetine koydu, içeri girsin diye Pip’e bir ıslık çaldı ve kendi de bindi. Cebinden son mercan ağacı yaprağını çıkarıp dikiz aynasının kenarına yapıştırdı. *Kalp ağrısı için şifa.* Arabayla uzaklaşırken Pip dikkat kesilip havlayınca bir düşünce Alice’in aklını kemiriverdi. Bir sonraki trafik ışıklarında veteriner kliniğinin olduğu sokağa saptı. Ama Moss’un arabasını görür görmez Alice cesaretini kaybedip gaza bastı.

Otoyol sabah sıcaklığında dalga dalga parlıyordu. Ardında kalan Agnes Bluff ufka doğru kayboldu. Yol kesişimine gelince Alice batıya, çölün daha da içlerine sürdü. Penceresini açtı, dirseğini dayadı, başını koltuğun arkasına yasladı. Sıcaklığın anılarını, nıpkı Avustralya güneşinin kıraç arazileri süsleyen büyükbaş hayvan kemiklerini ağarttığı gibi ağartabileceğini hayal etti. Geride beyaz kemiklerden ve tozdan başka bir şey bırakmadan.

Alice üç saat boyunca bomboş çölde araba sürdükten sonra bir benzin istasyonuna denk geldi. Depoyu doldurmak ve Pip’in kana kana su içebilmesi için benzinliğe girdi. Etrafta karavanlar, dört çekerler ve turist otobüsleri vardı. Alice, Moss’la yaptığı konuşmayı düşündü. Çöle gelen beyazlar ya kanundan ya kendilerinden kaçıyordu. Alice, Pip’i kamyonete soktu. Suç işlememiş olabilirdi ama istisna da değildi.

Etrafa bakarken ona doğru bakan birinin ne gördüğünü düşündü. Kamyonetinde bir kız, köpeğiyle, kim bilir nereye gidiyor. Ne yaptığına dair tek bir ipucunun bile olmadığını belli

olmadığını umuyordu. Geride bırakmayı kafasına koyduğu takdirde her şeyden kaçabileceğine tüm benliğiyle inanmaya çalıştığını anlamadıklarını.

Ailelerin, gezginlerin ve turist gruplarının arasında oyalanırken Alice nereye gittiğine dair bir umuda kapıldı. Yas tutan bir kalbin dünyaya çarpıp çiçeklere dönüştüğü bir yerde kendine bir hayat inşa edebilirse belki geride bıraktıkları da anlamlı bir şeylere dönüşebilirdi.

Kızıl kayalıklı manzara yavaşça, dalga dalga bir kumulluğa dönüşüyordu. Kililpitjara'ya varmasına yüz kilometreden az kalmıştı. Aklını dağıtabilmek için kum tepeciklerinin desenlerini inceledi. En yakındaki tepe kor gibi kızıl kumlardan el değmemiş bir piramit gibi rüzgârda ürperiyordu. Tişörtüyle yüzünden terini sildi. Bacakları vinil koltuğa yapışmıştı. Güneş tepedeydi, beyaz sıcak parlıyordu. Pip yere atlayıp gölgeye çörekledi. Alice ayağını gaz pedalına bastırdı.

“Neredeyse geldik Pip.”

Nihayet otoyoldaki hafif meyilli kısmı da geçtikten sonra önünde, ta ufukta mor bir gölge belirdi. Alice serap görmediğinden emin olmak için gözünü kırptı. Yakınlaştıkça öne eğiliyor, uylukları koltuktan soyulurcasına ayrılıyordu. Kıvrıla kıvrıla uzanan kum tepeciklerinin ardında binalar belirdi. Birkaç beyaz yelken. Tur otobüsleri. Otoyoldan ayrılan bir yol ve iki yanında birbirinin aynı tabelalar: *Earnshaw Krateri Mesire Alanı'na Hoş Geldiniz*. Alice, Kililpitjara Milli Parkı Giriş İstasyonu'nu görene kadar devam etti. Kapının yanındaki tuğla ve oluklu sac binanın penceresinin önüne çektiğinde Sarah'nunki gibi bir park görevlisi üniforması giymiş bir kadın onu karşıladı.

“Merhaba.” Pencerenin altındaki interkoma doğru eğildi.
“Ben Alice Hart.”

Kadın bir not defterine parmağını koyup aşağı kaydıldıktan sonra başını kaldırıp gülümsedi.

“İçeri girebilirsin Alice. Sarah seni ana merkezde bekliyor.” Otomatik bariyeri kaldırmak için düğmeye bastığı sırada hoparlörden gelen sesi cızırtılıydı.

Alice arabayla içeri girerken önündeki kraterin görüntüsüyle büyüledi. Yolun her kıvrımında farklı bir şekle bürünen krater bir rüya kadar ayrıntılıydı. Sıradışı ve esrarengiz bir güzellikte, masmavi gökyüzüne karşı aşiboyası ve kızıl tonlarında bir resim gibi yükseliyordu. Kum tepeliklerindeki benek benek kumul çalıları ve mulga ile çölhuşu öbeklerinin sanki ucu bucağı yoktu. Çölde geçirdiği haftalardan sonra küçük, yabancı ve oraya ait değilmiş gibi hissetmenin, Alice’in hoşuna giden bir yanı vardı. Sanki istese her an kendini baştan yaratabilirmiş ve kimse de fark etmezmiş gibi. İsteddiği gibi biri olabilirdi.

Yirmi dakika sonra etraftaki ağaçlarla çaluların arasına karışmış, görmezden gelinemez varlığıyla kraterin dibindeki ahşap binanın önünde durdu. Motoru kapadı. Çıtırtıdayıp serinlemesini dinledi. Yüzünü tekrar tişörtüne sildi. Binanın yanında bir musluk görünce Pip’in tasmağını kayışa bağlayıp kamyonetten indi. Kayışı gevşekçe musluğa bağladı, musluğu damla damla akacak şekilde açtı ve köpeğin kuyruğunu sallaya sallaya suyu şapırdatmasını izledi. Ardında sineklikli bir kapı açıldı. Döndüğünde, yüzünde bir gülümsemeyle dışarı çıkan Sarah’ı gördü.

“Alice Hart. Hoş geldin.”

“Hoş bulduk,” dedi nefes verircesine. Milli parkta bir köpeğin aniden sorun yaratacağını fark etti. “Sarah, söylememiştim ama benim bir köpeğim var...”

“Diğer görevlilerin de köpekleri var. Bahçen çit çevrili.” Sarah başını eğdi. “İçeri gel. Sözleşmeler imzalanacak, üstüne uygun üniforma bulunacak, vesaire vesaire. Sonra sana evini gösteririm.”

Alice, Sarah’nın peşinden içeri girerken adımları hafiflemişti. Belki de tekrardan başlayabilmek bazen her şeyi geride bırakmak kadar kolay olabiliyordu.

Yarında bir yığın yeşil görevli üniformasıyla Alice, Sarah'nın ardından ana merkez otoparkından kraterin etrafını dolanan yola çıktı. Dış çeper o kadar muazzamdı ki bakanların aklı karışıyordu, dairesel bir kayalıktan çok dizi dizi zirveler sanki bir sıradağ gibi uzanıyordu. Alice'i ürperten bir yanı vardı; boyutları, yaşı, meteor dünyaya çarptığında yarattığı etki. Ne kadar eskiydi. Pip yanında esnedi.

"Haklısın Pip," diye mırıldandı Alice. Zihni yorulmuştu. Hava çok sıcaktı. Gök cisimlerinin jeolojisine kafa yoracak durumda değildi.

Sarah kraterin kenarındaki yoldan daha dar, mulgaların arasından kıvrılan belli belirsiz bir patikaya saptı. Alice aralarından bakınca birkaç bina ve toz toprak içinde bir oval döner kavşak gördü. Üç yöne ayrılan kavşaktan ilk yola sapıp büyük bir alüminyum kulübe, benzin pompaları ve bir sürü makineyle dolu kilitli kafesler ile üstünde parkın logosu olan araçların durduğu çitle çevrili bir alanın önünden yavaşça geçtiler. Alice o sırada içerideki iki park görevlisini gördü. Biri sarkık bir şapka ve güneş gözlüğü takmış, hizmet aracının tavanından uzanmış, ötekiyle konuşuyordu. Gözlerini göremese de adamın başı, geçip giden aracı takip edercesine döndü.

Bir kum tepciğini aşip personel evlerine doğru kıvrılan yoldan alçak, tuğlaları beyaza boyalı, garaj kapısı kafesli ve çitinde asma kilit olan bir evin önünde durdular. Alice tüm bu güvenlik önlemleri ve çitlerin ne için konduğunu, dışarıya kapatılması gereken ne veya kim olduğunu merak etti. Sarah hizmet aracından inip Alice'e boş garajı işaret etti.

"Tüm eşyan bu mu?" diye sordu, Alice'in sırt çantasıyla defter kutusunu taşıırken. Pip keşfetmek için aşağı indi.

"Yeni yatak örtülerimle mutfak malzemelerim bagajda. Bluff'tan ayrılmadan önce alışveriş yapmıştım."

Sarah iş kemerine takılı halkadan bir anahtar alıp kapının kilidini açtı. Pip önlerinden içeri koştu.

Ev daha yeni temizlenmiş gibi kokuyordu ve aydınlıktı. Alice eşyalarını yemek masasına bıraktığı sırada arkadaki sürgülü cam kapıdan gördüğü manzara aklını almıştı. Arka bahçe yabani akasya, kumul çalısı ve çöl mersinleriyle doluydu.

“Tezgâhta su ısıtıcısıyla çay var, dolapta da süt olacak,” dedi Sarah. “Asıl bilmen gereken klima düğmesiyle elektrik sigortaları.” Sarah ön kapının kenarındaki düğmeyi gösterip açtı. Tavandaki havalandırma deliklerinden hava üflerken eve kısık bir uğultu sesi doldu. “Soğutma sisteminin borularında soğuk su döndürülüyor, o yüzden havayı yirmi beş dereceden daha fazla soğutamıyor ama işini görür.”

Alice başıyla onayladı.

“Elektrik sigortası arkadaki su tankının yanında, yani sigorta filan atarsa oradan halledersin. Elektrik kartını da oraya takıyorsun. Karta beş dolar yüklü, başlangıç için sana yeter. Park mahallesindeki markette doldurursun.”

“Park mahallesi mi?”

“Yaşadığımız yerden bahsediyorum.” Sarah güldü. “Personelin yaşadığı ve vakit geçirdiği yer.” Etraflarını gösterdi. “Kum tepesinin bu tarafında,” dediği sırada Alice’in arka bahçesini çevreleyen çitin ötesinde yükselen kırmızı kumulu gösterdi, “park personeli yaşıyor. Öteki tarafında küçük bir market, bir spor sahası, toplantı salonu ve ziyaretçi konutları var. Tüm turistler yirmi kilometre ötedeki bir bölgede kalıyor. Süpermarket, postane, banka, benzinlik, bir iki tane bar ve restoran var.”

Alice tekrar başını yukarı aşağı salladı.

Sarah ona anlayışla baktı. “Her şey adım adım. Hemencecik alışırsın. Çalışanların birinden sana etrafı gezdirmesini istedim.”

“Teşekkürler,” dedi Alice.

“Ben gideyim de sen yerleş. Yarın sabah erkenden görüşürüz.”

“Teşekkürler,” diye tekrar etti Alice. “Her şey için.”

Sarah’nın aracı uzakta kaybolurken Alice kapıya dayanıp gözlerini kapadı. Evin içini dolduran sessizlik şakaklarını zonklatıyordu. *Buradayım. Nefes aldı. Verdi. Buradayım.*

Pip bileğini yaladı. Alice gözlerini aralayıp yavru köpeğe baktı. Pip kafasını yana yatırmıştı. Alice başını salladı. Yeni evine döndü.

Duvarların birinde ahşap bir kitaplık vardı. Yanında ağır, gri bir masayla sandalye. Alice oturup ellerini açarak masaya koyarken çiçek defterlerini düşünüyordu. Arka bahçeye bakıp bölgede yetişen yabani bitkilerde huzur buldu. Burada yazacaktı. Öyle karar vermişti. Küçükken masasında yazı yazdığına dair hatıraları parmak uçlarında hayat buldu: serin ve kaymak gibi ahşap; pastel boyaların, kalem talaşının, kâğıdın kokusu. Annesinin bahçesindeki yemyeşil kadife gibi eğreltiler. Alice başını sallayıp önündeki masaya ve manzaraya odaklandı tekrar. Kızıl toprak, yeşil çalılar ve bahçeyi ötedeki kumuldan ayıran tel çit; hepsi mücevher mavisi gökyüzünün altındaydı.

Masanın yanında yatak odasına açılan kemerli bir koridor vardı. Alice yeni masasından kalkıp yatağını hazırlamaya gitti.

Sonra yatak odası penceresinin önünde durdu. Uzakta, kraterin kızıl kayaları sıcakta bir yangın hayali gibi parlıyordu.

Ballı grevilya

Anlamı: Önsezi

Grevillea eriostachya | İç Bölgeler

Kaliny-kalinypa (Pitjantjatjara) ince uzun gümüş yeşil yapraklı, parlak yeşil, sarı ve turuncu çiçekler açan dağınık bir çalıdır. Genellikle kırmızı kum tepeliklerinde ve kumullarda yetişir. Çiçeklerindeki kıvamlı, balımsı özsuyu emilerek yenilebilir; Anangu çocuklarının sevdiği bir lezzettir.

İkinci vakti saat beşte dışarıdan bir korna sesi geldi. Alice mutfak penceresinden bakınca hizmet aracı kullanan bir kadın gördü. Pip için taze su koydu, kafasını okşadı, ev anahtarını kapıp çabucak dışarı çıktı. Akşamüstü ışığında şıpıdık terliklerinin ardında kırmızı toz bulutçukları bırakıyordu.

"Alice!" Kadın güneş gözlüğünü kaldırıp Alice'i eski bir dostuymuş gibi karşıladı. "Ben Lulu." Gözleri okaliptüs yapraklarının rengindeydi: soluk yeşil ve ela. İnce bir deri kayışa asılı gümüş yıldız şekilli bir kolye takmıştı.

"Selam," dedi Alice çekingence, arabaya binerken.

"Günbatımını yakalayalım *chica*," dedi Lulu, sanki sohbete kaldıkları yerden devam edermiş gibi. Gaza basınca araba toprak yolda zıplaya zıplaya Alice'in evinden uzaklaştı. Tepelerinde pembe ve gri kakadular dolanıyordu.

"Nerelisin Alice?"

Önlerinde yükselen kraterin kenarları ışıpta yaldızlanmış gibi parlıyordu.

"Eee, doğu sahilinde, sonra iç bölgelerde yaşadım. Çiftlikte. Sağda solda diyelim." Yutkundu. "Sen?"

“Ta güneyden geliyorum. Şehirden değil ama... sahil tarafından.” Lulu gülümseyerek ona baktı. “İkiniz de deniz kıızıyız desene.”

Alice sessizce başıyla onayladı. Penceresinin önünden kumullar, kırmızı kum ve kahverengimsi yeşil çalı dolu vadiler geçip gidiyordu. Yolcu tarafındaki ayna kızıl toza bulanmıştı. Her nedense onu sakinleştirmeye başlamıştı; o yakıcı rengi, her şeye yapışması. Ellerinin içine baktı. Parmak kıvrımları tozdan çizgi çizgiydi. Alice ellerini kucağına koydu.

Lulu krateri dolanan yola saptı. “Sarah sana herkesin nerelerde yaşadığını göstermemi söyledi ama daha kimseyi tanımadığın için bence hiç gerek yok. O yüzden seni doğrudan günbatımının izlendiği yere götüreceğim.” Başboş bulutların morumsu kısımlarına göz gezdirdi. “Muazzam olacak.”

Kraterin kırmızı duvarı önlerinde yükseliyordu. Yukarıda bir yerden helikopterlerin pervane gürültüleri duyuluyordu. Alice flaşların patladığını gördü.

“Turist uçuşları,” dedi Lulu. “Günbatımı sirki, chica.”

Alice dolanıp duran helikopterleri seyretti. “Günbatımı sirki,” diye tekrar etti, merakla.

Otopark kiralık arabalar, otobüsler, karavanlar ve dört çekerlerle doluydu. Turistlerin sohbetleri, deklanşör sesleri, otobüs havalandırmalarının uğultusu, araba ve karavan kapılarının ara sıra açılıp kapanma gürültüleri birbirine karışıyordu. Lulu bir başka hizmet aracının yanına çekip dörtlülerini yaktı.

“İlk Kilipitjara günbatımına hoş geldin.” Lulu inerken ılık çaldı.

Alice onu takip etmek için kapısını açtığı anda donakaldı. Lulu eğik şapkalı, güneş gözlüklü park görevlisiyle konuşuyordu.

Pamuklu elbisesi birden incecik geliverdi. Kollarını göğsünde kavuşturduğu sırada Lulu’nun tek tip park üniformasının kimliksizliğine ve iş botlarının sağlamlığına sahip olabilmeyi

diliyordu. Sıcak olsa da Alice ürperdi. Adamdan başka her yere bakmaya çalışıyordu fakat Lulu ona başka şans tanımadı.

"Alice, bu Dylan Rivers. Dylan, Alice Hart. En yeni yoldaşımız."

Alice başını kaldırıp ona bakmak zorunda kaldı. Güneş gözlüğünün camındaki yansıması küçüktü.

"Selam," dedi adam, şapkasını ona eğerek selam verip. "Harikalar Diyarı'na hoş geldin."

Bedenini bir heyecan dalgası ele geçirdi. Alice sakın kalmaya çalıştı. "Teşekkürler."

"Tavşan deliğinden ilk kez mi indin?" Dylan kalabalığı gösterdi.

"Evet. Yarın başlıyorum."

"Yangınla vaftiz töreni başlasın," dedi Lulu.

Alice kaşlarını kaldırdı.

Lulu güldü. "Merak etme, chica, başına bir şey gelmeyecek. Hepimiz atlattık. Buranın doğası böyle."

Dylan tam bir şey söyleyecekti ki turistler dikkatini dağıttı.

"Bariyerin arkasına geçebilir misiniz lütfen?" Kraterin önünde fotoğraf çektirebilmek için bitkilerle yabani çiçekleri ezerek alçak çitin öteki tarafına atlayan bir grubu yönlendirdi. Alice ile Lulu'nun yanına döndüğünde Alice'in parfüm kokusunu alabileceği kadar yakınında duruyordu.

"Fotoğraf çekmeseler buraya geldiklerini hatırlarlar mı merak ediyorum bazen." Başını salladı.

"Her gün böyle mi burası?" diye sordu Alice.

Dylan başıyla onayladı. "Gündoğumuyla günbatımında. İki yıl önce seyahat rehberlerinde 'ölmeden önce görülmesi gereken yer' listelerine eklenmeye başlandı. O zamandan beri ziyaretçi sayısı ikiye katlandı." Aniden Lulu'ya döndü. "Aiden sana dün akşam ne olduğunu anlattı mı?" diye sordu.

Lulu sanki tetikteymiş gibi dikelp başını iki yana salladı. "Daha onu görmedim; dün akşam günbatımındaydı, ben bu sabahki gündoğumundaydım." Alice'e baktı. "Aiden erkek arka-

daşım,” dedi. Alice başını yukarı aşağı sallarken Lulu’nun sesindeki gerginliği fark etmişti.

“Evet, neyse,” diye devam etti Dylan. “Dün akşam devriyesinin sonunda Ruby kratere girince mingalarla karşılaşmış. Kututu Kaana’nın içindeymişler. Doğal olarak çöl gelinciklerinden çıkmalarını isteyince gene aynı tartışma çıkmış. Benim de herkes kadar bu çiçeklerin üstünde hakkım var da, Avustralyalıyım, burası sizin kadar benim hakkım da, buraya girmemi engellemezsiniz de.” Dylan kafasını salladı. “Sabah işe gelince Ruby Sarah’nın ofisinde verip veriyordu. Sarah’nın elinin kolunun bağlı olduğunu söylediğini duydum, olay raporu ve park personeli toplantısı filan diyordu.”

“Tanrım,” diye mırıldandı Lulu. “Bugün Ruby’yi gördün mü?”

Dylan omuz silkti. “Yurttadır herhalde.”

“Kesin.” Lulu başını salladı.

Alice ne konuştuklarını anlamaya çalışıyordu. Minga mı? Yurt mu? Dylan ve Lulu sanki Alice’in orada olduğunu yeni hatırlamış gibi baktılar.

“Kusura bakma,” dedi Dylan. “Ne dediğimizi henüz anlamıyorsundur.”

“Ama yakında anlarsın,” dedi Lulu kendinden emin bir tavırla.

“Tabii.” Alice gülümsedi. “Bahsettiğin yer neresiydi?” diye sordu.

“Kututu Kaana. Kraterin içindeki çöl gelinciği çemberi. Kalp Bahçesi demek,” diye açıkladı Lulu.

“Kalp Bahçesi,” diye mırıldandı Alice.

Lulu başıyla onayladı. “Mesele yürüyüş yolunda. Kraterin dışından dolanıp ziyaretçi seyir terasına kadar çıkıyor. Bu bölgenin Aborijinlere ait bir toprak olarak tekrar tanındığı İade kararından sonra inşa edilmiş bir teras. Terastan sona patika kratere inip çöl gelinciklerinin etrafından dolanan, binlerce yıldır var olan asıl patikanın yolunu takip ediyor. Geleneklere göre kadın-

lar için bu yürüyüş bir merasim. Anangu kadınları yıllardır parkın turistlere kapatılmasını istiyor. Bir süre masaya yatırılmıştı ama turist patlaması yaşanınca o dosya kapandı.”

“Niye?” diye sordu Alice.

“Turist demek para demek. Çöl gelinciklerini yakından görebilmek için parka giriş ücreti ödüyorlar. O yüzden kratere giden yol ve Kututu Kaana’nın kapıları açık kalıyor. Turistlerin çöl gelinciklerini hediyelik eşya gibi koparıp götürmelerine engel olmak zor. Ve Ruby gibi ataları burada yaşamış kadınlar için bu ciddi bir mesele. Her çiçek Ngunytyu’nun kalbinin bir parçası.”

“Ungyu mu?” diye tekrar etti Alice.

“Ngunytyu,” dedi Lulu. “Anne demek.”

Annenin kalbi. Alice’in midesi altüst oldu.

“Asıl endişelendiren kısmı, çöl gelincikleri için tehdit oluşturmaları. Turistler çiçekleri koparırsa kökleri küsebilir. Çöl gelinciği kökleri zarara uğrarsa buranın her anlamda kalbi olan çiçekleri, hikâyeleri ve insanları mahvolur.”

Alice gözlerinin dolduğunu göstermemeye çalışıyordu. Neden bu kadar canının sıkıldığını anlayamıyordu.

“Yarınki oryantasyonda görürsün,” dedi Dylan.

Alice gelmeye devam eden turist kabilelerine baktı. Otobüslerden akın akın iniyor, kimisi muhabbet ediyor, plastik bardaklardan şampanya içiyor, somonlu atıştırma malzemelerinden yiyordu. Aileler piknik eşyalarını çıkarıyor, katlanır sandalyelerini açıyor, krater duvarının günbatımındaki renk değişikliklerini görebilmek için en ön sıradan yerlerini kapıyordu. Çiftler dört çekerlerinin tavanlarında oturmuş gökyüzünü seyrediyordu. Havada gergin bir enerji vardı. *Sakin olun*, diye bağırarak istedi Alice. *Dikkatinizi verin*.

Etraflarındaki çölhuşlarının iğneleri soluk turuncu ışıktaki sağa sola salınıyordu. Sarı kelebekler akasyalara ve mulga çalılarına öbek öbek girip çıkıyordu. Güneş battıkça krater uçuk sarıdan kor gibi bir kıızıla boyandı, kahverengimsi morlara büründü. Güneş ufku karanlık çizgisinin altına indiği sırada gökyüzüne son

ışıklarını veren bir köz parçasına benzedi. Enginliği Alice'e, uzun zaman önce, denize bakan bir kızken hissettiklerini anımsattı.

Gökyüzünü seyrederken, artık işaretlerini tanıdığı buz gibi bir ter dökmeye başladı. Gözleri karardı, elleri kasılmaya başladı. Ellerini kollarının altına soktu. Gözlerini sımsıkı yumdu. *Lütfen*. Kısa kısa ve hızlı nefes almaya başlamıştı. *Nefes al*, dedi kendine. Ama kalbi yavaşlamıyordu.

"İyi misin?" Dylan'ın sesi uzaklardan geliyordu. Ona yaklaşırken güneş gözlüğünü çıkardı.

Sonraki saniye Alice'in ileriki günlerde yavaş çekimde izlermiş gibi hatırlayacağı bir an olacaktı: Dylan'ın arkasındaki fokur fokur kaynayan gökyüzü, Alice'in tenini kurutan hava, Thornfield'daki arılar gibi vızıldayan sinekler. Mulgaların hışırtısı ve ayaklarının altındaki toprağın, sanki o âna dek hissettiği tüm duygular egzersizmiş de onu bu âna, onunla göz göze geldiği ilk sefere hazırlıyormuşçasına uğuldayışı. Sanki efsunlanmak veya elektrik çarpmışa dönmek veya dayak yemiş gibi olmak ya da çocukluğunda Çiçeklerin ona anlattığı tüm o diğer şeyler gibiydi.

Alice için âşık olmak içinin alev almasından farksızdı. Bu duygu onu tüketiyor, sanki onu hep tanıyormuş ve bir o kadar zamandır da arıyormuş gibi hissettiriyordu.

Ve şimdi karşısındaydı.

Dizlerinin bağı çözülürken gözlerini gözlerinden ayırmadı, toprağa çöktüğü sırada ona bakıyordu.

Gözkapaklarının önünden yoğun bir ışık geçip gitti.

Alice, beni duyuyor musun?

Tepesinde Lulu'nun yüzü belirdi.

"Sally?" diye sordu Alice.

"Kim?" Onun sesi. Dylan. Dylan yanına çömelmişti.

"Maviş," dedi Alice, gözlerine bakarak.

“Bir şeyi yok, sayıklıyor. Kendine geldi.” Lulu, Alice’in omuzlarını tutup yavaşça kaldırdı. “Yavaş ol, chica.” Su şişesini açıp Alice’e uzattı. Otopark boştu. Gökyüzü neredeyse kararmıştı. Lulu’nun hizmet aracından gelen ışık çemberinde oturuyorlardı.

“Ortamlara nasıl girilir iyi biliyorsun,” dedi Dylan.

Alice’in utançtan yanakları yanıyordu. “Özür dilerim,” dedi.

Dylan hafifçe gülümseyiverdi. “Bize pek huzur vermeyeceksin galiba Alice Hart.”

“En son ne zaman yemek yedin?” diye sordu Lulu, kaşlarını çatarak.

Alice sabah benzinlikte yediği sandvici düşündü. Başını iki yana salladı.

“Tamam. Benim evde yemek yiyoruz o zaman. Hadi.” Lulu onu ayağa kaldırdı. Kraterin silüeti yıldızlı gece göğüne yükseliyordu. Alice etrafına baktı. Kalabalıklar olmayınca etraf bambaşka görünüyordu. Dylan’la göz göze geldi.

“İyisin değil mi?” Dylan gözlerini Alice’in suratından ayırmıyordu.

“Gayet iyiyiz,” dedi Lulu açık ve net. Aracın sürücü tarafına geçti. Dylan yolcu kapısını kapatırken Alice’in dirseğine değdi. Parmaklarının dokunduğu yerler alev gibi yakıyordu.

“Teşekkürler,” diye seslendi Lulu, motoru çalıştırırken.

“Ona iyi bak,” diye seslendi Dylan, el sallayıp uzaklaşırken. *Ona iyi bak.* Alice’in içini bir zevk dalgası sarıverdi. Karanlıkta onu görmeye çalıştı.

Park mahallesine dönerlerken Alice yıldızlara batmış göğü seyrediyordu. “Teşekkürler Lulu,” dedi kısık sesle.

Lulu uzanıp kolunu sıktı. “İlk gelenler için biraz ağır olabiliyor. Dedim ya, yangınla vaftiz.”

Lulu karanlıkta, arka bahçeyi çevreleyen çitin önünde durmuş, Alice’e verdiği fenerin ışığının, evlerinin arasındaki toprak yol-

da yukarı aşağı inip çıkmasını seyrediyordu. Alice'in feneri sağa sola sallanınca Lulu da kendininkini yaktı ve Alice'inkinin kapandığını görene kadar salladı. Bahçeden evine girdi. Banyodan su sesi geliyordu. Aiden duştaydı. Bulaşıkları ve diplerinde büzüşmüş limon dilimleri olan boş Corona şişelerini toplayıp onun duшта işini bitirmesini bekledikten sonra musluğu açtı.

Akşam yemeğinden hiçbir şey artmamıştı. Lulu abuela'sının* tarifini verdiği balıklı taco'dan yapmıştı. Bu tarif, abuela'sı görücü usulü evlilikten kaçarken onunla Meksika'daki Puerto Vallarta'dan çıkmış, tüm dünyayı gezmişti. Baharatlarının sırrı taze kakaodaydı. Her seferinde. Sadece bir tutam. Ve işe de yarıyordu. Alice aç bir köpek gibi yemiş, tabağını üç kere doldurup boşaltmış, lıkır lıkır bira içmiş, en sonunda Lulu'nun ne zaman yemek yapsa görmek istediği o tatmin olmuş doygun gülücük yüzüne yerleşmişti. Abuela'sının öğrettiklerinden biri de buydu.

Ayrıca ona önsezili olduğunu da öğretmişti. *Tıpkı benim gibi, derdi bilmiş bilmiş. Önsezi ailelerinin kadınlarında, nesillerden nesillere hiç kopmayan bir bağ gibi aktarılmıştı: gerçekleşmeden önce tehlikeyi sezme; gizli olsa da travmayı görme; filizlenmeden önce sevgiyi görme önsezisi. Kendine güven, Lupita, derdi abuela'sı, gözlerinin içine bakarken. Bu yüzden sana "Küçük Kurt" adını koyduk. İçgüdülerin seni yıldızlar gibi yönlendirecek her daim.*

Abuela'sı öldüğünde Lulu on iki yaşındaydı. Sonrasında Lulu'nun yas tutan annesi geleneklerini rafa kaldırmıştı. Evde ne yadigarlarla dolu kutu bırakmıştı ne tespih. Ne acı biberli çikolata ne bir *calavera*.^{**} Ne ateş ne baharat. Ne bir halk masalı. Ne bir kralkalebeği. Ne bir önsezi. Ama Lulu'nun imgelemleri durmuyordu. Annesi onu şehirdeki bir doktora götürmüştü. *Büyük bir hayal gücü var*, demişti doktor gülümseyerek Lulu'ya şeker verip annesini de göz doktoruna yönlendirmişti. Lulu'ya gözlük yazmışlardı. *Gittiler mi?* diye sormuştu annesi, gözlerinde çaresizlikle. Lulu yeni gözlüğünü burnundan yukarı itip başıyla

* (İsp.) Büyükanne. -yln

** (İsp.) Kafatası. -yln

onaylamıştı. Bir daha kimseye imgelemlerinden bahsetmemişti. Onun yerine gecelerini pencerenin önünde, gökteki abuela'sına fısıldayarak geçiriyordu.

Lulu büyüdükçe imgelemleri de kuvvetlenmişti. Birisi güldüğünde, yağmur kokusunda, ışık belli bir açıyla düştüğünde veya bir çiçeği gördüğünde Lulu'nun zihnindeki perde aralanıyor ve başka bir insanın hayatından bir kesit görünüyordu. *Korkma*, demişti abuela'sı. *Bu sana bir armağan, Lupita.*

Lulu imgelemler görmeye devam etse de çoğu nadiren anlamlı oluyordu: kumsalda koşan yabancı bir kadın, denize kâğıttan gemi bırakan tanımadığı bir oğlan, alevlerle çevrili çiçekli bir ev. Fakat Lulu için hepsi kendi hatıraları kadar canlıydı.

Alice gelmeden üç hafta önce arka bahçede tohum ekerken perde aralanıp bir kralkelebeği sürüsü etrafını sarmalamıştı; çırpıklı kanatlarının yaydığı his o kadar kuvvetliydi ki Lulu dengesini kaybetmişti. O öğleden sonra aracını Alice'in evinin önüne çekip de kamyonetinin yanındaki kralkelebeği yapıştırma-
malarını gördüğünde abuela'sının sesini duymuştu. *Guerrero del fuego*. Yangın savaşçısı. Lulu daha önce gördüğü bir imgelemi tanıdığı biriyle bağdaştırmamıştı. Alice Hart'la tanışana dek.

"Lu?" Aiden koridordan ıslak saçlarını havluya kurulayarak yanına geldi.

"Efendim?" Bakmak için ona döndü.

"Alice eve döndü mü diye sordum."

Lulu başıyla onayladı. Aiden'la abuela'sı hakkında sık sık konuşsa da ona veya başka hiç kimseye imgelemlerinden bahsetmemişti. Birkaç kere denemişti ancak doğru hissettiren kelimeleri bir türlü bulamamış, o yüzden sonunda açık açık yalan söylemişti. Aiden da sonucunda baş dönmesinin Lulu'nun ailesinde kalıtımsal olduğunu düşünmüş ve ona sık sık yeterince dinlenip dinlenmediğini veya şekeri düşmesin diye düzgün beslenip beslenmediğini sorar olmuştu.

Havlusunu bir sandalyenin sırtına atıp mutfak dolabına gitti.

"Alice çok tatlı biriymiş," dedi. "Dylan da her zamanki ilk

izlenimini bırakmış galiba.” Bir şarap kadehi ile önceki akşam açtıkları kırmızı şarabı aldı.

“Evet,” dedi Lulu. Alice’in Dylan’a nasıl baktığını hatırlayınca ruhu daraldı.

“Kız arkadaşı olduğunu biliyor mu?” Aiden kadehe şarap doldurdu.

Lulu lavaboya su doldurup içine biraz fazla bulaşık deterjanı döktü. “Emin değilim.”

“Bahsetsen mi acaba?” diye sordu Aiden.

“Beni ilgilendirmez, mi amor.” Lulu musluğu kapadı. Sırtı ona dönüktü.

“Bence tam da seni ilgilendirir, aşkım,” diye karşılık verdi Aiden. Lulu ellerini sıcak sabunlu suya daldırıp bir tabağı temizlemeye başladı. Geçmişte yapılmış hataları temizlemek de bu kadar kolay olsaydı keşke.

“Biraz hüzünlü bir kadın,” dedi Aiden, lavabonun başına geçmek için Lulu’yu nazikçe iterek. Şarap kadehini gösterdi. Lulu ellerini kurulayıp bir yudum aldı.

Konu öylece kapandı. Lulu elinde kadehle arka kapıya doğru gitti. Elini kulpa uzattı.

“Anneannene benden selam söyle,” diye seslendi Aiden. Lulu ona minnettarlıkla gülümsedi.

Dışarıda gece ılık ve gümüşiydi, gökyüzü yıldızlarla ve küçülen ayın ışığıyla ıslı ılıdı. Uzakta köpekler uluyordu. Lulu arka bahçelerindeki kumula oturup şarabını yudumladı. Kızıl toprak serin ve incecikti. Bir avuç alıp parmaklarının arasından aktığı sırada Alice’in evinin ışıklarıyla aydınlanan çölhuşlarının silüetlerine baktı. Zihninde alevler dolanıyordu; ateş rengi kelebekler.

Bir süre sonra Dylan’ın evinin olduğu öteki tarafa döndü yavaş yavaş. Gölgelemin arasındaki bina karanlık ve sessizdi. Karanlıkta gözüne bir hareketlilik takıldı. Lulu şarabından titrek bir yudum alarak seyretti. Dylan’ın parfümünün kokusu tüm duyularına hücum etmişti.

Çöl gelinciği

Anlamı: Cesur ol, kalbine güven
Swainsona formosa | İç Bölgeler

Malukuru (Pit.) kanguru gözüne benzeyen siyah bombeli göbekleri ve kan kırmızısı, yaprağa benzeyen çiçekleriyle tanınır. Yabanıl alanlarda kıpkırmızı denizi andıran, çarpıcı bir bitkidir. Polenleri kuşlar tarafından yayılır ve çorak bölgelerde yetişir fakat kökleri hassas olduğu için üretilmesi zordur.

Şafak sökmeden önceki ışıktaki Alice ve Pip çalılarının arasından arka kapıya doğru yürüyordu. Burnunu yere eğmiş Pip kuyruğunu sallaya sallaya kokuları takip ediyordu. Önce kumulun tepesine, oradan da Aiden'in Park mahallesinin çevresindeki patikalar için kullandığı ismiyle, yangın emniyet yoluna indiler. Çalılık arazide yangın çıkarsa alevlerin yayılmasını engellemek için bariyer onlar, demişti. Alice ilgileniyormuş gibi görünmeye çalışarak başıyla onaylamıştı fakat aslında içi buz kesmişti. Duman ve yangına dair anıların aklından atabilmek için birasından koca bir yudum içmişti.

Lulu yemek yaparken ve Aiden'la sohbet ederken Alice arkadaşlıklarından ve evlerinden büyülenmişti: Lulu'nun boğuk kahkahası, cızırdayan taco'lar, rengarenk aloe vera ve yeşil biber saksıları, raflar dolusu kitap, Frida Kahlo'nun çerçeveli otoportreleri. Bir özlem duygusuna kapılmıştı fakat tam neye karşı özlem olduğunu çıkaramıyordu. Büyük kısmı boş ve çamaşır suyu kokan evine gitmek tokat etkisi yaratmıştı. Renkli duvarlar, ıslık ıslık saksılar ve boş raflarını dolduracak kitapların hasretiyle yatağına uzanmıştı.

Pip’le çölhuşlarının arasından yürüyerek krateri dolanan yola geldiler. Karşıya geçip çalıların arasına, tepede gözden kaybolan zikzaklı yola adım attılar.

“Hadi, Pip.”

Gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı. Botları çakıldaşlarını gü-rültüyle çatırdatıyordu.

Seyir terasına vardıklarında Alice’in tişörtünün yakası terden sıırılsıklamdı. Pip nefes nefese yanına çöktü. Alice’in yüzünün etrafında karasinekler vızıldıyordu. Eliyle onları kovalarken etrafına baktı. Terasın iki yanında da pas sarısı tepeler göz alabil-diğine uzanıyor, topraktan şiddetli bir çarpışmayla yükselmiş dairesel bir duvar gibi yükseliyordu. Kraterin ortasında tam bir çember şeklinde çiçek açan çöl gelincikleri, annenin kalbi, kırmızı bir deniz gibi dalga dalgaydı. Kraterin içi alabildiğine taze yeşil çimlerle kaplıydı. Kututu Kaana tahmin ettiğinden de şaşırııcıydı; çöldeki vahalarla ilgili okuduğu, duyduğu veya hayal ettiği tüm öykülerin toplamıydı.

Cesur ol, kalbine güven.

Annesine, büyükannesine ve geride bıraktığı kadınlara duy-duğu özlem ansızın ve hiç acımadan göğsüne çarptı. Duyduğu acıdan nefesi kesilerek dudağını öyle bir ısırıldı ki ağzına kan tadı geldi.

Daha sonra, eve döndüğünde duş alıp işteki ilk gününe hazırlandı. Yeşil park görevlisi üniformasını özenle giyip aynada tişörtünün kollarındaki yuvarlak rozetleri inceledi. Aborijin bay-rağının ortasındaki çöl gelinciklerinin üstünde parmağını gezdirdi. Thornfield’daki önlüğünden ne kadar farklıydı; daha önce bileğinin hakkıyla edindiği bir üniformayı giymenin gururunu hiç tatmamıştı.

Henüz sert olan botlarının bağcıklarını bağlayıp sırt çantasıyla şapkasını aldı. “Yılanlarla filan oynama, tamam mı?” Pip’in

burnunu öptü, kafesli garaja kilitleyip kamyonetine bindi. Park mahallesinden geçerken güne hayretle bakıyordu. Gökyüzü lacivert, sabah ışığı limon sarısıydı.

Kamyonetini ana merkeze çekerken kalbi gümbür gümbür atmaya başladı. Dikkatle nefes alıp kalbini yavaşlatmaya çalıştı.

“Wiru mulapa mutuka Pinta-Pinta,” dedi penceresinin önünde biri.

“Anlayamadım?” Alice elini gözlerine siper etti. Üstünde aynı park görevlisi tişörtü olan bir kadın kamyonetin yanında duruyordu. saçlarını siyah, kırmızı ve sarı bir şalla sarmış, üstüne safari şapkası takmıştı. Boynunda parlak, kan kırmızı tohumlardan bir kolye vardı. Beyaz pantolonu yeşil, sarı ve mavi suluboya muhabbetkuşlarıyla doluydu; öyle sıradışı ve neşeli bir manzaraydı ki Alice sırtıtmaktan kendini alamadı.

“Ben Ruby.” Kadın elini uzattı. Alice kamyonetten inip Ruby’nin elini sıktı. “Kelebekli kamyonetin çok güzelmiş.”

Alice gergince gülüp kapılardaki kelebek yapıştırmalarına bakarken neleri sakladıklarını düşündü. “Teşekkürler.”

“Park görevlilerinin başı benim. Bu sabah seni ben eğiteceğim. Bu öğleden sonra diğer görevlilerle sahaya çıkacaksın.” Ruby bir hizmet aracına doğru yürüdü. “Arabayı sen kullan.” Anahtarı Alice’e attı.

“Ah. Tamam.” Alice onu yakalayabilmek için hızlandı. Hizmet aracına binip yolcu kapısının kilidini açmak için uzandı.

Ruby de bindi. “Krater yoluna doğru git.”

“Tamamdır.”

Ruby’nin hâli tavrı Twig’e çok benziyordu. Söyleyecek bir şeyler düşündü ama kelimeleri kuruyup kalmış, dilinde kızıl kum tanelerine dönmüştü.

“Üst düzey bir kanun görevlisiyim,” dedi Ruby bir süre sonra. “Senin gibi yeni gelenlere eğitim veriyorum. Buralarda halka anlatılabilecek hikâyeleri öğretiyorum. Ayrıca şair ve ressamım. Kızıl Çöl Kadın Konseyi başkanayım, hem burada hem Darwin’de yaşıyorum. Ailem...”

“Çok büyük bir tezat,” diye araya girdi Alice, sohbete elinden geldiğince katkı yapabilmek için önüne gelen ilk fırsata atlayarak. “Burasıyla şehir arasında gidip gelmek.” Durmaya, nefes almaya çalıştı. “Şair misiniz? Kitaplara bayılırım. Okumayı çok seviyorum. Hikâye yazmayı seviyorum ama çok uzun zamandır yazmıyorum.” Gerginlik yüzünden Alice’in korkunç bir şekilde çenesi düşmüştü; kendini susturamıyordu.

Ruby kibarca başını eğdi ama bir daha konuşmadı. Ona arkasını döndü. Alice altdudağını ısırdı. Araya girmemeliydi. Özür dilese miydi? Konuyu değiştirmeye çalışsa mıydı? Ruby onun Kilipitjara hakkında soru sormasını mı bekliyordu? Ne sormalıydı? Sormaması gereken şeyler var mıydı?

Vitesi çok sert değiştirmemeye veya çok hızlı gitmemeye odaklanmaya çalıştı. Ana ziyaretçi otoparkına yaklaşırlarken telsiz cızırdayarak canlandı.

“Milli park on dokuz, on dokuz, burası yedi-yedi, tamam.”

Dylan’ın sesi damarlarından kemiklerine kadar nüfuz etti. Alice direksiyonu sıkı. Ruby rahat bir tavırla uzanıp telsizi kapadı.

“Şuraya çek,” diyerek otoparkı işaret etti. Şüphe Alice’in zihnini kurt gibi yiyip bitiriyordu. Bu kadar mı belli ediyordu? Ruby onun ilk gününde iyi bir iş yapmaktansa Dylan’la daha fazla ilgilendiğini mi düşünmüştü? Bu doğru sayılmaz mıydı? *Lütfen dur*, diye yalvardı kendine.

Ruby kapıyı açıp aşağı indi. Alice onu takip etti. Patikanın başındaki bir dizi bilgilendirme tabelasını okumak için durdu. Ruby yanına geldi.

“Turistler kraterin ortasındaki Kalp Bahçesi’nin kutsal olduğunu, bölgenin korunabilmesi için çiçeklerin koparılmaması gerektiğini biliyor mu?” diye sordu Alice.

Ruby başıyla onayladı. “Hepsi seyahat rehberlerinde, broşürlerde ve ziyaretçi kılavuzlarında yazıyor. Ziyaretçilerin buranın hikâyelerini öğrenmesini teşvik ediyoruz ama çiçekleri koparmalarını rica ediyoruz.”

Alice önceki gece dinlediği konuşmayı hatırladı. "Ama yine de koparıyorlar mı?"

"Yine de koparıyorlar," dedi Ruby, elleri arkasında yürüyerek uzaklaşırken.

Sessizce yürüdüler. Kızıl toprak patika kraterin dış duvarını takip ediyor, bodur kumul çalılarının, uzun akasya ağaçlarının ve cılız çölhuşlarının arasından dolanıyordu. Bir süre sonra küçük bir mağaranın girişindeki açık bir kapı gibi duran devasa bir kızıl kayaya geldiler. Ruby etrafından dolanıp içeri girdi. Alice sıcaaktan nefesi daralarak onu takip etti.

"Yanında kapi var mı?" Ruby loş ışıktaki tek kaşını kaldırmış ona bakıyordu.

Gözleri karanlığa alışırken Alice karşılık olarak sadece ağzını açabildi.

"Kapi. Su."

Suratı asılan Alice içindeki suyla sırt çantasını ve şapkasını ana merkezde bıraktığını fark etti. Kısıp sesle kendine lanet okuyup başını iki yana salladı.

"Bundan sonra her yere yanında onunla gitmen senin için faydalı olur." Ruby başını sallayıp mağaranın tavanına bakmak için başını kaldırdı. Alice kendi salaklığı yüzünden gözlerini devirdi. Hangi aptal çölde suyu olmadan dolanırdı ki?

Bir süre sonra Alice'in düşünceleri, Ruby'nin fısıldayarak konuştuğunu duyabileceği kadar sustu. Tepelerinde, her taraflarında pas sarısı, beyaz ve kırmızı kaya resimleri vardı. Alice dinlerken Ruby kadınların binlerce yıl önce çizdiği sembolleri, çöl gelinciklerine, annelere, çocuklara ve yıldızlara dair anlattıkları hikâyeleri açıkladı.

"Ailemin kadınlarının hikâyelerini getirdikleri yer hep burası olmuştur. Şahit olmaları için. Yas tutmak için. Sevdiklerini onurlandırmak için. Hüzünlü bir yer. O yüzden burada yaşamıyoruz."

Alice resimlere yaklaştı.

"Kililpitjara'ya inen patika, yıldız ananın kalbinden yetişen malukuru'nun olduğu Kutu Kaana'nın etrafından dolanan

merasim patikasıyla aynı yerden geçiyor.” Ruby hâlâ kısık sesle konuşuyordu. “Bu sebeple insanlardan çiçek koparmamalarını rica ediyoruz. Her biri onun bir parçası.”

İkisi de konuşmadı. Ruby konuyu sonlandırırçasına başını eğdi, arkasını dönüp gitti. Ama Alice kayadaki resimlerden büyülenmişti; Agnes Bluff’ta Sarah’yla tanıştığı için şansına inanamayarak orada kalakaldı.

Diğer kadının yanına döndüğünde kimselerin tahmin edemeyeceği kadar uzun süredir ailesinin kültürünün temelini oluşturmuş bir yeri ve hikâyesini korumak için sürekli savaş vermenin Ruby için nasıl olduğunu merak etti. Savaşmaya devam edecek gücü nasıl buluyordu? Ailesinin bu bölgeyle ilgili hikâyesini hiçe sayan ve çöl gelinciklerini koparıp yıldız ananın kalbinin parçalarını söken insanlar ne yaptıklarını sanıyordu? Her tarafta tablolar vardı. Kimse bilmediğini iddia edemezdi.

Ruby önden yürürken Alice arkasından takip ediyordu. Üstüne vazife olup olmadığını bilemediğinden sorularının hiçbirini sormadı.

Yürüyüş yolunun krateri dolanan yolla kesiştiği Kututu Puli adı verilen yerdeki su tankının yanında duran korunaklı banktan, duvar gibi yükselen krater yakından incelenebiliyordu: katman katman kızıl kayalarla taşları gümüş ve uçuk yeşil likenler kaplamıştı. Bir an Alice manzaranın büyüüne kapıldı. Ama sonra su tankını fark edip kana kana su içti.

“Burası susuz bir yer.” Ruby başını salladı. “Ngunyitju’nun kalbinin alev alıp dünyaya çarpıp da yandığı yer. Bu kayalar, yanan kalbinin parçaları. Korlardan hâlâ tüten dumanın krater duvarını lekelediği yerlerde likenler bitiyor.”

Alice gözlerinin dolduğunu görmesinden ve tam bir umutsuz vaka olduğuna karar vermesinden korktuğu için Ruby’ye bakamıyordu.

“Sen de Park mahallesinde mi oturuyorsun?” Alice aklına gelen ilk şeye sıkı sıkı tutunmuştu. Neden işi için öğrenmesi gereken kraterin hikâyesini daha derinlemesine sorgulamıyordu? Kendi kendine lanet okudu.

“Evet.” Ruby başını yukarı aşağı salladı. “Ama sadece eğitim verdiğim zamanlarda. Sizlere kültürü öğretmek için geliyorum. Dedim ya, ailem burada yaşamıyor. Hüzünlü bir yer. Yaşanacak bir yer değil.” Ruby ellerini silkeledi. “Devam edelim mi?”

“Evet,” diye karşılık verdi Alice, yaşanacak bir yer değilse neden buraya geldiklerini sormak için yanıp tutuşarak.

Kraterin etrafını sessizlik içinde dolandılar. Büyük bir turist kafilesi ters yönden gelip ana otoparka doğru gitti. Alice onlara şüpheyle baktı; herhangi biri çöl gelinciklerini koparmış olabilir miydi? Tepelerinde kırlangıçlar dalıp çıkıyor, bir yandan ötüşüyordu. Güm ışığı okalıptüslerin yapraklarının arasından benek benek düşüyordu. Sonunda patika gölgelikten çıkıp krater duvarına tırmanan, Alice’in sabah Pip’le bulduğu patikaya bağlandı. Alice keskin ışığa karşı elini siper etti. Daha öğlen bile olmamıştı ama doğrudan vuran güneş ışığının altında sıcaklık kırk dereceye yaklaşıyor olmalıydı.

Seyir terasında Ruby nefeslenmek için durdu. Alice de aynısını yaparak çöl gelinciklerini seyretti.

“Kungka, sana buranın tüm hikâyesini anlatacağım,” diye başladı Ruby.

“Ah, evet,” diye atladı Alice. “Okudum. İnternette. Buraya yakın bir başka kratere bebeği düştükten sonra annenin kalbi de buraya düşmüş.” Kendini durduramıyordu.

Bu sefer Ruby ona bakmadı bile. Çenesini sıktı, ayağa kalkıp platformdan çıkarak kraterin içine inen patikada yürüdü.

Alice çaresiz, onun gitmesini seyrederken kendi aptallığından şaşkına dönmüştü. *Kes sesini artık!* diye haykırdı kendine. Hiç kimseyi Ruby kadar etkilemek istememişti şimdiye dek. Fakat gerginlikten düşen çenesi her şeyi mahvediyordu.

Başını ellerinin arasına aldı. Hayatında ne bir iş görüşmesine

girmiş, ne oryantasyona katılmış ne de böyle bir eğitim almıştı. June'un koruyucu bakışlarından hiç uzaklaşmamıştı. Kendine ait bir şeyler yaratabilmek için eline geçen ilk şanstı bu. Ve muazzam bir şekilde eline yüzüne bulaştırıyordu.

Cesur ol. Kalbine güven.

Dikildi. Üniformasını düzeltti. Kararlı bir şekilde başını kaldırdı ve Kutu Kaana'ya doğru Ruby'yi takip etti.

Kraterin içinde sıcaklık dayanılmazdı. Topraktan ısı dalgaları yükseliyordu. Tepeden yeşil kuş sürüleri geçiyordu.

"Bak şu tıjpu'lara." Ruby kuşlara elini sallayarak güldü. "Arsız piçler."

Çiçeklere yaklaşırlarken Ruby konuşmak üzere onları gösterdi. Bu sefer Alice ağzını açmadı.

"Hikâyeyi işiten mingalar geliyor ama geldiklerinde kulakları duymuyor. Hikâyeyi istiyorlar ama dinlemiyorlar. Ancak bir parçasını yanlarında götürürlerse duyabiliyorlar." Ruby üzgün ama güçlü bir sesle konuşuyordu. "Bir sürü insan geliyor, patikadan çıkıyor. Öyle olunca kökler zarar görüyor. Bu malukuru, bu çiçekler çok güçlüdür. Binlerce yıldır burada yetişiyorlar. Ama kökleri... buraya gelip de köklerini rahatsız edersen hepsi ölür. Cidden. Yapmayın diyoruz ama insanlar yine de giriyor. Çemberin içine. Çiçek koparmaya. Ngunyitju'nun kalbinin bir parçasını yanlarında götürmek için. Kökleri hasta edecekler. Kökler hasta olursa hepimiz hasta oluruz."

Alice durdu, konuşmadan önce bir an bekledi. "Kök çürüğü," dedi. "Çöl gelincikleri kök çürüğüne karşı dayanıksızdır. Köklerine bir zarar gelirse kuraklıktan değil kök çürüğünden ölürler."

Ruby hem şaşkınlık hem de takdirle bakıyordu. "Ya?" dedi, Alice'i oyunbaz bir tavırla dürterken. "Bizim kalp çiçekleriyle ilgili pek bir ninti pulkasın bakıyorum, değil mi kungka?" Gülmüseddi. "Pek bir bilgilisin."

Alice tuttuğu nefesi bıraktı, kasılmaktan ta kulaklarına kadar çıkmış omuzları rahatladı.

“Hiç fena değilsin, kungka.” Ruby botuyla bir taşı dırterken kıkırdadı. “Sadece çeneni biraz kapayıp kulaklarını biraz açman lazım, o kadar. Şu arsız tjuľpu’lara benzeyen düşüncelerine hâkim ol,” dedi, pantolonundaki muhabbetkuşlarını göstererek. “Hâkim ol ki buranın hikâyesini özümseyebil.”

Başıyla onaylayan Alice kadının gözlerine bakamadı.

Ruby, Alice’in kolunu çekiştirdi. “Bak, bayrağımızı kollarına geçirdiğinde,” deyip Alice’in tişörtündeki armaları gösterdi, “buranın hikâyesini dünyanın dört bir köşesinden gelen mingalara olduğu gibi anlatma sorumluluğu almış oluyorsun.” Etraflarında esen sıcak rüzgâr çöl gelinciklerini hışırdattı. “Burası hüznünlü bir yer. Aşk, üzüntü, dinlenme ve huzur için kutsal bir yer. Burası binlerce yıldır kadınların merasim hikâyelerine ev sahipliği yaptı. Benim soyumdan kadınlar bebeklerini büyütüp bu topraklara göz kulak oldu, toprak da onlara. Bu çiçekler, maluku, onların hikâyesini hayatta tutuyor. Onları korumak için birlikte çalışmamız gerek. Artık bu senin de işin,” dedi Ruby onu göstererek. “Palya, Kungka Pinta-Pinta?”

Alice ona baktı.

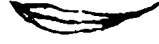
“Tamam mı, Kelebek Kız?” diye çevirdi Ruby gülümseyerek.

Büyüdüğünde ne olmak istiyorsun tatlım? Alice’in annesi bahçedeki eğreltiotlarının arasında bir kutu gübreye ellerini daldırmıştı. Yüzü hasır şapkasının altına gizliydi. Alice tereddüt etmeden cevap vermişti. *Kelebek ya da yazar*, demişti gülümseyerek. Annesinin bahçesinden veya kitapların sayfalarından uzaklaşmamak için ne gerekirse.

“Palya, Kungka Pinta-Pinta?” diye sordu Ruby tekrar.

“Palya,” diye yanıtladı Alice.

Ruby tatmin olmuşçasına başını sallayıp döndü, çiçeklerin etrafından dolayıp kraterden çıkan patıkada yürümeye başladığında elleri yine arkasındaydı. Alice bir kez daha çöl gelinciklerine baktıktan sonra o da döndü ve yürümeye başladı.

Öğle yemeği için ziyaretçi merkezindeki kafeteryadan sandviç ve meyve suyu aldıktan sonra Ruby Alice'i kenara çekti. Yüzünde garip bir ifade vardı. "Öğleden sonra sahaya çıkmadan önce sana bir şey göstermek istiyorum."

Alice, Ruby'nin peşinden ziyaretçi merkezinin üstündeki çatı katına benzer bir depoya girdi. Sıkış tepiş, sıcak ve boğucu depoda büyük plastik kutuların olduğu raflar vardı. Ruby birinin kapağını kaldırıp Alice'in içine bakmasını işaret etti. Kutu kimi bilgisayar çıktısı kimi el yazısı mektuplarla ağzına kadar doluydu. Her birinin içinde kurutulmuş bir çöl gelinciği vardı.

"Hüzünlü çiçekler," dedi Ruby. "Hediyelik eşya gibi koparıp geldikleri yerlere götüren, sonra da hayattaki kötü şanslarının kültürümüzü görmezden gelmenin laneti olduğuna inanmaya başlayanlardan geliyorlar." Ardındaki kutu dolu rafları gösterdi.

Alice açık kutunun üstüne eğildi.

"Hiç durma," dedi Ruby.

İçini karıştıran Alice insanların koparıp da geri gönderdiği kurutulmuş çiçeklerin ne kadar çok olduğunu görünce gözlerine inanamadı. Dünyanın her yerinden pullar yapıştırılmış mektuplarda affedilmek, bu "lanetten" kurtulmak için yalvarıyorlardı. Bir el yazısı mektup dikkatini çekti. Alice mektubu açtığı sırada kuruyup büzüşmüş bir çöl gelinciği avucuna düştü. Alice sesli okudu.

"Kocam Kililpitjara'dan döndüğümüz gibi hastalandı. İtalya'ya dönünce kanser olduğunu öğrendik. Birkaç gün sonra oğlumuz bir otobüs kazası geçirdi. Sonra evimizi su bastı. Güzel ülkenizi ziyaretimizde saygıda kusur ettiğimiz için özürlerimizi kabul edin lütfen. Bizi daha fazla trajediden kurtarın. Kraterden çiçek kopardığımız ve bizim olmayan bir şeyi aldığımız için çok pişmanız." Alice şaşkınlığa uğramıştı. "Hepsinde aynı şeyler mi yazıyor? Affedilmeyi ve 'lanetten' kurtulmayı mı istiyorlar?"

Ruby başıyla onayladı. "Mingalar buraya gelmeye başladığından beri kulaktan kulağa yayılmış bir efsane o 'lanet'."

“Yanı... gerçek değil mi?” diye sordu Alice ağır ağır.

“Hayır!” Ruby burun büktü. “Gerçek değil. Kabahatin, insanların vicdanında oynadığı bir oyundan ibaret.”

Alice Thornfield’ı terk ettiği gece June’un gevelediği itirafı düşündü. “İşlediğimiz kabahatleri saklayamayız,” dedi Alice, “içimizin en derinlerine gömmeye çalışsak bile.” Ruby’nin onu yakından izlediğinin bilincinde, mektubu tekrar kutuya koyup ellerini ovdu. “Hiç cevap yazıyor musunuz? ‘Lanetin’ insanların uydurması olduğunu, kültürünüzle ilgisi olmadığını?”

“Hah!” dedi Ruby keyifsizce. “Mingaların peşinden koşup tam önlerindeyken gözlerini ve kulaklarını açıp öğrenmeleri gereken şeyi onlara öğretmekten başka işlerim var benim.”

Alice başıyla onaylarken Ruby’nin sözlerini düşünüyordu. “Bu kadar çok olduğuna inanamıyorum,” dedi, mektuplara tekrar bakarak.

“Malukuru’nun soyunun tehlikeye girmesinden bu yüzden endişeleniyoruz. Üstelik ana merkezin çatı katında daha da fazla hikâye var. Bunlarla ne yapacağımıza dair toplantı düzenlemeye başladık. Tüm hikâyeleri kataloglamak isteyen birkaç üniversiteli eleman var. Ama ellerini çabuk tutmaları gerekiyor. Depoda yer kalmadı.”

Annesiyle yaptığı bir konuşma aklına geldi Alice’in. *Yangın bir şeyi başka bir şeye dönüştüren bir büyüye benzer.*

“Yakabilirsiniz,” deyiverdi Alice.

Ruby yüzünü inceliyordu. “Olabilir,” dedi.

Alice o akşam eve döndüğünde gözleri kapanıyordu. Ön kapıdan sendeleyerek içeri girip klimayı açtı, duşta soğuk suyun altına girip gidere doğru kırmızı kırmızı akmasını seyretti.

Öğleden sonra Lulu’yla çalışmıştı. *Ruby sana hüüzünlü çiçekleri mi gösterdi?* demişti sahada, Alice ona sabahını nasıl geçirdiğini anlatırken. Alice başıyla onaylamıştı. *Doğru bir şeyler yapmışsın*

demek ki chica. Ruby gözüne kestirmedeği kimseye o çiçekleri göstermez.

Suyun altında durup Lulu'nun söylediklerini tekrar düşünürken mutlulukla doldu. Doğru bir şeyler yapmıştı.

Daha sonra Pip'le, kafeteryadan getirdiği sebzeli burgeri paylaşıp gün batmadan yatağa devrildi. Ilık hava buram buram pişmiş toprak ve ilk gününün tatlı sonu gibi kokuyordu.

Rüyaları June'la doluydu. Babaannesi Alice'le konuşmak için ağzını her açtığında içinden kahverengi ve kuruyup büzüşmüş çiçekler çıkıyordu.

Ruby batan güneşin altında, verandasındaki saksılı bitkileri sularken püsküren damlalarda oluşan gökkuşaklarını seyrediyordu. Islak kıvılcık toprağın mineralli kokusu, aklına tıpkı bir şarkı gibi annesiyle teyzelerini getirmişti. Gökyüzü uçuk pembe, pas sarısı ve taş grisi tonlarıyla palete benziyordu. Ruby'nin üç köpeği kulaklarını neşeyle arkaya yatırmış çit boyunca koşturuyordu. Günün en yumuşak saatlerinde iyice şapşal oluyorlardı.

Ruby hortumu yerine astıktan sonra baltasıyla bahçeye inip wana'nın birkaç dalını kesti. Yemek pişirmek için en iyisi bu bitkiydi; odunu büyük bir sıcaklık veriyordu. Odunları çukura yığarken batan kıymık yüzünden kanayan parmağını emdi. Kuru çölhuşu iğnelerini ve ince dalları da aralardaki boşluklara doldurdu. Birkaç kibritten sonra ateş gürül gürül yanmaya başlamıştı.

Ruby kalem ve defter alıp bir kütüğün üstüne oturdu ve omuzlarını gevşetti. Yerleştikten sonra gözlerini kapadı. Ailesinin kayıp üyelerinin ağırlığı etrafını sarmıştı. Annesinden alındığı günden beri hayatındaki tek değişmez ailesinin hep hissedilen yokluğu olmuştu. Görülür türden bir görünmezlikti; Ruby'nin tek görebildiği yanında olmayanlardı.

Gökyüzü kararır, yemeği ateş üstündeki tavada pişerken Ruby kaleminin kapağını ve defterini açtı.

Alevleri seyretti. Bekledi.

Yıldızlar göründü, köpekler uyukladı, ılık çöl meltemi esti. Bekledi.

Yeni şiir, çoğu şiiri gibi yıldızlardan onu arayarak indi. Kumulların üstünden, annesinin topraklarından eserek toprak, duman, sevgi ve hüznün getirdi.

*tohumlar hep oldu bizi birbirimize bağlayan
ve ayrı koyan rüzgârda taşındılar
rüzgâr mı kökenlerden gelen
yoksa ana ya da baba mı
kökenlerim uçup yitecek mi
yoksa gidersem uzakta mı duracak
rüzgâr nefessiz mi kalacak
evimden kopuk ölecek olursam*

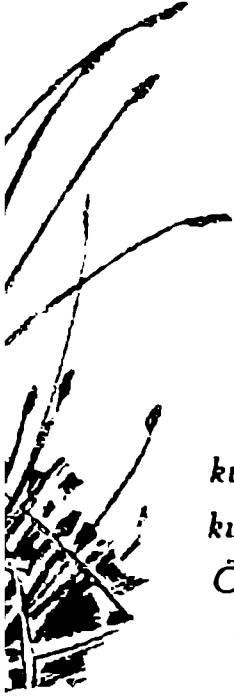
Ruby kalemını bırakıp ellerini ovuşturdu. Ataları ona bir şiir verdiğinde olduğu gibi titiyorlardı. Hemen sonra tekrar kalemı alıp sayfanın üstüne *Tohumlar* yazdı.

Malu bifteğini tuzlayıp öteki tarafını çevirdi, patates kızartmalarına biraz daha sarımsaklı tereyağı sürdü. Arkasına yaslanıp alevlerin dansını seyretti. Duman kıvrıla kıvrıla gökyüzüne yükseliyordu.

Ruby yemeği tabağına alırken Alice'e hüznünlü çiçeklerle dolu rafları gösterdiği ânı düşündü. Kililpitjara'ya gelip gittiğini gördüklerinin sayısı, defterindeki şiirlerden çoktu. Kayıp ve amaçsızları, hakiki ve arayış içinde olanlardan, pire ayıklar gibi ayıklayabilirdi. Sarah'nın beti benzi atmış ve titreyen Alice'i evine yerleştirdiğini gördüğünde üstüne hiç düşünmemiş ama beraber geçirdikleri sabahtan sonra fikri değişmişti. Alice Hart'ta bir şey görmüştü; hayatta kalanların birbirinde görebildiği türde bir metanet. Ruby, Alice'in ne aradığını bilmiyordu ama içinde öyle bir yanıyordu ki ateşi gözlerinde görölüyordu.

Kumul çalısı

Anlamı: Tehlikeli zevkler
Triodla | Orta Avustralya

Tjanpi (Pit.) Avustralya'nın iç bölgelerdeki kızıl kumlu bölgelerinin büyük kısmında, çölün en çorak kısımlarında yetişebilen dayanıklı, otsu bir bitkidir. Öbekler hâlinde büyür, kökleri derinlere uzanır; üç metre derine kadar indiği olur. Bazı türlerinden Anangu reçineli bir yapıştırıcı yapar.

Alice kendini Kilipitjara'daki hayatına kaptırmıştı. Ruby'yle çalışmaya, bölgenin hikâyelerini öğrenmeye devam etti ve on gün iş dört gün tatil düzeniyle yanında çalıştığı Lulu'dan ayrılmaz oldu. İki kadını da kulaklarını açıp dinliyordu. Gür sesiyle her gün turistleri kratere yönlendiriyor, onlara hikâyesini anlatıyor, Kalp Bahçesi'ni korumaya davet ediyordu. Ziyaretçilerin gözlerinde anlayış gördüğünde büyük bir mutluluğa kapılıyordu. Haftalar geçtikçe yürüyüşlerde hiç kimsenin çöl gelinciklerini koparmadığından emin olmuştu.

İşten sonra, günler soğumaya başlarken Lulu'yla yangın emniyet yolunda yürüyor veya birbirlerinin verandalarında vakit geçiriyor, koyu kahve içip Lulu'nun yaptığı acı biberli çikolatalardan yiyorlardı. Mücevher gibi göklerin altında Lulu, Alice'e her parmağında turkuvaz yüzükler olan, gür saçlarını taramaya çalışırken tarak kıran anneannesinin hikâyelerini anlatıyordu. *Ya sen Alice? Aileni anlatsana.* Alice ona gerçeği anlatmaktan çok korkuyordu. Annesine, babasına, hatta yedi erkek kardeşine dair hikâyeler dilinden dökülüveriyor, beraber oynadıkları oyunlar,

atıldıkları maceralar, deniz kenarındaki mutlu evlerini anlatıyordu. Hikâyeler öyle zahmetsizce akıyordu ki yalan gibi gelmiyorlardı. Onun için gayet gerçektiler; sayfalarında büyüdüğü kitaplardaki dünyalardı.

Gece geç saatlerde yalnız kaldığında çiçek defterleriyle uğraşıyordu. Kuruttuğu ve çizimlerini yaptığı çiçekler; hikâyeleri avuntusu olmuştu. Çocukluk anıları; yalnızlık ve kafa karışıklığı; annesiz yaşadığı hayatı; içleme, yas, korku ve pişmanlık. Gerçekleşmemiş hayalleri. Kefareti. Sevgiyle sarılıp sarmalanmaya duyduğu hasret.

Birkaç ay geçtikten sonra Alice artık korkunç derecede yetersiz hissetmemeye başlamıştı. Parktaki herkesi tanıyordu, hayatı bilgileri ezberlemişti: hangi gün trenle yiyecek sevkiyatı yapıldığını ve kamyonetinin benzin göstergesi yanmaya başlamadan önce Park mahallesinden turistlerin kaldığı yere kaç kez gidip dönebileceğini. Kilipitjara Alice'in güvende hissettiği bir yer hâline gelmişti. Burada geçmiş yoktu. Şekerkamışlarının veya çiçeklerin arasındaki hayatını kimseler bilmiyordu. Çölde sadece var olabiliyordu. İş yüzünden kasları ağrıyor, eklemleri yaralanıyor ve öyle bir yoruluyordu ki yangın rüyalarını artık görmüyordu. Çöl onu büyülemişti: renkleri, enginliği, afallatan ve garipseten güzelliği. Gündoğumu devriyesinde değilse sabahlarını Pip'le seyir terasına çıkarak geçiriyordu. Çöl gelinciklerini ne zaman görse gözleri doluyor; onu amaçlı ve bir bütün hâlinde tutmalarına güveniyordu. Alice Pip'e Harry'nin eski destek komutlarını öğretmişse de kullanması için bir sebep yoktu. Tekrar bayılmamıştı. Kalbi sadece Dylan Rivers yakınlardaysa hızlanıyordu.

Bir ikindi vakti, on günlük çalışma rotasyonunun sonunda Lulu'yla hizmet araçlarını yıkıyorlardı. Müziği sonuna kadar açmış, dört günlük tatillerinde ne yapacaklarının hayalini kurarlarken Dylan arabasıyla güvenlik kapısından içeri girmişti. Alice güneş gözlüğünü gözüne kaydırdı.

"Kungkalar," dedi Dylan yanlarına geldiği sırada penceresini açarken. "Nasıl gidiyor?"

Alice başıyla selam verdi. Hafifçe gülümsedi. Konuşamıyordu. Lulu önce ona, sonra Dylan'a baktı. "Onuncu günümüzdeyiz o yüzden harika," dedi rahat bir tavırla.

"Kıskandım," dedi Dylan. "Ben daha ortasındayım." Gözlerini Alice'ten ayırmıyordu. Aleniliği Alice'i rahatsız etti; sanki Dylan ta kalbine kadar içini ve neden yapıldığını görebiliyordu: tuz, kır çiçekleri, hikâyeler ve ona karşı umutsuz bir özlem. Lulu, onun başka bir yerde turist rehberliği yapan Julie isimli bir kız arkadaşı olduğunu söylediğinde Alice kıskançlıktan kudurmuştu.

"Tatil günlerinde bir şey yapacak mısınız?" diye sordu Dylan.

Alice ona yeni açan yeşil yaprakları hatırlatan teninin, taze ve tatlı parfümünün kokusunu alabiliyordu. Koşup arabasına atlamak, kaç gündoğumu, kaç günbatımı geçecekse geçsin, batı sahiline varana dek yol almak, kızıl toz topraktan beyaz kumlara dalmak ve turkuvaz denizin yanı başında sıfırdan başlamak istiyordu. Sıfırdan başlamak konusunda iyiydi.

"Değil mi Alice?" Lulu'nun imalı sorusu onu hayallerden uyandırdı. Ne konuştuğundan haberi bile olmayan Alice boş boş gülümsedi.

"Güzel. Ben gidiyorum o zaman. Size iyi eğlenceler." Dylan uzaklaşırken elini kaldırıp yavaş yavaş salladı. Parmaklarında gümüş yüzükler, bileğine sarılı deri bir ip vardı.

"Yapma sakın," dedi Lulu kısıp ve ciddi bir sesle. "Başın ağrır. Acıdan başka bir şey bulamazsın orada. Sakın yapma."

Alice başını çevirdi. Göz ucuyla araç parkından çıkan Dylan'ı seyrediyordu. Aracının stop lambaları kararan havayı delip geçiyordu.

"İyi bir arkadaşır chica," diye uyardı Lulu. "Ama daha fazlası olsun istiyorsan masallarda karanlık ormana adım atan kızlardan farklı olmaz hâlin."

Alice loş ışık yüzünü gizlediği için minnettardı. Lulu temizlik süngerini kovaya batırıp ön camı ovalamaya başladı.

"Onunla yattın, değil mi?" diye sordu Alice kısıp sesle.

Lulu ona baktı. Gözlerini kaçırdı. "Canının yanmasını istemiyorum, o kadar."

Alice'in başı dönüyordu. İkisinin birlikte olduğu, Dylan'ın kendisi hariç birinin yanında olduğu düşüncesine katlanamıyordu.

Lulu ön camı sildikten sonra süngeri tekrar kovaya batırıp iç çekti. "Geride neler bıraktığını bilmiyorum ama buraya kendini tekrar bir araya getirmek için geldiğini biliyorum," dedi. "Öyleyse bunu yap, chica. Benim evimi ne kadar sevdiğini, kendi evinin de öyle olmasını istediğini söyleyip duruyorsun ama rahibe gibi yaşıyorsun. Etrafı donat. Süsle. Hafta sonlarını maceralara atılmak, keşfetmek için kullan. Burada kraterden başka bir sürü şey var, mesela yakınlarda günbatımında görmeden inanmayacağın güzellikte bir vadi var. Büyüt kendini. Lütfen. Hayatın burada filizlensin." Lulu kalbini işaret etti. "Her şeyini, değmeyecek birine verme."

Alice huzursuzca kıpırdanıyordu. Geride bıraktıklarını kimseye anlatmamıştı fakat Lulu onu çözmüştü.

Malzemeleri topladıktan sonra karanlığa boğulmak üzere olan suluboya bir tabloya benzeyen göğün altından evlerine döndüler. "Akşam yemeğine kalmak ister misin?" dedi Lulu biraz fazla neşeyle. "Peynirli enchilada yapacağım. Yanına da guacomole."

Alice kıkırdadı. "İstemem tabii ki. İster miyim hiç."

Lulu'nun garaj yoluna girdiklerinde önceki konuşmaları Alice'in aklını kurcalıyordu. Akşam boyunca sohbete katılmış, Lulu'nun şakalarına gülmüştü ama merak etmeden duramıyordu: Lulu ve Dylan yatmış mıydı? Neden doğrudan cevap vermiyordu?

Daha sonra yatmaya hazırlanırken Alice konuyu kapaması gerektiğini söyledi kendine. Lulu'nun da hatırlattığı gibi, çölden önceki hayatıyla ilgili pek açksözlü değildi. Alice bazı hikâyelerin anlatılmamasının daha iyi olduğunu biliyordu.

Lulu'nun sözlerini dinlemek için elinden geleni yaptı. Sevkiyat gününde turistlerin kaldığı bölgeye gidip alışveriş arabasını sakslı bitkiler, hamak, bakır tellere sarılmış LED ışıklar ve güneş enerjisiyle çalışan bahçe lambalarıyla doldurdu. Parktaki atölyeden kasalar ve artmış boyalar buldu. Kasaları yeşile boyayıp ters çevirerek saksılar için sehpalara yaptı; bahçe lambalarını bahçe-
sindeki kırmızı toprağın derinlerine kadar çaktı, hamagını astı, LED ışıkları arka bahçedeki verandanın kalaslarına sardı. Karga gibi öteberi biriktirip hepsinin kendisinin iyiliği için olduğunu söyledi. Kendisini beslemek içindi hepsi.

Saatlerce internette dolaşıp alışveriş yaptı. Kelebekli yatak örtüleri, kelebek desenli bir duş perdesi ile krakelebekleri işlenmiş bir masa örtüsü aldı. Bir aromaterapi sitesi bulup yakacak ile bir yıl boyunca yetecek kadar mum ve kokulu yağ sipariş verdi. Bir gece Agnes Bluff'tan aldığı defterler hariç boş duran raflarına bakarken kitap satan bir internet sitesinden maaşının elverdiğince kitap aldı. Kargolar geldiğinde hepsini açıp kitapları tek tek raflara, tohum eker gibi yerleştirdi. Özellikle de fok kadınlarla ilgili hikâyelerin olduğu kitabı.

Dylan'la çalışma programları tutmadığı için onu görmesi için bir sebep yoktu. Yolda veya araç bahçesinde birbirleriyle karşılaştıklarında Alice başını eğiyordu. Günbatımı devriyesinde olmadığı zamanlarda kendini meşgul edebilmek için Pip'i ikinci vakitleri yürüyüşe çıkarmaya başlamıştı. Kututu Pul'i'ye liken kaplı kızıl kayaların üstünden güneşin batışını seyretmeye gidiyorlardı. Yeterince sebat ederse hem çalışıp hem de yürüyerek sevginin o saf ıstırabını içinden söküp atabilirdi. Belki ona olan aşkı ateş gibiydi. Ateşini düşürebilirdi.

Tatilin ilk gününde Alice evde huzursuzca dolanıyordu. Lulu ve Aiden meşguldü. Ruby evde değildi. Alice sabah ve ikinci yürüyüşlerine çıkmış, yıkanmış, Pip'e yeni bir oyuncak almak için

kasabaya kadar gitmişti. Akşam altıda hava, LED ışıklarını açıp tüm gün direndiği Dylan düşüncelerine nihayet teslim olabilecek kadar kararmıştı.

Dışarıdaki duman gibi mor günbatımına çıktı. Tel ışıkları açtığı ilk geceden beri kalbinin küçük gizli fenerleri olmuşlardı. Yatağına uzanıp ışıltılarına bakarken karanlığa aştığı o narin küçük ışıkların bir şekilde kumulların ötesinden ona uzanacağına, kendisinin söyleyemediği şeyleri ona söyleyebileceğine dair umudu içini yiyip bitiriyordu.

Ön kapı gürültüyle çalınca olduğu yerde sıçradı. Pip havayı koklayıp havladı.

“Geliyorum,” diye seslendi Alice eve girerken. Mümkün müydü bu? Kapıyı olanca hızıyla açtı.

“Yeni evin hayırlı olsun!” diye şakıdı Lulu ve Aiden aynı anda.

“Ah!” Alice şaşırmıştı. “Siz miydiniz!” Muazzam hayal kırıklığını saklayabilmek için kocaman gülümsedi.

Lulu bir elinde, üstünde peynir erimiş bir tepsi dolusu taco ve guacomole tutuyordu. Öteki elinde, Alice’in beğendiğini söylediği renkli Meksika vazosu, içinde de taze kesilmiş bir demet çöl gülü vardı. Alice, Thornfield Sözlüğü’ndeki girdiyi hatırladı. *Barış*. Aiden ise Alice’in evde en çok hayranlıkla baktığı Frida Kahlo resmiyle altı kutu Corona getirmişti.

“Senin için, chica,” dedi Lulu, Aiden’la hediyelerini verirlerken sırtarak. “Evini yuvaya dönüştürmek için didinip durduğunu biliyoruz, seninle kutlamak istedik.”

“Dilim tutuldu,” dedi Alice boğazı düğümlenerek. “Gelin, içeri girin. İnanılmazsınız.” Burnunu çekerek geçmelerine izin verdi. Kapıyı kaparken Pip havladı. “Ne oldu?” diye sordu Alice ona. Pip kapıya tekrar havladı. Alice bir an umutla doldu. Ama kapıyı açtığı anda ışığa adım atan Ruby’ydi.

“Kapındaki lambayı tamir ettirmen lazım, Pinta-Pinta,” dedi Ruby, sıcak ve sarımsak kokan taze bir somun ekmekle içeri girerken. “Ben pişirdim.” Somunu Alice’e uzatıp masada Lulu ile

Aiden'a katıldı. Alice ekmeği ve Lulu'nun taco'larını mutfağa götürdüğü sırada tüm gücüyle gülümsemeye çalıştı. Dylan yerine güzel ve nazik arkadaşları geldiği için ağlamamaya çalıştı. İçki doldurdu; tabak çıkararak kendini oyalarken derin bir minnettarlık ve daha da derin bir aptallık hissiyle dolup taşıyordu.

Sürpriz kutlamadan sonra Alice'in kararlılığı eriyip gitmeye başlamıştı. En azından kullandığı aracı görmek veya park telsizinden sesini duymak için hiç yapmayacağı şeyler yaptığını kendine bile itiraf etmiyordu. Hiç bilmediği türden bir açlıktı bu. Ruby'yle ikindi planlarını bozmaya, Lulu'ya yalnız kalmaya ihtiyacı olduğuna dair yalan söylemeye başlamıştı. *Sana bir şeyler oluyor, chica. Hissediyorum*, demişti Lulu. Alice geçiştirmişti.

Uzunca bir süre ikindi vakti çıktığı yürüyüşlerin onunla hiçbir ilgisi olmadığını söyledi kendine. Ne zaman kraterin çevresindeki kıvılcıklı patikada yürüse tek bir hedefi olduğunu içten içe reddediyordu: okaliptüslerin olduğu dönemeçten döndüğü anda onun yüzünü görebilmek. Yürüyüş hızını, ona Kututu Puli'deki günbatımı sırasında "şans eseri" denk gelecek şekilde ayarladığını kabullenmiyordu. Dylan Kilipitjara'nın hikâyesini anlatırken ikindi vakti dolanan turist kafilesinin tüm ilgisini üstünde topluyordu. Fakat o ne zaman geçse başını kaldırıyor; Alice de vücudunda dolanan bakışlarının keyfini sürüyordu.

Bu oyun böyle devam etti. Alice yürümeye devam ediyor, hızını Dylan'ın tahminen turu ve krater yolundaki devriyesini bitireceği süreye göre ayarlıyordu. Yavaşlaması gerektiğini düşünüyorsa yola doğru uzanan, dalları birbirine parmaklar gibi dolanmış mulgaların oluşturduğu en sevdiği kemerin altında oyalanıyordu. Veya çöldeki yabani çiçeklerden toplayıp defterinin arasına sıkıştırıyordu. Fakat hızlanması gerekiyorsa minik bir koşu tutturuyordu. Ne ışığa bakmak ne kuş cıvıltılarını dinlemek için duruyor, gün serinledikçe açığa çıkan pişmiş toprak

kokusunu duymuyordu. Mulgaların kemerine bakmak için durmuyor, yabani çiçekleri gözü görmüyordu. Aklında sadece tek bir şey oluyordu. Sadece o.

Kututu Puli'de bilerek boş bıraktığı su şişesini dolduruyordu. Hep su tankının yanına oturup batan güneşi tam karşıdan görüyordu. Bacaklarıyla ayaklarının yoldan görüldüğünü biliyordu. Yanına çekip durmak onun kararı olacaktı. Beklerken kırmızı göğü seyrediyordu.

Gelecek.

Kaç kere duymuş olursa olsun tekerleklerin toprağı ezerken çıkardığı sesin verdiği heyecan hiç geçmiyordu.

Motor susacaktı. Araba kapısı açılacaktı.

Oradaydı işte.

Birileri izliyorsa, tek gördükleri iki arkadaşın şans eseri karşılaştığı olacaktı. Haftanın her günü.

"Selam," diyecekti gülümseyerek.

"Selam," diye yanıtlayacaktı, onu gördüğüne ne kadar şaşırdığını belli edecek, zorlama olmayan içten bir gülümsemeyle.

Gün batarken konuşmaya başladıklarında kendilerine ait parçaları birbirlerine dikkatle açtılar: Alice'in Kilipitjara'ya gelmeden önce kim olduğundan veya Dylan'ın hayatında başka kim olduğundan asla bahsetmediler. Onun yerine bunların etrafından dolanıp birbirlerine en makul taraflarını gösterdiler.

"Hiç batı sahiline gittin mi?" diye sordu Dylan bir gün ona bakmadan.

Düşüncelerini ve hayallerini mi duymuştu? Alice ona bakmadı. "Henüz gitmedim," dedi lakayt bir tavırla sinekleri kovalarken. Onun baktığı yöndeki, ardında güneş batan kumul çalılarna gözlerini dikti. "Çok isterdim ama. Kızıl toprağın beyaz kumlarla, masmavi denizle birleştiği yeri görmeyi."

Dylan güldü. "Burada ne işimiz var bizim?"

Alice ona sırttı. Sarı kelekler çimlerin üstünde turuncu ışıkla sarhoş olmuş gibi dolanıyordu. Likenler gölgelerde siyaha dönmüş, krater duvarları günbatımının alev gibi renklerini yansıtıyordu.

Dylan'ın varlığı, unutmak istediğı acı dolu hatıralarını yatıştırsa da her buluştuklarında, geride bıraktığı hayat sarmaşık gibi filiz filiz, yaprak yaprak kalbine sızıyordu; en sonunda bir gün, konuştukları sırada Alice zihninden ona buket buket çiçek topladığını, bildiğı tek yöntemle en derin arzularını Avustralya kır çiçeklerinin sözsüz dilinde sessizce anlattığını fark etmişti.

Çöl mersini

Anlamı: Alev alev yanıyorum
Thryptomene maisonneuvil | Ruzey Toprakları

Geleneksel olarak Anangu kadınları pukara (Pit.) bitkisini alşap bir kâseyle döverek çiçeklerdeki özsuyu çıkarırlar. Yunancadan gelen Thryptomene ismi utangaç veya iffetli anlamına gelir. Bu  alı gösterişsiz görünebilir fakat bir sırrı açığa çıkarıyormuş gibi, kış boyunca ortası kırmızı, minik beyaz çiçekler açar.

Alice'in yirmi yedinci doğum günü dört günlük tatilinin ortasına denk geliyordu. Kimseye s ylememişt . Lulu'ya bile.

Yata ına uzanmış kış g   n  seyredip değişen renklere soluk lacivert ve lila, şeftali ve şampanya pembesi gibi isimler takarken güneş doğup kızıl toprağı aydınlattı. Bakır tel ışıklarını gece gündüz açık bırakmaya başlamıştı. Ana merkezin personel mutfağında kulağına  alınan dedikoduları düşündü: Dylan kız arkadaşı Julie'yi görmek için izin kullanmıştı. Alice dayak yemiş  dönmüştü, hele ki Dylan  nceki gün onunla Kututu Pul 'de buluşup da buna dair hiçbir şey söylemediği için.

Yatakta doğruldu. Nefesi küçük buhar bulutları oluşturuyordu. Pip yataktan apar topar çıkıp arka kapıyı tırmalamaya başladı.

"Sırf sen istiyorsun diye Pip." Alice inleyip zorla ayağa kalkarak onu dışarı çıkardı. Isıtıcıyı çalıştırıp etrafı ısıtmasını beklerken titriyordu.

 eri girerken Pip Alice'i yaladı. Alice başını e di.

"Doğum günümü kutlamak için bir şeyler içelim bence de."

Mutfağa girip bir cezve süt ısıtıp yarısını Pip için koyduğu kâseye, geri kalanını da espresso koyduğu kupaya döktü. Raftan bir kitap alıp çabucak yatağına döndü. Pip de süt bulaşmış bıyıklarını yalaya yalaya peşinden geldi.

Alice yastıklara yaslandı. Kahvesini yudumlarken kitabı açtı fakat dışarıdaki dünya aklını dağıtacak kadar güzeldi. Gece çöl mersini çiçeklerine düşen kırağı erimiş, güneşin altında pırıldıyordu. Çini mavisi gökyüzü kabarık bulutlarla benek benekti. Uzaklardaki krater duvarı sabah ışığında göze çarpıyordu. Alice'in aklına, bebeğini yıldızların arasında uyumaya bırakan anne ve toprağa yitirdiği çocuğunun hikâyeleri doldu. Hikâye ve manzara birbirinin aynısıydı; kraterin kuzey ucunda beliren yıldızlardan kemer bile dairesel yapısını yansıtıyordu.

Battaniyenin içine iyice yerleşip çiçek açmış çalıların üstünde uçuşan sarı kelekleri seyretti; Dylan'ın bahçesinde de var mıydılar? Tam şu anda, kendisi doğum gününde evinde yapayalnızken o ne yapıyordu? Gözleri doldu. Hayatı farklı olsa nasıl biri olabileceğini düşünmemeye çalışırdı genelde. Bugün kendini durduramıyordu. June araya girmemiş olsa Alice şu an Oggi'yle Avrupa'da mı olurdu? Lilia yerine onunla evlenmiş, Iva da kızları olur muydu? June'un ona nasıl ihanet ettiğini öğrenmemiş olsa çiçek çiftliğini terk eder miydi? Hepsinin de altında yatan en acı verici soruysa başkaydı: Babasının kulübesine girmemiş olsa annesi hâlâ hayatta olur muydu? Bir sonraki düşünce kalbine bıçak gibi saplandı: Alice annesinin öldüğü yaştan bir yaş büyüktü.

Birisi sertçe kapısını çaldı. Alice başına kadar çektiği battaniyeyi açtı. Gözlerinin çevresinde gözyaşları kurumuştı. Pip tuzlu yanaklarını yaladı. Kapı tekrar çaldı.

"Chica? Benim."

Alice ayağa kalkıp battaniyeye sarındı. Yataktan kalkıp ön kapıya ayaklarını sürüye sürüye gitti ve kapıyı araladı.

"Dios mío," dedi Lulu kısık sesle. "Alice, ne oldu?" Kapıyı iterek açıp içeri daldı, elinde devasa elyapımı kelebek kanatlarıyla

küçük bir poşet vardı. "Bunlar şu an önemli değil," dedi her şeyi masaya bırakarak. Alice kanepeye götürülmeye sesini çıkarmadı ve top gibi kıvrılıp yattı. Lulu ısıtıcıyı kapatıp ılık kış güneşi ve taze hava içeri girsın diye arka kapıyı açtı. İki bardak ballı çay yaptı ve Alice'in yanına kuruldu. Pip kelebek kovalamak için dışarı koşmuştu.

"Ne oldu chica?" diye sordu Lulu nazikçe. "Ne zamandır kendinde değilsin."

Dylan'ın yüzü gözünün önünden gitmiyordu. Alice Lulu'ya bakamadı. "Annemi özlüyorum Lu," diye fısıldadı. "Annemi özlüyorum," diye tekrar etti sesi çatlarken. Başka gözyaşı kalmadığını sanmıştı ama gözyaşları sel gibi burnundan bardağa damlamaya başlamıştı.

"Anneni arasana. Ya da babanı. Kardeşlerinden birini arayamaz mısın? Aileden bu kadar uzak yaşamak zor olabiliyor, hele seninki gibi büyük bir ailen varsa." Lulu kollarını okşadı. Alice onun ne dediğini anlamamıştı ki masallardan fırlama ailesiyle ilgili korkunç yalanını hatırladı. Yüzünü buruşturdu.

"Hey," dedi Lulu, endişeyle bakarak.

Alice başını sallayıp yüzünü sildi. Tişörtünün içine elini atıp bir madalyon çıkardı. Lulu'ya uzattı. Lulu başparmağını çöl gelinciği kakmasının üstünde gezdirdi.

"Ailem bu." Alice kapağını Lulu için açtı. Annesinin genç ve umut dolu yüzü onlara bakıyordu. Çiçek açmış çöl mersinleriyle dolu bahçesine baktı. Alev alev yanıyorum. "Benim büyük bir ailem yok. Hatta aileden geriye hiçbir şeyim kalmadı diyebilirim." Uzakta bir yerde bir karga öttü. Alice öfkeye kendini hazırladı fakat Lulu içten bir şekilde gülümsedi.

"Bu annen mi?"

Alice başıyla onayladı. "Adı Agnes'ti." Burnunu sildi.

Lulu bir fotoğrafa bir Alice'e baktı. "Ona çok benziyorsun."

"Teşekkürler," dedi Alice, çenesi titreyerek.

"Cevap vermek istemezsen verme ama yani, o nasıl..." Lulu cümlesini tamamlamadı.

Alice gözlerini kapatıp sörf tahtasında babasının bacaklarına tutunduğunda, teninin altında hareket eden kaslarını hatırladı. Denizden çıkan annesinin hamile, çıplak bedenindeki yaraları. Asla doğmayacak kardeşini. Babasının kulübesinde yanarken bıraktığı gaz lambasını.

“Gerçekten bilmiyorum,” diye yanıtladı. “Bilmiyorum.”

Lulu, Alice’in elini tutup kolyeyi avucuna koydu. “Madalyon çok güzelmiş.”

“Babaannem yapmıştı.” Alice elini kapadı. “Bizim ailede çöl gelinciği cesaret anlamına gelir,” dedi. “Cesur ol, kalbine güven.”

Çay içerken bir süre sessizce oturdular. Sonra Lulu ellerini kalçasına koyup kalktı.

“Bugün yalnız kalamazsın,” dedi. “Aiden ateş yakıyor, yemek hazırlıyoruz. Mangal yapacağız, sen de bize geliyorsun.”

Alice karşı çıkacak oldu.

“Hayır, tartışma istemiyorum chica. Ayrıca bol bol guacomole yaptım.” Lulu, Alice’in zayıf noktalarını ve nasıl kullanacağını biliyordu.

Alice burnunu çekip mutfak masasına baktı. Kelebek kanatları uçup gidecekmiş gibi görünüyordu. Tek kaşını kaldırıp Lulu’ya baktı.

“Kuzenime kostüm yapıyordum da. Bir tiyatro oyununda rol aldı, seninle aynı boylarda. Üstüne olup olmayacağına bakmam lazım,” dedi Lulu.

“Ne? Onu giymemi mi istiyorsun? Şimdi mi?” Alice üstüne başına baktı.

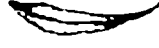
“Evet. Ama önce duş alsan? Hatta saçlarını yıkasan olur mu?”

“Anlayamadım?”

“Chica, kuzenime gözyaşlı ve sümüklü kostüm gönderemem. Ayrıca abuela’m hep kendini temizlemenin üzüntüye karşı en iyi ilaç olduğunu söylerdi. Guacamole’den sonra yani. Ki söylediğim gibi, daha yeni yaptım ve evde seni bekliyor.”

Alice sıcak duşun altına girerken Lulu’nun lavaboda bula-

şıkları yıkayıp etrafı toplarken mırıldandığı şarkıyı dinledi. Her şeye rağmen gülümsemeden edemedi.

Yeni duştan çıkmış ve devasa bir kralkelebeği gibi giyinmiş Alice, evlerini birbirine bağlayan toprak patikada Lulu'nun peşinden yürüyordu. Kanatlarındaki acı turuncu rengi, kızıl toprağın alev tonlarına benziyordu.

"Bunu evin dışında giymeye beni nasıl ikna ettin?" diye sordu Alice.

"Aiden kuzenim için fotoğraf çekebilsin diye. Fotoğraf makinesi getirmeyi unutmuşum. Ayrıca nasıl görüldüğünden kime ne, chica? Unuttuysan diyorum, hiçliğin ortasındayız."

Alice güldü. Kostüm giyince kendini biraz daha iyi hissettiğini itiraf etmek istemiyordu. Lulu hiçbir detayı gözden kaçırmamıştı: Alice'in saçlarına taktığı tel antenlerden siyah beyaz benekli elbiseye ve sırtına tutturdıkları özenle boyanmış kralkelebeği kanatlarıyla hiç şüphesiz bir dönüşüm geçirmişti.

Evden çıkıp Lulu'nun ön bahçesinden geçtiler.

"Aiden ateşin başındadır herhalde. Fotoğraf makinesini alayım, çıkarız." Lulu aceleyle koridora girdi. Alice tezgâhta guacamole görünce dibinde bitti, parmağını daldırabilmek için streç filmle uğraşmaya başladı.

"Aklından bile geçirme," diye seslendi Lulu yatak odalarının birinden. Alice parmağından guacamoleyi yalarken güldü.

"Tamam, aldım." Lulu fotoğraf makinesiyle geri dönmüştü. Gözlerini kısarak ona baktı. Alice masummuş gibi ellerini kaldırdı.

Dışarıya çıktılar. "Aiden?" diye seslendi Lulu.

Evin köşesinden krepon kâğıdından bir süsleme dalgalandı, sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha.

"Lu?" diye sordu Alice anlayamayarak.

Lulu yanına gelip kolunu beline attı ve onu arka bahçeye çıkarınca iş arkadaşlarının büyük kısmı ortaya çıktı.

“İyi ki doğdun!” Ruby, Aiden, birkaç park bekçisi, hatta Sarah bile plastik bardaklarını şerefe kaldırmıştı.

Alice elleriyle yüzünü kapadı. Lulu ve Aiden arka bahçelerini doğum günü şenliğine çevirmişti. Verandaya kelebekli süsler asılmış, rengârenk kumaşlar ağaçlara bağlanmıştı. Çukurda ateş yanıyordu. Kocaman bir kilimin üstüne bir sürü yastık ve birkaç tane armut koltuk atılmış, çalılar krepon kâğıtlarıyla süslenmişti. Soslar, salatalar ve mısır cipslerinin durduğu masada kocaman soğutucunun üstüne *Tehlikeli Punç* yazan bir kâğıt iliştirilmişti. Alice’in en çok aklını alansa herkesin kelebek kanadı takmış olmasıydı.

“Sanki doğum günün olduğunu bilmiyoruz.” Lulu sırttı.

Ağzı açık kalan Alice minnettarlıkla ellerini göğsüne koymuştu.

“Hadi,” diye teşvik etti onu Lulu. “Tehlikeli Punç vakti.”

Birisi müzik açtı. Aiden ateş çukurunun üstüne şişleri dizdi. Sürprizden ve sert alkolün etkisinden başı dönerken herkesi kocaman kucaklayıp neşeyle selamlıyordu. Boş punç bardaklarını doldurdu, ateşe kömür attı, atıştırmalıkları insanlara dağıttı. Orada olmayan tek kişiye odaklanmamak için elinden geleni yaptı.

Gökyüzü karanıp da punç su gibi akarken Lulu’yla üstlerine battaniye çekip ateşin başına oturdular. Alevler mürekkep karası göğe yükseliyor, yıldız gibi kıvılcımlar saçıyordu.

“Sana nasıl teşekkür edeceğim bilmiyorum,” dedi Alice.

Lulu elini sıktı. “Benim için zevkti.”

Alev bir renk cümbüşüydü âdeta; sarılar, pembeler, turuncular, lacivertler, morlar ve bronzlar.

“Sana bir şey söyleyebilir miyim?” diye sordu Lulu.

“Tabii ki,” dedi Alice gülümseyerek.

“Geldiğin ilk gün kamyonetini gördüğüm andan beri sende özel bir şey olduğunu biliyordum, chica.”

Alice Lulu'yu sevgiyle dürttü. "Ne kadar tatlısın."

"Ciddiyim," dedi Lulu, punçtan bir yudum alırken. "Bizim ailede kralkelebekleri ateşin kızları olarak görülür. Savaşıp ölmüş savaşçıların ruhlarını taşıyarak güneşten gelip çiçeklerin nektarından beslenmek için döndükleri söylenir."

Alice tıslayıp çıtırdayan ateşi seyretti. Battaniyeye daha sıkı sarılıp kamyonetindeki kralkelebeği çıkartmalarının altına saklı şeyleri ve kimin kızı, kimin torunu olduğunu düşündü.

"Kamyonetindeki ateş savaşçıları gördüğümde buradaki hayatı kökünden değiştireceğini biliyordum," dedi Lulu.

Ateş savaşçıları. Alice ne diyeceğini bilmiyordu.

"Tehlikeli Punç! Tehlikeli Punç'larınızı buradan doldurabilirsiniz!" diye seslendi Alice bahçenin öteki yanından. Kanatları yamulmuş, sarkıyordu. Antenlerinden biri kırılmış, kaşının üstüne eğilmişti. Lulu kahkaha attı. Dikkatleri dağıldığı için rahatlayan Alice ona katıldı.

"Hadi." Lulu'yu soğutucuya doğru çekti. "Biraz daha Tehlikeli Punç alalım."

Kış yıldızlarının altında içip dans ettiler. Alice ışıқта dönerken kanatlarını gördü. Lulu'nun anlattığı hikâyeyi aklından çıkaramıyordu bir türlü. *Ateşin kızları.*

Müziğin yavaşladığı, ateşin sımsıcak yandığı ve yer yataklarında sızmamış ya da düşe kalka eve gitmemiş herkesin üstlerinde battaniyelerle armut koltuklara kıvrıldığı sabahın erken saatlerinde gelmişti. Dört çekerinden atlayarak inip soğutucuya doğru yürürken Alice ateşin arkasından onu seyrediyordu. Aiden onun sırtına vurmuş, bir bardak punç vermişti. Dylan bir dikişte bitirdi.

"Zor bir yolculuk muydu?" Aiden bardağını tekrar doldururken kaşlarını kaldırdı.

Dylan bardağı tekrar kafaya dikti.

"Julie nasıl?"

Dylan başını salladı. "Artık benim sorunum değil."

Aiden ona üçüncü bardağı doldurdu. "Hadi ya. Üzüldüm."

"Yapacak bir şey yok." Dylan omuz silkti.

Dönüp bahçeye bakındı. Ateşlerin ardından onunla göz göze geldi.

Gökyüzü aydınlanmaya yüz tuttuğu sırada tek uyumayan Alice ve Dylan'dı.

"Çölde ilk kez mi sabahlıyorsun?" diye sordu Dylan.

Alice başıyla onayladığı sırada gülümseyerek plastik bardağını kemiriyordu. Dylan'ın ilgisi hipnotize ediciydi.

"Eh," dedi Dylan gökyüzüne bakarak, "kimse söyledi mi bilmiyorum ama gündeğumunu görmediğin takdirde sayılmıyor."

Lulu ve Aiden'in yer yataklarıyla dolu bahçesinden sarıldıkları battaniyelerle çıkıp kum tepesine tırmandılar.

"İşte güneş doğuyor," dedi Dylan kısık sesle, gözlerini ondan ayırmadan. Alice'in teni karıncalandı. Gökyüzü o kadar berrak, değişen renklerle öylesine canlıydı ki hepsini içine çekebilirmiş gibi kollarını açtı.

"Bana okyanusu hatırlatıyor," diye mırıldandı. "Enginliği." Zihni hatıralarla çalkalanıyordu.

"Öyleymiş," dedi Dylan. "Çok eskiden burası iç denizmiş." Etraflarını gösterdi. "Çöl, denizin eski bir rüyası."

Alice'in içi pır pır ediyordu. "Denizin eski bir rüyası," diye tekrarladı.

Tenleri şafağın kıpkırmızı ışığına boyanmıştı. Dylan onun yanında durdu. Birbirlerine dokunmasalar da o kadar yakındı ki teninin sıcaklığını hissedebiliyordu.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı kulağına. Alice ürperdi.

Dünya aydınlanırken Alice'e yaklaştı, onu kollarına aldı. Öylece, gün doğumunun karşısında, ilk turist otobüsünün sesi büyüü bozana kadar kaldılar.

Lulu arka kapıda, yarısı dolu bardağını göğsüne bastırmış, zar zor dengede duruyordu. Bahçe krepon kâğıtları, kelebekli süsler ve şişe kapaklarıyla doluydu. Alice'in evinin arkasındaki kum tepciğinde, Dylan'ın mulgaların arasında aylardır saklanıp Alice'in pencerelerine baktığı yere gözlerini dikerek yalpaladı.

Alice geldiği gün, Park mahallesinden sarı kamyonetiyle ilk kez geçtiğinde başlamıştı her şey. Lulu arabaya benzin doldururken Dylan yanına çekmişti. Onunla fazlasıyla dostane konuşuyordu, muhtemelen geçmişlerini kendince böyle silmeye çalışıyordu ki cümlesinin ortasında durup yola bakmıştı. Lulu dönünce ne gördüğünü görmüştü: Uzun koyu renk saçları uçuşan, yanında köpeğiyle yürüyen Alice. Doğruca onlara bakmıştı. Doğruca Dylan'a. Lulu konuşmaya devam etmişti fakat Dylan dinlemiyordu. Alice'e kapılıp gitmişti. Bir zamanlar ona kapılıp gittiği gibi.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Alice, Lulu ve Aiden'la yemek yiyip evine dönünce Lulu bir kadeh şarapla dışarıya çıkıp oturmuştu. Gölgelelerin arasında bir hareketlilik gözüne ilişmişti. Dylan'ın tenindeki kokusunu hatırlıyordu ve karanlıkta daha net görebilmek için gözlerini kısıtığında, Alice'in evinin arkasındaki çitin oradan gizlice geçen Dylan'ı görünce nefesi kesilmişti. Kendine engel olamadan, daha iyi görebilmek için bahçenin köşesine kadar gidince Dylan'ın yıldızların altında yere çömelmiş, mulgaların arasından gizlice Alice'i seyrettiğini görmüştü. Yeni evinde Alice odalarda misafir gibi tereddütle dolanıyordu. Bir süre köpeğine sarılıp oturduğu kanepede duvarı seyretmişti. Yüzü o kadar hüznüydü ki. Dylan o yatıp ışıkları kapatana kadar beklemişti. Sonra sessizce kalkmış, evine yürümüşü. Lulu yatağa döndüğünde Aiden uyku sersemi ona neden titrediğini sormuştu.

Ertesi akşam gün batarken Lulu mutfakta acı biber ve kakao dövdüğü sırada pencereden gördüğü biri gözüne takılmıştı.

Alacakaranlık çökene dek bekleyip bahçesinin gölgelerine adım atmıştı. Dylan yine kırmızı toprakta oturmuş, Alice'in açık ve aydınlık pencerelerine bakıyordu. Alice mutfakta dans ediyor, yemek yaparken ıslak saçları sırtına dökülüyordu. Blues müzik lila havaya yayılıyordu. Ocağın başında dans etmiş, masaya iki tabak yemek koymuştu. Birazı kendine, birazı köpeğine. Dylan o yatana kadar bekledikten sonra gerisingeri evine dönmüştü.

Her gece Lulu, Dylan'ın kızıl kumullardan Alice'in penceresinden düşen ışığa doğru çekilmesini seyretmekten kendini alamıyor, bir o kadar kendinden nefret ediyordu. Dylan'ın ağaçların arasından gizlice geçebileceği kadar karanlık saatleri bekler olmuştu. Dylan dışarıda karanlığın kollarında otururken, Alice çay içiyor, kitap okuyor ya da kanepede köpeğiyle film seyrediyordu. Evini süslemeye başladıktan sonra bitkileriyle veya kitaplarıyla ilgilenir olmuştu. Dylan genelde mesafesini koruyordu, Alice'in doğum gününden önceki geceye dek. Alice yürüyüşten dönmüştü ki Lulu Dylan'ın gölgelerin arasından Alice'in arka bahçe çitindeki kapıdan sessizce girdiğini gördü. Çöl mersinlerinin arasından cesaret edebildiğince, neredeyse LED ışıkların aydınlatığı alana kadar yaklaştı. İzliyordu. Lulu'nun göremediği bir şeyi bekliyor gibiydi.

Lulu onu takip etmeye karşı koymaya bile çalışmadı; bahçesinden çıktı, Alice'in evinin arkasındaki kum tepesinin etrafından geniş bir çember çizdi. Kalın gövdeli bir çölhuşunun arkasına saklanıp çalılardan arasındaki Dylan'ın masada cebindeki çiçekleri çıkaran Alice'i seyretmesini izledi. Alice kuş yumurtası kadar narin tuttuğu çiçekleri defterinin arasına koyuyordu. Yazmaya başladı, sonra durdu. Görmese de karanlığa baktı. İşte o anda Lulu, Dylan'ın, sanki Alice o kocaman yeşil gözleriyle doğruca ona bakmış, sanki suratını umutla dolduran oymuş gibi nefesini tuttuğunu duydu. Lulu olanca hızıyla evine dönmüştü. Lavaboya yakıcı sıcak safra kusmasının sebebinin bu olduğunu söyledi kendine.

Sürpriz partinin sonunda Lulu uyuyormuş gibi yaparken Dy-

lan ile Alice birlikte gitmişti. Dylan'ın Alice'e doğru atacağı ilk adımı, Lulu'yla olduğu gibi gündeğumunu onunla paylaşmak mı olacaktı?

Lulu arka kapısında durmuş bekliyordu ki kum tepesinin üstünden düşe kalka inmeye başladılar. Dylan onu evine bıraktı, içeriye girdikten çok sonra bile oradan ayrılmadı. Güneş tepeye turmanıp etrafı yakmaya başladığında arkasını döndü; yüzünde kara sevdalı, sarhoş bir gülümseme vardı. O evinin kapısından girip kaybolduktan çok sonra bile Lulu bakmaya devam etmişti.

Sürpriz partinin olduğu akşam Alice kanepeye kıvrılmış, bahçesinden arka çitteki kapıya bakıyordu. Gökyüzünde kuşların siluetleri, yuvalarına dönen kara yıldızlara benziyordu. Kapısının hemen önündeki kararmış ölü ağaçta akşam ışığı tırtılların geride bıraktığı ipek ipliklerine benzeyen izleri ışılatıyordu. Alice parkın bitki ve hayvan rehberinde okumuştı: Tırtıllar birbirlerini arkalarında bıraktıkları ipek iplikçikler sayesinde takip edebiliyordu ve bu iplikler ışığı yansıtmadığı sürece gözle görülmüyordu.

Elektrikli ısıtıcının ara sıra çıkardığı çıtırtılar, Pip'in horlaması ve ocakta kaynayan su haricinde evi sessizdi. Melisa, kişniş ve hindistancevizi kokuları midesini guruldatıyordu. Kapıya baktı. Bekledi. Işık altuniden tarçına döndü. Dylan'ın sesi kulaklarında daydı. *Bir duş alıp gelirim. Arka kapıdan.*

Kasabadan evine dönerken Dylan'ın arabasını krater yolunun kenarında, onu da telsiz istasyonu yakınlarında bulmuştu. Alice'in geldiğini görünce el sallamış, Alice de kenara çekip arabadan aşağı atlamıştı. Onu gördüğünde tüm bedenini ateş basıyordu.

"Pinta-Pinta." Dylan onu selamlamak için şapkasını eğdiği sırada ışık saçıyordu.

"Selam." Alice sırtıttı.

“Akşamdan kalma mısın?”

Alice başını iki yana salladı. “İlginç ama değilim. Aslında uyum var.”

“Benim de.”

Hava kış akasyalarının tatlı kokusuyla ağırlaşmıştı.

“Yirmi yedi yaşının ilk günü nasıl geçti?”

“Kamyonla sevkiyat günü. Yiyecek alışverişine çıktım.” Alice güldü.

“Ya.” Dylan da gülerek bilmiş bilmiş başını salladı. “Harika bir günmüş.”

“Öyleydi. Ama daha bitmiş sayılmaz.” Alice duraksadı. “Bu akşam ne yapıyorsun?” diye soruverdi, başını kaldırıp bakarak.

Dylan onun gözlerine bakıyordu. “Pek bir şey yapmıyorum.”

“Tayland usulü yeşil köri çorbası yapacağım. Kendi ellerimle,” dedi davet edercesine.

“Mmm.”

“Ee,” dedi, ses tonunu hiç bozmamaya çalışarak. “Bana katılır mısın?”

“Çok güzel olur.” Gülümsedi.

“Altı?”

Dylan başıyla onayladı. “Bir duş alıp gelirim. Arka kapıdan geleyim mi?”

“Tabii,” demişti rahat bir tavırla.

Ve işte fenerinin ışığı kumul çalılarının arasından ona doğru yolunu aydınlatıyordu. Alice ayağa kalkıp alelacele yatak odasına gitti. Penceresinin gölgesinde durup izledi, bekledi.

Dylan arka kapıya geldi, mandalı açtı, arkasından kapadı. Yıldızların soluk ışığı omuzlarına düşüyordu. Feneri kapayıp çöl mersinlerinin arasından LED ışıkların aydınlatığı verandaya çıktı.

“Pinta-Pinta?” diye seslendi kapıda.

“Hey,” dedi Alice, odada yürüyüp arka kapıyı açarken rahat bir tavırla gülümseyerek. Dylan ayakkabılarını paspasa silip içeri girdi. Alice parfümünün görünmez kıvrımlarını içine çeker-

ken bir an gözlerini kapadı. Dylan safari şapkasını çıkarıp evine tasvip edercesine baktı: saksılarına, duvardaki resimlere, kitaplara, kilimlere, yemeklere ve masasına. Alice kendisi içinmiş gibi yapmıştı fakat hepsi umutla beklediği bu an uğrunaydı.

“Aç mısın?”

“Hem de nasıl,” dedi Dylan kanepeye çökerken.

“Önce bir içki ister misin?”

“Hiç hayır demem,” dedi Dylan. Alice buzdolabını açıp iki şişe bira çıkardı. Kapaklarını açtığına çıkan fısırtı öyle büyük bir keyif vermişti ki on tane daha açabilirdi.

“Şerefe,” dedi, birini uzatırken.

“Şerefe,” dedi Dylan başını eğerek. Şişe tokuştururlarken Alice’in tüm sinir uçlarında hava fişekler patlıyordu.

Çorba ve biraz daha biradan sonra kanepeye yayıldılar. Sıcaktan, biradan, acı biberden ve bir şeylerden daha yanakları kızarmıştı. Nerede büyüdüklerine dair hikâyeler anlatıyorlardı. Bunu nasıl yapacaklarını, nasıl kendilerine ait belli parçaları açıp belli parçaları açmayacaklarını biliyorlardı. Haftalardır böyle yapıyorlardı. Fakat artık hikâyeleri güneşin altında kalmış tuz gölleri gibi kurumuştu.

“Şu lanet LED ışıklar,” diye mırıldandı Dylan bir süre sonra. Isıtıcı uğuldayıp çıtırdıyordu.

“Ne olmuş ışıklara?” diye sordu Alice kısık sesle.

“Evimin tüm camlarından tek görebildiğim onlar. Aylardır gözümü alıyorlar.”

Alice’in tüm bedeni keyifle karıncalandı. “Öyle mi?”

Dylan ona döndü. Alice başını çevirmedi.

Aniden Dylan’ın dudakları dudaklarındaydı. Yumuşacık. Aceleci. Alice doya doya karşılık verdi, gözlerini kapamak istemiyordu. Rüya değildi, o buradaydı.

Giysilerini deri gibi yere döktüler. Dylan ona bakmak için

geri çekildiğinde Alice kollarıyla kendini kapadı. Ama Dylan kollarını açıp ellerinden birini göğsüne bastırdı. Alice hikâyeler anlatan kalbini onun teninin altında hissetti.

Burada. Burada.

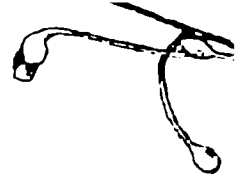
Alice onu kendine çekti; ani bir nefes aldı; Dylan onu geriye itti. Elleri kolları birbirine karıştı. Saf, heyecan dolu. Neredeyse korkutucu. Aklında anlık duyular. Ayağının altında ıslak kum, göğsüne dolan ferahlık, tuzlu ten, gümüşü deniz kenarında haykıran martılar. Yeşil şeker kamışlarının arasında saçlarını dalgalandıran esinti. Nehrin akışı, akarkenki sesi. Toprakta avuç avuç koparılan kırmızı çiçekler.

Geniş yapraklı parakilya

Anlamı: Aşkınla yaşar, aşkınla ölürüm

Calandrinia balonensis | Ruzey Toprakları

Parkilypa (Pit.) çorak bölgelerdeki kumlu topraklarda yetişen, sulu yaprakları ve genelde kışın ve ilkbaharda açan parlak mor çiçekleri olan bir tür etli bitkidir. Kurak dönemlerde yapraklar su kaynağı hâline gelir; tüm bitki pişirilip yenebilir.

O geceden sonra her boş anlarını beraber geçirdiler. Alice öteki arkadaşlarını, özellikle de Lulu'yu ihmal ettiğini biliyordu ama başkasıyla olmak istemiyordu.

Kış ayları geçerken ateşler yaktılar, yıldızların altında uyku tulumunda uyudular, Pip de hep yakınlarda oluyordu.

"Çalışma düzenini değiştirmelisin," dedi Dylan bir gece Alice kolunun üstüne yatmış gökyüzünü seyrederken. "Birimizin çalışıp ötekimizin boş geçirdiği hafta sonlarında seni çok özleyorum. Daha sık görüşmek istiyorum."

Onu daha çok istemesinin verdiği heyecan... Alice ona bakıp gülümsedi, toprak gibi yeşil kokan tenini kokladı. Dylan kolunu altından çekip kalktı. Deri bilekliklerini çıkardı, ona tekrar dönüp nazikçe ellerini tuttu. Alice başıyla onaylayıp gülümsediği sırada Dylan deri ipi onun bileklerine sarıp düğümlledi.

"Ngayuku Pinta-Pinta," dedi, boğuk bir sesle.

Alice'i üstüne çekerken Lulu'nun sesi bir an Alice'in aklına düştü. *Masallarda karanlık ormana adım atan kızlardan farklı olmaz hâlin.*

“Ngayuku Pinta-Pinta,” diye fısıldadı tekrar, elleri bileklerinde. Kelebeğim.

Alice bedenini onunkine uydurdu.

Çalışma programını değiştirmek için onay beklerken Alice’in çöl hayatı Dylan’ın etrafında şekillenmişti. Günbatımında ikisi de çalışmıyorsa Pip’le yangın emniyet yollarında yürüyor; Alice ceplerini defter sayfalarında kurutacağı yabani çiçeklerle dolduruyor, Dylan eriyen kızıl ışıktaki onun fotoğraflarını çekiyordu. Gece devriyesinde işi geç bittiğinde Alice doğrudan Dylan’ın evine gidiyor ve onu genelde akşam yemeği ve sıcak köpüklü banyoyla beklerken buluyordu. O gecelerde Pip’le banyonun kenarında, duvara dayanarak oturuyor, Dylan ona kitap okuyordu. İkisinin de tüm günü boşa güneşin altında, ısınan tenleri birbirlerinin aklını çelene dek bahçeyle ilgileniyorlardı. Alice çocukken annesinin bahçesinde bir şeyler ekip biçtiğini söylemiş, bir gün eve geldiğinde Dylan’ın kızıl kumların ortasına koyu renk taze topraktan bir tarh yaptığını görmüştü. Gece ısıtıcıyı sonuna kadar açıp kanepeye yerleşiyor, tek doğru düzgün çeken kanaldan BBC dramalarını ve antika programlarını seyrediyorlardı. Kış göğü nadiren bulutlandığında, güneş yüzünü göstermezse yataktan çıkmıyorlardı. O günler pankekle eş anlamlı olmuştu artık; Alice kule gibi pankek yapıyor, yatağa götürüp iştahla yiyorlardı.

Soğuk bir ikindi vakti, akçağaç şuruplu ziyafetin ardından uzanmış aralık duran perdeden düşen gri ışıktaki uçuşan toz zerreciklerini seyrediyorlardı. Dylan iç geçirip Alice’in kollarından ayrıldı. Huzursuz ve tedirgindi, ona tüm gün, hatta ağır ağır seviştikleri sırada bile bakmamıştı. Alice neyi olduğunu bilmiyordu. Ona sormaktan neden bu kadar çekindiğini de bilmiyordu.

Çıplak karnıyla göğsüne daireler çizerek boynuna ve yüzüne kadar çıktı. Dylan karşılık vermedi. "Neyin var?" diye fısıldadı Alice. Sevgisi sorunu çözebilirdi. Sorun her neyse. Dylan cevap vermedi. Alice bekledi. Tekrar sordu.

"Yok bir şey," diye çıkıştı Dylan, dokunuşundan uzaklaşarak. "Özür dilerim." Başını salladı. "Özür dilerim, Pinta-Pinta." Dirsekleri dizlerinde, başı eğik, doğruldu.

Alice yanına geldi. Midesinde onu derinden huzursuz eden, tanıdık bir his vardı. Onu daha da tedirgin etmemek için kelimelerini dikkatle seçti.

"Bana anlatabilirsin," dedi, yumuşacık bir sesle. "Ne olursa olsun." Tereddütle elini uzattı, bir an havada tuttuktan sonra sırtına, avucu omurgasına gelecek şekilde bastırdı. Dylan onun dokunuşuna doğru kıvrıldı.

"Özür dilerim," dedi inleyerek, yüzünü omzuna gömüp. "Özür dilerim. Bu sefer sikip atmayacağım."

Alice onun saçını okşadı. "Biliyorum," dedi sakinleştirircesine. "Biliyorum."

"Daha iyi olacak," dedi Dylan kendi kendine konuşurcasına. "Daha iyi olacağım." Alice'in boynunu, yüzünü, dudaklarını öptü; onu kollarına alırken acele etmesi gerekiyormuş gibi bir hisse kapılıyordu.

Alice öpücüklerine karşılık verirken gözlerini sıkı sıkı kapadı. Ne demek, daha iyi olacaktı? Neden farklı olacaktı? Nasıl? Nefesi daraldı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, bacaklarının arasına yatar-ken. Tekrar tekrar fısıldadı.

Alice kelimelerini nefes gibi içine çekip aklından soruları kovdu.

Kış bitmeye yüz tutmuştu. Sabahlar ısınıyordu, ispinozlar yuvalarına girip çıkmaya başlamıştı ve Alice'in Dylan'la hayatı güzel-

leşiyordu. Ona duyduğu sevgi güçlendikçe Lulu'yla ilişkilerindeki gerginliği göz ardı etmek zorlaşıyordu. Çalışma programını değiştirme talebi kabul edildikten kısa süre sonra Lulu'nun dinlenme odasındaki duyuru panosunu kontrol ettiğini görmüştü. Yeni çalışma programlarını incelerken suratındaki ifadeye bakılacak olursa bir şeyler çok tersti.

"Lulu," dedi Alice neşeyle, lavabodan iki temiz kupa alırken. "Devriyeden önce bir çay içelim mi?"

Lulu yanından geçip giderken boş ifadesi hiç değişmedi.

"Muhtemelen dışlandığını hissediyordur," demişti Dylan o gece. "Onu benim kadar uzun süredir tanımıyorsun. Böyle olaylarda kıskançlık yapabiliyor."

Alice pişirdiği sebzeli risottoyu karıştırdı. Aklına yatıyordu. Lulu ona başka neden soğuk davranmış olabilirdi ki? Fakat Lulu'nun Dylan'la geçmişi aklını kurcalıyordu. Beyaz şarabından bir yudum alıp ona baktı.

"Ne?" diye sordu Dylan.

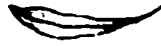
Alice ona bakmadan bir yudum daha aldı.

"Hadi çıkar ağzındaki baklayı," dedi Dylan gülümseyerek. "Senin ciğerini bilirim ben, Pinta-Pinta."

Cesaret bulan Alice de gülümsedi. "Siz hiç Lulu'yla..." Cümlesini tamamlayamadı.

"Lulu'yla ben mi?" Dylan başını sallayarak burun büktü. "Ta ilk tanıştığımız zamanlarda bana karşı bir şeyler hissediyordu galiba ama bir şey yaşanmadı." Arkasına geçip kollarını sıkı sıkı doladı. "O kadar endişelenme. Kafanda kurmuşsun hep. Lulu da kendine gelir. Tamam mı?"

"Peki." Alice göğsüne yaslandı.

Aynı saatlerde çalışmaya başlayınca Alice ile Dylan birbirinden ayrılmaz hâle gelmişti. Birlikte işe gidip geliyor, birlikte yemek yiyorlardı. Alice'in hazırladığı sandviçleri yemeye vakit bula-

nuyor, Dylan'ın aracıyla ana merkezin gerisindeki telsizlerini duyabilecek ama sadece birbirlerine odaklanabilecekleri kadar gözlerden uzak yerlere sıvışıyorlardı. İşten sonra bira içip gökyüzünün değişen renklerini izliyor, çukurda yaktıkları ateşte yemek pişirip Pip'le birlikte yıldızları seyrediyorlardı. Alice asla eve gitmiyor; bahçedeyken, karanlık duran evinin olduğu yöne bakmaktan çekiniyordu.

Birlikte çıktıkları ilk dört günlük tatilde Dylan onu erkenden bir fincan kahve ve yüzüne kondurduğu öpücükle uyandırdı.

"Benimle gelsene," dedi çıplak vücudunu battaniyeye sarak onu ön kapıya götürürken. Alice gözlerini ovup iki elle tuttuğu kahvesini dudaklarına değdirdiği sırada Dylan abartılı bir hareketle sineklikli kapıyı açtı. Dışarıda hava pırıl pırıldı. Alice ışık yüzünden gözlerini kısıtı. Dylan'ın külüstür dört çekeri, araç üstü portbagajıyla yola çıkmaya hazırды.

"Buradan gitmek ister misin?" Kaşını kaldırdı.

"Batı sahiline mi kaçıyoruz?"

"Dört günde oraya kadar gidip dönebileceğimizi pek sanmıyorum," diye dalga geçti Dylan. "Ama orası kadar güzel bir yer biliyorum."

"Yol macerası," diye şakıdı Alice ona sokulurken.

Dylan battaniyeye sarılı hâline baktı. Kolunun altında tuttuğu ucunu çekiştirince battaniye yere düştü. "Bence hemen çıkmayalım."

Dylan onu içeriye doğru kovalarken Alice neşeyle çığlık atıyordu.

Birkaç saat sonra Alice, Pip ve Dylan kızıl kumların, altın rengi kumul çalılarının, ulu çölhuşlarının arasındaki otobanda yol alıyordu. Tüm camlar açıktı. Yan aynadan Alice rüzgâra kafasını uzatmış, ağzından dili sarkan Pip'e baktı. Ara sıra dalga dalga uzanan manzara düzleşiyor, ilkbaharda açmış yabancı çiçekler görünüyordu.

Alice sarılarla, turuncularla, mor ve mavilerle mest olmuştu. Dylan gülümseyerek bacağına sıktı. Radyonun sesini açıp bet sesiyle şarkıya eşlik etti. Alice keyifle gözlerini kapadı.

İkinci vakti Dylan yavaşladı; otobandan, emu çalılılarıyla kırmızılabada öbeklerinin arasında olabildiğine uzanan tabelasız tali bir yola saptı. Alice bir an bu yolu nereden bildiğini merak etti. Tekerleklerin yolu kavraması için biraz bekledikten sonra ayağını gaza basıp arkalarında kırmızı toz bulutları bıraktı. Toprak yoldan bata çıka engin çöle doğru yol aldılar. Issızlık Alice'i hem heyecanlandırıyor hem korkutuyordu. Nereye gittiklerini merak ederek ona baktı ama Dylan sadece gülümsedi.

Bir süre sonra bir bayırın kenarında uzanan gözle neredeyse seçilemeyecek kadar dar bir yola saptılar. Dylan aracını dört çeker moduna alıp ağaç dallarının arasından yavaş yavaş geçti. Etraflarındaki kırmızı kayalıklardan kır çiçekleri fişkırıyordu. Devasa okaliptüslerin bembeyaz gövdeleri soluk yeşil dallarını sallıyordu. Gökyüzü safir maviydi. Ara sıra bir atmacanın koyu silueti üstlerinden süzülüp geçiyordu.

"Pinta-Pinta." Dylan gülümseyip bayırın tepesini gösterdi. Üstüne çıkıp öteki tarafına doğru indikten sonra akasya ve topraktan pıtrak gibi bitmiş okaliptüslerle çevrili, kıyıları beyaz kumlu yeşil çay rengi bir derenin aktığı kayalıklı kırmızı bir vadiye vardılar.

"Burası neresi?" diye sordu Alice hayranlıkla.

"Sen bir de günbatımını gör," dedi Dylan kendinden emin. Çölhuşlarının yanı başındaki bir açıklığa arabayı çekerken Alice onun yolu bulmak için harita kullanmadığını fark etti.

"Burayı nereden biliyorsun?"

"Parkta çalışmaya başlamadan önce tur rehberi idim," dedi Dylan. "Rehberlik yapan ihtiyarlardan biri getirmişti beni. Büyükannesiyle büyükbabasının topraklarıymış, ailesinin toplanıp güzel vakit geçirdiği mutlu bir yermiş. Rehberliği bıraktığımda buraya dilediğimce gelmemi söyledi." El frenini çekti. "Kendi ailemi de getirmemi istedi." Anlamli anlamli bakıyordu.

Alice boğazındaki yumru yüzünden konuşmaya çekindi.

Dylan ona doğru uzandı. "Nasıl bu kadar şanslı olabildim?" diye fısıldadı.

Alice onu öperek karşılık verdi. Bir an sonra Dylan inledi.

"Aklımı başımdan alıyorsun, Pinta-Pinta." Başını salladı. "Hadi. En azından kamp kuralım." Arabadan inip Pip için arka kapıyı açınca Pip doğruca dereye koştu.

Alice geride durup köpeğinin yüzmesini, Dylan'ın kamp ocağı ve soğutucuyu çıkarırken ısıklık çalmasını dinledi. Küçük ailesini seyrediyordu. Onlara katılmak için güneş ışığına adım attığı sırada hiç bu kadar tamamlanmış hissetmemişti.

Gün batarken uyku tulumlarını hazırlamış, çalı çırpı toplamış, araba radyosundan yumuşak bir müzik çalarken kırmızı şarap içip kamp ateşinde pişirecekleri şişler için hellim, mantar, kabak ve biber doğramışlardı. Havada odun dumanı ve okaliptüsün baş döndürücü kokusu vardı. Siyah kakadular gökyüzünde çığlıklar atıyor, dağ valabileri etrafta zıplaya zıplaya dolanıyordu. Alice gülümsemeden duramıyordu. Vadi duvarları renk değiştirmeye başlarken Dylan elini tutup dere boyunca yürüdü ve oturduğu okaliptüs kütüğünü gösterip onun da aynısını yapmasını istedi. Alice bacaklarının arasına oturup göğsüne yaslandı.

Dylan kulağına yanaştı. "Seyret."

Güneş batarken son huzmeleri vadiyi karamel rengi bir ışıkla doldurdu.

"İnanılmaz," diye mırıldandı Alice.

"Bekle biraz."

Dylan'ın kollarında gökyüzünün tüm renkleri vadinin duvarlarından akıp cam gibi dereye toplanarak yansıyan ışıkları tekrar yukarı yansıttı. Alice başını salladı: Vadi ve dere birbirinin mükemmel birer yansıması gibi, batan güneşin alev alev renklerine boyanıyordu. Manzaraya bakarken aklına masal kitapları

geldi: mucizevi bir şekilde dolan büyü kadeh; derinliklerinde cennet yatan dilek kuyusu.

Dylan ona daha sıkı sarıldı. "Görmeden inanmayacağın güzellikte, değil mi?"

Hatıra, aklına yumruk gibi girdi. *Yakınlarda, günbatımında görmeden inanmayacağın güzellikte bir vadi var.*

Alice kaskatı kalktı. Dylan'a döndü. Dylan ona gülümsedi.

"Buraya kaç kadın getirdin?" deyiverdi Alice.

Dylan'ın gözleri kısıldı. "Nasıl?"

Alice'in midesi altüst oldu. Büyüyü bozmuştu.

Dylan elini kaldırdı. "Nasıl bir soru bu?"

"Hayır," dedi Alice, havadan sudan konuşuyormuş gibi. "Hayır, yani, kadın değil, yani, Lulu'yu buraya getirdin mi?" Zihni anlamsız bir gürültü karmaşasıydı. Onu üzmemek istemiyordu ama sormadan da duramıyordu. Lulu buranın günbatımında nasıl görüldüğünü başka nasıl bilebilirdi ki?

Dylan onu sertçe itip tepesine dikildi. "Hasiktir. İnanamıyorum," diye mırıldandı kampa dönerken.

Ellerinin kuvveti yüzünden Alice'in canı acımişti.

"Dylan," diye seslendi yumuşak kumda peşinden koşturarak.

"Ne var?" diye bağırdı Dylan ona dönerken, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Sana Lulu'yla bir şey yaşamadık dedim. Niye böyle bir şey sorup ilk hafta sonumuzu mahvediyorsun? Bana değil de ona, onun kıskançlığına mı inanıyorsun? Bu mu? Ne demek buraya kaç kadın getirdim? Sen beni ne zannediyorsun?"

"Tanrım," diye inleyen Alice'in yüzü buruşmuştu. Dylan haklıydı. Lulu bambaşka bir vadiden bahsediyor olabilirdi veya buraya Dylan olmadan gelmişti. Alice'in kendine güveni yoktu. Niye konuyu kapamamıştı ki?

Dylan kamp ateşini dürtükleyince etrafa kıvılcımlar saçıldı.

"Çok özür dilerim," dedi yalvarırcasına ona uzanarak. Dylan onu görmezden geldi. "Unutabilir miyiz? Lütfen. Çok aptalca bir laftı, neden söyledim bilmiyorum. Özür dilerim. Lütfen," diye

denedi tekrar, kollarını açarak. "Telafi edeyim. Yemeği ben yapayım. Biraz daha şarap içeriz. Unuturuz. Olur mu?"

Dylan ona sertçe baktı, sonra ayağa kalktı ve yürümeye başladı.

"Dylan?" Alice'in sesi titredi.

Dylan batmış güneşin mor gölgelerine doğru yürüyüp gitti.

Alice titreye titreye yemek hazırladı. Tüm sebzelerle hellimi mangalda pişirdi, Pip'e yemek verdi, kadehlerine şarap doldurdu. Dylan döndüğünde bir iki saattir hava karanlıktı. Yemekleri soğumuş, peynir sertleşip lastik gibi olmuştu. Oturup çatalla yemeğini didikledi.

"Akşam yemeğini bile mahvettin." Dolu tabağını ateşe döküp şarap kadehine uzandı. Alice'in yutmayı başarabildiği yemekler midesine taş gibi oturmuştu. Tabağını kenara koyup Pip'in bitirmesine izin verdi.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadı. Dizini onunkine değdirdi. "Çok çok özür dilerim."

Dylan karşılık vermeden ateşe bakıyordu.

Alice saatlerce gibi gelen bir süre özür dilemeye devam etti, ta ki Dylan sonunda elini kaldırıp bacağının içini okşayana kadar.

O gecenin büyük kısmı ile ertesi gün boyunca uğraşması gerekmişti fakat Kililpitjara'ya dönerken Alice'in elinden geldiğince yumuşak başlı ve itaatkâr olması sayesinde Dylan tekrar ona dönmüş gibi görünüyordu.

Garaj yoluna çekerlerken Dylan uzanıp onu öptükten sonra kapıyı açmak için arabadan indi. Dylan'ın sırtı dönükken Alice yüzünü buruşturdu; vadide sevişmelerinden kalma sürtünme yaraları ve morlukları vardı. Dylan her zamankinden sert davranmıştı fakat neyse ki artık normale dönmüş gibi görünüyordu.

Arabayı boşaltırlarken Dylan onu nazikçe öpmek için duraksadı. "Güzel bir hafta sonuydu, teşekkürler." Gözlerinin içine baktı.

Alice minnettarlıkla onu öptü. Gelecekte daha dikkatli olması gerekecekti, o kadar. Konuşmadan önce biraz dikkat etmeliydi.

İlkbahar, çölü renkten renge boyuyordu. Ballı grevilyalar kehribar ve sarı çiçekler açıyor, yoğun ve tatlı kokularını her tarafa saçıyorlardı. Sakallı kelerler kumul çalılarının arasında güneşleniyordu. Dylan'ın evindeki sebze bahçesi filiz vermeye başlamıştı. İkinci vakitleri dondurma yiyip güneşlenilebilecek kadar ısınmıştı; Alice Dylan'ın bahçesindeki kırmızı toprağa serdiği plaj havlusuna uzanıyor, kitap okurken kulaklıkla dinlediği müziğe eşlik ediyordu ta ki Dylan onu bikiniyle görene dek. Dylan her zaman olduğu gibi onu arzuluyordu. Kampa gittikleri hafta sonu attığı yanlış adım unutulup gitmişti. Günler uzuyor, yıldızlar daha berrak parlıyordu.

"Mangal yapalım," dedi Alice bir akşam, yemek için tatlı biberli tofu kızartıp salata hazırlarken. "Ev çok güzel görünüyor, ballı grevilyalar açtı, ateş çukurunun orası harika oldu."

Dylan karşılık vermedi. Yemek masasında oturuyordu. Mutfak ışıklarının altında Alice ifadesini okuyamıyordu.

"Bebeğim?" diye sordu, ateşten tavayı alırken.

"Tabii," dedi Dylan. "Güzel olur."

"Harika," diye cıvıladı Alice, tabakları masaya taşıırken. "Yarın işte milleti yoklarım." Onu öpüp yemeğe oturdu. Dylan ağzını açmadan gülümsemekle yetindi.

Ertesi sabah Alice aracını heyecanla ana merkezin önüne çekti. Dylan'la kendilerini birbirlerine o kadar kaptırmışlardı ki küçük topluluklarıyla da biraz vakit geçirmeleri iyi olacaktı.

Personel ofisine girdiğinde sanki fırsat önüne çıkmıştı. Alice'in pek iyi tanımadığı Thugger ve Nicko yan yana durmuş, hafta sonu yapacak hiçbir şeyleri olmadığından yakınıyordu.

"Bize barbeküye gelsenize?" diye araya girdi Alice.

"Aa, ne güzel olur," dedi Thugger.

"Olur tabii." Nicko başıyla onayladı.

"Tamamdır," dedi Alice sırtıtarak. "Dylan'ın bahçesinde ateş yakacağız, mangalı o yapacak. Biz..."

“Ah,” diye araya girdi Nicko’ya bir an bakan Thugger. “Şimdi hatırladım, Alice. Bu hafta sonu Bluff’a gitmem gerekiyordu. Benim, şey var...”

“Doğru ya,” diye lafını böldü Nicko. “Unutmuşuz resmen. Arabaları servise götürecektik ya.”

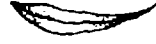
Alice bir ona bir diğerine baktı. Pantomim seyrediyordu sanki.

“Ucuz yırttık,” dedi Thugger, alenen rahatlayarak. “İyi ki hatırlattın, Alice!”

“Başka zamana artık,” dedi Nicko özür dilercesine.

“Çağırdığın için teşekkürler yine de,” diye seslendi Thugger aceleyle ofisten çıkarlarken.

Onlar çıkınca Alice kendine bir bardak çay yaptı. Çenesi kassılmıştı. Ağlamayacaktı. Demin olanların üstüne kafa yormayacaktı.

Günü iyiye gitmedi. Daha sonra sahaya çıktığında sürekli hatalar yaptı ve en sonuncusunda çekici parmağına geçirince acıyla iki büklüm oldu.

“Ana merkeze gidip parmağına baktır Alice.” Thugger ona o günlük izin verdi.

Hemşirenin yanından ayrıldıktan sonra bir çay içip biraz atıştırmak için dinlenme odasına gitti. İçeri girince keyfi kaçtı; Lulu ve Aiden su ısıtıcısının yanında durmuş, ellerinde bardaklar, sohbet ediyordu. Alice girer girmez sustular. Alice çay poşetlerinin olduğu dolaba gidip onlara sırtını döndü. Sessizlikleri omzuna yük gibi çöküyordu.

İlk konuşan Aiden oldu. “Alice, iyi misin?”

Cevap veremedi, Lulu abartılı bir hareketle kupasını lava-boya döktükten sonra çıkıp gitti. Aiden çaresizce Alice’e bakıp peşinden gitti.

“İyiyim,” diye fısıldadı kendi kendine Alice, gitmelerini seyrederken.

Sonraki birkaç gün de benzer şekilde geçti: Alice diğer iş arkadaşlarına Dylan'ın evinde bir toplaşma planladığından bahsetmişti fakat verilen cevaplar eften püften bahanelerdi hep. Dylan mangal partisini hiç sormamış, Alice de konuyu tekrar açmamıştı. Haftanın sonunda, Dylan'ın herkesi tanusa bile Kililpitjara'da hiç gerçek arkadaşı olmadığını fark etmişti. Alice vardı. Sadece Alice. Ve Alice sebebini anlayamıyordu.

İşten sonra aracını evinin önüne çekip kapıyı açmak için aşağı inerken Dylan'ın ona okuduğu, Japon masal kitabını hatırladı. Masallardan birinde bir kadın sanatçı kintsugi yapıyor, toz altınla karışık bir tür vernik kullanarak kırık seramikleri tamir ediyordu. Kadının, birleştirilmek üzere yan yana konmuş kırık tabak çanakların üstüne eğilmiş, ucunu altın tozuna batırdığı incecik fırçası elinde bir resmi vardı. Kırıkların ve onarımın küçümsenmeden veya saklanmadan hikâyenin bir parçası olarak anlatılması Alice'i büyülemişti.

Dylan'ın hizmet aracının arkasına arabasını park etti. Kararlılıkla kapıyı çarptı. Dylan'a yeterince iyi olmadığını düşündüren her neyse, insanların onunla vakit geçirmek istememesinin sebebi her neyse, neresinin kırık olduğunu düşünüyorsa, Alice kendini altın gibi eritip oraları tamir edecekti.

Birkaç gün sonra Earnshaw Krater Müdürlüğü tüm tur şirketlerine ve park çalışanlarına her sene düzenlenen Kır Balosu'nun davetiyelerini gönderdi.

Alice gitmeyi önerdiğinde Dylan onu geçiştirdi. "İçip sıçacaklar işte," dedi küçümsercesine.

"Evet ama birlikte gidersek eğlenceli olabilir yine de," dedi Alice heyecanla, davetiyesini buzdolabı mıknatıslarından birinin altına tutturarak. Doğum gününden beri partiye katılmamışlar-

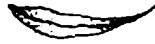
di. İnternette bulduğu altın rengi bir elbiseye göz koymuştu; giyinip süslenme bahanesi bulduğu için içi içine sığmıyordu. Birlikte dışarı çıkıp insanlarla takılacakları için de.

“Gitmek mi istiyorsun gerçekten?” dedi Dylan arkasından yaklaşıp düşüncelerini bölerek.

Alice döndü. “İstiyorum. Biraz içip dans etmek güzel olur.” Kollarını beline sarıp kalçasını kalçasına bastırdı. “Biraz kafamız güzel olur,” dedi muzipçe, parmak uçlarında uzanıp boynunu öperken, “gündoğumunu görürüz ki sabahlamışız sayılsın.” O anda yeni elbisesiyle ona sürpriz yapmaya karar verdi. Saçlarını da yapacaktı. Ruj sürecekti, o sevdiği parfümü sıkacaktı. “Randevu gibi düşün,” dedi başını kaldırıp bakarak.

“Sevgilim olmak mı istiyorsun, Pinta-Pinta?” Gözleri arzuyla parladı.

“Her zaman,” diye karşılık verdi Alice, Dylan onu kaldırıp yatağa götürürken çılgık atarak. *Çok güzel olacak*, dedi kendine. Uzun zamandır geçirdikleri en güzel gece olacaktı.

Kır Balosu’nun yapılacağı gün Alice aceleyle eve dönüp yıkandı. Yeni altın rengi elbisesinin fermuarını çekti, ruj ve rimel sürdü, topukları altın kelebeklerle süslü yeni kovboy botlarını giydi. Dylan kapıdan içeri girdiğinde Alice’in yanakları heyecandan kızarmıştı. Onu beklerken soğuk bir bira açmış, bilerek külot giymemişti. Onu delirttiğini biliyordu.

Dylan onu görünce donakaldı. Hiç hareket etmeden duruyordu.

“Randevuya hazır mısınız?” diye sordu Alice gülümseyerek. Elbisesini savurarak sağa sola döndü.

Dylan yavaş yavaş cebindekileri tezgâha bırakıp ağzını bile açmadan mutfağa gitti.

Buz gibi sessizliği Alice’in göğsüne yumru gibi oturmuştu. İlaç dolabını karıştırdığını, kutudan iki hap çıkardığını duydu.

“Bebeğim?” dedi, korkunç hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak. “İyi misin?”

Dylan cevap vermedi. Alice mutfığa gitti.

“Bebeğim?” dedi tekrar.

Dylan’ın sırtı dönüktü. “O üstündeki ne?” diye sordu duygusuzca.

“Ne?” Alice’in midesi altüst oldu.

“Niye öyle giyindin?”

Alice yeni elbisesine baktı. Altın aniden büyülü değil, çiğ göründü gözüne.

Dylan kararmış gözlerle ona döndü. “Niye bu gece için yeni elbise aldın?” Sesi titriyordu. “Ne sikime süslenip püslendin? İş yerinden elemanlar seni düşünüp otuzbir çeksin diye mi?”

Dylan onu baştan ayağa süzerek etrafında dolanırken Alice donakalmıştı. Aldığı nefesler canını acıtıyordu.

“Cevap ver çabuk,” dedi Dylan kısık sesle.

Alice’in gözleri doldu. Verebileceği bir cevap yoktu. Sesi yok olup gitmişti.

Ruby arka bahçesindeki ateşin başında kalem ve açık defterle oturmuş, bekliyordu. Kır Balosu’na gitmek istemiyordu. Gün boyu bir şiir gelecek gibi hissetmişti ve kaçırmak istemiyordu.

Kum tepeliklerinin ötesinde, Dylan’ın garaj yolundaki bir hareketlilik gözüne takıldı. Alice’in köpeği alelacele bir okalip-tüsün arkasına saklandı. İçeride Dylan’ın silueti evin loş pencerelelerinde bir ileri bir geri yürüyordu.

Ruby onu izledi. Derin bir nefes aldı, titreyerek kalem ucunu kâğıda bastırdı.

Mevsim dönüyor.

Havada acı bir şey var.

Çölhuşu

Anlamı: Diriliş

Allocasuarina decaisneana | Orta Avustralya

Kurkara (Pit.) mantar gibi kabuğu alevlere dayanıklı bir ağaçtır. Yavaş büyür fakat on metreden derin yeraltı sularına uzanan kökleri çabuk uzar. Yetişkin ağaçlar geniş ve çalimsı bir görüntü sergiler. Orta bölgelerdeki çorak arazilerde yetişenlerin çoğu bin yaşından büyüktür.

İlkbaharın ortasında naneçalıları çiçeklenmeyi bırakıp mevsimsel yağmurlar başladığında Alice, Dylan'ın ruh hâlini, yıllar önce gelgitleri okumayı öğrendiği gibi öğrenmişti. Dikkatli, temkinli ve uyumlu olduğu sürece son derece mutluydular.

Bir hafta hiç durmadan yağmur yağdıktan sonra toprak yollar ve Kililpitjara'nın yürüyüş patikaları kırmızı çamurdan bir yapışkana dönüşmüştü. İnsanların çamura saplanmaması için ana merkeze uyarı yazıları asılmıştı. Alice uyarı yazılarını okumuştı fakat Kututu Puli'nin arkasında devriyeye çıktığında uyarılar hiçbir işine yaramadı. Dosdoğru çamura saplandı. Tekerlekler gömülmüş, boşa dönüyordu. Toprağı kazmaya, sonra da itmeyi denedi fakat hiçbir şey işe yaramıyordu. Sonunda telsizle yardım istedi.

İlk cevap veren Thugger bir çekme halatıyla aracı kurtardı. Ana merkezde park çalışanları paydos etmiş bir şeyler içip yiyecek atıştırıyordu.

"Bir şeyler içmeye gelsene," dedi Thugger kırmızı çamurla kaplı aracından inerken. "Hak ettik bence."

“Pinta-Pinta,” diye seslendi Ruby otoparkın öteki tarafındaki çölhuşunun altında, herkesin açık bir soğutucu ile atıştırma-
lıkların olduğu masanın çevresinde takıldığı yerden. “Kendini
özlettin.”

Alice, Thugger’a gülümsemeye ve Ruby’ye el sallamaya zor-
ladı kendini. Dylan orada değildi. Belki yoldaydı. Eğer o da ge-
liyorsa Alice de kalabilirdi, yoksa onsuz eve gitti diye Dylan’ın
siniri bozulurdu. Ama yolda değilse... Gürültücü düşünceleri
aklından uzaklaştırıp gruba katıldı. En fazla bir saat oturacaktı.

Ruby ona bir bira uzattı. “Seni görmek ne güzel, Pinta-Pinta.”

Ruby’yi görmek de çok güzeldi. Alice onun muhabbetkuşlu
pantolonunu görünce sırtımdan edemedi.

“Aynen öyle, ne zamandır seni göremiyoruz. Kır Balosu’na
katılmadın mı?” diye sordu Nico.

Thugger onu dirsekledi. Masaya sessizlik çöktü. Alice’in ya-
nakları alev aldı.

“Heer neyse,” dedi Thugger. Birasını kaldırdı.

Herkes birasını tokuştururken masadan neşeli sesler yüksel-
di. Alice büyük bir yudum içti. Bira omuzlarını gevşetmiş, çatık
kaşlarını yumuşatmıştı. Göğsüne bir hafiflik yayıldı. Grubun o
basit sıcaklığı merhem gibiydi.

Üçüncü birasını bitirirken aklına saate bakmak geldi. İki saat-
tır orada olduğunu fark edince nefesi kesildi.

Alelacele gruptan izin isteyip doğruca Dylan’ın evine gitti.
Gittiğinde kapı kilitliydi. Kapı hiç kilitli olmazdı. Ona seslendi
fakat sesi rüzgârda uçup gitti. Pip neredeydi? Dylan her nere-
deyse, onun yanında mıydı?

Park mahallesinden hızla geçip kendi evinin önüne gelince
aniden durdu. Orada o kadar uzun zamandır kalmamıştı ki evi
gibi gelmiyordu. Bahçe kapısının arkasında onu gören Pip heye-
canla dönüp duruyordu. Dylan oraya bırakmış olmalıydı. Alice
ön kapının kilidini açıp içeri adım attı.

Evde hava çürük kokuyordu. Alice evin altını üstüne getirip
nihayet ocağın altındaki kapanda ölü bir fare buldu. Boşalttığı sı-

rada kuru kuru öğürüyordu. Tüm pencerelerle kapıları açtı, yakıt brülörünü temizledi, sandalağacı tütsüler yaktı. Kitaplarının üstüne ince bir tabaka kırmızı toz serilmişti. Toz alırken parmaklarını ihmal edilmiş kitapların sırtlarında gezdirdi. Kileri talan edip de bulduğu fasulye konservesini ısıttı, fakat çoğu Pip'e gitti; kendisi yiyecek hâlde değildi. Gece boyu Dylan'ı aradı ama açmıyordu. LED ışıklarının altında tir tir titrerken arka bahçeden kumulların ötesinde yıldızların aydınlattığı evinin silüetine baktı.

Midesindeki delik büyüüyordu sanki. Dylan onu cezalandırıyordu. Onun yanına gitmediği için. Bir bira içmek için önce ondan izin istemediği için. Ona olması gerektiği gibi davranmadığı için. Alice adı gibi biliyordu.

İçeri girip kapıyı kilitledi. Çabucak sıcak bir duş alarak düğüm düğüm omuzlarını rahatlatmaya çalıştı, sonra yattı. Yanına kurulan Pip usul usul horluyordu.

Tam uykuya dalacaktı ki penceresinin dışından gelen bir sesle sıçrayarak uyandı. Ayakların altında dallar kırılıyordu. Hızla yataktan kalkıp pencereye gitti, perdeyi aralarken nabzı kulaqlarında atıyordu. Pip havladı. Alice'in gözleri yıldız ışığına alışırken arka bahçenin gölgelerle dolu olduğunu gördü. Fakat aralarında onun gölgesi yoktu.

Ertesi sabah ancak bir yudum kahve içebildi. Arabayla işe giderken titriyordu. Ana merkeze vardığında Dylan gülümseyerek onu selamlamaya çıktı, elleriyle yüzünü tuttu. Alice korkuyla gözlerine baktı fakat bakışları yumuşacıktı. Dylan onu öptü, yanağını okşadı.

"Korkunç bir migren ağrısı tuttu, ilaç alıp doğruca yattım," dedi. "Sana mesaj ya da not bırakmam lazımdı. Özür dilerim, tatlım. Merkezde milletle güzel vakit geçirdiniz mi?"

Alice yavaş yavaş onaylarken kendini tam bir aptal gibi hissediyordu. Ne derdi vardı?

Her şeyi kafasında kuruyordu.
Adamı canavarlaştırıyordu resmen.

Günler uzuyor, her şafak bir öncekinden daha da parlak söküyordu. Alice'in merkezde içki içtiği gecenin bahsi bir daha geçmedi. Başkalarıyla sosyalleşme fikri de. Sadece ikisi varken her şey huzur doluydu. Bunda bir sorun yoktu. Bazı insanlar sosyal değildi, o kadar. Sabahları kollarının arasında uyandığında, tam da olmak istediği yerde buluyordu kendini Alice. İyi günleri de oluyordu kötü günleri de, fakat ilişkiler kolay değil diyordu mantığı. Birbirlerini çözmeye çalıştıkları sırada ara sıra çalkantı yaşayacaklardı.

Pırl pırl bir gün Alice işten eve Dylan'dan önce dönmüştü. O sabah birlikte yürüyüşe çıkmaya, bir iki bira içip tepeden güneşin batışını izlemeye karar vermişlerdi. Alice iş botlarını çıkarıp spor ayakkabılarını giyerken telefon çaldı.

"Biraz geç kalacağım, Pinta-Pinta," dedi Dylan iç geçirip. "Dizel motorlardan biri arızalanmış. Elimi çabuk tutmaya çalışırım ama bugün yürüyüşe çıkamayız bence."

"Sorun değil, tatlım," dedi Alice, hayal kırıklığını gizlemeyi umarak. Tüm gün ofiste kaldıktan sonra temiz hava almayı dört gözle beklemişti. "Ben Pip'le takılırım, akşam yemeğine de güzel bir şeyler hazırlarım."

Ama telefonu kapadıktan bir süre sonra Pip sineklikli kapıyı tırmalamaya başlamıştı. Alice onun o umut dolu tüylü suratına baktı. Dışarıda muhteşem bir hava vardı. Kumullar günbatımı ışığında gül kırmızısı görünüyor olmalıydı. Alice dudağını kemirdi. Dylan'la ilişkilerinin başından beri Pip'i tek başına yürüyüşe çıkarmamıştı. Aklına güneş batarken kan kırmızı bir renge bürünen çöl gelincikleri geldi. Onu evde bekleyeceğini söylemişti. Ama o kadar güzel bir ikindi vaktiydi ki. İçeride oturmasını o da istemezdi herhalde.

“Hadi Pip,” diye seslendi. “Kız kıza vakit geçirelim biraz.” Pip döne döne kuyruğunu kovalarken Alice kayışı tasmasına taktı, sonra dışarı, kumullara, oradan da kratere doğru yürüdüler.

Alice hazine üstüne hazineye denk geliyordu: soluk pembe ve sarı herdempapatya, grili beyazlı tüyler, okaliptüslerin goncalardan ağırlaşmış dalları. Ilık toprak kokusunu içine çekip gökyüzünü hayranlıkla seyretti, mavi yengeçlerin her türlü mavisi, deniz kabuklarının her türlü moru vardı. *Çöl, denizin eski bir rüyası.* Alice Dylan’la ilk günbatımını hatırlayıp gülümsedi. Pip’le kratere çıkarlarken ilk geldiğinde sık sık geçtiği patikada yürüyor, büyük bir nostaljiye kapılıyordu. Manzaraya hiç aşina değildi, burada ne yaptığını hiç bilmiyordu. Fakat artık çok değer verdiği bir işi ve onu akıl almaz derecede seven bir adam vardı.

Kraterin tepesine varınca Alice Kalp Bahçesi’ni fevkalade bir kırmızılık içinde bulunca mutluluktan başını geriye atıp gözlerini kapadı. Nihayet yuvasını bulmuş, tamamen ona ait bir hayat sürmeye başlamıştı.

Alice, Pip’le oynaya oynaya tepeden aşağı inerken akşam için ne yapacağını düşünüyordu. O anda durdu: Dylan’ın hizmet aracı garaj yolundaydı. Her yanını endişe sardı. Kapıyı açmaya çalışırken eli ayağına dolandı. Nefesini düzenlemeye çalıştı. Ne zamandır evde olmadığını bilmiyordu. Ona not bırakmamıştı. *Sorun çıkmayacak. Sorun çıkmayacak.* Ön kapıya vardı. *Canavar yaratma.*

Ev karanlıktı, çıt çıkmıyordu.

“Dylan?” diye seslendi. “Ben geldim.” Pip’in kayışını çözdü, ayakkabılarını çıkardı. “Dylan?”

Daha sonra neler olduğunu, nasıl olduğunu hatırlamaya çalışırken her şey aynı anda gerçekleşmiş gibi gelecekti: Pip’in acı dolu çığlıkları; Dylan köpeğin kaburgalarına tekme atarken Alice’in haykırışı; üstüne atılırken öfkeden açığa çıkan gözlerinin aklı.

“Ne bok yiyordun?” Onu sıkı sıkı tuttu. “Kiminle beraberdin? Kim? Çabuk söyle.”

Alice’in gözleri kararıyordu. Dylan boynunu sıkıp sallarken boğazı yanıyordu. Omurgası çıtırdadı.

“Söyle dedim.”

Onu o kadar sert itti ki Alice’in ayakları havalandı. Yatak odasının kapısı çarpmasının kuvvetiyle açılırken korkunç bir gürültü çıktı. Alice yere düştü.

Yerde yatarken nefes almaya çalışıyordu. Sanki orada olan kendisi değilmiş de sahneyi dışarıdan seyrediyormuş gibi geliyordu. Süpürgeliğin kenarında toplanmış toz yumaklarına baktı. Onu büyülemişlerdi. Tam ayağının dibindeydiler, gözünün hemen önünde idiler fakat onları daha önce hiç görmemişti. Onları nasıl daha önce hiç görmemiş olabilirdi ki?

Yakınlarda bir yerden gelen inleme sesiyle Alice yatağın altına baktı. Pip’in kuyruğu gölgelerden dışarı çıkıyordu.

“Gel, kızım,” dedi Alice hırıltılı bir sesle. Boğazı ağrıyordu. Sırtının acısından gözleri kararıyordu. Pip’i dışarı çıkana kadar tatlı sözlerle ikna etmeye çalıştı. Kollarına alıp yerden kayarak sırtını duvara verdi. Rahatlatmak için köpeğini sağa sola sallayarak kulaklarını ve göğsünü sevdi, tepki veriyor mu görmek için kaburgalarına bastırdı. Titrese de canı acıyormuş gibi görünmüyordu. Onu okşarken Pip, Alice’in çenesini yaladı.

Alice gözlerini kapayıp nefesine odaklanmaya çalıştı. Morlukların oluştuğu hassas yerler sızlıyordu.

Zaman geçti. Evin her köşesi sessizdi. Buzdolabı uğulduyordu. Çatı günün sıcaklığından sonra serinlerken çıtırdıyordu.

Salonda bir şey duydu. Daha iyi duymak için nefesini tuttu.

Oydu, ağlıyordu.

Alice rahatlayarak iç geçirdi. Gözyaşları, bittiğinin göstergesiydi.

Titreyerek ayağa kalktı. Pip tekrar yatağın altına kaçtı.

Dylan, elleri başında, kanepede oturuyordu. Sesini duyunca başını kaldırdı. Beti benzi atmış, yaşlarla ıslanmıştı.

“Pinta-Pinta,” dedi, sesi çatlayarak. “Ben... ben... ben çok özür dilerim.” Başını eğdi. “Pip iyi mi? Ne... ne... ne oldu, bilmiyorum.” Nefes almaya çalıştı. “Eve gelip de seni göremeyince o kadar korktum ki.”

“Köpeğimle yürüyüşe çıkmıştım.” Toby’nin hatırası o kadar canlıydı ki; çamaşır makinesine çarpan bedeninin çıkardığı ses.

“Nasıl bir şey bilemezsin,” dedi Dylan. “Anlayamazsın. Burada benden daha iyi bir dolu erkek var. Sana nasıl baktıklarını görmüyorsun. Ama ben görüyorum. Görüyorum, Pinta-Pinta. Ya bensiz yürüyüşe çıksan, biri seni yolda görse, bizim de eskiden yaptığımız gibi konuşmaya başlasanız?” Burnunu çekti. “Ya böyle bir şey olsa?”

Alice’in aklı karışmıştı. Onu ne kadar sevdiğini anlayamıyor muydu?

“Ya biriyle konuşmaya başlasan ve eleman sana âşık olsa?” diye devam etti Dylan.

“Ne fark eder ki,” dedi Alice yalvarırcasına. “Görmüyor musun? Başkasına karşı bir şey hissedecek yerim yok.”

Dylan yüzünü tınaqladı. “Seni etkilemek istedim hep,” dedi ağlayarak. “Seni sevmek bana ne yapıyor, bak. Seni kaybetmek istemiyorum. Aynı kaldığımızda kafayı yiyorum. Hep seninle olmak istiyorum, değilken aklımı yitiriyorum. Hayatımın aşkısın sen Alice. Hayatımın,” sesi çatladı, “aşkısın.”

Alice ağlamaya başladı.

“Sana asla el kaldırmam, tamam mı?” Gözyaşları burnundan akıyordu. “Sana asla vurmam, Pinta-Pinta.”

Doğru, dedi Alice kendine. Dylan ona vurmamıştı. Korktuğu için kontrolden çıkmıştı sadece.

“Seni seviyorum,” dedi üstüne basa basa, sesi titreyerek.

Dylan onu kendine çekti. “Bugün yaptığın gibi şeyler yapmayıp damarıma basmayarak bana yardım edebilirsin. Benim için yapar mısın bunu? Bizim için?”

Alice yüzüne baktı, gözlerindeki yakarışı gördü. Başıyla onayladı.

“Bir daha asla olmayacak. Asla.” Dylan ona yaklaştı. Titrek bir öpücük kondurdu. “Asla ama asla.”

Dudaklarının değdiği yerler yanıyordu.

O gece, saatlerce gözyaşları içinde özür dileyip konuştuktan, Pip’i tekrar tekrar kontrol ettikten ve yerden tahta parçalarını temizledikten sonra Alice, Dylan’ın kendisini banyoya götürmesine izin verdi. Dylan sıcak suyu açtı. Alice’i nazıkçe soydu. Alice ılık suda otururken Dylan onu yavaş ve narin hareketlerle yıkadı. Bedenine sevgisini ve özürlerini dua gibi mırıldandı. Bir süre sonra kendisi de soyunup yanına geldi. Alice kollarında rahatlatırken neredeyse yenilenmiş, Dylan’ın iyileştirmeye çalıştığı yarayı açarın gene Dylan olduğunu neredeyse unutmuştu.

Ertesi sabah Dylan komodine bir kupa sıcak kahve ve bir not bırakmıştı. Sabah erkenden işe gitmesi gerekmişti, onu uyandırmak istememişti, dün geceyle ilgili kendini çok kötü hissediyordu ama onu her zamankinden de çok seviyordu.

Alice kalkarken yüzünü buruşturdu. Her tarafı acıyordu. İşemek için seke seke tuvalete gitti, banyo aynasında yansımasını görünce durdu. Boynunda Dylan’ın parmakları ve elinin şeklini belli eden morluklar vardı. Başını çevirdi, tuvaletini yaptıktan sonra duşa girdi. Aynaya bir daha bakmadı.

İş için çıkmak üzereyken dışarı çıkarmak için Pip’e seslendi. Pip gelmedi. Alice seslenmeye devam edip ararken giderek daha da korkmaya başlamıştı ki çalılarda saklanırken buldu. Her tarafını kontrol etti. Görebildiği bir sorun yoktu. Pip’e yeterince yemek ve su bıraktıktan sonra geç kalmamak için aceleyle merkeze gitti.

“Hava eşarp için biraz sıcak değil mi?” diye dalga geçti Thugger, dinlenme odasında yanından geçerken. Alice gülümseyip boynuna doladığı eşarbı düzeltti.

Masasına geçince hızla Google’da bir arama yapıp e-postasını açtı ve yazmaya başlarken hiç duraksamadı.

Selam Moss,

Daha önce haber vermediğim için özür dilerim. Bluff'tan ayrıldığımdan beri Kililpitjara'da park görevlisi olarak çalışıyorum. Burası çok güzel. Ben de iyiyim. Umarım sen de iyisindir.

Bir konuda yardımını rica edecektim: Pip dün bir yabani at-tan çifte yedi, her tarafını kontrol ettim, ağrısı yokmuş gibi görünüyor ama yine de endişelendim. Aşırı halsiz gibi, acaba şoka girmiş olabilir mi? Ona önerebileceğin iltihap sökücü tarzı bir ilaç var mıdır? Fikir verebilirsen çok sevinirim.

Baştan sona okuduktan sonra cesaretini kaybetmeden gönderdi.

Birkaç hafta sonra Alice ve Dylan işe ayrı ayrı gitti. Sarah, Dylan'dan bazı çitleri kontrol etmesini istemişti.

"Sen git, öğle yemeğinde görüşürüz," dedi Dylan arabalarına binerlerken.

"Görüşürüz." Gitmeden önce onu öptü.

Alice arkasından baktı. Tekrar başa dönmüşlerdi; Alice davranışlarına fazlasıyla özen gösteriyor, Dylan'ın istediği gibi ona yardım ediyordu ve huzurluydular. Mutluydular.

Moss aynı gün e-postasına cevap vermiş, reçeteleyebileceği bir ilaçtan bahsetmiş, Alice'in Pip'i kontrol edebilmesi için Agnes Bluff'a getirmesini istemişti. Alice e-postayı derhal silmiş, ilacı internette aratmış ama bulamamıştı. Ertesi gün hızlı kargoyla antibiyotik ve iltihap önleyici ilaç dolu bir paket gelmişti. Alice ilaçları Pip'e gizlice vermiş ve giderek eskisi gibi mutlu olduğunu görünce çok rahatlamıştı.

Alice her şeyi bir arada tutuyordu. Altınla tutturduğu parçalar yerli yerindeydi.

Merkeze geldiğinde iş arkadaşları otoparkta toplanmıştı. Telaşlı bir hava vardı.

“Ne oldu?” diye sordu Alice arabadan inerken Aiden’a.

“Yangın zamanı.” Elinde bir tomar kâğıtla ofisinden çıkan Sarah’yı gösterdi başıyla.

“Wai. Palya, millet,” diye seslendi Sarah. “Palya.” Grup sessizleşti. “Tamamdır. Artık başlayalım. Bugünkü hava koşulları yangın başlatmak için çok uygun, o yüzden güney sınırındaki çayıra odaklanacağız. Gruplara ayrılın; grup liderlerinin deneyimli olması gerekiyor. Nicko, Aiden ve Thugger, herkesi eşit bir şekilde gruplara ayırın. Lütfen herkes yangın teçhizatlarını donansın. Her grup su tankerlerinden birini alsın, ayrıca alabileceğiniz tüm araçları da alın. Her şeyden önce güvenlik. Meşalelere dikkat edin, kendinizi kaptırmayın. Rüzgâr ne taraftan esiyor kontrol edin. Daha da önemlisi grup liderinizin yönlendirmelelerini dinleyin. Haritalar burada, herkes alsın. Sahaya çıkan herkesin şarjı dolu telsiz almasını istiyorum.” Sarah haritaları dağıttıktan sonra tekrar ofisine döndü.

Gruplar toplanırken Alice parmak uçlarında Dylan’ı aradı. *Yangın zamanı.* Çocukluk hatıralarıyla boğuşuyordu. *Dünyada herkes ateş kullanır,* demişti annesi bir kış günü bahçede. *Bir şeyi başka bir şeye dönüştüren bir büyü.* Alice’in avuçları terlemişti. Gruptakilere bakmaya devam ediyor, onu arıyordu. Yoktu. Dylan orada değildi.

“Şey, Sarah?” diye seslendi arkasından.

Sarah döndü. “Alice?”

“Pardon. Şey, ıı, Dylan bugün yangın çalışmasına katılacak mı acaba?” Sesinin ne kadar çocuksu çıktığını duyunca utandı.

“Hayır,” dedi Sarah yavaşça. “Sahada elemana ihtiyacım var, Dylan’ın fazlasıyla yangına eşlik etmişliği var.” Alice’in yüzünü inceledi. “Bugün akli başka yerde olan kimseyi sahaya göndere-mem. Seni seçtim çünkü çok çalışıyorsun ve yeteneklerini geliştirmek istiyorsun. Ama aklın başka yerdeyse...”

“Hayır,” diye araya girdi Alice. “Hayır. Hayır. Ben iyiyim. Gidebilirim.”

“Emin misin?”

“Eminim.”

Sarah başıyla onayladı. “Aiden,” diye seslendi üniformalarının olduğu kulübenin yanında duran Aiden’a. “Alice bugün sende.”

“Palya,” diye seslendi Aiden da.

“Aiden’ın dediklerini yap.” Sarah döndü. “İlk yangınının keyfini çıkar,” diye seslendi arkasına doğru.

Alice çabucak kulübeye gitti. Sorun yoktu. Sorun çıkmayacaktı. Sarah öğrenmesi ve yeteneklerini geliştirebilmesi için onu seçmişti. Gayet mantıklı ve anlaşılır bir şeydi. Alice, Dylan’ı bile isteye dışlamıyordu. Sarah’nın ona beklemediği bir iş vermesini anlayacağı kesindi, yani öğle yemeğinde buluşamazlarsa bunu sorun etmezdi.

Ama güneydeki çayırlara giderlerken Alice günün sonunda bir bira açıp Dylan’a yangın için seçilmenin heyecanını anlattığını hayal ediyordu. Çöl manzarası parakıya öbekleriyle morlu morlu önlerinde uzanırken babasına dair hatıralar Alice’in bedeninde eski ve korkunç derecede tanıdık bir korku hissi uyandırıyor.

Kraterin güney kenarına park ettiler.

“Birlikte bir hat üstünde çalışacağız,” dedi Aiden meşalelerini hazırlayan park çalışanlarına. “Sakın unutmayın, bu ilk yangınınız da olabilir on beşinci de ama sakın önünüzde bir yeri yakmayın. Yanan yere adım atmayın. Arkanızda kalan yerleri yakın. Yangından uzaklaşın. Palya?”

Alice başıyla onayladı. Ateşe dayanıklı eldivenlerinin içinde avuçları terliyordu. Meşalesini sıkıca tuttu ama ağırlığından kolu titriyordu. İçinde çalkalanan benzinin sesi midesini bulandırıyor.

“Telsizler?” diye sordu Aiden. Grup telsizlerini kontrol etti. “Tamam. Yakalım o zaman.”

Teker teker meşalelerin alevleri yandı. Alice kendi meşalesi tutuşurken irkildi. Canlı bir şey gibi tıslıyordu. Eli titredi.

“Hava valfleri açık olsun,” diye seslendi Aiden. Alice’e döndü. “Alevi arkana doğru tut, bak böyle,” dedi, meşalesini bir kumul çalısına doğru indirip tutuşturduktan sonra uzaklaşarak. Yaktı, yürüdü, yaktı ve yürüdü. “Yürüye yürüye uzaklaş.”

Tıslama ve tutuşan toprağın çıtırtısı etraflarını sardı. Alice yavaş bir hızla kızıl topraktaki çalılardan arasından yürürken botlarına odaklanmaya çalışıyor, meşalesini aşağı doğru uzatıp arkasındaki yerleri tutuşturuyordu.

Bir, iki, yak. Bir, iki, yak.

Buradayım, yak. Buradayım, yak.

Hatıra gözlerinin önünde oynuyordu: Toby’yle babasının kulübesinden koşarak çıkarken ayaklarının dibinde bulanık gördüğü toprak. Yüzündeki sıcak rüzgâr. Gökyüzünü parçalara ayıran yıldırım. Denizden dönen, güzel, dayak yemiş annesi.

“Alice.”

Artık yürümediğini fark etmemişti.

“Devam edin,” dedi Aiden grubun kalanına. Çayırdaki elli metre öteden tekrar ismini seslendi.

“Şimdi bana doğru bir adım atacaksın.” Yüzü sakın, sesi kendinden emindi.

Alice ayaklarına baktı. Hareket etmiyorlardı.

“Alice, yapabilirsin bunu. Bana doğru yürü. Şimdi,” dedi Aiden biraz daha aceleyle.

Alice titriyordu; benzin tenekesi ve meşale ellerinde ağır, yalpalıyordu. Ayakları kıpırdamıyordu. Arkasından yaklaşan alevden duvarın ısısı, yangına karşı koruyan giysisinden hissedilmeye başlamıştı.

“Alice.” Aiden ona doğru koştu.

Alice hareket edemiyordu.

Aiden yanına varınca onu tuttu. “Kolunu tutacağım ve birlikte koşacağız, tamam mı?”

Alice başıyla onayladı. Aiden ağırlığını kullanarak onu çekti. Alice yalpalayarak koşuyor, onunkine uyduramadığı adımlarını seyrediyordu.

Yangın hattından çıktıklarında Aiden çantasından bir su şişesiyle şeker çıkardı.

“Al,” dedi ikisini de uzatıp. Alice yiyip içerken onu dikkatle seyretti.

“Teşekkürler,” diye mırıldandı Alice, yeterince içtikten sonra şişeyi uzatırken.

“Geçti mi?”

Alice başıyla onayladı.

“Lulu da bazen panik atak yaşıyor. Bana başının döndüğünü söylüyor ama.”

Alice bakışlarını kaçırdı. Lulu’nun da anksiyete yaşadığını bilmiyordu.

“Şimdi nasılsın? Merkezi arayayım mı, birini gönderip seni alsınlar?”

“Hayır,” diye yanıtladı Alice. “Kendime gelirim şimdi.” Meşaleyi daha sıkı tuttu. “Ben iyiyim,” dedi, güçlü konuşmaya çalışarak.

Aiden onu inceledi. “Peki,” dedi, çantasını tekrar takarken başını sallayarak. “Ama birlikte çalışalım. Söylediklerimi yap.”

Çayırdaki yürüyüş birlikte çalışarak sistemli bir yangın çıkarmakla birlikte Alice omuzlarının rahatladığını, ellerinin artık titremediğini fark etti. Aiden’in desteği ve dikkatiyle işini tamamladı.

Bir saat sonra dört tekerli motorlarla gelen toplama ekibi onları alıp yangın ile aralarında yeterince mesafe bırakabilecekleri bir yere götürdü. Kumulun tepesindeki çölhuşlarının gölgesinde öğle yemeği yemek için mola verdiler. Alice şişeden uzun uzun su içerken gözlerini kapadı. Koltuk altları korku yüzünden soğuk soğuk terlemişti.

Gruptakiler sandviç yiyip muhabbet ederken Alice bir kenarda oturup uzaklardaki turuncu alevlere sırtını döndü. Aiden’la göz göze geldiklerinde minnettarlıkla gülümsemeden edemedi.

Günün sonunda merkeze döndüklerinde Alice işini bitirip Dylan'ın yanına dönebilmek için acele ediyordu. Tam çıkacaktı ki Aiden yanına geldi.

"Günbatımı devriyesine çıkmamı istediler, o yüzden güvenlik kontrollerini yapacak biri gerekiyor. Çok zaman almaz. Gelebilir misin?"

Alice artan korkusunu yutkundu. "Tabii," dedi, endişesini gizleyerek.

"Hey, Pinta-Pinta," diye seslendi Ruby otoparkın öteki tarafından. "Sana yardım edeyim, sonra beni eve bırakırsın."

"Harika," dedi Aiden. "Ne kadar çok, o kadar iyi. Teşekkürler Alice." Döndü ama durdu, kollarını iki yana açarak geri geldi. "Bugün harikaydın. Tebrik ederim." Kısa ama sıcacık kucakladı.

"Teşekkürler," dedi Alice. "Çok teşekkürler. Bugünkü yardımların için de."

Aiden gittikten sonra Ruby'yle yürürlerken Alice bir motor sesi duydu. Merkezden hızla uzaklaşan hizmet aracının içindeki Dylan'ı görünce midesi kalktı ve göğsü daraldı.

Alice ve Ruby'nin işi bittiği sırada Alice'in korkudan midesi kasılıyordu.

"Nyuntu palya, Pinta-Pinta?" diye sordu Ruby, Alice'in kamyonetine binerlerken. "İyi misin?"

Alice cevap vermedi. Sesine güvenmiyordu.

"Bugünkü yangın seni korkutmuş," dedi Ruby. Alice cevap vermeden başıyla onayladı. "Uwa, yangın korkutucu olabilir, evet. Ama aynı zamanda başka bir sürü şey. İlaç gibi. Yangın sayesinde toprak sağlıklı kalıyor, karşılığında biz de sağlıklı kalıyoruz. Yangın varsa, evimiz de var demektir. O kadar korkutucu değil, ne dersin?"

“İlaç mı?” diye sordu Alice, aklı başka yerde.

“Bugün yaktığınız çayır,” diye açıkladı Ruby, “açılıp filizlenebilmesi için ateşe ihtiyaç duyan bir sürü tohumla doluydu. Bugünkü yangın olmasa toprak hastalanır. Toprak hastalanırsa, hikâyelerimiz hastalanır, biz hastalanırız.”

“Yangın benim için hiçbir zaman ilaç olmadı,” dedi Alice kısık sesle. “Olur sanmıştım. Ama tek bildiğim, bir şeyleri sonlandırdığı.”

Göz ucuyla Ruby’nin onu incelediğini gördü. Telsizleri cızırdayarak canlandı ve bir ses Ruby’yi çağırdı. Ruby belinden telsizini çıkarıp cevap verdikten sonra tekrar yerine taktı.

Yolun geri kalanında sessizdiler.

Alice, Ruby’yi bıraktıktan sonra tekrar personel bahçesine döndü. Dylan’ın aracı atölyenin önündeydi. Aiden’la kucaklaştıklarını görmüş müydü? Sorun olur muydu? *Herhalde olmaz*, dedi kendine. Planladıkları gibi öğlen yemeği yiyememişlerdi, tüm gün de konuşamamışlardı fakat yangın görevine çıktığını anlamış olmalıydı. Ayrıca Sarah’nın da sabah dediği gibi, Dylan birçok sefer bu göreve çıkmıştı. Onun da öğrenme fırsatı bulmasını fazla görmezdi.

İçeri girerken Aiden’ı veya geçirdiği günü kıskanmayacağına dair bir umut kıvılcımı taşıyordu. Hayatının aşkı olduğunu söylemişti. Alice buna güvenmezse ve ona inanmazsa ilişkilerine büyük bir haksızlık etmiş olmaz mıydı? Sahnenin nasıl gerçekleşeceğini hayal etti: Dylan ona sarılacak, onunla ne kadar gurur duyduğunu söyleyecekti. Tutup eve götürecekti, bir bira açacak ve gününün tüm detaylarını öğrenmek için bir dünya soru soracaktı.

Alice içeri girdiğinde Dylan başını e-postalarından kaldırmadı. Ekrandan yüzüne hastalıklı bir ışık düşüyordu.

“Selam,” dedi Alice, zorla gülümseyerek.

Dylan'ın çenesi kaskatıydı. Karşılık vermedi. Alice bekledi.

"Duydun mu? Bugün ilk kez kontrollü yangına katıldım," dedi. Gergin gülümsemesi yüzünden yüzü acıyordu. Dylan yine de ona bakmadı. Çenesi kasılıp gevşiyordu.

"Duydum," dedi, ekrana bakmaya devam ederek. "Parkın sevgilisi yangın görevine çıktığı için hiç şaşırmadım tabii."

Korku midesine saplandı. Dylan ona döndüğünde, gözleri koyu ve çökmüş, dudakları solgundu.

"Ama senden başka ne beklenir ki? Kocaman gözlerin, kelebeklerin, gülümsemen... İnsanlar sana doyamıyorlar. Sen de hepsini parmağında oynatıyorsun."

Alice'in ayakları yere çakılmıştı.

"Eee, yangın görevi nasıldı bari?" Dudaklarına zalimce bir sırtış yerleşmişti. "Hadi. Bana anlatmak istemiyor muydun? Anlatsana. Motora kiminle bindin? Ha?" Sandalyesini hızla geri itince Alice irkildi. "Motorda bacaklarını kime sardın?" Elini masaya geçirdi. "Çünkü eğitim listene baktım ve motor ehliyetin yokmuş. Kiminle sarılıp oynastın? Sakın o sikik ağzını açıp da yalan söyleyeyim deme." Dudaklarının kenarlarında tükürükler birikmişti. Alice konuşamıyordu.

"Kiminle birlikteydin söyle dedim sana," diye haykırdı Dylan.

Alice ağlıyordu. Dylan o kadar hızlı hareket etti ki kendini koruyacak vakti bile olmadı. Bir kolunu kavrayan Dylan arkasına doğru büktü.

"Söylesene," diye fısıldadı.

Alice'i olanca gücüyle duvara fırlattı. Alice nefes alamıyordu. Duymuyordu. Kendini kaçırmaya zorladı.

"Aynen öyle, kaçarsın tabii, siktiğimin orospusu. Aiden'a sarıldığını gördüm. Senin ciğerini bilirim ben. Koş. Kaç tabii." Kükrüyordu âdeta. "Siktir git."

Daha sonra Alice, bedeninin zihninden bağımsız hareket ettiğini hatırlayacaktı. Kendini ondan kurtarıp uzaklaştığını. Kamyonetine koştuğunu. Kontaktaki anahtarı çevirdiği gibi gaza

başığını. Zihni yine yukarıda bir yerde dolanıyor, kendisinden kopuk, araba sürmesini seyrediyordu. Dylan'ın kapısında durup Pip'i kucakladı, kamyonetine döndü ve farları onu evine güvenle götürdü.

Dönemeçten döndüğünde garaj yolunda tozlu bir kiralık araç duruyordu. Alice kamyonetten inip arabanın yanından titreyerek geçerken pencerelerden içeri baktı.

Arka bahçeden kısık sesler geliyor, tütünün tatlı kokusu vuruyordu. Pip önden koşarak gitti.

Alice'in ayakları külçe gibiydi. Yavaş adımlarla verandaya doğru yürüdü.

Orada, günün son ışıklarının altında Twig ve Candy Baby duruyordu.

26

Çinçalısı feneri

Anlamı: Umut beni kör edebilir
Abutilon leucopetalum | Ruzey Toprakları

Tjirin-tjirinpa (Pit.) genellikle iç bölgelerdeki kurak ve kayalık alanlarda bulunur. Yaprakları kalbe benzer. Sarı amberçiçeğini andıran çiçekleri genellikle kış ve ilkbaharda açar fakat bazen parlak renklerini tüm yıl boyunca görmek mümkündür. Anangu çocukları küçük oyuncak mızraklar yapmak için kullanır.

Candy kendini kaybetti. Alice'e koşup üzerine titrercesine saçlarını ve yüzünü okşadı.

Twig geride duruyordu. Sigarasını ayağının dibine atıp botunun topuğuyla ezdi. Candy bırakınca Twig yanına gelip Alice'i kollarına aldı.

Alice çay hazırlarken titriyordu. Sigara dumanı tenine, saçlarına sinmişti. Dylan'ın hiddetinin etkisinden kurtulamamıştı. Yüzündeki tiksintiden. Olanca gücüyle canını acıtmaya çalışmasından.

Tanıdık ama çöldeki hayatından bir o kadar ayıksı görünen Candy ile Twig'in oturduğu masaya üç bardak çay götürdü. Tir tir titreyerek masaya koydu.

"İyi misin?" Candy uzanıp elini Alice'in elinin üstüne koydu. Alice oturdu, bir an gözlerini kapatıp başıyla onayladı.

"Beni nasıl buldunuz?" diye mırıldandı.

Bakıştılar.

Twig çayından bir yudum aldı. "Moss Fletcher sayesinde."

"Veteriner olan mı?" diye haykırdı Alice, aklı karışarak. "Agnes Bluff'taki."

Twig onayladı. "Seni doktora götürürken kamyonetindeki yazıyı okumuş. İnternette Thornfield'ı aratmış, akrabalarını bulabilmek için bizi aradı. E-posta atıp burada olduğunu söyledikten sonra bize haber verdi."

Alice ikisine de bakamıyordu. "Hiç üstüne vazife değil." Dylan'ın sesini duydu: *Hepsini parmağında oynatıyorsun.*

"Olabilir," dedi Candy nazikçe. "Ama aradığında o kadar rahatladık ki." Gözlerini sildi. "Öylece çekip gittin, fıstık. Mesajlar attım, aradım, her gün e-posta gönderdim..." Sesi çatladı. "Çekip gittin."

Dışarıda LED ışıklar yaralı bereli görünen gökyüzünde göz kırpmıyordu. Dylan arar mıydı? Baş ağrıyordu. Adrenalin damarlarından çekilirken geride yorgunluk bırakıyordu.

"Neden 'çekip gittiğimi' biliyorsun," dedi Alice. "Ne yapabildim ki başka?"

"Böyle görmenin zor olduğunu biliyorum ama June seni korumaya çalışıyordu."

"Tanrım. Bu..." Alice aniden kalkıp sandalyesini geri itti. "Buna katlanamayacağım," dedi ellerini kaldırarak. İçinde savaşma gücü kalmamıştı. Orada olmalarını istemiyordu. Akli darmadumandı; tek düşünebildiği Dylan'dı. Hayaletler ve eski anılara yeri yoktu. Ayrıca içten içe haksızlık yaptığını biliyordu. Onun korkusunu, acısını ve öfkesini hak etmiyorlardı. Herkes için en iyisi biraz mesafe koymaktı.

"Biraz zamana ihtiyacım var." Alice arkasını dönüp duşa doğru yürüdü. Tam banyo kapısını kapayacaktı ki Candy konuştu.

"O öldü, Alice."

Kelimeler bomba etkisi yarattı. Alice, Candy'nin dudaklarının kıpırdadığını görebiliyor fakat sadece birkaç kelimeyi seçebiliyordu.

"...kalp krizi geçirdi..."

Alice duymamaya çalışarak başını salladı. Bacakları uyuşmuştu.

“...sel yüzünden kasabayla bağlantımız kopmuştu. Kaç gün kaç gece arka verandada oturup yükselen suları izledi. Onu, gözleri açık, mahvolmuş çiçeklere bakarken bulduk.” Candy boş gözlerle bakıyordu.

Alice ikisine de bakarken sanki onları ilk kez görüyor gibiydi. Candy’nin gözleri kan çanağına dönmüştü; mavi saçları matlaşmış, keeleşmişti. Twig’in şakaklarına aklar düşmüştü. Pratik iş elbiselerinin içinde bile bir deri bir kemik görünüyordu.

June ölmüştü.

Alice yalpalaya yalpalaya banyoya gitti, bacakları boşalırken ardından kapadığı kapıya yaslandı. Yere öktü. Azıcık rahatlayabilmek için sıcak suyu açtı. Üstündeki giysileri çıkarmadan zar zor küvete girip suyun altına oturdu. Yüzünü suya çevirdi. Dizlerini karnına çekti, kollarını etrafına doladı ve feryat figan ağladı.

Banyo yaptıktan sonra uzunca bir süre içeride kaldı. Havlulara sarınıp boş küvete uzanarak gözlerini kapadı; ne hareket etmek ne konuşmak istiyordu.

Salonda konuşan Twig ve Candy’nin boğuk sesleri duvarlardan kulağına çalınıyordu. Mutfak lavabosunda bardaklar yıkan-
dı. Yemek masasının sandalyeleri linolyumun üstünde gıcırdadı. Banyo kapısına adım sesleri yaklaştı.

“Alice.” Twig’in sesi. “Biz gidip otelde kalsak daha iyi olacak. Seni biraz kendi hâline bırakalım. Hiç haber vermeden böyle bir haberle ıkagelmemiz yanlıştı.” Duraksadı. “Çok özür dileriz.” Tekrar duraksadı. Ayak sesleri uzaklaştı. Ön kapının açılma sesiyle Alice vicdan azabından apar topar küvetten ıktı. Kapıyı olanca hızıyla açtı. Pip içeri koşup Alice’in bacaklarına dolandı.

“Bekleyin,” diye seslendi Alice.

Twig ve Candy çoktan çıkmıştı. Sesini duyunca ön kapıdan tekrar içeri girdiler.

“Burada kalabilirsiniz. Bol bol boş yer var. Dört gün boyunca çalışmayacağım.” Çenesini kaldırdı. “Kalmanız iyi olur. Konuşmamız lazım.” Kalbi kulaklarında atıyordu.

Birbirlerine baktılar. İlk konuşan Candy oldu. “Akşam yemeği için bir şeyler hazırlayayım mı? Boş mideyle kimsenin birbirine faydası olmaz.”

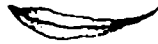
Candy mutfakta çalışır, Twig sigara sarmak için arka bahçeye çıkarken Alice yatak odasına gidip giyindi. Her hareket için muazzam çaba harcaması gerekiyordu. Külotunu giydi. June’un canı yanmış mıydı? Bir bacak. Öteki bacak. Kalp krizi geçirdiği sırada öleceğini anlamış mıydı? Başının üstünden bir tişört. Bağırması veya birilerine seslenmiş miydi? Korkmuş muydu? Alice’in başı o kadar ağırdı ki boynu taşıyamayacaktı sanki. Kısacık bir süreliğine yatağına kıvrılıp yastığının rahatlığına sığındı. Dertop oldu.

Oradaydı işte.

Tişörtünde parfümünün kokusu, cezbeden yeşil kokusu ve bir şey daha. Bedeni, rüyaları ve topraksı, tuzlu nefesi.

Alice tişörtünün boğazını burnuna çekip derin derin nefes aldı. Dylan üzülmüştü, yangına gönderilmemişti. Başka erkeklerin ilgisini cezbedeceğinden korkuyordu. Alice daha dikkatli olmalıydı. Gidip ondan özür dilemeliydi. Bir anda sinirlenivermişti işte. Herkes arada sırada yapardı böyle şeyler.

Alice gözyaşlarına engel olmaya çalıştı. Ayağa kalktı, lambasını kapadı. Kumulların ötesindeki eve baktı. Işıksız, karanlıklara gömülmüş, yıldızlarla dolu göğün altında gölgeli bir kütle gibiydi.

Ertesi sabah taze kahve kokusuyla Candy ve Twig’in mutfakta çıkardığı seslere uyanınca nerede, hangi zamanda olduğunu anlayamadı. Dokuz yaşında olabilirdi. On altı. Yirmi yedi.

“Kahve ister misin?” diye sordu Candy, Alice mahmur gözlerle salona giderken.

“Olur, alırım.”

“İyi uyudun mu?” diye sordu Twig.

“Deliksiz uyudum.” Alice esnedi. “Siz?”

“İyi uyudum.” Twig başını yukarı aşağı salladı.

“Kamp yapan liseli kızlar gibi hissettik kendimizi. Hele bizim yaşımızda.” Candy gülümseyip buharı tüten kahve fincanını uzattı. Alice teşekkür edercesine başını salladı.

Aralarına sessizlik çöktü. Dışarıda Pip kuyruğunu kovalıyordu.

“Yürüyüşe çıkması lazım.” Alice kahveden bir yudum aldı. “Arka çitten kratere doğru giden bir yol var, ara sıra orada yürüyoruz. Manzarasını seversiniz bence.”

Pip önden koştururken Alice, Twig ve Candy çalıların arasında yürüyordu. Ara sıra biri durup bir çöl gülünü veya tepelerinde süzülen kama kuyruklu kartalları gösteriyorlardı. Krater duvarına tırmanan yolda yürürken pek konuşmadılar. Seyir terasına vardıklarında Twig hırıltılı nefes alıyordu. Nefeslenebilmek için gölgede oturdu.

“Tüm gün birini söndürüp ötekini yaktığın lanet tütün yüzünden hep,” diye azarladı Candy. Twig onu kışkırladı.

Alice hepsine su verip Twig’in yanında nefes nefese uzanan Pip için bir kâseye de döktü. Sabah havası tenlerini serinletiyordu. Kratere bakmak için döndüler. Parlak kırmızı çöl gelincikleri esintide sallanıyordu.

“Muhteşem bir görüntü.” Candy derin bir nefes aldı. “Hiç bu kadar çok çöl gelinciğini bir arada görmemiştim.”

“Tüm dünyadan turistler geliyor görmek için.”

“Yaz boyunca, sonbahara kadar açacaklar.” Twig çenesiyle krateri gösterdi. “Ailemin memleketinde, güneyde kan çiçeği

derler,” dedi kısık sesle. “Hikâyelerimizde kan dökülen yerlerde yetiştikleri söylenir.”

“Hiç anlatmamıştın bana,” dedi Candy. “O yüzden mi Thornfield’da özene bezene onlardan yetiştiriyorsun?”

Twig başıyla onayladı. “Bir sebebi de o. Bana kaybettiğim ailemi hatırlatıyorlar. Bir de,” sesi çatladı, “bulduğum ailemi.”

“Cesur ol, kalbine güven,” diye mırıldandı Candy.

Alice yerden bir dal alıp çöl gelinciklerini gösterdi. “Buradaki hikâyeye göre de bir annenin kalbi dünyaya çarpmış. Bedeninden söküp yıldızlardan fırlatmış ki gökten düşüp ölen bebeğinin yakınlarında olabilsin.” Alice dalı kırıp kabuklarını soymaya başladı. “Çember oluşturan gelincikler yılın dokuz ayı boyunca çiçek açıyor. Her çiçeğin, annenin toprakta yaşayan bir parçası olduğunu söylüyorlar.” Dalı daha küçük parçalara böle böle ayağının dibinde bir öbek oluşturdu. “Arkadaşım Ruby çiçekler hastalanırsa onun ve ailesinin de hastalanacağını söylüyor.”

“Doğrudur,” dedi Twig.

Üçü de sessizce oturdu.

“Gömüldü mü yakıldı mı?” Alice ikisine de bakamıyordu.

“Yakıldı,” diye yanıtladı Candy. “Vasiyetinde, denize doğru yolunu bulabilmesi için küllerinin nehre dökülmesini istemiş.”

Alice nehre daldığında suyla eve kadar gidebilmeyi hayal ettiğini hatırlayınca başını iki yana salladı.

“Artık geri dönelim mi, Alice? Sana bir şey vermek istiyoruz,” dedi Candy. Twig başıyla onayladı.

“Olur,” dedi Alice. Isıkla Pip’i çağırdı ve eve giden yolda önlerine düştü.

İçeri girdiklerinde güneş yükselmiş, etrafı kavuruyordu. Alice bardaklara soğuk su doldurup onlara verdi.

Candy kiralık arabaya gidip bir parça kumaşa sarılı küçük bir paketle geri döndü. Alice içgüdüsel olarak ne olduğunu anladı.

“İnanamıyorum.”

“Vasiyetinde sana verilmesini istemiş.” Candy paketi Alice’in eline tutuşturdu.

Alice kumaşı açtığında Thornfield Sözlüğü açığa çıktı. Hatıralar zihnine akın etti. Candy’yle ilk kez atölyeye gidişi. Twig’in ona çiçekleri nasıl keseceğini öğretmesi. June’un onları nasıl kurutacağını göstermesi. Küçük bir oğlan olan Oggi’nin okuduğu kitaptan başını kaldırıp ona el sallaması.

“Neredeyse yirmi yıl sürdü ama sonunda sözünü tuttu.” Twig’in sesi hırıltılıydı. “Bilmek istediğin her şey bunun içinde. Biz fark etmemiştik ama June hayatının son yılını annenle babanın kiler de dahil olmak üzere Thornfield’in hikâyelerini yazarak geçirmiş.”

Alice defteri daha sıkı tuttu.

“Okuduğunda,” dedi Candy, “Ruth Stone’un vasiyetinde yazanları da göreceksin: Thornfield’in asla hak etmeyen bir erkeğe miras bırakılmaması isteğini.” Durup sonraki kelimelerini dikkatle seçti. “Alice, baban daha gençken June bir kalp krizi geçirdi. Ciddi bir şey değildi ama June’un vasiyetname hazırlamasına ön ayak oldu. Fakat June vasiyetini gizledi,” Candy bir an konuşamadı, “çünkü Clem’e miras bırakmamaya karar vermişti. Çocukken anneni nasıl sahiplendiğini görmüştü. Bazen bize ne kadar sert davrandığını da biliyordu. Tüm ilginin odağı olmadığında kıskançlığa kapılıyordu. Kontrol onda değilse türlü kötülükler yapıyordu. Bazen öfkelenildiğinde şiddete de başvururdu. June’un Agnes’e, Thornfield’ı bir gün bana, Twig’e ve Agnes’e bırakacağını; Clem’e bırakmamaya karar verdiğini söylediğini duyunca... Çiftliği terk ederken bir daha June’la veya herhangi birimizle konuşmamaya yemin etti. Bunu biz hak etmişiz.” Sesi titredi. “O yüzden seni dokuz yaşına kadar tanı mıyorduk. Anne babanı ne bir daha gördük ne de konuştuk.”

“Yani...” Alice anlamaya çalışırken biraz duraksadı. “June, babamı kızdıracağını bildiği bir karar verdi diye mi annemle babam çiftliği terk etti?”

“O kadar basit değil. June, sağlam sebepleri olduğuna inanıyordu. Kendisinin ve ailenin kadınlarının çalışıp elde ettiği her şeyi Clem’in ellerine bırakamayacak kadar temkinliydi. Clem’in sağı solu belli olmuyordu.”

“Evet,” dedi Alice ıkışırcasına. “Ben de biraz biliyorum Candy.” şakakları zonklamaya başlamıştı. “Neden bu yüzden iftliği terk ettiklerini bana söylemedin?”

“Syleyemezdim Alice. Syleyemedim. June’a ihanet edemezdim. Benim için yaptığı onca şeyden sonra hele. Onun anlatması gereken bir hikeydi.”

“Yani bu da senin kendi duygularını kaldırıp atmana yetti mi? June’un içine ettiği şeyleri sen mi stlendin?”

“Tamam, yeter,” diye araya girdi Twig. “Bu kadar yeter. Biraz ara verin.”

Alice kalkıp odada dolanmaya başladı. Candy’nin yanaklarından gözyaşları damlıyordu.

“Bence geçmişe takılıp kalmamak önemli,” dedi Twig yavaş yavaş.

“Geçmişe takılıp kalmamak mı?” diye çığlık attı Alice. “Geçmişin ne demek olduğunu bile bilmezken geçmişe nasıl takılıp kalabilirim?”

“Alice yapma,” dedi Twig. “Sakin olmaya alış. Önümüzdeki meseleyle ilgili konuşmamız gerekiyor.”

“Neymiş o mesele?” diye çıkıştı Alice.

“Otur,” dedi Twig sertçe. İfadesi anlaşılmazdı. Candy’ninki de yle. Kötü bir şey olacağı hissi Alice’in bedeninden tüm öfkeyi silip götürdü. Candy’dan Twig’e baktı.

“Ne var?” diye sordu. “Ne oldu? Anlatın abuk.”

“Alice otur.”

Alice karşı gelecek oldu ama Twig elini kaldırdı. Alice bir sandalye çekip oturdu.

“Hazmetmen g olacak, biz de seni olabildiğince korumaya çalışıyoruz.” Twig ellerini sıkı sıkı kavuşturdu.

“Söyleyin artık,” dedi Alice, çenesini sıkarak.

"Peki," diye başladı Twig.

Candy derin bir nefes aldı.

"Alice," dedi Twig.

"Söyleyin artık yeter!"

"Erkek kardeşin yangından kurtuldu Alice," dedi Twig, sandalyeye çökerek.

Alice sanki tokat yemiş gibi geri çekildi. "Ne?"

"Küçük kardeşin. Hayatta. Evlat edinildi, sen Thornfield'a geldikten kısa süre sonra."

Alice onlara uyuşmuş gibi bakıyordu.

"Prematüre doğmuş, çok hastaymış. Doktorlar hayatta kalmasına düşük ihtimal vermişler. June da hasta bir bebeğin bakımını üstlenmekten korktu, hayatta kalmazsa daha fazla üzülmeni istemedi."

Alice başını iki yana salladı. "Yani onu öylece orada mı bırakmış?"

"Ah, fıstığım." Candy ona uzandı. "Çok üzgünüm. Çok büyük bir şok, hazmetmesi çok zor. Zamanla alışırsın ancak. Bizimle Thornfield'a dönsene. Lütfen. Sana iyi bakarız. Bizim..."

Alice tuvalete koştu. Kusacak gibi oldu, öğürdü, midesi kasılıyordu.

Twig ve Candy korku, endişe ve sevgi dolu suratlarla üstüne eğilmiş, ismini söylüyordu.

Candy arka kapıyı kaydırarak açtı ve iki kâse makarnayı verandaya çıkardı. Birini Twig'e uzatıp Alice'in ışıklarının altına oturdu. Bir süre sessizce yediler. Gökyüzü maviden kehribara ve pembeye solmuştu. Arkadan aydınlanan krater karaya oturmuş bir gemiye benziyordu.

"Onu ne zaman uyandırsak?" diye sordu Candy.

"Bırak uysun Candy."

"Bir günden uzun süredir yatakta."

"Belli ki dinlenmeye ihtiyacı var," dedi Twig iç çekerek.

"Ya telefonu? On defa çaldı."

"Candy..."

"Nasıl öyle yaralandı sence?" diye araya girdi Candy, fısıldayarak.

Twig başını salladı. Kâsesini bırakıp üst cebindeki tütün kesesine uzandı. "Muhtemelen çalışırken olmuştur. Biz de çiftlikte oramızı buramızı çarpıp duruyoruz."

"Sanki onu kaybetmişiz gibi hissediyorum," dedi Candy kısık sesle.

"Öyle hissediyorsun çünkü gittiğinden beri hayatında neler olup bittiğini bilmiyoruz. Ama bize söylemeye fırsatı da olmadı. Beraberimizde çok fazla şey getirdik."

Candy karşılık vermedi. Güneşin ufukta batışını seyrettiler.

"June'un onun eve dönmesini beklerken öldüğünü söylemedin," dedi Candy bir süre sonra.

"Sen de," diye karşılık verdi Twig.

"Biliyorum." Candy alnını ovdu. "Şu anda bunun vicdan azabını çekmemesi lazım."

Gökyüzünde erkenci yıldızlar göz kırpmaya başlamıştı.

"Defterlerini gördün mü?" diye sordu Candy.

Twig sigara yakarken başını iki yana salladı tekrar.

"Raflarındaki defterler. İçleri çiçek ve anlamlarıyla dolu. Bazı sayfalarda çizimler var, bazılarında ezilip kurutulmuş çiçekler. Sıralı filan değil, sözlük girdileri gibi değiller yani. Rasgele gibi duruyorlar ama karıştırırken sanki daha başka bir şeymiş gibi geldi. Sanki bir hikâyeleri varmış gibi."

Twig bir nefes çekip dumanı yukarı doğru üflerken Candy'ye yan yan baktı.

"Ne var?" dedi Candy. "Baktım sadece. Raflarda duruyorlardı. Merak ettim." Çatalını makarnasına daldırdı. "Endişeleniyorum."

Twig bir nefes daha çekti. "Ben de."

Candy çatalıyla kâseyi bıraktı. "Bizimle eve gelmesi için onu ikna etmeliyiz," dedi. "Thornfield'in üçte biri onun ne de olsa."

Twig sigarasının külünü silkti. "Şu an hepsi bekleyebilir. Hiç bir yere gitmiyoruz."

"Sence başı belada mı? Biz onun ailesiyiz. Bize ihtiyacı var." Candy'nin sesi titredi.

"Tek ailesi biz değiliz," dedi Twig, altını çizerek.

Candy şaşkınlığa uğramıştı. "Onu seviyoruz. Onu biz yetiştirdik."

"Ve kendini hazır hissettiğinde de yanında olacağız. Ama şimdilik ihtiyacı olan zamanı vermemiz gerekiyor. Neye ihtiyacı varsa onu yapsın diye."

"Neymiş o?"

"Yaşamak," dedi Twig basitçe. "Sen de biliyorsun. Bu konuda aklın ve kalbin birbirine söz geçiremiyor şu anda. Kendi hikâyesini yaşamaya ve hata yapıp eline yüzüne bulaştırırsa da sonunun iyi olacağını bilmeye ihtiyacı var."

"Ama," Candy'nin dudağı titredi, "ya iyi değilse?"

"Ne yani, korumaya çalışırken June gibi onu boğalım mı? Cehenneme giden yol iyi niyet taşlarıyla döşenmiştir diye boşuna dememişler. Ağzından tütün tanecikleri çıkardı.

Candy sessizleşti. Yakınlarda bir yerde köpekler uludu.

"Onu tekrar kaybetmeyeceğiz," dedi Twig. "Biraz güven ona."

Yüzü üzüntüden buruşmuş Candy başını salladı. "Tamam," dedi.

"Peki." Twig bir nefes daha çekerken tütün sessizlikte çıtırdıyordu.

Alice kanepede oturmuş kahve içiyordu. Birkaç saattir ayakta idi ama zihni dışarıdaki gökyüzü kadar boştu sanki. Candy ona iki gündür uyduğunu söylemişti. *Hazmetmen gereken çok şey vardı; ihtiyacın varmış demek ki.*

Pip ayak altında dolanırken Candy ve Twig eşyalarını kiralık arabaya götürüyordu. Karanlık çökmeden Agnes Bluff'a dönmek istiyorlardı. Dönüş uçuşları ertesi sabahın erken saatlerindeydi.

"Herhalde her şeyi aldık." Twig ellerini silkeleyerek içeri girdi. "Sana yirmi kez filan sorduğumu biliyorum Alice ama kalma-mızı istersen..."

Alice başını iki yana salladı. "Ben iyiyim. Duyduklarımı tek başıma hazmetmem daha iyi olacak."

"Bizi arayacağına söz ver," dedi Candy, üzüntüyle. "Soru sormak istersen, konuşmak istersen ya da seni tanıyan ve seven biriyle sohbet etmek istersen."

Alice kalkıp yanına geldi.

"Vedalardan nefret ediyorum," diyerek inledi Candy, Alice'e sarılarak. "Gelip bizi ziyaret edeceğine söz ver. Tekrardan baş-lamaya çalışacağız. Tohum ekme mevsimi geliyor. Thornfield senin evin olacak her zaman."

Alice, Candy'nin omzunda başını sallarken vanilyalı kokusu-nu içine çekti.

Candy geri adım attı. "Maviş," deyip bir tutam saçı Alice'in kulağının arkasına attıktan sonra arabaya bindi.

Alice ile Twig kalmıştı. Alice onunla göz göze gelemiyordu.

"İyi misin?" Twig boğazını temizledi.

Alice başını kaldırmaya zorladı kendini. "Olacağım."

Bir süre göz göze kaldılar. Twig arka cebinden kalın bir zarf çıkardı.

"Hazır olduğunda," dedi, "ihtiyacın olan her şey içinde. Bunu sana yıllar önce vermeliydim."

Alice zarfı aldı. Twig ona sıkı sıkı sarıldı.

"Teşekkürler," dedi Alice. Twig başını salladı.

Kiralık araba uzakta kaybolana kadar Alice el salladı.

İçeri girdiğinde Twig ve Candy'nin ona söylediği her şey bek-liyordu. June'un ölümü. Erkek kardeşinin hayatı. Daire çiziyor, hepsini bir şekilde içine sığdırmaya çalışıyor fakat becerdiğinde

geriye sadece Dylan için yer kalıyordu. Günler geçmişti. Dylan neredeydi? Twig ve Candy, uyuduğu sırada telefonunun çaldığını söylemeyi unutmış olabilir. Twig'in verdiği zarfı kenara koyan Alice hızla telefonunu buldu. Sesli mesajlar gelmişti. Hepsi ondandı. İlkinde özür diliyordu ama ikincisinden sonra sesi buz gibi olmuştu. Son mesajda Alice'in göğsü daraldı.

"Büyüklik yaptım, arayıp özür diledim ama sen beni görmezden geliyorsun, öyle mi? Bravo."

Suçluluk duygusu ve her şeyi yoluna koyma dürtüsüyle anahtarlarını kaptığı gibi arka kapıdan dışarı çıktı. Çit boyunca yürüyüp onun evine gitti. Yangın görevine çıktığı için özür dileyecekti. Onun duygularını daha fazla düşünmediği ve daha erken özür dileyemediği için özür dileyecekti. Beklenmedik aile ziyaretinden bahsedecekti. Hepsini tek tek açıklayacaktı. Bir ölüm haberi almıştı; bir de yaşam. Dylan anlayacaktı.

Ama kapısı kapalı ve kilitliydi. Ne hizmet aracı ne de dört çekeri garajın önündeydi.

Arkasından, "Evde değil," dedi Lulu, ifadesizce.

Alice döndü. Aylardır konuşmuyorlardı.

"Gitti," dedi Lulu, ellerini ceplerine daldırırken. "Merkezde Sarah'yla görüştüğünü söyledi, halletmesi gereken çok acil bir işi varmış. Hemen gitmesi gerektiğini söyledi."

Alice anlamaya çalışarak suratına bakıyordu. "Ne... ne zaman?"

"Dün benzinlikte deposunu doldururken gördüm. Sana söylemedi mi?"

Alice korkunç bir ıstırap dalgasına kapıldı. Hangi acil iş? Atölyede olanlarla ilgili Sarah'yla konuşmuş muydu? Yaralanmış mıydı? Hasta mıydı? İyi miydi? Alice'in bacakları boşalmadan önce Lulu onu tuttu.

"Ne yaptım ben?" Alice hıçkırarak ağlıyor, yaralarının görüldüğünü fark etmeden Lulu'ya tutunuyordu.

"Qué chingados," dedi Lulu, Alice'in kollarını görünce kısıp

sesle. "Ne oldu Alice? Sana vurdu mu? Dylan sana şiddet mi uyguluyordu?"

Alice kollarında büzüştü.

"Peki," dedi Lulu, sert ama nazik bir sesle. "Çabuk eve, bana gidelim. Hadi."

Mercan ağacı

Anlamı: Kalp ağrısının çaresi

Erythrina vespertilio | Orta ve kuzeydoğu Avustralya

Ininti (Pit.) odunu mızrak fırlatıcılarda ve kâse yapımında kullanılır. Kabuğu, meyvesi ve dallarından geleneksel ilaçlar hazırlanır. Yarasa kanadına benzeyen yaprakları, ilkbahar/yazın açan mercan renkli çiçekleri vardır. Güzel, parlak fasulyemsi tohumları koyu sarıdan kan kırmızısına kadar değişiklik gösterir ve genellikle süs eşyası ya da takı yapımında kullanılır.

Alice uyuşmuş hâlde Lulu'nun evine yürüyüp masaya otururken ellerine baktı. Yüzünden yaşlar akıyordu. Lulu mutfağa gitti, buz ve limon dilimli sodayla dolu gibi görünen iki küçük bardakla geri geldi.

"Sakinleşmene yardım eder." Bir yudum aldı. Alice de içince sert cin tonik yüzünden öksürdü. "Abuela'mın ateş ve kalp ağrıları için tedavisi," dedi Lulu.

Buzlar çıkırdıyordu.

"Peki... Ne zamandır devam ediyor bu?"

Alice biraz daha içti, kederden boğazı acıyordu.

"Neyi yanlış yaptım?" O kadar çok ağlıyordu ki öğürdü.

"Ah chica." Lulu çabucak mutfağa gitti. "Yanlış filan yapmadın," dedi dönünce, Alice'in önüne bir bardak su koyarken. Oturup masanın karşısından ona elini uzattı.

"Niye bana nazik davranıyorsun ki şimdi?" diye sordu Alice, Lulu'nun elini sıkı sıkı tutarak. "Benden nefret ediyorsun sanıyordum."

“Çok özür dilerim,” dedi Lulu, pişmanlıkla. “İkinizi yan yana gördüğüm anda birbirinizden hoşlandığınızı anladım. Seni ona karşı uyarmaya çalıştım ama tüm hikâyeyi anlatmamıştım. Birlikte olduğunuz belli olunca benim başımdan geçenleri anlata-mayacak kadar çekindim, çok utanıyordum.” Lulu duraksarken dalgın gözlerle uzaklara baktı. “Kimseye de anlatmadım. Aiden bile tam neler olduğunu bilmiyor. Dylan beynimi öyle allak bul-lak etti ki. Önemsizmiş gibi davrandım, aslında öyle olmadığına inandırdım kendimi. Sadece benimle ilgili olduğunu düşündüm, sanki onunla tam uyuşamıyormuşum gibi geliyordu. O kadar öfkelenmesinin, şiddete meyilli olmasının sebebi benim sandım. Benim hatammış gibi... Sana karşı farklı olur zannettim. Neler yapabileceğini bilseydim...” Alice’in kollarına bakınca cümlesini tamamlamadı.

El ele tutuşurlarken Alice, Dylan’ın kendi bileğinden çıkarıp onunkine sardığı deri ipi gördü. Dişleriyle tırnaklarıyla parçalar-casına çıkarmaya çalıştı.

“Chica,” diye haykırdı Lulu. “Yapma.” Tezgâhtaki kavanoz-dan makas aldı. Soğuk metali deri iplerin altına sokup Alice’in bileklerini özgür bıraktı. Alice bileğini ovdu.

“Dylan’ın ayrılmadan önce Sarah’yla ne konuştuğunu biliyor musun?” diye sordu.

Lulu başını iki yana salladı. “Yarın işte öğreniriz ama.” Alice’in madalyonunu gösterdi. “Cesur ol, tamam mı? Ben de yanındayım.”

Ertesi sabah Alice park merkezine Lulu’yla gitti. Yanından geçer-lerken Dylan’ın evine göz ucuyla baktı. Kapıları kilitli, garaj yolu boştu. Zihninde ön kapıdan içeri girdi. Diş fırçası banyodaki raf-ta, onunkinin yanında duruyordu. Yazlık elbiseleri dolabında asılıydı. Pencere kenarındaki dağınık yatak ışıklar içindeydi. Sa-bahları uyku mahmuru yüzü. Sevişirlerken yüzünü avuçlarının

arasına alıştı. Sebze bahçesi. Ateş çukuru. Kırık yatak odası kapısı. Toz yumakları. Uzaklaşırken Alice'in kalbi orada kaldı; hasretle, ihtiyaçla ve korkuyla.

Merkeze vardıklarında Alice başını salladı.

"Yapamayacağım," diye fısıldadı.

Bir an ikisi de konuşmadı.

"Yaparsın," diye fısıldadı Lulu.

Alice ve Lulu içeri girince Sarah'nın Alice'in masasında beklediğini gördüler. "Alice," dedi Sarah, sakın bir ifadeyle. "Ofisimde konuşabilir miyiz?"

Alice başıyla onayladı. Sarah'nın peşinden giderken bir an Lulu'ya baktı.

"Hemen buradayım," dedi Lulu dudaklarını kısırdatarak.

Sarah masasının önündeki sandalyeyi gösterdi.

Alice otururken ilk geldiğinde tam da bu sandalyeye oturup umut ve heyecanla iş sözleşmesini imzaladığı günü hatırladı.

"Lafı dolandırmayacağım. Çalışanlardan biri bir olay raporu sundu." Sarah bir dosyayı alıp açtı. "Dylan Rivers geçen perşembe çıkarılan kontrollü yangından sonra atölyede bir olay olduğunu raporladı. Söylediğine göre ona karşı fiziksel şiddet uygulamışsın." Sarah kâğıtları gözden geçirdi. "Olayı uzatmak istemediğini açıkça belirtmesine rağmen raporu bana, bir kopyasını da asıl merkezdeki insan kanyaklarına gönderdi." Kâğıtları bırakıp sandalyesine yaslanırken burnunun kemerini sıkıyordu. "Özür dilerim Alice ama elim kolum bağlı. Disiplin kararını uygulamak zorundayım, yani teknik olarak şu andan itibaren seni görevden alıkoyacağım."

Alice kendini kaybetmemek için sarf ettiği çabadan titriyordu.

"Senin vardiyalarına başka bir çalışanın bakmasını isteyeceğim," dedi Sarah. "Görevden ne kadar süreyle uzaklaştırılacağı-

na dair bilgiyi insan kaynaklarının bugün söylemesini bekliyorum. Haftaya bir eleman gönderdiklerinde olayları kendi açımdan anlatma fırsatın olacak.”

Alice hiçbir şey söylemedi.

“Raporun işleme konulduğu bu süreçte Dylan’la hiçbir şekilde iletişim kurmayacaksın. Muhtemelen senin de farkında olduğun gibi izin kullandığı için bu çok zor olmaz zaten.”

Alice gözlerini kapadı.

“Bir sorun var mı?”

Alice başını hayır dercesine salladı.

“Hey,” dedi Sarah, daha yumuşak bir sesle.

Alice gözlerini açtı.

“Bilmem gereken başka bir şey var mı Alice? Benimle paylaşmak istediğin bir şey var mı? Aramızda kalacak.”

Alice bir an onunla göz göze geldikten sonra sandalyesini geri itti, ayağa kalktı ve tek kelime etmeden ofisten çıktı.

Dışarıda Lulu, motoru çalışan hizmet aracında bekliyordu.

“Evde oturma chica,” dedi, evinin önüne geldiklerinde. “Sivil kıyafetlerini giyip benimle tura gel. Yürürsen iyi gelir. Yoksa evde tek başına kafanda kurup duracaksın.”

Alice görmeyen gözlerle evine baktı. Dylan ona karşı rapor düzenlemişti. Bilerek, isteyerek, onun sesini ondan çalmıştı. *Masallardaki, karanlık ormana giren kız gibi.*

Yanaklarını silip yolcu kapısını açtı. “Beş dakikaya gelirim.”

Alice, krater doğru Lulu’yu takip eden grubun en arkasındaydı. Gelmesi hataydı. Artık yapamayacağı konuşmayı duymak istemiyordu. Neden yapamayacağını düşünmek istemiyordu. Zihninde Dylan’ın sesini duymak istemiyordu. Veya Sarah’yla yaşananları tekrar hatırlamak. Utanç. Şaşkınlık. Solmak, göze çarpmadan çöle karışmak istiyordu.

“Grubu bekletiyorsunuz,” diye seslendi bir kadın.

Alice irkildi. "Efendim?"

"Çabuk yürüyün," dedi kadın küçümsercesine. Yürüyüş batonlarını kırmızı toprağa tekrar tekrar batırdı.

"Ben böyle iyiyim," dedi Alice. "Beni beklemenize gerek yok."

Kadın gri saçlarının ve pembeleşmiş suratının üstüne şapkasının sinek koruyucusunu geçirdi. "Rehberlerde yazanları okuyan herkes burasının," batonuyla etrafı gösterdi, "göründüğünden tehlikeli olduğunu bilir."

"Teşekkürler," dedi Alice dalgın dalgın. "Aklımdan çıkar-mam."

Yürürlerken kadın batonlarıyla dallara vuruyordu. *Pat, çat, pat, çat*. Alice her darbeye irkildi. Tek başına kalma arzusu o kadar yoğundu ki iyice sinirine dokunuyordu. *Nefes al*, dedi kendine.

Ama düşüncelerine hakim olamıyordu. Hafta sonu bir ara Twig ve Candy hayatının taşlarını sonsuza dek yerinden oynatacak gerçekleri açıklarken Dylan bir yerlerde, muhtemelen dizüstü bilgisayarının başında veya bir kâğıt ve kalemle oturmuş, onu kasti olarak susturmaya koyulmuştu. Bunu yaparken kahve de içmiş miydi? Yoksa bir bira mı açmıştı kendine? Kalbinin ortasına saplanacak ok için kelimeleri teker teker yazarken ne hissetmişti? Hayatına, bedenine, zihnine girmiş, alabileceği kadarını almıştı.

Alice'in midesine kramp girdi.

Hiç eli titremiş miydi? Bir an dahi olsa pişmanlık duymuş muydu? Nişan alırken vicdan azabı çekmiş miydi? Yaparken gözünü kırpmış mıydı yoksa gözleri açık mıydı? Ve o günden beri neredeydi? Nereye gitmişti? Sığındığı karanlık ve rutubetli bir yer mi vardı, gaz lambasının ışığında samandan altın eğirip bambaşka biri olarak yeniden ortaya çıktığı?

Alice önündeki batonlu kadına tekrar odaklandı. Patikanın kenarına çömelmişti. Sırt çantasını açmış, küçük bir kavanoz çıkarmış, içine kırmızı toprak almak için uzanıyordu.

Alice'in nefesi kesildi. "Hayır!" diye bağırdı, öne atılıp kadının elinden kavanozu fırlatarak. Kavanoz pat diye yere düştü. Birkaç turist hayretle onlara döndü. Kadın, yüzünde şaşkın bir ifade, toprağa oturmuştu. Yumruklarını sıkıan Alice tepesinde dikilmiş öfkeyle bakıyordu.

"Her şey yolunda mı?" Lulu grubun arasından ite kaka geçti.

"Hayır, hiç de değil!" Kadın ayağa kalktı.

"Alice?" diye sordu Lulu.

"Toprak almaya çalışıyordu. Gözümle gördüm," dedi Alice kavanozu gösterirken titreyerek.

Lulu onun kolunu sıktı. "Tamam," dedi, gözlerine bakarak. Kadına döndü, sonra Alice'e tekrar baktı. "Tamam mı?"

Alice başıyla onayladı.

"Hanımefendi, benimle gelerseniz size demin yapmak üzere olduğunuz şeyin neden milli park sınırları içinde maddi cezaya tabi bir suç olduğunu anlatacağım." Lulu kadını grubun önüne götürürken endişeyle kaşlarını çatmış Alice'e bakıyordu.

Alice yolun kalanında grubun arkasında sessizce yürüdü. Doğal olarak kimse onunla konuşmuyordu. Lulu ona bakıp duruyordu ki Alice yola devam etmesi için işaret etti. Birkaç kez geri dönmeyi; eve, Pip'in yanına gidip yatağa kıvrılmayı düşündü. Ama ayrılırsa daha büyük bir olay çıkarmış gibi olacaktı.

Seyir platformuna varınca gruptan uzakta bir yere oturdu. Kıpırmızı bir çember gibi açmış çiçeklere bakarken Lulu'nun sesi kulaklarına çalınıyordu. Twig'i, Candy ve June'u düşündü. Sonra annesini. Her zaman annesine dönüyordu düşünceleri. Her zaman.

Gözyaşları kuruyana kadar bekledikten sonra kalktı ve Kutu-tu Kaana'ya inen grubu takip etti.

Kratere çıkan patika güneşliydi. Çöl gelinciği denizi sıcakta pırıl pırıldı. Tepede bir kama kuyruklu kartal dolanıyordu. Çalılarda ispinozlar ötüyordu. Alice gözlerini kapayıp dinledi. Lulu'nun sesinin tırusunu. Rüzgârın ritmini. Çiçeklerle yaprakların huşırtısını. Nabız gibiydi, çok hafif bir kalp atımı.

Fermuar sesi Alice'in kırılğan dinginliğini bozuverdi. Batonlu kadın gruptan ayrılmış, sırt çantasından bir kavanoz çıkarıp çöl gelinciklerinin yanına çömelmişti. Alice seyrederken yavaşça ve kasti hareketlerle kapağını açtı, elini çiçeklere doğru uzattı.

Alice tüm ağırlığıyla üstüne atıldı, kadını çıgıllıklar içinde yere devirip çöl gelinciklerini ellerinden koparırcasına çekti.

Bir saat sonra Alice, Sarah'nun ofisinde, dirseklerini dizlerine, yüzünü ellerine gömmüş oturuyordu. Çok fazla güneşin altında kaldığı için yanmış teninin kokusunu alabiliyordu. Annesinin teninin kokusunu hatırladı: yumuşacık, tertemiz ve serin. Annesinin sesinin narinliği; bahçede eğreltiotlarıyla çiçeklerinin arasında gözlerine yerleşen ışık. June'un kokuları, viski ve nane. Nehrin ve gençken Oggi'nin yaktığı ateşlerin kokuları.

Dylan'a dair anlık görüntüler, babasıyla ilgili hatıralarına karıştı. Hiddetten bembeyaz olmuş yüzler. Dylan'ın nefesinin ekşimsi kokusu, babasının öfkesinin metalik kokusu, acıdan kıvranan bedeni, buz gibi su, saldırmak üzere kaldırılan el. Merkezdeki telsizin sesi parazitlenince Alice'e bebek ağlaması sesini hatırlattı. Kardeşini kim yetiştirmişti? İyi bir hayat yaşıyor muydu? Mutlu muydu? Onun varlığından haberdar mıydı?

"Alice."

Alice başını kaldırdı. Sarah, ofisin açık kapısında duruyordu. Bu sefer yüz ifadesi dertliydi.

Ruby arka bahçesinde ateşin başında otururken ön tarafa bir kamyonetin yanaştığını duydu. Garaj yoluna doğru baktı. Alice'in kelebekli kamyoneti ağzına kadar eşya doluydu. Ruby yaptığı kolyeye tekrar odaklandı. Tel elbise askısının ucunu ateşe tutup ininti tohumunun ortasına batırdı. Soğuduğunda tohumu kahverengi ipe geçirip ayağının dibindeki yığından bir tohum daha aldı. Alice'in kamyonetten, hemen arkasından köpeğiyle inmesini seyretti. Omuzları çökmüş, gözleri hastaydı. Tek bir darbede aşkını, geçim kaynağını ve yuvasını kaybetmiş bir kadına benziyordu.

Alice, Ruby'nin yaktığı ateşin başına geçip alevlere gözlerini dikti. Pip, Ruby'nin köpekleriyle oynamak için koşturdu. Üç uzun çölhuşu rüzgâr hızlanırken iç geçiriyordu. Ruby teli ateşe tuttu, ısınmasını bekledi ve eriyik ucunu bir başka ininti tohumuna daldırdı. Alice sessizdi. Sesi konuşabilecek kadar kuvvetlenene dek birkaç kez denemesi gerekti.

"Ruby, veda etmeye geldim."

Ruby tohumu ipe geçirip bir tane daha aldı. Rüzgâr saçlarını karıştırıyordu. Kuzeybatıdan esiyordu. *O rüzgâr seni hasta eder, demişti Ruby'nin teyzeleri hep. Batıdan esen rüzgâr hayra alamet olmaz hiç. Ruhunu hasta eder. Doğru ilacının olması gerek.*

"Geçen gün söylediğin şeyi düşünüyordum, Pinta-Pinta, ateşin senin için anlamını." Bir tohumu daha delip ipe dizdi. "Ateşin nerede yanıyor diye soracaktım sana."

"Ateşim mi?"

"Evet. Ateşinin yandığı yer. Sevdiğin insanlarla toplandığınız yer. Birlikte kendinizi sıcak hissettiğiniz. Ait olduğun yer."

Alice uzunca bir süre yanıt vermedi. Ruby ateşe bir mulga dalı daha attı.

"Bilmiyorum. Ama benim... bir kardeşim var," derken Alice'in sesi titredi. "Küçük bir kardeşim."

Ruby ininti dizdiği ipi kaldırıp uçlarını düğümledi. Ateş gibi kokan kolye pırıl pırıl ve kırmızı parlıyordu. Alice'e uzattı. Alice bakakaldı. Ruby alması için kolyeyi salladı. Alice'in avuçlarına bırakırken ininti tohumları birbirine çarptı.

“Mercan ağacı tohumları,” diye mırıldandı Alice. “Kalp ağrısının çaresi.” Gözleri kızarmıştı.

“Ailemin kadınları bunları inma için takar,” dedi Ruby. “Merasim sırasında bize güç verirler.” Alice tohumları parmaklarıyla ovalayıp burnuna götürerek is kokusunu içine çekti.

“Bir şey daha,” dedi Ruby, ayağa kalkıp içeri girdikten kısa bir süre sonra küçük, kare bir kumaş bohçayla döndü. “Çizgili naneçalısı,” dedi uzatırken. “Yastığına koy. Uyurken ruhunu iyileştirir.”

“Teşekkür ederim.” Alice bohçayı burnuna götürdü. “Benim ailemde,” dedi, “çizgili naneçalısı şifa için değildir. Vazgeçilen sevgi anlamına gelir.”

Ruby bir an yüzüne baktı. “Vazgeçilmiş. Şifa bulmuş.” Omuz silkti. “Aralarında ince bir çizgi var.” Ateşi karıştırdı. Ateş de karşılık olarak çıtırdadı. Alevler ikinci göğüne yükseldi. Sessizce oturdular.

“Sana bir şey söyleyeceğim, Pinta-Pinta,” dedi Ruby bir süre sonra. “Kendine güven. Hikâyene güven. Olduğu gibi anlatmaktan başka çaren yok.” Ateşin dumanında ellerini ovdu.

Alice ininti tohumlarıyla oynuyordu.

“Palya?” diye sordu Ruby.

“Palya,” diye yanıtladı Alice, gözlerine bakarak.

Ruby gülümsedi. Alevler Alice’in gözlerinde parlıyordu.

Kililpitjara puslu ufukta belli belirsiz bir rüya gibi kalana dek araba sürdükten sonra Alice kenara çekti. Kamyonetten inip yanında Pip’le serinleyen kırmızı kumlardan, kumul çalılarının arasından yürüdüğü sırada avucunu uzun sarı otlara değdiriyordu.

Kendini toplamak için biraz zamana ihtiyacı olduğunu söylemişti fakat işin aslı, her şeye rağmen, ayrılmanın doğru karar olup olmadığını bilmiyordu. Ona olan sevgisi tüm düşüncele-

rinin rengini değiştirmişti. Yanaklarını silerken, bir ikinci vakti Dylan'la günbatımında çıktıkları yürüyüşü hatırladı.

Diyeelim ki bir gün batı sahiline gittik, demişti Dylan ona, o ağır, içini eriten gülümsemesiyle. Diyeelim ki eşyalarımızı topladık, arabalarımıza binip yola çıktık. Ta oraya kadar gittik. Vardığımızda ne yapacağız?

Büyük bir çölhuşunun altına oturup parmaklarını birbirlerine dolamışlardı.

Alice gülümseyip hayal etmek için gözlerini kapamıştı. *Bir kulübe tutarız, tıka basa taze deniz ürünleri yeriz, kendi meyve sebze-mizi yetiştiririz ve... Tereddüt etmişti.*

Ne?

Bebek yaparız. Tuttuğu nefesini bırakmıştı. Başına buyruk, tombik bacaklı, çıplak ayaklı bebekler. Kırmızı toprak, beyaz kum ve denizle büyürler. Ona bakamıyordu.

Dylan bir parmağını çenesine koyup yüzünü kendisine çevirmişti. Gözleri ışıl ışıldı. *Tombik bacaklı. Gülümseyip onu kendine çekmişti.*

Seni hayatımın sonuna dek seveceğim, diye fısıldamıştı Alice.

Beraber geçireceğimiz hayatımızın sonuna dek, diye karşılık ver-mişti Dylan. Nefes alması için ona ihtiyaı varmış gibi büyük bir ihtiyaçla pmşt.

Pip'le kum tepeliklerinin arasında tek başına kalan Alice yüksek sesle bağırdı. Kalmalı mıydı? İşi için savaşıp Dylan'la işleri düzeltmeye çalışmalı mıydı? Bitmiş olamazdı; altın tozundan yapıştırıcısıyla o Japon sanatçı gibi tüm kırık parçalar önüne serilmişken Alice her şeyi baştan yaratabilirdi. Onu kurtarabilirdi. Sevgileri ikisini de kurtarabilirdi. Nasıl bırakıp gidebilirdi ki? Daha çok çalışıp tam onun istediği, ihtiyaç duyduğu gibi biri olur, onu daha iyi biri yapardı. Ta baştan beri onun istediği de buydu; daha iyi biri olmak. Hem nereye gidecekti ki? Gidecek bir evi yoktu. Niye kalmıyordu?

Yavaş yavaş yürüdü. Kum tepelerine çıktı, indi.

Çöl akıyla oyunlar oynuyordu. Zamanın görsel bir anlamı yoktu. Yüz yıl önce de olabilirdi pekâlâ. Güneş her gün manzarayı yeni baştan boyuyor, yıldızlar parlıyor, mevsimler dönüyordu ama zamanın geçtiğine dair bir işaret yoktu. Aşınma ve yeni oluşumlar o kadar yavaş gerçekleşiyordu ki çölde bir insan ömrü boyunca değişen tek şey insanın fiziksel görüntüsü olabilirdi. Alice'i yutuyor, önemsiz kılıyordu. Kızıl kumlarda dolanırken yüksekçe bir tepede durdu. Kratere doğru uzanan yolu gözleriyle takip ederek silüetine baktı. Zamanda geri gidebilir miydi? Her şeyi silip baştan başlayabilir miydi?

Pip onu dürttü. Alice kafasını okşamak için eğildiğinde kendi bacaklarının arkasında daha önce görmediği bereler olduğunu fark etti. Nasıl olduklarını bilmiyordu. Dylan'la atölyedeyken olmuştu muhtemelen fakat bacaklarına bir şey olduğunu hatırlamıyordu.

Midesi kasıldı; sanki yeniden dokuz yaşındaydı, annesinin denizden çınlıçplak yara bere içinde çıktığını seyrediyordu.

Japon masalını düşündü tekrar, bu sefer acımasız bir ışıktaki değerlendiriyordu: kendisi ne fırçası elinde bir sanatçı ne de altındı. Kırık parçaların ta kendisiydi, tamir oluyor ve tekrar tekrar parçalanıyordu. Onu defalarca kıran adamın ötesinde bir hayatı kavrayamayan annesi gibiydi. Güvenli bir yere ihtiyaç duyarak Thornfield'a gelmiş Çiçekler gibiydi. Onca zaman bunları görmemişti.

Vazgeçilmiş. Şifa bulmuş. Ruby omuz silkmişti. Aralarında ince bir çizgi var.

Pip Alice'in etrafında huzursuzca dolanıyor, yüzünü yalıyordu. Alice gözyaşlarını silerken June'un Pip'i ne kadar seveceğini düşündü. Harry'yi sevdiği kadar. June'un yanında Harry'yle çiçek tarlalarının arasında yürüdüğünü hatırlayınca gözleri tekrar doldu. June'un onu okula götürdüğü gün Harry osurduğunda nasıl kıkırdadıklarını. Onuncu doğum gününden önceki gece Alice yanında Harry'yle yatarken June'un karanlıkta masasına

eğilmiş, sürpriz hediyesini koyduğunu. Alice'in sürücü sınavından geldiği sabah June ile Harry'nin otoparkta onu beklediğini gördüğünü. Thronfield'daki son gecesini hatırlayınca gülümsemesi soldu; Harry artık yoktu ve Alice terk edip giderken June sarhoş sarhoş yalpalıyordu, umutsuzdu ve mahvolmuştu. Alice'in June'a dair son anısı buydu. Onu bir daha görmeyecekti.

Alice güvende olduğunu hissettirecek hiçbir yer ve hiç kimse olmadığına acı gerçeğiyle yüz yüze kaldığı anda toprağa çöktü. Endişelenen Pip ulumaya başladı.

"Bir şey yok," dedi Alice, Pip'in karnını okşayarak. "Bir şey yok." Birkaç derin nefes alıp düzgün düşünebilmek için sakinleşmeye çalıştı. En azından o gecelik nereye gideceğini kararlaştırması gerekiyordu.

Ayağa kalkıp toz toprağı üstünden silkelerken Twig ve Candy'nin gittiği sabahtan bir anı aniden aklına düştü.

Hazır olduğunda, demişti Twig, ihtiyacın olan her şey içinde.

Alice kamyonete bakarken bir şey fark etti. Yanında koşan Pip'le kum tepesinden inip torpido gözünü açtı. Zarfı alıp tepesini yırttı. Bir tomar katlı kâğıdı çeke çeke çıkardı.

Her sayfaya bakıyor, kelimelere hızla göz atıyordu.

Sayfaları tekrar ve tekrar okurken hayretle başını sallıyordu ki kelimeler gerçek gibi, hakiki gibi gelmeye başladı. Parmaklarını üstlerine dokundurdu. Gerçekten de orada, kâğıdın üstündeydiler.

"Siktir," diye fısıldadı. Sanki ona katılırmış gibi Pip havladı.

Alice zarfı tekrar torpidoya tıktı. Kontaktaki anahtarı çevirdi, kamyoneti geri vitese taktı, gaza bastı ve güneşi arkasına alarak sürmeye başladı.

Belki de kimi zaman, ileri giden yolu bulabilmek için geri gitmek mümkündü.

Lulu kum tepesine oturmuş, Aiden'in günbatımı devriyesinden dönmesini bekliyordu. Şarap yudumlayıp ılık kızıl kumda parmaklarını kıpırdattı, kollarını bacaklarına sarmıştı.

Yıldızlar parlak olsa da Lulu gece göğüne bakmıyordu. Onun yerine Alice'in geride bıraktığı ıslıl ıslıl bakır tel ışıklarına takılmıştı gözleri.

Sarah, Alice'i hemen o anda işten kovduktan sonra Lulu onu eşyalarını toplamaya eve götürmüştü. Konuşmalarına kulak misafiri olmuştu: Sarah Alice'e şanslı olduğunu, o kadar kısa süre içinde hakkındaki iki olay raporuna rağmen onca görüşmeden sonra kimsenin suç duyurusunda bulunmayacağını söylemişti. Lulu, Alice'in hayatını kolilere rasgele doldurmasına yardım ederken Alice'in ağzını bıçak açmıyordu. Frida Kahlo resmini Lulu'ya geri vermeye çalışmıştı ama Alice bakmazken Lulu resmi kamyonete koymuştu.

Nereye gittiğini sonra bana da haber verir misin?

Alice başıyla onaylamış, gözünü yoldan ayırmamıştı. Lulu'nun daha önce hiç görmediği kadar uzaktı gözleri.

Neden burada kaldın? diye sormuştu Alice. Niye ayrılmadın? Sana yaptığı onca şeyden sonra?

Lulu bir süre yanıt vermemişti. *Çünkü kendi hatam olduğunu söyledim kendime. Ancak böyle anlamlandırabiliyordum. Sanki kendi yanıtlarını işitmek istemiyormuş gibi omuzlarını kulaklarına kadar kaldırmıştı. Sonra Aiden'la tanıştım. Artık burada bir hayatımız var. Bir de, demişti, yıldızlar yüzünden. Hüzünle gülmüştü. Kendine karşı körsen önsezili olmanın ne yararı vardı ki?*

Alice'in uzaklaşmasını seyrettikten sonra içeri girmiş, kendini vazgeçirmeden önce telefonu kulağına götürmüştü. Sarah ertesi gün sabah ilk boş saatini ona ayıracağına söz vermişti. Titreyen Lulu bir şişe şarapla kadehi dosdoğru kumulun tepesine götürmüştü, Aiden'in eve dönmesini beklerken sakinleşebilmek için içmişti.

Bir süre sonra Aiden'in hizmet aracı garaj yoluna girmişti. Kadehi boş duran Lulu, doğruca şişeden bir yudum aldı.

Aiden arka kapıya geldi, botlarını fırlatarak çıkardı ve dışarı, yanına çıktı. Lulu onun sevgi dolu gülümsemesiyle sakinleşti. Abuela'nın sesi kulaklarında çınlıyordu. *Bu yüzden sana "Küçük Kurt" adını koyduk. İçgüdülerin seni yıldızlar gibi yönlendirecek her daim.*

"Selam güzellik," dedi Aiden, yanına oturarak.

Lulu onu öptü, boş kadehine biraz şarap koydu.

"Ne biçim gündü," deyip iç geçirdi Aiden, bir yudum alırken. "Alice giderken nasıldı?"

Lulu, Alice'in evinde ışıldayan ışıklara baktı. Başını salladı.

"İyi misin?" diye sordu Aiden.

Lulu kadehi alıp biraz daha şarap içti. "Olacağım," dedi, başını kaldırıp yıldızlara bakarken.

Aiden elini tuttu, başparmağıyla avucuna sıcacık daireler çizdi. Lulu sevgi ve minnetle doldu. Onca zamandır ondan gizlediği Dylan'la ilgili zehirli hikâyeyi anlatacak cesareti bulduğunda Aiden'ın onu desteklemek için elinden geleni yapacağını biliyordu. Çöl hayatını geride bırakmayı kabul edeceğine şüphesi yoktu. Tasmanya'da iş bakmaya başlamıştı bile; Aiden orada yaşamak istediğini söyler dururdu.

Lulu sesinin konuşabilecek kadar güçlenmesini bekledi.

"Sarah'yla sabah bir toplantı yapacağız. Ona bir şey söyleyeceğim ama önce sana söylemem gerekiyor."

Aiden bekleyerek ona bakıyordu.

Ötede Alice'in ışıkları, her biri gece göğünü yakan çırpınan minicik ateşler gibi titreyordu.

Alice, Agnes Bluff'a vardığında gökyüzü yıldızlarla dolmuştu. Veteriner kliniğine saptı, kamyonetten inerken motoru kapamıyordu. Kliniğin kapısında durdu. Camdaki ismine dokundu. Mektubu kapıdaki posta deliğinden içeri kaydırıp yere düşmesini seyretti; zarfın sırtı yukarı bakıyordu, üstünde elyazısıyla gönderenin adresi duruyordu.

Alice oradan uzaklaşırken onun için çizdiği çiçekleri düşün-
dü. Sarıtop. Cılız sapların üstündeki parlak sarı topçukları bir-
biri ardına teker teker çizmiş, kâğıdı onlarla doldurmuş, sadece
sağ üst köşeye anlamlarını yazmıştı.

Minnettarım.

Sevgili, bana nice dir çiçek getirdin...
... al hepsini, tıpkı benim gibi
O çiçekleri, öyle bir yere koy ki
hasretten solmasınlar.
Gözlerine de ki
korusunlar renklerini,
Ve ruhuna söyle, kökleridir içimde
kalan.

Elizabeth Barrett Browning

Yeşil kuşçiceği

Anlamı: Kalbim firar eder

Crotalaria cunninghamii | Orta ve batı eyaletler

Mulgaların yetiştiği ve kumulların olduğu bölgelerde büyüeyebilen bu çalının kalın dallarında yumuşak tüyler bulunur. Çiçeği gagasından dala tutunan bir kuşu andırır; sarımsı yeşildir ve incecik mor çizgileri vardır. Kışın ve ilkbaharda açar. Büyük arılar ve kuşlar sayesinde polenlerini yayar.

Üç uzun gün boyunca araba sürdükten sonra tozlu ve çorak manzara yeşil ve bereketli görünmeye başlamıştı. Yolculuğunun dördüncü gününün sonunda Alice otobandan çıkıp sahil boyunca devam eden dar bir yolu takip ederek çocukken terk ettiği küçük kasabaya vardı. Dört yol ağzında durup çiftçilerin traktörleriyle tangır tungur geçişini seyretti. Ana caddede yeni dükkânlar vardı: bir dövme salonu, cep telefonu mağazası, eski giysi satan bir butik ve indirimli sörf malzemeleri satan bir dükkân.

Arkasında uzanan şeker kamışı sapları hatırladığı kadar canlı yeşildi. Daha kısa görünüyorlardı ama hava hâlâ tatlı ve nemliydi. Yedi yaşındaki hâlini, şeker kamışlarının arasından koşup evinin sınırlarının ötesindeki bu yeni ve heyecan dolu dünyaya çıktığını canlandırdı gözünde. Kollarını kendine doladı. Pip sanki güven vermek ister gibi bacağına dürttü.

“İyi misiniz? Bir yeri mi arıyorsunuz?” diye seslendi dostane bir ses. Alice dönünce, kalçasına küçük çocuğunu dayamış genç bir kadın gördü.

“Yok hayır. Teşekkürler,” dedi Alice.

Kadın gülümsedi, ufak çocuk Pip'e bakıp ses çıkarıyordu. Trafik ışığına vardıklarında kadın yaya düğmesine basmak için çocuğunu yere indirdi.

"Pardon," diye seslendi Alice, yanıtını zaten bildiği soruyu gerginlikten de olsa sorma ihtiyacı hissederek. "Yolun karşısındaki bina hâlâ kütüphane mi?"

"Evet, öyle." Işık yeşile dönünce kadın ve çocuk ona el salladı.

Sally Morgan seneler içinde Alice Hart'ı tekrar göreceği günü gözünde bin farklı şekilde canlandırmıştı. Sıradan bir salı günü ikindi vakti, bu kadar basit olacağını hiç beklememişti.

Okul bitmişti, kütüphane doluydu ve Sally çocuk kitaplarının arasında raflara kitapları yerleştiriyordu. Her nedense bir anda sırtı ürperdi.

Yavaşça doğruldu. Yırtık pırtık bir geceliğin altından görünen eski püskü minik sandaletleri hatırladı; kitapların üstüne dökülen karman çorman saçları; yanağındaki gamzeyi; alev alev yanan yeşil gözleri; koyu renk saçlarının hastane yatağının kenarından sarkmasını; ciğerlerinin nefes almasına yardım eden suni teneffüs cihazının yükselip alçalırken çıtırdayıp vızıldamasını; gencecik sıska yüzündeki çıkık elmacıkkemiklerini; solgun gözkapaklarındaki incecik mor damarları.

Sally rafların arasında temkinle yürüdü. Sıradışı bir şey yoktu. Her zamankinden farklı bir şey. *Herhalde yorulдум*, dedi kendine. Yorulduğunda geçmişe karşı daha hassas oluyordu hep. Yine de kütüphaneyi dolanmadan edemedi.

İnsanlar rafların arasında geziniyordu. Çocuklu ebeveynler. Bir araya gelip kitapların tepesinde kıkırdayan liseliler.

Normalden farklı bir şey yoktu. Her günkünden farklı bir şey. Nabzı yavaşlamaya başladı.

Aptalca umutları yüzünden kendini azarlayan Sally rafların

arasından masasına doğru yürürken ortaya bırakılmış kitapları topladı. Hayal kırıklığından yanakları yanıyordu.

Akşamüstü ışığı vitraylı pencerelerden içeri doluyordu. Sally masaya giderken Küçük Denizkızı'nın kuyruğundan gözlerine masmavi bir ışık vurdu. Yansımaya karşı elini siper ederken yana doğru bir adım attı. Tekrar başını kaldırdığında o sevdiği küçük kızı tam önünde üstü başı darmadağınık kadının yüzünde gördü. Taşıdığı kitaplar yere düştü.

Yirmi yıl boyunca Sally, Alice Hart'ın, bir yıldız gibi hayatına tekrardan düşeceği âna hasret duymuştu.

Ve şimdi karşısında duruyordu.

Alice kasaba yollarında Sally'nin arabasını takip ederken kütüphanede yaşanan sahneyi hâlâ aklı almıyordu. Sally onu gördüğü an sanki gözleri odağını kaybetmiş, onu değil de arkasında bir yere bakıyormuş gibi görünmüştü fakat hemen ardından Alice'e sıkı sıkı sarılmış, bir sağa bir sola sallana sallana ismini tekrar edip durmuştu. Alice hareketsiz durmuş, Sally'nin gül kokan parfümünün anısı tüm duyularını işgal ederken ne yapması gerektiğini bilememişti.

"Bir bakayım sana," demişti Sally burnunu çekip yanaklarını silerken. "Ne güzel bir kadın olmuştun."

Alice'in bu beklenmedik sevinçten yüzü kızarmıştı.

"Şu bir türlü içemediğimiz çayı içelim mi? Onca yıl sonra," dedi Sally, ıslıl ıslıl gözlerle.

Alice utangaç bir şekilde başıyla onayladı.

"Millet, üzgünüm ama bugün kütüphaneyi erken kapatıyoruz," dedi seslendi Sally ortaya. Etrafta kimse kalmadığından emin olduktan sonra Alice'i otoparka götürdü. "Beni takip et, Alice, canım."

Alice okyanusa bakan bir tepedeki kır evinin önünde duran Sally'nin arabasının yanına çekti. Evi boylu boyunca çevreleyen

ahşap verandayı kokulu hintzakkumu sarmıştı. Tepeden sarkan rüzgâr çanları denizkabuğu, denizden toplanmış buğulu cam ve sürüklenip gelmiş tahta parçalarından yapılmıştı. Bahçede flamingo grevilyalar açmıştı. Mimosanın altındaki otların arasında tavuklar eşeleniyordu.

“Ne güzel,” diye mırıldandı Alice.

“İçeri gel,” diye seslendi Sally, el sallayarak. “Şu senin ufak köpeğe içecek bir şeyler verelim.”

Alice ayağının dibinde Pip’le mutfak masasına oturdu. Sally çay yaptı, dolaptan meyveli kek çıkarıp kestikten sonra üstüne krema sürdü. Dışarıda okyanus gürlüyordu. Sally bir sandalye çekip oturdu, tepeleme dolu tabakla dumanı tüten çay bardağını Alice’e doğru itti.

“Bir şeyler ye,” dedi ısrarcı bir sesle.

Alice Sally’nin yanında hissettiği rahatlığa hiç hazırlıklı değildi. Yirmi yıl önce sadece bir ikindi vakti görüşmüşlerdi fakat şimdi buradaydı, Sally’nin evine, sanki uzun zamandır kayıp bir aile bireyi gibi davet edilmişti.

Meyveli kekten bir ısırık aldı. Sally de kek yiyip çay içerken dikkatle Alice’e bakıyordu. Candan bir sessizlik içinde oturdu- lar. Okyanusun sesi, sanki evi yutacak kadar yakındaydı. Hatı- ralar Alice’i girdap gibi kendine çekiyordu. Gözleri kararmaya başladı. Başı giderek daha fazla dönerken düşmemek için masa- ya tutundu.

“Alice?” dedi Sally, endişeyle.

Alice konuşmaya çalıştı fakat ancak inleyebildi. Sally kolları- nı Alice’e dolayıp sırtını sıvazladı.

“Ah, tatlı kızım benim. Sakin ol. Derin nefesler al.”

Alice okyanusa bakarak derin derin nefes aldı, gümüşü dalga- ların mavimsi yeşil kıyıya vurmasını seyretti. *Çöl, denizin eski bir rüyası.* Sesi ta içinde çınılıyordu. *Ngayuku Pinta-Pinta.* Alice kışın yaktıkları ateşin etrafında çıplak ayakla dans ederken, gözleri üs- tünden ayrılmıyor, alevlerin çevresinde dönüp durmasını seyredi- yor, onu kana kana içiyordu. *Ngayuku Pinta-Pinta. Benim kelebeğim.*

“Derin derin nefes al, Alice. Sesimi duy. Sesime odaklan.” Sally onu tutarken, hatıraları canlandı. *Sesimi duy. Alevlerden okyanus. Uyuyan Güzel. Tutuşan tüyler. Pır, pır, pır; yukarı, yukarı, uzaklara.*

Alice tişörtünü kavrayarak Sally’ye tutunurken, kendini bir yere bağlamazsa paramparça olacağından, uçuşunun kenarından, dünyanın kenarından düşeceğinden korktu ansızın.

Alacakaranlık. Alice kanepede uzanırken Sally patatesli pırasa çorbası yapıyor, güneşin bulutları boyamayı bırakıp fırçasını yıldızlara teslim edişini seyrediyordu.

Konuşmadan yediler, aralarındaki sessizlik çatal bıçak sesleri, rüzgâr çanlarının melodisi, dalgalar, tavukların ötmeleri ve Pip’in ara sıra esneme sesiyle doluyordu.

“Kalacak bir yere ihtiyacın olacak,” dedi Sally, elini peçeteye silerken.

Alice ekmekten bir parça koparıp çorbasının dibini sıyırdı. Yerken başını salladı.

“Burada çok boş yer var,” dedi Sally. “Boş oda senin olabilir. Sabah ışığını karşıdan alır, bahçeyle denizi de görüyor.” Çorba kaşığıyla oyalanıyordu. “Yatağın hazır.”

“Ama ben...”

Sally uzanıp bir elini Alice’in elinin üstüne koydu. Alice’in koluna bir sıcaklık yayıldı.

“Teşekkürler Sally.”

Sally önemli değil dercesine bardağını kaldırdı. “Asıl sana teşekkürler,” dedi, gözleri dolarken.

Alice de bardağını kaldırdı.

“Sana da,” diye yanıt verdi.

Masayı topladıktan sonra Sally Alice'e odasını gösterdi. Yumuşacık havlular ve kabank yastıklar verdi.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" Pip'in kafasını okşadı. Alice başını salladı.

"İyi geceler o zaman," dedi Sally, Alice'e sarılarak.

"İyi geceler."

Alice ışığı kapatıp perdeleri açık bıraktı. Ay ışığı pencerelerden içeri doluyordu. Okyanus manzarası karşısında olabildiğine uzanıyordu. Yatağa uzanıp Pip'i de yanına çekti, gözyaşları akarken sıkı sıkı sarıldı.

Sabah olduğunda Sally kalkmadan önce mutfağa indi, kahve yaptı ve fincanıyla bahçeye çıktı. Yalnız kaldığı için mutluydu. Açık mavi gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Deniz pırlıl pırlıldı. Pip kuyruğunu kovalıyordu. Çiçek açmış maymunelmalarının tepesinde arılar vızıldıyordu. Alice gülümsedi. Esneyip gözlerini ovdu. Bölük pörçük uyumuştı; okyanus ve hatıraları çok gürültücüydü. Sally'nin bahçesinde kahvesini yudumlayarak dolanırken grevilyalara hayranlıkla baktı, tavuklarla konuştu. Güneşin sıcaklığı omuzlarındaki düğümleri çözerken evin kenarındaki saksılı tropik bitkilerden yemyeşil yolu fark etti: devetabanı, cennetkuşu, agave, staghorn ve eğreltiotları.

Hayretle doldu; bu bahçeye o kadar özenle, etrafındaki vahşi güzellikle öyle tezat oluşturacak bir titizlikle bakılmıştı ki. Görkemli yeşillerin birbirine karışması. Çeşit çeşit parlak yapraklar. Ama yürümeye devam ederken hayranlığı yok olmaya yüz tuttu. Kahve fincanının kulpuna sıkı sıkı yapıştı. Bazı saksılardaki topraklara rengi solmuş plastik oyuncaklar daldırılmıştı: el sallayan bir denizkızı, bir denizkabuğu, gülümseyen bir yunus, bir denizyıldızı. Alice donakaldı.

Bahçenin ortasında insan boyunda ahşap bir heykel vardı. Genç bir kız bir çiçek uzatıyordu. Alice'in daha önce gördüğü bir heykel.

"Alice."

Kalbi güm güm atarak arkasına döndü. Sally yüzünde uyku ve hüzünden çizgilerle yolun başında duruyordu.

"Bunun burada ne işi var?" diye sordu Alice yüksek sesle, elleri zangır zangır titreyerek ahşap heykeli gösterirken. "Neden babamın heykellerinden biri sende?"

Sally bir adım geri attı. "İçeri gel."

Alice karşılık vermedi.

"Gel, içeri girelim, Alice. Kahve yapayım. Oturup konuşalım."

İçeri girince Sally kanepenin önündeki sehpa ya taze kahve dolu bir demlik koydu. Oturmasını işaret edince Alice ona uydu.

Sally ne dese bilemiyormuş gibi güldü. "Yıllardır seninle bu konuşmayı yapabilmek için fırsatım olsun diye dua ediyordum, şimdi de dilim tutuldu." Ellerini ovuşturdu. "Açıkçası nereden başlayacağımı bilmiyorum. Şöyle yapalım, sen bana soru sor, Alice, ne öğrenmek istiyorsan sor, öyle devam edelim."

Alice sesini kontrol altında tutmaya çalışarak öne eğildi. "Neden bahçende babamın heykellerinden birinin olduğunu anlatarak başlayabilirsin," dedi. "Ya da neden annemin benimle kardeşimin vasilliğini sana bıraktığını anlatarak başla." Twig'in verdiği kalın zarfı açtığından beri içinde taşıdığı soru ağzından çıkıvermişti.

Sally'nin suratı sarardı. "Vay canına," dedi. "Tamam."

Alice bacağına sabırsızca sallarken, annesinin vasiyetindeki kelimeler aklında dönüp duruyordu. *Ben, Agnes Hart, June Hart çocuklarımı yetiştiremeyecek durumda olduğu takdirde çocuklarımın velayetini Sally Morgan'a bırakıyorum.*

"Onu tanıyor muydun? Annemi," dedi Alice sertçe.

"Hayır," dedi Sally. "Hayır Alice. Tanımıyordum. Doğru dürüst tanıyıyordum. Bir iki kez kasabada görmüştüm o kadar."

Alice başını iki yana salladı. "Hiç mantıklı değil. Neden bizi sana bıraksın ki?"

"Onu tanı mıyordum ama o beni tanıyordu Alice," dedi Sally. "Beni tanıyan oydu."

"Bu ne demek, hiçbir fikrim yok," dedi Alice. Sanki göğüs kafesi fazlasıyla darmış gibi kalbi sıkış ıyordu.

"Ben daha gençken," dedi Sally yavaş yavaş, "birine âşık oldum. Âşık olmamam gereken birine." Başını salladı. "On sekiz yaş ındaydım. Hiç erkek arkadaş ım olmamış tı. Babanı sağda solda görüyordum. Kasabaya yeni gelen bir şeker kamış ı çiftçisiydi. Sessiz, çalışkan, kaşları çatık bir adamdı. Kendi hâlinde biriydi. Onda kendimce bir şeyler gördüm herhalde." Duraksadı. "Uzunca bir süre uzaktan izledim. Kimse hakkında bir şey bilmiyordu. Alyans takmıyordu. Tek gecelik bir şeydi. Tek. Kız arkadaş larla bardaydık, zencefilli biralarla çakırkeyif olunca biraz cesaret buldum. Barda doğ ruca yanına gidip ona bir içki ısmarlamayı teklif ettim... iki ay sonra hamile olduğumu anladım."

Alice ona bakakalmış tı. "Bu ne zaman oldu?"

"Sen doğduktan bir sene sonra, tam..."

"Olamaz," diye araya girdi Alice. "Bu doğru olamaz."

Sally ağırbaşlı bir tavırla başını salladı. "Ne yazık ki doğru."

"Olamaz," dedi Alice tekrar. Annesinin hikâyelerinde bir kız kardeş hiç olmamış tı. Annesi Sally'yi tanıyor olamazdı.

Sally gözleri ağırlaşmış, bekliyordu.

Alice'in aklı almıyordu. "Babamdan çocuğun mu var?"

"Vardı," diye mırıldandı sally. "Çocuğum vardı." Elllerine baktı. "Gillian beş yaş ında öldü. Lösemiden."

Alice konuşamıyordu.

"Gillian doğduğunda sırf bilsin diye Clem'e söyledim ama ondan hiçbir şey istemediğimi de açıkça belirttim. Yine de çocuk sevgisi insanı değiştirir. Onu benimseyeceğ ini düşünmekten bir türlü vazgeçemedim. Öldüğ ü gece, kulağ a korkunç geldiğ ini biliyorum ama saçından bir tutamı, en sevdiğ i kurdeleyle tutturup ona gönderdim. Hayattayken Clem'in onunla hiçbir alakası ol-

masa da ona ait bir şeyi olsun istedim. Açıkçası mahvolmuştum. Çok kızgındım. Onu incitmek, canını acıtmak, öldüğü zaman hayatını nasıl görmezden geldiğini hatırlatmak istedim.”

Alice babasının atölyesinde çekmeceyi açınca bulduğu Thornfield fotoğrafı ve soluk bir kurdeleyle tutturulmuş saç tutamını hatırlayınca burnuna gazyağı kokusu doldu. Gillian’ın saçı. Kız kardeşinin saçı.

“Cenazeden eve döndüğümde kapımda Gilly’nin heykeli vardı,” dedi Sally.

Alice’in hatıralarında gaz lambası June ile genç bir kızın heykellerini titreşerek aydınlatıyordu. Alice o kızın yanlışıyla kendisi olduğunu sanmıştı.

“Annen cenazeye geldi.”

Alice hızla Sally’ye baktı.

“Onu en arkada gördüm,” dedi Sally. “Törenden sonra aradım ama bulamadım. Mezarın başına Gilly için bıraktığı saksılı bitkiye senin isminle bir kart bırakmıştı.”

Alice inledi, elleriyle yüzünü kaparken annesinin ta kasabaya kadar gidip cenazeye katıldıktan sonra babası öğrenmeden eve dönmesi için nelere katlanması gerektiğini düşünüyordu. Böylesi bir ihaneti öğrenmesine rağmen yine de Sally’ye karşı şefkat duyabilmesini. Alice’in kız kardeşini asla göremeyeceğini bilerek taşıdığı acıyı. Sally’nin iyiliğine güvenini; çocuklarının velayetini bırakacak kadar çaresiz kalışını. Böyle bir vasiyet hazırlayabilecek kadar büyük bir korkuya kapıldığını.

“Ne bitkisi?”

“Nasıl?”

“Annem mezara ne bitkisi bırakmıştı?”

Sally açık pencereye gidip uzanarak çiçek açan çalıdan şeftali rengi bir çiçek koparıp Alice’e uzattı.

“Kıyı hibiskusu,” dedi Alice yumuşacık bir sesle, annesinin çocukken ona yaptığı çiçek tacını hatırlayarak. Thornfield Sözlüğü’ndeki anlamı aklına geldi. *Sevgi bizi ebediyette bağlar.*

“Bir yıl sonra kütüphaneye geldin,” diye devam etti Sally.

“Seni hemen tanıdım. Clem ve Agnes’in kızı olduğunu biliyordum. Gilly’nin ablası. Yangından sonra sana göz kulak olmaya karar verdim.”

“Göz kulak mı?”

“Hastanedeydim.” Sally’nin sesi neredeyse duyulmayacak kadar kısıktı. “Sen komadayken yanında oturdum. Sana masallar okudum.”

Sesimi duy Alice, ben buradayım.

“Bir kutu kitap gönderdim...” Sally devam edemedi.

June’un hediye ettiği söylenen çocukluk kitapları.

“June’un geldiğini öğrenene kadar yanından ayrılmadım. Sen onunla gidince hemşiren beni arayıp erkek kardeşinin hayatta kaldığını ama June’un onu almadığını haber verdi. Sonra Agnes’in vasiyetiyle ilgili bir avukat aradı... ama John’a senin nerede olduğunu buldurdum. Güvende olduğunu bilmem gerekiyordu. Thornfield’da olduğunu öğrenince June’un isteğini kabul etmeye, her şeyi kabullenmeye zorladım kendimi.”

Alice ona boş gözlerle bakıyordu. “Ne isteği?” diye sordu.

Sally onun yüzünü inceledi. “Ah, Alice,” dedi bir süre sonra.

“Ne isteği, Sally?”

“June senin ne benimle ne erkek kardeşinle hiçbir şekilde iletişim kurmanı istemediğini belirtmişti.”

“Nasıl belirtti?”

Sally’nin beti benzi attı. “Mektup yolladım, Alice. Bir sürü mektup. Kardeşin büyürken fotoğraflarını çektim, mektuplarla gönderdim. Seninle iletişim kurmak istiyordum ama hiç cevap alamadım. June resmi olarak senin velin olduğu için ona baskı da yapamıyordum. Hiçbir yetkim yoktu. Tek yapabildiğim daha fazla acıya sebep olmamaktı. Özellikle de senin ve kardeşin için.”

Alice bıkkınlıkla iç çekti. Biraz hava alabilmek için kalkıp pencereye gitti. Alnını serin cama dayadı.

Bir süre sonra Sally boğazını temizledi. “Kardeşin evlatlık edinildiğini bilerek büyüdü. Onu başka türlü yetiştirmem mümkün değildi,” dedi kısık sesle. “Seni başından beri biliyor.”

Alice döndü.

“Yakında yirmisine basacak. Çok nazik biri. Kız arkadaşıyla bir eve taşındı daha yeni, bahçe düzenlemecisi. Bahçeyle uğraşırken o kadar mutlu oluyor ki.”

Alice kanepeye yığıldı. “Adı ne?” diye fısıldadı.

“Adını Charlie koydum,” dedi Sally, o sabah ilk kez gülümseyerek.

Fırçakuyruk

Anlamı: **Kanımdan canımdan***Ptilotus* | İç bölgeler

Tjulpun-tjulpunpa (Pit.) yoğun beyaz tüylerle kaplı mor çiçekleri olan kısa boylu bir çalıdır. Yapraklarındaki yıldız şeklindeki sık tüycükler su kaybını azaltır. Eskiden kadınlar tarafından yumuşak tüylü çiçekleri, bebeklerin taşındığı ahşap beşiklerin kenarlarında kullanılırdı.

Alice bisikletle kendini olabildiğince zorlayarak tepeye tırmanıyordu. Madalyonu sağa sola sallanıyor, derin derin nefes alıp verirken göğsüne çarpıyordu. Kasabaya arabayla gitmediği için kendine lanet okuyordu; o akşamki yemek için gerekenlerle ağzına kadar dolu sırt çantası omuzlarına batıyordu. Ama egzersiz işe yarıyordu. Sally akşam yemeğini ayarladığından beri tüm bedenini ele geçirmiş gerginliği sakinleştirmesi gerekiyordu. Bu sabah temizlediği, Sally'nin garajındaki örümcek ağı bağlamış bisiklete binmeye karar vermişti. Kasabaya doğru pedal çevirirken deniz pırl pırl bir turkuazdı. İyiye işaret olarak yorumlamıştı.

Eve dönerken menüyü tekrar aklından geçirdi. Salsa ve guacomole soslu Asyalevrekli taco; dışı çıtır çıtır, içi yumuşacık Anzak bisküvisi. Diğer her şeyi Sally ayarlamıştı. Alice ve Charlie'yi yavaş yavaş tanıştırmaya kararlıydı.

Alice geldikten sonraki haftalarda kendini evinde hissetsin diye uğraşmıştı. Kitaplarını yerleştirmesine yardım etmiş, Lulu'nun verdiği Frida Kahlo resmini asmıştı. Ağladığında yanın-

da durmuştu. Agnes ve Clem'in cenaze masraflarını June'un karşıladığını açıklamış, iki cenazeye de katıldığını söylemişti. Alice'i, büyüdüğü evin olduğu yere götürmüştü; artık şekerka-mışlarıyla denizin arasında kalmış küçük ve ıssız bir koy değildi. Deniz kenarına bir bar ve hostel açılmış, bronzlaşmış gezginlerle dolmuştu. Annesinin bahçesi yok olmuştu. Alice arabadan inme-yi başaramamıştı. Sally'nin evine döndüklerinde sahile koşmuş, derin bir nefes almış ve denize karşı çığlıklar atmıştı. Çiçek tarla-sı ile çöle dair hikâyeler anlatırken Sally dinlemişti. Gillian öldü-ğünde gittiği yas danışmanına götürmüştü onu. Alice her hafta onunla görüşürken, Dylan e-posta göndermeye başladıktan son-ra haftada iki gitmeye başlamıştı. Kilipitjara'dan ayrıldıktan bir ay sonra hesabını ilk kez kontrol ettiğinde e-postalar onu bekli-yordu. Bir düzineden fazla e-posta; binlerce ama binlerce kelime. Hüzün dolu, özür dilercesine başlamıştı. Ama cevap alamadıkça öfkelenmişti. *Okuma*, demişti Sally. *Ancak zararı dokunur sana*. İki-si de her kelimeyi okuduğunu biliyordu. Tekrar tekrar. Sally her yeni e-posta geldiğinde, anlıyordu. Alice'e olabildiğince mesafe tanıyordu. Meyveli kek pişiriyordu. Her seferinde okyanus kı-yısında yürümeye vakti oluyordu ama istemediği takdirde onu konuşmaya zorlamıyordu. Sally'nin nezaketi, keskin önsezile-ri... sanki yıllardır Alice'in ona dönmesine hazırlanmış gibiydi.

Süpermarketten alacaklarını aldıktan sonra Alice postaneye, Lulu'nun son gönderdiği mektuba yazdığı cevabı yollamaya gitmişti. *Yağmurlu, yemyeşil ve puslu bir rüya gibi burası, yazmıştı Lulu. Bir odun sobası aldık, bir keçi, bir eşek (Aiden'ın ona Frida adını taktığını öğrenince bayılacağını biliyorum), iki sağmal inek, altı tane de tavuk. Lütfen gelip bizi ziyaret et. Ateş Koyu'na yürürüz beraber. Alice zarfa pul yapıştırırken Lulu'ya gönderdiği kelimeleri düşünüp gülümsedi. Sizi ziyaret etmeyi çok isterim.*

Eve dönerken Alice kütüphaneye de uğramıştı. Antreden geçmek hâlâ zamanda yolculuk gibi hissettiriyor; küçük bir kız-ken, Sally'nin, dünyasına ışık tuttuğu ilk âna dönüyordu.

"Mektubun var," dedi Sally neşeyle, Alice içeri girince.

Mektup Alice'in tanımadığı bir elyazısıyla yazılmıştı. Damga Agnes Bluff'ta vurulmuştu. Bir an Alice nefes alamadı. Dylan onu bulmuş muydu? Ama yok. Bulmuş olamazdı. Nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu, sadece e-posta hesabını biliyordu. Parmağını yapışkanın altına kaydırıp zarfı yırttı. İçinde bir kart vardı.

Umarım iyisindir, Alice.

Cesaretin şerefine. Ve kalbin, elbette.

Bir de, geleceğe ve beraberinde getireceği her şeye.

Moss.

Alice zarfı salladı; bir paket çöl gelinciği tohumu avucuna düştü.

"Büyüye benziyor," dedi Sally.

Alice ona gülümsedi. "Öyle." Tohum paketini avucunun içinde tutarak tohumların tek tek şekillerini hissederken ne renk açacaklarını hayal etti. *Geleceğe.*

"İyi misin? Akşam yemeğiyle ilgili gergin misin?"

Alice yutkundu. "İyiyim. Gerginim. Biraz midem bulanıyor hatta." İç geçirdi. "Ama Kililpitjara'dan ayrıldığımdan beri onunla tanışmayı düşünüyordum. O yüzden..."

"Harika olacak." Sally kalkıp Alice'e sarıldı. "Eve mi gidiyorsun şimdi?"

"Bir yere daha uğrayacağım," dedi Alice.

Bisiklet pedallarına abanarak ciğerleri yana yana eve doğru son tepeye tırmandı. Annesiyle babasının mezar taşları aklından çıkmıyordu. Dişlerini sıkıp pedal çevire çevire tepeye vardı. Esintinin terli tenini serinletmesi ve gökyüzüyle denize bakabilmek için durdu. Ne kadar engindi ikisi de. Gözüyle siyah kurdele gibi uzanan yolu takip ederek şeker kamışlarından başlayıp tepeye

tırmandığını, oradan da Sally'nin evine saptığını gördü. Kardeşinin bir süre sonra geleceği yol buydu.

Seleye oturdu. Denize bir an daha baktıktan sonra ayağını kaldırdı ve tepeden aşağı, önünde uzanan dinginliğe doğru yol aldı.

İşten sonra Sally son anda bir yere uğradı. En sevdiği beyaz gövdeli okalıptüsün yanına arabasını park etti. Çankuşları dallarda şakıyordu. Boş sokaktan karşıya geçip süslü mezarlık kapılarından geçti. Okalıptüs dizili yolun ilerisinde kanatları açık melek heykelini geçtikten sonra tepeden tırnağa açmış begonvilli yola saptı. Tam karşıdaki kâğıtkabuk ağacının gölgesine varınca omuzlarının çökmesine izin verdi.

Sırtı dik, saçları denizden esen meltemle arkaya savrulurken John ve Gilly'nin yanında oturdu. Parmak uçlarıyla John'un ismine dokundu. Gilly'nin ismini taşıyan soğuk mermeri öptü. Bir süre orada kalıp kuşların cıvıltılarını, ağaçların hışırtılarını dinledi. Bir çim fıskiyesinin püskürttüğü su. Bir yerlerde bir çim biçme makinesi. Hava kararmaya başlarken saatine baktı.

Arabasına dönerken durdu, sanki bir şey mezarlığın kuzey bölümüne bakması için dürtmüştü. Yıllar geçmişti. Döndü, aralarından geçtiği mezar taşlarına bakıyordu.

Clem ve Agnes'in mezarlarını görünce Sally şaşırdı. Birisi buraya gelmişti. Clem'in mezarı bir yerden sökülüp tekrar yapıştırılmış çıkartmalarla doluydu. Yaklaşırken Sally turkuaz boya bulaşmış kelebekleri gördü. Alice kamyonet kapılarından sökmüş olmalıydı. Göğsü pişmanlıkla sıkışıyordu. Rüzgâra döndü, o masum, Clem Hart'a sırlıslık âşık on sekiz yaşındaki hâline dönene kadar esip yılları götürmesine izin verdi.

Tanıştıkları gece, plastik papatyalı küpelerini takmıştı. Ona ilk söylediği, *Bizim oralarda, "kendimi sana adıyorum," anlamına gelirler*, olmuştu. Clem elini tuttuğunda, o daha da sıkı tutmuş, yanından uzaklaşmamıştı. Barın tuğla duvarına dayanarak

sevişmişlerdi. Sally sırtındaki sıyrıkların iyileşmesini istememişti; her biri onun hayal olmadığına kanıtıydı. Ama bir sonraki karşılaşmalarında Clem ona, sanki dumandan farksızmış, sanki orada değilmiş gibi bakmıştı.

Aradan çok zaman geçmeden Sally'nin babası şehirden kasabaya tayin edilmiş polis memuru John Morgan'ı akşam yemeğine çağırmıştı. Sally onun sıcak elini sıkıp gözlerindeki iyiliği gördüğünde, cevabının o olduğunu anlamıştı. Fırtınalı bir flört döneminden sonra evlenmişlerdi, Sally'nin karnı belli olmaya başladığında tek bir dedikodu fısıltısı duyulmamıştı. İnsanlar onlar için çok seviniyordu. Sally kendini yalanına o kadar kaptırmıştı ki, bebeğinin gözlerinin John'a çekmesini ve onun gibi sakin olmasını dilediğini bile söylemişti. Bir zamanlar kasabadaki bir çiftçiden hoşlandığı hikâyesini John'dan saklamasa da Gilly öldüğünde ve John'un kalbinin kırıldığını gördüğünde Clem Hart'ın, John'a asla söylemeyeceği bir sır olduğunu anlamıştı.

Sally gözlerini açtı ve Agnes'in mezarına döndü. Mezar taşı sevgiyle dizilmiş tarla sarmaşığı, limonmersini ve kanguru pençeleriyle kaplıydı. Alice'in orada oturup annesine çiçeklerden bir mabet inşa ettiğini hayal etti.

Biraz zaman geçti. Sally boğazını temizledi. "Agnes," dedi. "O geldi. Evine döndü ve çok güzel bir kadın." Düşmüş bir okaliptüs yaprağına uzanıp parçalara ayırdı. "O güvende. İkisi de güvende. Ve harika insanlar. Ah Tanrım, Agnes, öyle harikalar ki."

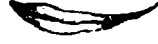
Yukarıda bir yerlerden, okaliptüse saklanmış bir saksağan ötmeye başladı.

"Onlara göz kulak olacağım." Sally'nin sesi güçlendi. "Söz veriyorum."

Cep telefonunun cırlak melodisi araya girdi. El çantasını karıştırdı, telaşla bulmaya çalıştı.

"Merhaba Charlie," dedi.

Ayağa kalktı, avucunu Agnes'in mezar taşına bastırdı, bir dakika daha durduktan sonra, oğlunun tatlı sesini dinleyerek arkasını dönüp gitti.

Charlie sarsak nefesler alarak, büyüdüğü evin ön merdivenlerinden çıktı.

Çok güzel olacak, demişti Cassie onu veda etmek için öperken. Hep istediğin bir şey. Söz konusu olan ailen, Charlie. Korkma.

Elindeki çiçek demetini biraz daha sıkı tuttu. Annesi arayıp akşam yemeği için sözleştikten sonra onu Google'da aratmıştı. Yine. *Alice Hart. Çiçek Dili Uzmanı. Yabanıl çiçeklerin açtığı Thornfield Çiftliği.* Thornfield'da *mutluluğun dönüşü* anlamına geldiğini okuduktan sonra annesine telopea almıştı.

Verandada durup denizin, rüzgâr çanlarının, gıdaklayan tavukların, sarhoş gibi vızıldayan arıların ve mutfakta konuşan annesinin tanıdık sesini dinledi. Bu sesler hayatının fon müziği idi. Sonra yeni bir ses eklendi; bir köpek havlaması.

"Pip!" Kahkahayla dolu, tanımadığı ses ona doğru geldi.

Yutkundu. Terli ellerindeki çiçekleri bir daha düzeltti.

Kadının gölgesi önündeki koridora vurdu. Charlie sineklikli kapıyı açtı. Omuzlarını gevşetti. Gözleri doldu. Ablası. Buradaydı.

Ateştopu ağacı

Anlamı: **Kaderimin rengi**

Stenocarpus sinatus | Queensland ve Yeni Güney Galler

*Parlak kırmızı ve turuncu çiçekleri yaz
aylarından sonbahara kadar muhteşem bir
görüntü sunar. Açılmadan önce bir tekerleğin
tellerine benzeyen simetrik çiçekleri, ateş
topuna benzediği için bu ismi almıştır.*

Alice bir demet ateş çiçeğiyle eve geldiğinde akşamüstü olmuştu.

Pip'i selamladıktan sonra odasına gidip ihtiyacı olan defterleri ve kâğıtları aldı. Ruby'nin ona verdiği ininti kolyesini boynuna bağlarken tohumların isli kokusunu içine çekti. Cebine bir kalem, bir kutu kibrit ve bir ip yumağı sıkıştırdı. Her şeyi kucaklayıp evden verandaya taşıdı. Merdivenden bahçeye inerken Pip ayağının dibindeydi. Son bir haftadır ateş yakmak için çer çöp topladığı yerde beraber oturdular. Alice eşyalarını dizerken Pip onun kolunu yaladı.

Alice dinginliğe bıraktı kendini. Sonbahar güneşi tenini ısıttı; deniz kristal mavi bir kor gibi parlıyordu. İlk senelerini atlatmış çöl gelinciklerinin olduğu köşeye baktı. *Köklendirmesi tam bir derttir*, diyordu Moss'a yazdığı son e-postada, *ama seninkiler bana hiç sorun çıkarmadı*. Moss verdiği cevapta yılın sonuna doğru bir konferans için sahil tarafına geleceğini söylemişti. *Seni de ziyaret etsem, çok uzakta mısın?* Cevap yazarken Alice gülümseyip duruyordu.

Kuzeydoğudan esen meltem, rüzgâr çanlarını şingırdattı. Alice saatine baktı. Sally birazdan eve dönecekti, pazartesi gün-

kü uçuşundan önce de Charlie ile Cassie hafta sonu kalmaya gelecekti. Agnes'in kökenlerinin izini bulduğu Kopenhag'da kazandığı üç aylık yazarlık programına gitmeden önce son bir kutlama yapacaklardı. Kabul e-postası geldiğinde ilk Charlie'ye söylemişti. *Küçük Denizkızı'nın hakikisini göreceksin*, demişti Charlie. *Benden de selam söyle.*

Alice erkek kardeşiyle tanıştığından bu yana onsuz bir hayat hayal edemiyordu. Sally'nin evindeki ilk akşam yemeklerinde karşılıklı oturmuş, birbirlerinin yüzüne bakıp tuhaf kahkahalar patlatmışlar, arada bir de gözleri dolmuştu. O günden beri haftada iki kere bir araya geliyor, iki haftada bir de yeni hayatlarını anlayabilmek için bir danışmanla görüşüyorlardı. Alice, Charlie'yi hostele götürmüş, ailesiyle yaşadığı yeri göstermişti. O eski kumsalda yürüyüp kuma uzanmışlardı ve bulutların değişmesini izlerken Alice annelerinin hikâyelerini anlatmıştı. Bahçeyi ne kadar sevdiğinden bahsedince Charlie onu iş yaptığı yerel bitki pazarlarına ve fidanlıklara götürmeyi teklif etmişti. Bitkilerle çiçeklerin arasındayken Charlie'nin yüzünde gördüğü neşe Alice'in aklına bir fikir getirmişti ve Charlie onu eve bırakır bırakmaz harekete geçmişti.

Birkaç hafta sonra, Alice ve Charlie selden sonraki zahmetli tamirat işlerini bitirmek üzere bir kamyonet dolusu malzemeyle Thornfield'in garajına yanaştığında Twig ile Candy verandada bekliyordu. Twig kemikli ve güçlü yapısıyla sert görünse de her zamanki gibi çok nazikti. Candy'nin uzun saçları tüm çiçeklerden maviydi hâlâ. Myf, Robin ve geride kalan birkaç Çiçek'le yeniden bir araya gelen Alice, Candy ile Twig'in eve aldığı birkaç yeni kadınla da tanışmıştı. Charlie, manzarayı özümsercesine bakıp kardeşiyle nereden geldiklerine dair hikâyeleri dinlerken sessizdi.

Yemek masasının etrafında uzun geceler geçirdiler, Candy'nin hazırladığı ziyafetleri yiyip anılarını paylaştılar. Kadınlar Charlie'ye Thornfield'ı ve çiçek dilini öğretti; Alice sözlüğü yanına almış ama ona göstermek için Twig ve Candy'yle buluşmayı beklemişti. Anne tavuklar gibi Charlie'nin üzerine titrediler...

özellikle de Twig. Alice'in daha önce gördüğünü hatırlamadığı bir neşe vardı yüzünde.

Charlie, June'un odasında kaldı, Alice de dönen merdivenden eski çan odasına çıktı. Pencereleer ardına kadar açık, içeri dolan ay ışığında uyudu.

Sahile dönmeden birkaç gün önce Charlie, Alice'ten ona nehri göstermesini istedi.

"Tüm Thornfield hikâyelerinde var. Gitmeden önce beni oraya götürür müsün?" Alice, Twig ile Candy'nin birbirine baktığını yakaladı. "Sizi gördüm." Parmağını onlara doğru salladı. "Ne oldu?"

Twig, Candy'ye başını salladı, o da odadan çıkıp elinde bir kül vazosuyla geri döndü.

"Sensiz yapmak içime sinmedi..." dedi Candy sesi giderek alçalarak.

Töreni yaptıkları gün hava açık ve berraktı. Okalıptüs yapraklarının arasından sızan güneş ışığı, yeşil ve altuniydi. Twig ve Candy kısa birer konuşma yaptı, vakti geldiğinde Alice, June'un küllerini döktü. Küllerin nehirle akışını izlerken gözyaşlarını silen Alice sanki nefesini uzun zamandır tutuyormuş gibi derin bir nefes verdi. Twig ile Candy'ye sıkı sıkı sarıldı. Seneleri dolduran anılar etraflarında dolanıyordu. Herkes eve dönerken Alice, Charlie'nin kolunu çekti ve yanında kalmasını işaret etti.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi.

Onu büyük okalıptüs ağacına götürdü.

"Annemizle babamız birbirini burada bulmuş, iyisiyle kötüsüyle." Sesi titredi. "Burası sayesinde varız. Benim olduğu kadar, senin de hikâyen bu."

Charlie yontulmuş ağaç gövdesini inceledi. Babasının isminin yanındaki yarığa dokundu. Çenesi titrese de Alice'e gülümsedi; arka cebine uzanıp bıçağını çıkardığında kaşları soru sorar gibi kalktı. Alice gülümseyerek başını salladı. Kol kola girip nehirde eve yürürken ağaç kabuğu kokusunu içlerine çektiler, Charlie ile annelerinin ismi okalıptüse yeniden işlenmişti.

Thornfield'dan ayrıldıkları sabah Alice kahvaltı masasına getirdiği kâğıtları Charlie'nin önüne itti. Charlie kafası karışarak ona baktı. Alice'in, niyetinden bahsettiği Twig ile Candy gülümseyerek onları izliyordu. Thornfield'ın üçte birini ona verdiğini bildiren resmi belgeyi açtığında Charlie'nin ifadesi, Alice'in ömrü boyunca hatırlayacağı en değerli anılardan biri olacaktı.

Alice ateş çiçeklerini kenara koyup yığının en üstündeki kitabı aldı. Thornfield Sözlüğü'nü kaleme alan büyükannesinin el yazısını inceledi. Yüz defa okuduğu hikâyeleri karıştırdı; Ruth Stone'un, Wattle Hart'ın ve June'un hikâyelerini. Clem ile Agnes'in. Candy ile Twig'in. Bir ateş çiçeğinin sapını parmaklarında döndürdü ve anlamını düşündü. *Kaderimin rengi*. Gücünü toplayıp sözlüğü güvenli bir mesafedeki bahçe sandalyesinin üzerine koydu.

Sonra, bir dosya dolusu kâğıdı karıştırmaya başladı; çölden ayrıldığından beri Dylan'ın ona her gün, haftada bir ve hâlâ ayda bir attığı e-postaların tek tek çıktısını aldığı kopyalarını. Ezbere bildiği ilk satırlardan birine takıldı.

*Gittin ama hâlâ buradasın, kâh görünüyor kâh kayboluyorsun.
Kullandığın son kahve fincanı. Kıyafetlerim arasındaki elbiselerin.*

Benimkinin yanında duran dış fırçan. Dün yağmur yağdı. Bugün dışarı çıkamadım; ayak izlerinin kırmızı topraktan silindiğini görmek istemiyorum.

Alice sayfayı buruşturdu, sırtına saplanan acıyla nefes aldı. Denizden gelen esintiye yüzünü döndü ve tenini soğutmasına izin verdi. Thornfield Sözlüğü'ne göz ucuyla baktı. *Şimdi beni dinle Alice*, diyen June'un sesini duydu; yazdığı kelimeleri dillen-

diriyordu. *Biz böyle hayatta kaldık.* Sayfayı düzeltti, dosyaya geri koyup kenara bıraktı.

Çölde geçirdiği aylarda ve önceki yıl Sally'de, Agnes Bluff'tan beri çiçek dilinde kaleme aldığı hikâyeyle dolu defterlerini karıştırmaya başladı sonunda; yazarlık programına başvurusuna koyduğu hikâye buydu. Charlie ile Sally'ye ilk taslağın basılı hâlini gösterdiğinde, *kitap yazmışsın*, demişti Charlie gururlu bir şaşkınlıkla. Sally başlığını okuduğunda başını iki yana sallamıştı. *Tohumlardan altın eğirmişsin*, demişti yavaşça, gözleri dolu dolu gülümseyerek.

Alice yığından bir defter aldı ve parmaklarını kapağında gezdirdi. Kaldırdığında bir tutam kırmızı kum sayfaların arasından kucağına döküldü, ışığın altında kıvılcım gibi parlıyor, başka bir dünyadan gibi görünüyordu. Alice defteri iki avucunun arasına tuttu ve elinden bırakınca sayfalar açıldı. Sayfaların ortasında görünen dikişlere takılmış kırmızı kum taneciklerine dokundu. Hayat ve başkalarının hikâyeleri ona hep mavi olduğunu söylemişti. Babasının gözleri. Deniz. *Maviş*. Orkidelerin rengi. Botlarının. Masal kraliçelerinin. Kaybın. Ama Alice'in içi kırmızıydı. Hep öyle olmuştu. Ateşin rengi. Toprağın. Kalbin ve cesaretin.

Defterlere dalıp gitti. Resmedilmiş ve kurutulmuş her çiçeğin ismini söylemek ve anlamını okumak için duraksadı; anlatılmamış bir hikâyenin ağırlığını içinde taşımaya son veren bir büyüydü bu.

Karaalev orkiðesi	Sahip olma arzusu
Pazen çiçeği	Kaybolan bulunur
Yapışkan ölmezotu	Sevgim seni terk etmeyecek
Mavi iğneyastığı	Yokluğunun yasını tutuyorum
Boyalı tüyçiçeği	Gözyaşı
Çizgili nanecalısı	Vazgeçilen sevgi
Sarıçan	Bir yabancıyı karşılama
Vanilyazambağı	Sevgi elçisi
Moryasemin	Hayranlık, büyülemek
Dikentopu	Kızlık
Derezambağı	Gizlenmiş sevgi
Bailey akasyası	İyileşmek için yaralarım
Bakırkupa	Teslimiyetim
Dere okalıptüsü	Efsun
Marihanım orkiðesi	Aşkın pençesinde
Acı bezelye	Huysuz güzellik
Süslü banksiya	Esiririm

Turuncu ölmezotu	Kaderde yazılı
Sedefli tuzçalısı	Gizli değerim
Ballı grevilya	Önsezi
Çöl gelinciği	Cesur ol, kalbine güven
Kumul çalısı	Tehlikeli zevkler
Çöl mersini	Alev alev yanıyorum
Geniş yapraklı parakilya	Aşkınla yaşar, aşkınla ölürüm
Çölhuşu	Diriliş
Çinçalısı feneri	Umut beni kör edebilir
Mercan ağacı	Kalp ağrısının çaresi
Yeşil kuşçiçeği	Kalbim firar eder
Fırçakuyruk	Kanımdan canımdan
Ateştopu ağacı	Kaderimin rengi

Hazır olduğunda kaleminin kapağını kapadı, çiçek çizimleriyle kaplı tüm defterlerinin kapaklarına bir isim yazdı. Hepsini kucağına alıp iple bağladı. E-posta dosyasını da ekleyip hepsini ateş için biriktirdiği dalların arasına koydu. Ateş çiçeklerinden sonra cebindeki kibrite uzanırken eli havada kaldı. Bir an kendini toplamaya çalıştı. *Nefes al*. Kibriti kutudan çıkardı, eline hâkim olup çaktı. Hızla çekilen oksijen, kükürt kokusu, küçük bir tıslama ve çıtırtı; alevler harlanıverdi.

Okyanusun önünde alevler yükseliyordu. Alice çiçeklerin tutuşup yanmasını seyretti; Dylan'ın e-postalarının karanıp küle dönmesini; tüm defterlerinin akkor gibi parlamasını. Kapaklara yazdığı kelimeler artık okunamayacak hâle gelene dek seyretti.

Alice Hart'ın Kayıp Çiçekleri

Bir süre sonra, kollarında Thornfield Sözlüğü'yle bahçe sandalyesine oturdu. Pip bacaklarına sürtünüyordu. Alice tuz, duman ve çiçek kokan havayı içine çekerken alevleri izledi. Değişen renklerini. Dönüşümlerini. Her daim bahçedeki annesini. Çöl gelinciği madalyonuyla ininti tohumu kolyesine elini koydu. *Hikâyene güzen. Olduğu gibi anlatmaktan başka çaren yok.*

Berrak bir anı dolu dizgin düştü aklına: Yolun sonundaki ahşap kaplama evin pencere önünde, masasına oturmuş, babasını nasıl ateşe verebileceğini hayal ediyordu.

Kalbi yavaş yavaş attı.

Buradayım.

Buradayım.

Buradayım.

YAZARIN NOTU

Bu romanda farklı kültürlerin karakterleri ve hikâyeleri var. Onları yazabilmek için danıştığım, yararlandığım ve kullandığım cömert arkadaşlarımın, yaşanmışlıkların ve kaynakların hakkını teslim etmek isterim.

İlk bölümdeki “hayat ileriye dönük yaşanır ancak geriye doğru algılanır” sözü Danimarkalı filozof Søren Kierkegaard’ın çalışmasından esinlenmiştir.

Candy’nin en sevdiği, sevdiğinin dönmesini uzun süre beklediği için elbisesindeki orkidenin ta kendisine dönüşen kraliçeyle ilgili masal *Vanda Orkidesi Efsanesi* isimli Filipin masalından esinlenmiştir.

Çiçeklerden birinin Alice’le paylaştığı Sita ve Draupadi isimli Hint öykülerini Tanmay Barhale’den dinledim.

Kralın sürekli mavinin aynı tonunu giyen kızının hikâyesinde Theodore Roosevelt’in her zaman açık gök mavisi giyinen ve toplum kurallarına hiçbir zaman riayet etmemesiyle tanınan kızı Alice Roosevelt Longworth’tan esinlendim.

Oggi’nin Alice’e yazdığı mektupta bahsettiği kurt ve tilkiyle ilgili Bulgar masalı Iva Boneva tarafından çevrilip benimle paylaşılan Bulgar halk masalı *Hasta ve Sağlıklı*’nın bir versiyonundan esinlenilerek yazılmıştır.

Lulu’nun kralkelibekleri, ateş savaşçıları ve güneşin kızlarıyla ilgili hikâyeleri Viridiana Alfonso-Lara’nın benimle paylaştığı Meksika öykülerinden esinlenilerek yazılmıştır.

Alice’in Avustralya’nın merkezinde ziyaret ettiği, yaşadığı ve çalıştığı yerleri kurgulamak benim için önemliydi çünkü ro-

mandaki bu yerleri gerçek hayattan seçseydim kendi hikâyemi anlatıyormuş gibi hissetmezdim. Bu mekânları kurgulamak konusunda Avustralya Aborijinlerinden, uluslararası çapta tanınan şair Ali Cobby Eckermann'a danıştım. Bunun akıllıca olacağı konusunda benimle hemfikir di.

Kililpitjara ya da Earnshaw Krateri'yle ilgili her şey –ismi, hikâyesi, bulunduğu yer– kurgudur. Kililpitjara ismi, ben uydurduğum için kurgu olsa da isim için esin kaynağım olan ve roman boyunca geçen Pitjantjatjara, Anangu'ların kullandığı dildir. *Kililpi* (isim) yıldız anlamına gelir. *Tjara* (isim) ise daha büyük bir grubun ya da şeyin parçası demektir. İki kelimenin birleşiminin en basit çevirisi “yıldızlara ait”tir. Esas aldığım kaynak IAD Press'in Pitjantjatjara/Yankunytjatjara'dan İngilizce'ye sözlüğüdür.

Kililpitjara'nın jeolojik yapısını yaratırken Kandimalal (Wolfe Creek Krateri) ve Tnorala'dan (Gosse Bluff) ilham aldım. Fakat büyüklüğü, enerjisi ve verdiği hissi çöldeki deneyimlerim sayesinde kurguladım.

2016 yılında Perth'te tanıştığım Dr. John Goldsmith, Kandimalal'da ve çölde görünen yıldızların fotoğraflarını çekerken yaşadıklarını benimle paylaştı. Dr. Goldsmith ayrıca yıldızların ve kraterlerin eşmerkezli daireleri ile kitapta bahsettiğim şekilde yetişen çöl bezelyeleri olabileceği konusunda da beni aydınlattı.

Kililpitjara'nın yaratılış hikâyesinde Arnernte halkının Tnorala'ya dair yaratılış öyküsünden esinlendim. Hikâyede bir bebek yıldızlardaki ahşap beşiğinden dünyaya düşer ve gökyüzündeki annesiyle babası bebeği sonsuza kadar ararlar.

Ruby'nin Alice'e gösterdiği, turistlerin geri gönderdiği hüznü çiçekler ile beraberindeki mektuplar, Uluru Parkı çalışanlarına her gün dünyanın dört bir yanındaki pişman turistler tarafından gönderilen “hüzün taşları”ndan esinlenmiştir.

Ruby'nin şiiri *Tohumlar*, eserini bu bağlamda kullanmama izin veren Ali Cobby Eckermann tarafından yazılmıştır. Çölde

yaşadığım sırada Ruby gibi pek çok kadınla tanışma fırsatım oldu. Hikâyelerini ve cesaretlerini benimle paylaştılar. Bu başka hiçbir yerde alamayacağım bir ders niteliğindeydi. Avustralya'nın siyahi bir geçmişi var. Her zaman Aborijin toprağıydı, her zaman da öyle olacak.

TEŞEKKÜRLER

Bir okur olarak romanların teşekkür bölümünü okumayı severim. Davetten sonra verilen partiye en hararetli zamanında katılıp yazarın hikâyesinde görünmeyen insanların gün yüzüne çıkışını izlemek gibi gelir hep. Şu an kendi teşekkürümü yazmak tarif edilemez derecede heyecan verici.

Bu romanın birçok taslağının yazıldığı toprakların sakinleri Yugambah halkına; büyüdüğüm okyanus kıyısı sakinleri Bundjalung halkına; topraklarında büyükannemin yaşadığı ve uzun süre aklımdan çıkmayan şeker kamışlarının yetiştiği Butchulla halkına saygı ve teşekkürlerimi sunarım. Kuzey Toprakları'nda yaşadığım süre boyunca çalıştığım ve seyahat ettiğim Ngaanyatjarra Pitjantjatjara Yankunytjatjara (NPY) Toprakları'nda yaşayan Arrernte halkına ve Anangu'lara da minnettarım. Özellikle atalarının kültürünü ve hikâyelerini benimle paylaşan NPY kadınlarına teşekkürü borç bilirim.

HarperCollins Publishers Australia'daki sıradışı ekibim; en vahşi çocukluk hayallerimin ötesine geçtiğiniz için teşekkürler. Yetenekli Alice Wood ve Sarah Barrett; bitmek tükenmek bilmeyen enerjiniz, yoğun çalışmalarınız ve mesai saati dışında konuşup görüşmelerimiz için teşekkürler. Hazel Lam; Alice Hart'ın hikâyesi için şimdiye kadar gördüğüm en güzel kapaklardan birini yarattığınız için minnettarım. Mark Campbell, Tom Wilson, Karen-Maree Griffiths, Erin Dunk, Essie Orchard ve Andrea Johnson; bu kitaba ve bana inancınız ve tutkunuz için teşekkür ederim. Nicola Robinson; beni tanıyıp daha iyisini yapabileceğimi bildiğin yerlerde yaptığın ustalık gerektiren ve sezgisel düzen-

lemeler için teşekkürler. Hikâye kardeşim Catherine Milne; sen olmasan ben ve Alice bu kadar iyi olamazdık. Yazdığım romana ve kendime güvenmem gerektiğini öğrettiğin için teşekkürler. Sana borçluyum.

Zeitgeist Agency'den temsilcilerim Benythron Oldfield, Sharon Galant ve Thomasin Chinnery; bana ve Alice'e inanıp neredeyse efsanevi mucizeler takımı olduğunuz için minnettarım. Bir komuta merkezinde yanımda başkası olsun istemezdim.

Massie & McQuilkin Literary Agents'tan St phanie Abou; yoğun çalışman ve işe yorulmak bilmeden kendini adaman için minnettarım.

Alice'i dünyanın dört bir yanındaki okurlarla buluşturan muhteşem yayıncılar ve çevirmenler; gerçekleşebileceğini benim bile bilmediğim hayallerimin gerçekleşmesini sağladığınız için teşekkürler.

Çöl ve deniz bilekliği ve tjanpi tişörtü bağışçısı ininti kardeşim Ali Cobby Eckermann'a sevgi, saygı ve en içten teşekkürlerimi sunarım. Hayatıma dahil olduğun ve *Tohumlar*'ı Ruby'nin kendi şiiri gibi kullanmama izin verdiğin için teşekkürler. Güçlü sözlerini ve kocaman yüreğini paylaştığın için minnettarım, malpa.

Alice Hoffman; 2009'da yolladığım ilk mektubuma cevap yazdığın ve o zamandan beri mektup yollama cömertliği gösterdiğin için teşekkürler. Desteğini, sihrini hiç esirgemediğin ve mektuplarından birinden alıntı yapmama izin verdiğin için minnettarım. Dünyanın dört bir yanına götürdüğüm kitaplar yazdığın için teşekkürler. Bana cesaret ve inanç aşıladılar.

Anne Carson; Sappo'nun şiirlerinin çevirisinden alıntı yapmama izin verip beni onurlandırdığın için teşekkürler. Aragi ajansından Gracie Dietshe ve Nicole Aragi; verdiğiniz inanılmaz destek için teşekkürler.

Julianne Schultz, John Tague, Jane Hunterland ve *Griffith Review* 2015 ekibi; Avustralyalı okurlar ve yazarlar için yaptığınız ve yapmakta olduğunuz her şey için teşekkürler. Karşılığında

para aldığım ilk kitabımı bastığınız ve o romanın ilk bölümüne her yıl en iyi yazarlara verdiğiniz ödülü verdiğiniz için teşekkürler. Bana yaptığınız yatırım hayatımı değiştirdi.

Varuna the Writers' House; bu kitabı düzenlemeye başlamak için ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim doğru dozlarda ürkütücülük, güzellik ve yalnızlığı sağladığınız için teşekkürler. Stajım sırasında karanlıkta yolumu bulmama yardım eden Biff Ward, Jackie Yowell, Helen Loughlin ve Bec Butterworth; Sheila'nın mutfağındaki masanın başında ve şarapla her zaman aklımdasınız.

Frog Flowers'tan David Jayet-Laraffe, On Love & Photography'den Giulia Zonza ve Nancy Spencer Makeup'tan Nancy Spencer; simyanız, bir Manchester kar küresinde tropik bahçe masalı yarattığınız ve beni de merkezine koydunuz için teşekkür ederim. Eşi benzeri olmayan bir yazar fotoğrafı çektiğiniz ve aklımdan çıkaramayacağım kadar eğlenceli ve sevgi dolu bir deneyim yaşattığınız için teşekkürler.

Çiçek kraliçesi ve büyüleyici botanik sanatçısı Edith Rewa; etkisi geçmeyen bir sihri yaratmayı başaran çiçek illüstrasyonların için teşekkürler.

Kitabın yayımlanma sürecinde Alice Hart ile beni destekleyen kitapevleri; dünyaya kitap sihrini sunduğunuz ve birazını benimle ve bu romanla paylaştığınız için teşekkür ederim. Bu kitabı okuyup raflarında ona yer veren ve okurlarla paylaşan kitapevleri; her şehir ve kasabada bir ışık olduğunuz ve bir kitapkurdu ve hevesli yazar olarak kurduğum hayalleri gerçeğe dönüştürdüğünüz için teşekkürler.

Kate Forsyth ve Carol Crennan; 2015'te Oxford'daki History Mystery and Magic edebiyat inzivasına katılmamı sağladığınız için teşekkürler. Hem yazılarıma hem de yazarlığıma büyük katkıları oldu. Bana bu dönemde eşlik eden Sarah Guise, Kellie Watson ve Bec Smedley; kalbinizi ve hikâyelerinizi benimle paylaştığınız için teşekkürler. Kate; arkadaşlığın ve Alice'in korku ve gerginliğin söndüremeyeceği bir köz olduğunu hatırlattığınız için teşekkür ederim.

Bu kitabı yazarken kaybolduğum karanlık ormanda yolumu aydınlatanlar; hiç bitmeyen arkadaşlığınız, sevginiz, desteğiniz ve cesaretlendirmeniz için teşekkürler: Favel Parrett, Courtney Collins, Nicole Hayes, Alys Conran, Meredith Whitfield, Anni Sartorio, Nick Benson ve Benson ailesi, Simone Gingras- Fox ve Gerlinger aileleri, Dimi Venkov, Ashley Hay, Khela Hutchinson, Gregoreen ve PD, Eva de Vries, Olga Van Der Kooi (ve Rogier ile Louise), Helen Weston ve JP, Sarah Rakich, Vanessa Radnidge, Lilia Krasteva, Jesse Blackadder, Andi Davey, Philippa Moore, Jenn Ashworth, Jane Bradley, Chris ve Debbie Macintosh (ve Beth ile Lil), Cerys Jones, Helen Fulcher, Fraser How, Derek Henderson, Vicki Henderson, Stephen Ashworth, Lorena Fernandez Sanchez, Alex D'Netto, Linda Teo, Ian Henderson, Jenn Ashworth, Rachael Clegg (ve Roberto, Joe, Francis, ile Ruben), Susan Fernley ve Brian Fox, Kate Gray, Cheryl Hollatz-Wisely, Jackie Bailey (Yen Yang ve Ellie Belly), Jeremy Lachlan, Josie ve James McSkimming, Sari Van der Spek, Dervla McTiernan ve Andy Stevenson (ve Lou, Sam ile Gina).

Kate Forsyth, Brooke Davis, Favel Parrett, Ashley Hay, Jenn Ashworth, Myf Jones ve Ali Cobby Eckermann'a ilk taslakları okuyup bu romanı sevgi, sıcaklık ve samimiyetleriyle destekledikleri için özellikle minnettarım.

Dr. John Goldsmith; bitmek bilmeyen sorularıma cevap vermek ve yıldızlar ile kraterle ilgili hikâyeler paylaşmak için benimle görüşmeye zaman ayırdığınız için teşekkürler.

2015 yılında Dr. Clarissa Pinkola Estés'in eğitimciliğini yaptığı Singing Over the Bones'ta tanıştığım kadınlar; sevginizi ve hikâyelerinizi paylaştığınız için teşekkürler. O zamandan beri desteğinizi esirgemediğiniz için teşekkür ederim.

2017 yılında Christopher Germer ve Kristin Neff'in eğitimciliğini yaptığı Mindfulness Self Compassion'da birlikte çalışmalar yürüttüğüm herkese teşekkür ederim. Tam vaktinde sunduğunuz çalışmalar, empati, destek ve arkadaşlık beni yukarı taşıdı. Sizlere minnettarım.

Devlet okulunda eğitim gördüm ve ilkokul ile lisedeki öğretmenlerimden bazıları teşvik ile bir hayatın değiştirilebileceğinin en önemli kanıtı oldu. Bayan Smart, Bayan Pearce, Bay Chandler, Bayan Reynolds ve Bay Ham; kendimde göremediğimi görüp sıkı çalışma ve cesarete inanarak her şeyin başarılabilirliğini öğrettiğiniz için teşekkürler.

Elli yıldır farklılığı teşvik eden ve farklı uluslardan öğrencilere, mültecilere, sığınmacılara ve Manchester halkına güvenli bir liman sunan bağımsız yardım kuruluşu Independent Society; binlerce insana sıcak ve içten karşılama, güvenlik ve hayal gücü sağladığınız için teşekkürler. Dünyanın dört bir yanından gelen gençler; öyküleriniz olmadan bir hikâye anlatıcısı olamazdım.

İnanılmaz yetenekli dövmeci, sanatçı ve hikâye anlatıcısı Samantha Smith; Alice'e benimde hayat verdiğin için teşekkürler. Seni bulduğum ve tanıdığım için çok şanslıyım.

Melissa Acton; duyusal yoksunluk tankını harikalar diyarına çeviren bir kadınsın. İlk okurlarımdan olduğun ve kitapsever kalbinde Alice'e yer verdiğin için teşekkürler.

Tanmay Barhale; tüm alkışı Batman topluyor olabilir ama en sevdiğim süper kahraman sensin. Bu romanda bazılarına gerekli itibarı gösterebildiğimi umduğum hikâyeler anlattığın için teşekkür ederim.

Ateş savaşçısı Viridiana Alonso-Lara; tanıştığımız akşamdan itibaren Meksika hikâyelerinin aracılığıyla kalbini benimle paylaştığın için teşekkürler. Aileni ve guacamole'nizi benimle paylaştığın için teşekkürler. Sevgin için teşekkürler. Sen olmadan Lulu karakteri doğamazdı.

Ammna Winchester; arkadaşlığın ve deneyimlerini paylaşarak beni onurlandırdığın için teşekkür ederim. Cömert desteğin ve ilhamın olmadan Alice'in hastanede geçirdiği zamanı bu şekilde kaleme alamazdım.

Sevgili Muz Boryana Paşova; Bulgarcadan yapılan çevirilere yardım ettiğin, bir yazar olarak bana inandığın, daha hızlı piş-

mesini sağlamak için fırındaki yemeğe nasıl bağırılacağını öğrettiğin için teşekkür ederim.

Olağandışı kadın Paralı Şeker Iva Boneva; Bulgar öykülerini benimle paylaştığın için teşekkürler. Manchester ve Sofya arası yolculuğumuzda kendi masalımızı yaşıırken beni karnıma ağnlar girene kadar güldürdüğün için teşekkürler.

Matt Warren ve Nick Walsh; gülmek ve sevginin en iyi ilaç olduğunu hatırlattığınız ve burnu havada olmaktan korkmamam ya da utanmamam gerektiğini öğrettiniz için teşekkürler.

Brooke Davis; sevdiğim yanlarını ve sana duyduğum minneti anlatmaya Teşekkür bölümünün yeteceğini sanmıyorum. Ya da iltifatların. Beni anladığın, sevdiğin, iyi kötü her anında seni sevmeme izin verdiğin için teşekkür ederim. Alice Hart ve beni güçlü kılmak için yaptığın her şey için teşekkürler. Seni düşünmem bile daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Eşi benzeri olmayan arkadaşıım, yüzen hayatlarımızın kaptanı, bana fırtınaya göğüs germeyi öğreten öğretmenim ve fırtına boyunca yanımdan ayrılmayan kardeşim Myf Jones; kutlama yemeğimi senden başkasıyla yemek istemem. Alice'e hayat veren ilk kişi olduğun için teşekkür ederim.

Sophs Stephenson; Manchester'da geçirdiğim ilk yazarlık yılııı büyüleyici kıldığın ve Elizabeth Bennet'in sağ olduğunu kanıtladığın için teşekkürler. Jonny; Bay Darcy'yi utandırdığın için teşekkür ederim. Ve HazelPop, Violet Crawley senin eline su dökemez, hayatım.

İlk görüşte aşk olarak adlandırabileceğim kadar bana yakın olan Sarah de Vries; hayatıma kattığın sevgi ve neşeyi tarif etmeme yetecek kadar çok 1'de başlayan gün, yapraksız ağaç, yolculuk, çiçekten taç takmış köpek, biblo, eşofman, jumbo karides, maya, fabreezay, koyu renk at, masal koleksiyonu ya da GoT kol dansı koreografisi yok. Beni yerimden kaldırıp paslanmamı engellediğin için teşekkürler. Mor saçlı ve kelebek istifleyen geleceğimize kadeh kaldırıyorum.

Libby Morgan; çocukken Golden Book kitaplarındakiler gibi bir arkadaşım olmasını dilerken, öyle birinin kitaplarımın sayfaları dışında var olduğunu aklıma bile getirmemiştim. Dilediğimin de ötesinde bir arkadaş olup on beş yıl boyunca gerçek ve sıradışı bir sevgiyle beni sevdiğin için teşekkürler. Bu kitabı yazarken karşılaştığım her zorluğu dinleyip yorulmak bilmeden aklın sevecen sesi olduğun için teşekkürler. Deniz ve kara hakkında konuşarak geçirdiğimiz sayısız saatlerin her biri için minnettarım. Andy, Jess, Nath, Raff, Mick, Jordy, Lani, Rainy ve Razor; beni içinizden biriymişim gibi sevdiğiniz için teşekkürler.

Geniş Harris ailemin üyeleri Merilyn, Matt, Gabe, Leo, Arley, Buggy, Chris, Vicky, Sue ve Annie; bana inandığınız ve neşelenmemi sağladığınız için teşekkürler. Sizi seviyorum.

Lee Steindl; bu yolculuğun her adımında benimle çılgık attığın için teşekkür ederim. Bir süpürgecin gücünü, kargalarla nasıl baş edeceğimi öğrettiğin ve sürekli içten kahkaha atmamı sağladığın için teşekkürler. Ve Moët için. Her daim Moët için.

Matty Hutchinson; Lulu ve ben seni sonsuza kadar seveceğiz. Alice'in hayat bulmasını sağladığın, ayçiçeği kızına onun ismini verdiğin ve bana onun cupcake'ini getirdiğin için teşekkürler.

Joan Mary Corfield; özgürce dolaştığımız eşsiz bir masal bahçesi yetiştirdiğin ve damarlarımda dolaşan hikâye ve yazma aşkı için teşekkürler.

Dadgee, Toby, Goose, Teapot ve Coco; hiçbir şey sizin olduğunuz eve gelmek kadar iyi hissettiremez. Beni sevdiğiniz ve yazarak karanlıktan aydınlığa çıkmama olanak tanıyan, hayal edebileceğim en güvenli yeri sağladığınız için teşekkürler.

Küçük Thor, Hendrix ve Wild Frontier Kraliçesi Kira Navi; hayal etmenin ve öykülerin ne kadar güçlü ve vazgeçilmez olduğunu hatırlattığınız için teşekkür ederim.

Annem Colleen Ringland; bana cesur olmayı öğrettin. Üç yaşına bastığımda okumayı öğrettin. Beni dünyaya getirdiğin için teşekkürler, anne. Asla vazgeçmemenin değerini öğrettiğin için teşekkürler.

Diğer aile üyelerim ve arkadaşlarıma sevgi ve destekleri için teşekkür ediyorum.

En sevdiklerimi sonlara sakladım. Sam Harris, başıma gelen en güzel şeysin. Barışın ateşten farksız olduğunu öğrettiğin için teşekkür ederim. Sevgin bildiğim en gerçek sihir.

Son olarak size teşekkür ediyorum sevgili okur. Bir yazarın sözcükleri ancak okunduklarında hayat bulur: Alice Hart siz olmadan tam anlamıyla yaşayamazdı. Hepinize minnettarım.

Bu kitapta geçen başlıca bitki adlarının Türkçe sıralı listesi aşağıdadır. Meraklı okur İngilizce karşılıklarını araştırarak bu bitkilerin neye benzediklerini görebilir. Büyük bir kısmı Avustralya'nın endemik bitkileri olduğundan, akraba türler dahil olmak üzere, bizde de bulunan fakat farklı görünen bitkilerle karıştırılmaması için değişik isimler kullanıldı.

Acıbezelye	Gorse bitter pea
Akasya	Wattle
Arokarya çamı	Norfolk island pine
Ateş ağacı	Poinciana
Ateştopu ağacı	Wheel of fire
Avustralya sıracotu	Harlequin fuchsia
Aynısefa	Calendula
Bailey akasyası	Cootamundra wattle
Bakırkupa	Copper cups
Balçanağı	Butterfly bush
Ballı grevilya	Honey grevillea
Begonvil	Bougainvillea
Boyalı tüy çiçeği	Painted feather flower
Cennetkuşu	Bird of paradise
Çakalağzı	Foxglove
Çalı papatyası	Twiggy daisy
Çatalı güneşgülü	Forked sundew
Çinfeneri çalısı	Lantern bush
Çizgili nane çalısı	Striped mintbush
Çöl gelinciği	Sturt's desert pea
Çöl mersini	Desert heath-myrtle
Çölhuşu (Kurkara)	Desert oak
Demirağacı	Casuarina
Denizçimi	Seagrass
Dere okaliptüsü	River red gum

Derezambağı	River lily
Devetabanı.....	Monstera
Dikentopu.....	Thorn box
Emu çalısı	Emu bush
Fırçaçalısı	Bottlebrush tree
Fırçakuyruk.....	Foxtails
Fırtınagülü (Beyaz zıpçıktı)	Storm lily
Flamingo grevillea	Flamingo grevilya
Gelin çalısı	Wedding bush
Geniş yapraklı parakilya	Broad-leaved parakeelya
Gerbera	Gerbera
Geyikboynuzu eğreltisi	Staghorn
Grevilya	Grevillea
Herdempapatya.....	Everlasting daisy
Hibiskus.....	Hibiscus
Hintzakkumu.....	Frangipani (Plumeria)
Kâğıtkabuk ağacı.....	Paperbark tree
Kangurupençesi.....	Kangaroo paw
Karaalev orkidesi	Black fire orchid
Karahindiba.....	Dandelion
Kardelen	Snowdrop
Kırmızılabada	Ruby dock
Kıyı hibiskusu	Beach hibiscus
Kumul çalısı	Spinifex
Limonmersirü.....	Lemon myrtle
Manyok.....	Cassava
Mavi iğneyastığı	Blue pincushion
Mavihanım orkidesi.....	Blue lady orchid
Maymunelması	Lilly-pilly
Mercan ağacı	Bat's wing coral tree
Mimoza	Silver wattle
Moryasemin	Violet nightshade
Mulga	Mulga
Okalıptüs	Gum tree

Pazen çiçeği	Flannel flower
Sabırotu.....	Agave
Sarıçan.....	Yellow bells
Sarıtop	Billy button
Sedefli tuzçalısı	Pearl saltbush
Süslü banksiya	Showy banksia
Sydney gülü	Rose boronia
Şemsiye ağacı	Umbrella tree
Tarla sarmaşığı.....	Bindweed
Telli zambak	Tinsel lily
Telopea	Waratah
Turuncu ölmezotu	Orange immortelle
Tuzçalısı	Saltbush
Vanda orkidesi.....	Waling-waling
Vanilyazambağı	Vanilla lily
Yabani pamuk	Wild cotton
Yapışkan ölmezotu	Sticky everlasting
Yeşil kuşçiçeği	Green birdflower
Yıldızsarmaşığı (yakmuk).....	Clematis